COLECȚIA HETZEL

JULES VERNE

DOI ANI DE VACANȚĂ

LITERA

JULES VERNE

DOI ANI DE VACANȚĂ

JULES VERNE
DEUX ANS DE VACANCES
DESSINS PAR L. BENETT

JULES VERNE

DOI ANI DE VACANȚĂ

Ilustrații de L. Benett

Traducere și note de Mihail Petroveanu

LITERA
București

Deux ans de vacances
Jules Verne

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Doi ani de vacanță
Jules Verne

Editor: Vidrașcu și fiii
Corector: Nicoleta Arsenie
Copertă și prepress: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VERNE, JULES
Doi ani de vacanță /Jules Verne;
trad.: Mihail Petroveanu. – București: Litera, 2024
ISBN 978-630-342-102-5
I. Petroveanu, Mihail (trad.)

821.111-31=135.1

PREFAȚA

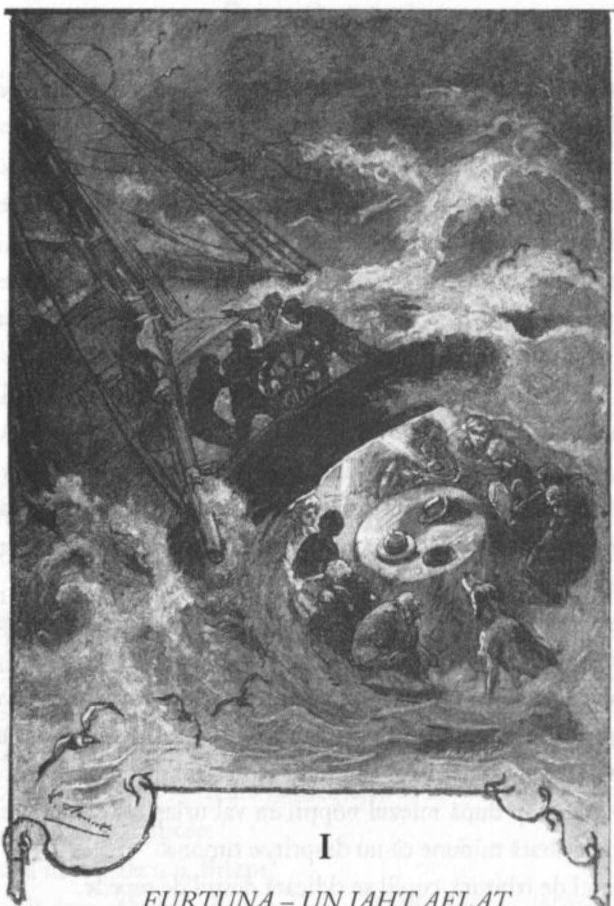
Numeroșii robinsoni au ținut trează curiozitatea tinerilor noștri cititori. În nemuritorul său „Robinson Crusoe", Daniel Defoe a redat omul singur; în Robinsonul său elvețian, Wyss a evidențiat familia; în „Craterul", Cooper a descris societatea cu multiplele ei elemente. În „Insula misterioasă", am arătat lupta unor savanți cu greutățile unei anumite situații. A mai fost creat și Robinsonul de doisprezece ani, cel al ghețurilor, Robinsonul tinerelor fete etc.

În ciuda numărului infinit de romane care compun ciclul Robinsonilor, am socotit că, pentru a-i da o imagine mai exactă, mai rămânea descrierea unei trupe de copii între opt și paisprezece ani, abandonați pe o insulă, luptând pentru viață, în vârtejul pasiunilor stârnite de naționalitate, într-un cuvânt, un pension al Robinsonilor.

Pe de altă parte, în „Căpitan la cincisprezece ani", mi-am propus să arăt la ce pot duce vitejia și inteligența unui copil, în lupta cu pericolele și dificultățile unei responsabilități ce depășea cu mult vârsta lui. Iată de ce m-am gândit că, dacă învățăturile cuprinse în această carte ar putea fi folositoare tuturor, ea trebuia completată.

Acesta este dublul scop în care am scris această nouă operă.

Jules Verne

I

FURTUNA – UN IAHT AFLAT ÎN DERIVĂ – PATRU BĂIEȚI PE PUNTEA VASULUI SLOUGHI – *PÂNZA CATARGULUI PRINCIPAL, SFÂȘIATĂ – VIZITA ÎN INTERIORUL IAHTULUI – ELEVUL MARINAR PE JUMĂTATE SUGRUMAT – UN VAL URIAȘ DIN SPATE – PĂMÂNTUL VĂZUT PRIN CEȚURILE DIMINEȚII – BANCUL DE RECIFURI*

În noaptea de 9 martie 1860, norii, întrepătrunși cu marea, împiedicau vizibilitatea cu câteva brațe[1].

Pe această mare dezlănțuită, ale cărei valuri se rostogoleau, aruncând sclipiri palide, un mic vas gonea cu pânzele aproape strânse.

---

[1] 1,83 m (termen marinăresc).

Era un iaht de o sută de tone, un schooner – cum sunt denumite goeletele în Anglia și în America.

El se numea *Sloughi,* dar era zadarnic să încerci a citi acest nume pe placa din spate, pe care un accident, o furtună sau o coliziune, o smulsese aproape cu totul de deasupra coronamentului.

Era ora unsprezece seara. La această latitudine, la începutul lunii martie, nopțile sunt încă scurte. Primele licăriri ale dimineții se puteau vedea către ora cinci dimineața. Dar oare pericolele care amenințau *Sloughi* ar fi fost ele mai puțin mari, atunci când soarele va lumina văzduhul? Vasul plăpând nu va fi în continuare în bătaia valurilor? Cu siguranță că da, iar potolirea vântului, încetarea rafalelor erau singurele care îl puteau salva de cel mai îngrozitor dintre naufragii – cel care se produce în plin ocean, departe de orice petic de pământ, pe care și-ar putea găsi salvarea eventualii supraviețuitori!

La pupa vasului *Sloughi,* trei băieți, unul în vârstă de paisprezece ani, altul de treisprezece și un elev marinar negru de doisprezece ani, se aflau în jurul timonei. Acolo își uneau forțele pentru a se împotrivi furiei valurilor care puteau răsturna iahtul. Era o treabă grea, căci timona se învârtea, în ciuda voinței lor, și exista riscul ca băieții să fie azvârliți peste bord. Ba mai mult, la puțin timp după miezul nopții, un val uriaș se revărsă peste iaht, încât fu o adevărată minune că nu desprinse timona.

Răsturnați de izbitură, copiii se ridicară destul de repede.

– Mai funcționează timona, Briant? întrebă unul dintre ei.

– Da, Gordon, răspunse Briant, care-și reluase locul, păstrându-și sângele rece.

Apoi se adresă celui de-al treilea:

– Ține-te bine, Doniphan, adăugă el, să nu ne pierdem curajul!... Alții trebuie salvați, nu noi!

Aceste câteva fraze fuseseră pronunțate în engleză, cu toate că Briant avea un accent care trăda o origine franceză. El se întoarse spre mus și-l întrebă:

– Nu ești rănit, Moko?

– Nu, domnule Briant, răspunse musul. Trebuie să ne străduim să ținem iahtul drept în fața valurilor, căci altfel ne putem scufunda!

În clipa aceea ușa de la capacul scării, care ducea la salonul iahtului, se deschise cu putere. Apărură două capete micuțe la nivelul punții și, odată cu ele, un câine care se puse pe lătrat.

– Briant! Briant! strigă un copil de nouă ani. Ce se întâmplă?

– Nimic, Iverson, nimic! răspunse Briant. Te rog să cobori la locul tău, cu Dole... hai, mai repede!

– Dar ne e tare frică! mai spuse și al doilea copil, care era și mai mic.

– Și ceilalți? întrebă Doniphan.

– Și celorlalți le e frică! spuse Dole.

– Haide, toți la locurile voastre! răspunse Briant. Încuiați-vă, ascundeți-vă sub cearșafuri, închideți ochii și n-o să vă mai temeți! Nu e niciun pericol!

– Atenție!... Mai vine un val! strigă Moko.

O izbitură puternică lovi iahtul din spate. Din fericire, de data aceasta, valul nu trecu peste punte, căci dacă apa ar fi pătruns înăuntru prin ușa de la cabină, vasul, îngreunat bine, nu s-ar mai fi putut ridica deasupra valurilor.

– Duceți-vă odată la locurile voastre! strigă Gordon. Duceți-vă sau veți avea de-a face cu mine!

– Haideți, micuților, duceți-vă! mai spuse și Briant pe un ton mai blând.

Cele două căpșoare se făcură nevăzute, în momentul în care un alt băiat, apărut în cadrul ușii, spuse:

– Nu ai nevoie de noi, Briant?

– Nu, Baxter, răspunse Briant. Cross, Webb, Service, Wilcox și cu tine stați cu cei mici!... Noi patru suntem de-ajuns.

Baxter închise ușa pe dinăuntru.

– Și celorlalți le este frică! spuse Dole.

Așadar, nu erau decât copii la bordul acestui iaht aflat în voia uraganului? Da, numai copii! Și câți erau la bord? Cincisprezece, punându-i la socoteală pe Gordon, Briant, Doniphan și musul. Oare în ce împrejurări se îmbarcaseră ei? O vom ști în curând.

Și niciun adult nu se afla pe acel iaht? Niciun căpitan care să-l conducă? Niciun marinar care să dea o mână de ajutor la manevrele ce trebuiau făcute? Niciun timonier priceput să-l ghideze pe această furtună? Nu!... Niciunul.

De aceea nimeni dintre cei aflați la bord nu știa care era poziția exactă a lui *Sloughi* pe acest ocean!... Și despre ce ocean era vorba? Cel mai mare dintre toate! Era Pacificul, care se întinde pe o suprafață de două mii de leghe ca lățime, de pe pământurile Australiei și ale Noii Zeelande până pe litoralul Americii de Sud.

Dar ce se întâmplase oare? Să fi dispărut echipajul iahtului în vreo catastrofă? Sau fusese răpit de pirații din Malaezia, care au lăsat la bord niște bieți copii părăsiți, dintre care cel mai mare avea numai paisprezece ani? Un iaht de o sută de tone are nevoie cel puțin de un căpitan, un proprietar, cinci sau șase bărbați, iar din tot acest personal, indispensabil pentru manevre, nu mai rămăsese decât musul!... Și, la urma urmei, de unde venea vasul ăsta, din ce ținuturi îndepărtate austral-asiatice sau din ce arhipelaguri ale Oceaniei și de când naviga el așa și cu ce destinație? La toate aceste întrebări, pe care orice căpitan care ar fi întâlnit *Sloughi* pe aceste mari îndepărtate le-ar fi pus, copiii ar fi putut răspunde; dar nu se afla niciun vapor prin apropiere, nici acele transatlantice, ale căror itinerare se întretaie pe mările oceanice, nici vase de comerț, cu vapori sau cu pânze, pe care Europa și America le trimit cu sutele spre porturile Pacificului. Și chiar dacă un asemenea vapor, cu motor foarte puternic sau cu vele solide, s-ar fi aflat prin aceste locuri, ar fi fost preocupat să lupte împotriva furtunii și n-ar fi putut da niciun ajutor iahtului, pe care marea îl zdruncina asemenea unei epave!

În acest timp, Briant și tovarășii săi aveau grijă, atât cât le stătea în puteri, ca iahtul să nu eșueze pe o coastă sau alta.

– Ce-i de făcut? spuse Doniphan.

– Tot ceea ce ne stă în puteri pentru a ne salva, cu ajutorul lui Dumnezeu! răspunse Briant.

Așa spunea băiețandrul acesta, deși este greu de crezut că până și cel mai puternic om ar mai fi putut avea vreo speranță!

Și asta pentru că furtuna se întețise simțitor. Vântul sufla în rafale, cum spun marinarii – asemenea unui trăsnet, iar expresia este foarte potrivită, deoarece *Sloughi* risca să fie „trăsnit" de vântul puternic. De altfel, trecuseră patruzeci și opt de ore de când catargul principal fusese rupt la patru picioare de la bază, astfel încât nu mai avuseseră unde prinde „săgeata", pânza din față care i-ar fi ajutat, ținând mai sigur vasul în direcția vântului.

Catargul mizenei, cu vârful retezat, mai rezista încă, dar amenința dintr-o clipă în alta să se prăbușească peste punte, fiind slăbit din odgoane. La provă, bucăți sfâșiate din șirul de vântrele se zbăteau în vânt, cu bubuituri asemănătoare celor ale armelor. Din toate pânzele nu mai rămăsese decât mizena, gata să se sfâșie și ea, căci băieții avuseseră puterea s-o mai ruleze pe vergă pentru a-i micșora suprafața. Iar dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, vasul n-ar mai putea fi ținut pe linia vântului, și valurile, lovindu-l în coastă, l-ar înclina și l-ar scufunda, iar pasagerii săi ar dispărea în adâncuri.

Și iată că până acum nu se arătase nicio insulă în larg și nu se ivise niciun continent la est! O apropiere de țărm ar fi fost o ipoteză îngrozitoare, dar, cu toate astea, copiii nu s-ar fi temut atât de ea, pe cât se speriau de furia acestei mări nesfârșite. Litoralul, oricât ar fi fost el de neprimitor sau de stâncos, invadat de apa vijelioasă și de zbuciumul neîntrerupt al valurilor printre stânci, acest litoral, se gândeau ei, ar fi fost salvarea lor, ar fi fost uscatul, în locul acestui ocean gata să se caște sub picioarele lor!

De aceea căutau cu privirea vreo lumină către care să se îndrepte...

Dar nicio licărire nu se făcea văzută în această noapte neagră!

Deodată, aproape de ora unu noaptea, se auzi o pârâitură groaznică ce acoperi șuierăturile rafalei.

– S-a rupt catargul mizenei! strigă Doniphan.

– Nu! răspunse musul. S-a smuls pânza din agățători!

– Trebuie scoasă cu totul, spuse Briant. Gordon, rămâi la timonă cu Doniphan, iar tu, Moko, vino să mă ajuți!

Dacă Moko, în calitatea sa de mus, adică elev marinar, trebuia să aibă ceva cunoștințe în arta navigației, Briant nu se pricepea deloc. Când traversase Atlanticul și Pacificul pentru a veni din Europa în Oceania, se familiarizase oarecum cu manevrele conducerii unui vas. Așa se explica de ce ceilalți băieți, care nu se pricepeau deloc, îi încredințaseră lui Moko cârma iahtului.

Într-o clipită, Briant și musul o porniră cu curaj spre prova iahtului. Pentru a nu risca să fie răsturnați peste bord, trebuiau să se descotorosească cu orice preț de mizenă, care se adunase ca o pungă, umflată de vânt în partea de jos și ținând vasul pe loc, gata să se aplece. Dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, nu s-ar mai fi putut ridica, decât dacă ar fi retezat catargul chiar

Briant și Moko dădură dovadă de o îndemânare cu totul ieșită din comun...

de la bază, după ce l-ar fi desprins mai întâi din cablurile metalice. Dar cum ar mai fi scos-o la capăt acești copii?

Așa stând lucrurile, Briant și Moko dădură dovadă de o îndemânare cu totul ieșită din comun. Hotărâți să păstreze cât mai multă pânză, pentru a menține iahtul cu vântul în spate pe timpul furtunii, reușiră să lărgească frânghia vergei, care se coborî la patru, cinci picioare deasupra punții. După ce tăiară cu cuțitul părțile zdrențuite ale mizenei, prinseră cu două cârlige colțurile de jos, legându-le cu frânghii trecute prin belciugele de fier, iar în tot acest timp, vitejii noștri băieți au fost la un pas de a fi duși de valuri.

Deși pânzele erau atât de împuținate, iahtul putea păstra direcția către care se îndrepta de atâta timp. Fie chiar și prin corpul său, el oferea totuși destulă suprafață vântului, pentru ca vasul să capete viteza unui torpilor. Dar mai important era faptul că, în acest fel, se putea feri de valuri, evitând ca o cantitate mai mare de apă să fie zvârlită peste balustradă.

După ce-și terminară treaba, Briant și Moko se întoarseră la Gordon și Doniphan pentru a-i ajuta la timonă.

În clipa aceea ușa cabinei se deschise pentru a doua oară. Se ivi capul unui copilaș. Era Jacques, fratele lui Briant, cu trei ani mai mic decât el.

– Ce vrei, Jacques? îl întrebă fratele său.

– Vino! Vino! răspunse Jacques. Apa a ajuns până în salon.

– Cum se poate una ca asta? strigă Briant.

Și pornind cu iuțeală, se grăbi să coboare. Salonul era prost luminat de o lampă, pe care tangajul o legăna cu putere. La lumina sa, puteau fi văzuți vreo zece copii întinși pe divane sau pe cușetele de pe *Sloughi*. Cei mai mici copii aveau vârste cuprinse între opt și nouă ani. Strânși unul lângă celălalt, erau tare înfricoșați.

– Nu e nicio primejdie! le spuse Briant, care mai întâi vru să-i liniștească. Suntem aici! Nu vă fie frică!

Apoi, plimbând lumina unui felinar aprins peste podeaua salonului, văzu cum apa băltește de la un capăt la celălalt al iahtului.

De unde venea apa asta? Să fi pătruns oare printr-o fisură a bordajului? Rămânea de văzut.

După salon, urma camera cea mare, apoi sufrageria și cabina echipajului. Briant străbătu toate aceste încăperi și își dădu seama că apa nu pătrundea nici pe deasupra, nici pe dedesubtul liniei de plutire. Apa, împinsă spre pupa iahtului, nu provenea decât de la valurile uriașe care năvăliseră la provă și se scurseseră, prin capotă, în interior. Prin urmare, nu era o primejdie prea mare.

Reîntors în salon, Briant își calmă camarazii și, mai liniștit, își reluă locul la timonă. Iahtul, de o construcție foarte solidă, căptușit de curând cu aramă, nu putea lua apă și trebuia să reziste loviturilor mării.

Era ora unu noaptea. Furtuna, în noaptea și mai întunecată din cauza grosimii norilor, se dezlănțuia cu furie. Iahtul naviga ca și cum ar fi fost

scufundat cu totul într-un mediu lichid. Văzduhul răsuna de țipetele ascuțite ale pescărușilor. Oare să fi fost un semn că uscatul era pe undeva, pe aproape? Nu, căci ei pot fi întâlniți adesea la mai multe sute de leghe de țărmuri.

De altfel, neputând lupta împotriva curentului, aceste păsări ale furtunii mergeau în urma ei, asemenea iahtului, căruia nicio forță omenească nu i-ar fi putut domoli viteza.

După o oră, la bord se auzi zgomotul unei o a doua sfâșieri. Fusese rupt și ce mai rămăsese din mizenă, iar zdrențe din pânză zburau prin aer, asemenea unor pescăruși uriași.

– Nu mai avem pânze, strigă Doniphan, și este cu neputință să punem altele!

– Nu-i nimic! răspunse Briant. Poți fii sigur că nu vom înainta mai puțin repede!

– Halal răspuns! spuse Doniphan. Dacă așa știi tu să cârmești...

– Atenție la valurile din spate! spuse Moko. Trebuie să ne ținem bine, căci altfel vom fi luați!

Și nu-și termină bine fraza, când mai multe tone de apă trecură peste punte. Briant, Doniphan și Gordon fură izbiți de capotă, de care reușiră să se agațe. Dar musul dispăruse odată cu apa care mătură vasul de la un capăt la altul, luând cu ea și o parte din rezerva de cherestea, cele două bărci și iola, care fuseseră bine puse la adăpost, ca și câteva prăjini de catarg și cutia busolei. În același timp, fuseseră smulse și bucăți din balustradă, astfel încât apa se putu scurge cu repeziciune, lucru ce salvă iahtul de la o scufundare sigură sub această enormă încărcătură.

– Moko!... Moko! strigă Briant de îndată ce fu în stare să vorbească.

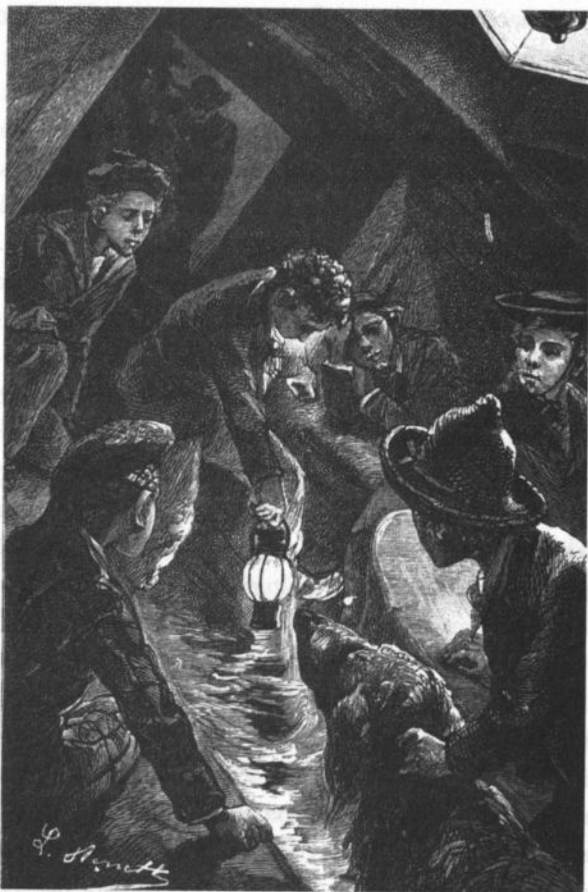
– Să fi căzut oare în apă? spuse Doniphan.

– Nu!... Nu-l văd... nu-l aud! spuse Gordon, care tocmai se aplecă peste bord.

– Trebuie să-l salvăm... să-i aruncăm un colac... niște frânghii! răspunse Briant.

Și mai strigă o dată, cu o voce care răsună cu putere în acele momente de liniște:

– Moko! Moko!

Briant văzu cum apa bălteşte de la un capăt la celălalt al iahtului.

– Aici! Aici! răspunse musul.

– Nu este în mare, spuse Gordon. Vocea lui se aude din partea din față a iahtului!

– Îl voi salva! strigă Briant.

Și începu să se cațăre pe punte, ferindu-se pe cât putea de scripeții care se bălăngăneau la capătul frânghiilor aproape căzute și încercând să nu cadă, din cauza tangajului, pe puntea alunecoasă.

Se mai auzi o dată vocea musului. Apoi se făcu liniște.

În acest timp, cu mari eforturi, Briant reuși să ajungă la capota cabinei echipajului. Strigă...

Niciun răspuns.

Să fi fost oare Moko aruncat în mare, după ce strigase ultima oară? În cazul acesta, nefericitul copil trebuia să fi fost departe acum, foarte departe, dus de vânt, căci valurile nu l-ar fi putut purta cu o viteză egală cu cea a iahtului. Și atunci, era pierdut...

Nu! Un strigăt abia auzit ajunse până la Briant, care se repezi înspre locul în care era înfipt piciorul catargului din față. Acolo, mâinile lui dădură peste un trup care se zbătea...

Era musul, prins în unghiul pe care-l formează la provă balustrada iahtului. O frânghie, de care se ținea cu toată puterea, îl sugruma. După ce fusese salvat de ea și nu fusese luat de valuri, să piară acum strangulat?

Briant își scoase cuțitul și, destul de greu, reuși să taie frânghia.

Apoi, Moko fu dus la pupă și, de cum își recăpătă puterile, spuse:

– Mulțumesc, domnule Briant, mulțumesc!

Își luă locul la timonă, și toți patru se legară pentru a nu fi luați de valurile uriașe pe care le ridica vântul.

În ciuda a ceea ce vedea Briant, iahtul pierduse din viteză, odată cu dispariția mizenei – lucru ce însemna un nou pericol. Într-adevăr, valurile, alunecând mai repede decât iahtul, îl puteau inunda pe la pupă. Dar ce se putea face? Era cu neputință de pus vreo bucățică de pânză.

În emisfera australă, luna martie corespunde lunii septembrie în emisfera boreală, iar nopțile au o durată medie. Și cum era aproape patru dimineața, nu mai dura mult până ce orizontul avea să se lumineze la est, adică în acea parte a oceanului către care iahtul era dus de furtună. S-ar fi putut oare ca, la ivirea zorilor, vântul să-și piardă din putere? Și s-ar fi putut să se ivească o bucățică de pământ și în felul acesta să se hotărască soarta echipajului de copii? Asta rămânea de văzut, căci zorii urmau să coloreze depărtările cerului.

Către ora patru și jumătate, câteva sclipiri palide se strecurară până la zenit. Din nefericire, ceața făcea să nu se vadă nimic pe o distanță de un sfert de milă. Se simțea trecerea norilor cu o viteză înspăimântătoare. Uraganul nu-și slăbise deloc puterea și, în larg, marea dispărea sub valurile

dezlănțuite. Iahtul, care era când ridicat pe creasta unui val, când prins de un vârtej, s-ar fi scufundat de douăzeci de ori până acum dacă ar fi fost lovit dintr-o parte.

Cei patru băieți priveau haosul de șuvoaie de apă curgând în neștire. Ei presimțeau că, dacă lucrurile nu se vor potoli, situația lor va fi disperată. *Sloughi* n-ar putea rezista încă douăzeci și patru de ore acestei mase de apă care, până la urmă, i-ar sfărâma capotele.

În acea clipă Moko strigă:

– Pământ!... Pământ!

Printr-un loc în care ceața se destrămase, musul crezu că zărește contururile unui țărm spre est. Oare nu se înșela? Erau foarte greu de recunoscut aceste vagi contururi care se confundau cu atâta ușurință cu spiralele norilor.

– Pământ? întrebă Briant.

– Da! răspunse Moko. Pământ... la est!

Și arătă spre un punct al orizontului, ascuns acum de mulțimea vaporilor.

– Ești sigur? întrebă Doniphan.

– Da!... da!... sigur! răspunse musul. Dacă se mai risipește ceața, uitați-vă bine... acolo... puțin mai la dreapta paramei mizenei... Uitați... uitați!

Ceața, care tocmai începuse să se destrame, se ridică de deasupra mării pentru a se pierde în zone mai înalte. După câteva minute, oceanul reapăru pe o distanță de mai multe mile în fața iahtului.

– Da! Pământ! Este chiar pământ! strigă Briant.

– Și chiar un șes! adăugă Gordon, care se uita mai bine la litoralul ce fusese semnalat.

De data asta, nu mai încăpea nicio îndoială. Pământul, continent sau insulă, se contura la cinci sau șase mile, pe o largă întindere la orizont. Dată fiind direcția în care se îndrepta, ferit de furtună, *Sloughi* trebuia să ajungă acolo în mai puțin de o oră. Totul era ca vasul să nu fie zdrobit de puzderia de colți de stâncă, înainte de a ajunge pe uscat. Dar copiilor nici că le păsa. Pământul, care le apăruse pe neașteptate în fața ochilor, nu putea însemna pentru ei decât salvarea.

În clipa aceea, vântul se înteți. Purtat ca o pană, *Sloughi* se îndreptă cu viteză către țărm, care se vedea acum clar, precum o dâră de cerneală pe fondul alburiu al cerului. Mai în depărtare se înălța o faleză, a cărei înălțime

nu putea depăși o sută cincizeci, două sute de picioare. În față se întindea o plajă gălbuie, din care se desprindeau, pe dreapta, forme rotunjite care păreau a proveni dintr-o pădure interioară.

Ah! dacă *Sloughi* ar fi putut ajunge la această plajă nisipoasă, fără a se lovi de vreun banc de stânci, sau dacă ar nimeri într-un estuar adăpostit, poate că bieții băieți ar scăpa nevătămați!

În timp ce Doniphan, Gordon și Moko stăteau la timonă, Briant se dusese la provă și privea pământul care se apropia văzând cu ochii, într-atât de repede înaintau.

Dar zadarnic căuta un loc în care iahtul să poată acosta în condiții mai bune. Nu se vedea nici urmă de estuar, ori de râu și nici vreo limbă de nisip pe care vasul să se așeze dintr-odată. Chiar din dreptul plajei, începea un șir de colți de stâncă, ale căror capete negre ieșeau din valurile împinse de furtună, ce se izbeau între pereții de piatră, într-un freamăt înspăimântător. Acolo, la prima izbitură *Sloughi* ar fi fost făcut zob.

Atunci, Briant se gândi că ar fi fost mai bine ca toți camarazii săi să se afle pe punte în clipa în care s-ar produce eșuarea și, deschizând capota, strigă:

– Toată lumea să vină sus!

Primul care o zbughi fu câinele, urmat de vreo zece copii care se târâră înspre spatele iahtului. Cei mai mici scoaseră țipete de groază la vederea valurilor înfricoșătoare.

Cu puțin înainte de ora șase dimineața, *Sloughi* se găsea în fața țărmului abrupt.

– Țineți-vă bine! Țineți-vă bine! strigă Briant.

Și, pe jumătate dezbrăcat, era gata să sară în ajutorul celor care ar fi putut fi luați de vârtej, căci, în mod sigur, iahtul avea să fie aruncat pe stânci.

Deodată, se simți o primă zdruncinătură. *Sloughi* se lovise cu carena de stâncă, dar, deși zgâlțâit bine, apa nu apucă să pătrundă pe nicăieri.

Luat pe sus de un alt val, iahtul fu împins cu vreo cincizeci de picioare mai înainte, fără să fi atins măcar stâncile, ale căror colțuri se iveau în tot locul.

Apoi, aplecat spre babord, rămase nemișcat în clocotul apei pline de vârtejuri.

E drept că nu se mai găsea în largul mării, dar până la țărm tot mai era un sfert de milă.

II

ÎN VÂLTOAREA RESACULUI[1] – BRIANT ȘI DONIPHAN – CERCETAREA ȚĂRMULUI – PREGĂTIRI DE SALVARE – CEARTA PENTRU BARCĂ – DIN VÂRFUL CATARGULUI – ÎNCERCAREA CURAJOASĂ A LUI BRIANT – UN MUNTE DE APĂ

În acea clipă, văzduhul, de pe care se ridicase perdeaua de ceață, permitea privirii să cuprindă spațiul vast din jurul iahtului. Norii goneau în continuare cu o viteză foarte mare, căci furtuna nu se domolise. Dar poate că ea se abătea cu ultimele puterii asupra acestor pustietăți necunoscute ale Oceanului Pacific.

Aceasta era singura speranță, căci situația era la fel de gravă ca și în timpul nopții, când *Sloughi* se lupta cu furiile adâncurilor. Strânși unul lângă celălalt, copiii se credeau probabil pierduți, când se năpustea câte un val peste bord și îi acoperea cu spumă. Loviturile erau atât de puternice, încât iahtul nu se putea feri de ele. Și totuși, deși la fiecare izbitură se cutremura din toate încheieturile, vasul nu părea să fi suferit vreo spărtură, nici când s-a lovit cu carena de stâncă și nici când s-a înțepenit între colții stâncoșii. După ce au coborât în camere, Briant și Gordon și-au dat seama că apa nu intra în interiorul calei.

Își liniștiră cât putură camarazii, în special pe cei mici.

[1] Termen marinăresc: val marin sau oceanic produs prin întoarcerea violentă a apei care a lovit un obstacol și care se combină continuu cu valul direct, asemenea unei explozii.

Gordon

– Nu vă fie frică! spunea întruna Briant. Iahtul este solid! Țărmul nu e departe! Trebuie să avem puțină răbdare și vom încerca să ajungem pe plajă!

– Dar ce mai așteptăm? întrebă Doniphan.

– Da... ce anume? mai spuse un băiețel de vreo doisprezece ani, pe nume Wilcox. Doniphan are dreptate. Ce să mai așteptăm?

– Pentru că marea este încă furioasă și ne va arunca pe stânci! răspunse Briant.

– Și dacă iahtul va fi distrus? strigă un al treilea băiat, pe nume Webb, care avea aceeași vârstă cu Wilcox.

Doniphan

– Nu cred că trebuie să ne temem de una ca asta, răspunse Briant, cel puțin atât timp cât mareea este în reflux. Când se va retrage atât cât îi va permite vântul, ne vom apuca de lucrările de salvare!

Briant avea dreptate. Deși mareele nu erau prea periculoase în Oceanul Pacific, ele puteau totuși produce o diferență de nivel destul de mare între creșterea și descreșterea apelor.

Era deci de dorit să mai aștepte câteva ore, mai ales dacă vântul avea să se mai domolească. Era posibil și ca refluxul să lase pe uscat o parte

din bancurile de stânci. Atunci ar fi fost mai puțin periculos să părăsească iahtul și să parcurgă pe uscat sfertul de milă care îi mai despărțea de țărm.

Cu toate acestea, oricât de înțelept ar fi fost sfatul acesta, Doniphan și alți doi, trei nu păreau dispuși a-l urma.

Se adunară la provă și începură să șușotească. Ceea ce era de netăgăduit era faptul că Doniphan, Wilcox, Webb și un alt băiat, pe nume Cross, nu păreau a se înțelege cu Briant. Dacă pe parcursul acestei lungi navigări acceptaseră să-l asculte, asta era pentru că, așa cum am mai spus, Briant se pricepea cât de cât la navigație. Dar se gândiseră tot timpul că, de îndată ce vor pune piciorul pe pământ, își vor recăpăta libertatea de acțiune, mai ales Doniphan, care, prin educație și inteligență, se credea superior lui Briant, ca și celorlalți camarazi ai săi. De altfel, această invidie a lui Doniphan în privința lui Briant nu era un lucru nou, și asta din cauză că acesta din urmă era francez, iar tinerii englezi nu prea doreau să fie dominați de el.

Era deci de dorit ca toate astea să nu agraveze o situație care era și așa destul de îngrozitoare.

În acest timp, Doniphan, Wilcox, Cross și Webb priveau întinderea de spumă, presărată de vârtejuri, brăzdată de curenți, care făcea traversarea foarte periculoasă.

Cel mai bun înotător n-ar fi rezistat valului uriaș al mareei care descreștea și pe care vântul îl lovea dintr-o parte. Iată de ce sfatul de a mai aștepta încă câteva ore era pe deplin îndreptățit. Doniphan și camarazii săi fură siliți să recunoască acest lucru și, în cele din urmă, se întoarseră la pupă, unde stăteau cei mici.

Briant îi spunea lui Gordon și câtorva dintre cei care-l înconjurau:

– Nu trebuie să ne despărțim cu niciun preț! Rămânem împreună sau suntem pierduți!

– Acum mai ai și pretenția să ne obligi să facem ce spui tu! strigă Doniphan, care tocmai îl auzise.

– Nu am nicio pretenție, răspunse Briant, spun doar că trebuie să fim cu toții de acord pentru binele tuturor!

– Briant are dreptate! mai spuse și Gordon, un băiat rece și serios, care nu vorbea niciodată fără a se gândi mai întâi.

– Da!... da!... strigară câțiva băiețași pe care instinctul îi făcea să fie de partea lui Briant.

Doniphan nu spuse nimic, dar, împreună cu tovarășii lui, se încăpățâna să se țină deoparte, în așteptarea momentului în care puteau începe operațiunile de salvare.

Și acum, ce țărm era acela? Să fi aparținut el vreunei insule a Oceanului Pacific, sau vreunui continent?

Era greu de spus, căci iahtul era prea aproape de litoral pentru a-l observa pe o distanță mai mare. Concavitatea lua forma unui golf larg, mărginit de două promontorii, dintre care unul destul de înalt și de prăpăstios, înspre miazănoapte, iar celălalt alungit spre miazăzi. Dar oare, dincolo de aceste fâșii, se întindea tot marea în jurul țărmului, înconjurând astfel o insulă? Iată ce încerca Briant zadarnic să vadă printr-una dintre lunetele de la bord.

Într-adevăr, în cazul în care acest pământ era o insulă, cum ar fi putut fi posibil să plece mai departe, dacă nu vor reuși să lase din nou la apă iahtul, pe care, de altfel, fluxul îl va târî curând printre stânci, zdrobindu-l? Iar dacă insula era pustie – cum sunt destule în mările Pacificului –, cum vor supraviețui acești copii, lăsați în voia soartei, nemaiavând decât ceva provizii salvate de pe iaht?

În schimb, pe un continent, șansele de a fi salvați ar fi fost mult mai mari, din moment ce acest continent ar fi putut fi doar America de Sud. Acolo, pe teritoriul din Chile sau Bolivia, ar fi găsit ajutor, poate nu imediat, dar măcar la câteva zile după debarcare. Este tot atât de adevărat că, pe acest litoral din vecinătatea pampasului, se puteau întâmpla tot felul de neplăceri.

Dar acum nu se punea decât problema atingerii țărmului.

Era destul de senin pentru a putea fi observate toate detaliile. Se vedea clar plaja, împrejmuită în spate de o faleză, cu pâlcuri de copaci la poalele ei. Briant mai descoperi și gura unui râu în partea din dreapta a țărmului.

Pe scurt, chiar dacă aspectul coastei nu era prea atrăgător, pânza de verdeață dovedea o anume fertilitate, comparabilă cu cea a zonelor temperate.

Fără îndoială că, dincolo de faleză, la adăpost de vântul din larg, vegetația, având un sol mai bun, creștea cu mai multă vigoare.

De asemenea, nu existau semne ca această parte a țărmului să fi fost locuită. Nu se vedea nicio casă sau o colibă la gura râului. Poate că băștinașii,

dacă ei existau, preferau să locuiască în interiorul teritoriului, unde erau mai puțin expuși atacurilor violente ale vânturilor vestice.

– Nu văd nicio urmă de fum! spuse Briant, lăsându-și luneta.

– Și nici măcar un singur vas pe plajă! remarcă Moko.

– Păi cum să fie, dacă nu există un port? replică Doniphan.

– Nu este neapărat nevoie să fie un port, spuse Gordon. Bărcile de pescuit se pot adăposti și la gura unui râu, și s-ar putea ca furtuna să le fi dus spre interior.

Ceea ce spunea Gordon era adevărat. Oricum, dintr-un motiv sau altul, nu găsiră nicio barcă și, în realitate, această porțiune a litoralului părea nelocuită. Dar ar fi putut fi ea oare locuită în cazul în care tinerii naufragiați ar fi fost siliți să rămână aici câteva săptămâni? Iată la ce trebuiau să se gândească înainte de toate.

În acest timp mareea se restrângea puțin câte puțin, foarte încet, este adevărat, căci era împiedicată de vântul din larg, deși acesta părea că se domolește, îndreptându-se spre nord-vest. Acum trebuiau să fie pregătiți pentru momentul în care stâncile ar fi permis trecerea.

Era aproape ora șapte. Începură cu toții să strângă pe puntea iahtului obiecte de primă necesitate, gândindu-se că le-ar putea recupera pe celelalte când marea îi va aduce la țărm. Se puseră pe treabă cu mic, cu mare. La bord se găseau multe conserve, biscuiți, carne sărată sau afumată. Făcură baloturi ce urmau a fi repartizate între cei mari, cărora le revenea și sarcina de a le duce pe uscat.

Dar pentru a se face acest transport, trebuia ca bancul de stânci să fie una cu uscatul. Va fi oare refluxul destul de puternic, încât apa să se retragă de la stânci până la plajă?

Briant și Gordon începură să studieze marea cu atenție.

Datorită schimbării direcției vântului, totul începuse să se liniștească, iar fierberea mării se domolise. Astfel, era mai ușor de constatat acum scăderea apelor de-a lungul șirului de colți de stâncă. De altfel, iahtul simțea și el urmările scăderii nivelului apei, înclinându-se mai mult la babord. Ba chiar acum era în primejdie să se lase cu totul într-o parte, având unghiul carenei foarte ascuțit și chila la o mare înălțime, ca pentru vasele de mare viteză. În acest caz, dacă apa inunda puntea înainte ca ei s-o poată părăsi, situația ar fi fost foarte gravă.

Briant și Jacques...

Ce păcat că bărcile fuseseră luate de furtună! Ar fi încăput cu toți în ele, iar Briant, împreună cu tovarășii săi, ar fi putut încerca încă de pe acum să ajungă la țărm. Și apoi, ce ușor ar fi fost să transporte de pe iaht atâtea obiecte utile care rămâneau deocamdată la bord! Iar dacă în noaptea următoare *Sloughi* se zdrobea de stânci, ce să mai fi făcut cu epava izbită de valuri? Mai putea fi folosită? Proviziile rămase nu ar fi fost ele cu totul compromise? Tinerii naufragiați ar fi fost nevoiți să se mulțumească cu ceea ce le oferea această bucată de pământ!

Iată ce ghinion că nu mai existau bărcile pentru a putea face transbordarea!

Deodată, se auziră țipete la provă. Baxter descoperise ceva important. Iola iahtului, pe care o credeau pierdută, era acolo, încâlcită sub cordajele catargului din partea de dinainte a vasului.

Este adevărat că iola aceasta nu putea duce mai mult de cinci, șase persoane; dar, cum era intactă – lucru pe care-l putură constata când o aduseră pe punte –, ar fi putut fi folosită în cazul în care marea nu ar fi permis parcurgerea distanței până la țărm cu piciorul. Trebuiau deci să aștepte ca apele să se retragă cât mai mult, dar, cu toate acestea, se stârni o ceartă între Briant și Doniphan.

Într-adevăr, Doniphan, Wilcox, Webb și Cross, după ce luaseră iola, se pregăteau s-o lanseze la apă, când Briant veni spre ei.

– Ce vreți să faceți? întrebă el.

– Ne privește! răspunse Wilcox.

– Vreți să vă îmbarcați în iolă?

– Da, răspunse Doniphan, și nu vei fi tu acela care ne va opri!

– Ba eu voi fi acela, mai spuse Briant, eu, împreună cu toți cei pe care vrei să-i abandonezi!

– Să-i abandonez? De unde ți-a venit ideea asta? răspunse Doniphan disprețuitor. Nu vreau să abandonez pe nimeni, înțelege! Odată ajunși pe plajă, unul dintre noi va aduce iola înapoi.

– Și dacă nu se mai poate, strigă Briant, care se stăpânea cu greu, dacă se zdrobește de stânci?

– Suiți!... Suiți! spuse Webb, care-l împinse pe Briant.

Apoi, cu ajutorul lui Wilcox și Cross, ridică iola, cu gândul de a o pune pe mare.

Briant o apucă de un capăt.

– Nu vă veți sui în ea! spuse el.

– Asta rămâne de văzut! răspunse Doniphan.

– Nu vă veți sui! repetă Briant, hotărât să reziste, pentru binele tuturor. Iola trebuie păstrată în primul rând pentru cei mici, în caz că rămâne prea multă apă după reflux și nu se poate ajunge la țărm...

– Lasă-ne în pace! strigă Doniphan plin de mânie. Îți spun încă o dată, Briant, nu vei fi tu acela care ne va împiedica să facem ce vrem!

– Iar eu îți spun încă o dată, strigă Briant, că eu voi fi acela, Doniphan!

Cei doi băieți erau gata să sară unul la altul. În această ceartă, Wilcox, Webb și Cross erau de partea lui Doniphan, în timp ce Baxter, Service și Garnett, de cea a lui Briant. Totul s-ar fi putut sfârși rău, și atunci interveni Gordon.

Gordon, care era cel mai mare dintre ei și cel mai stăpânit, înțelegând ce deznodământ regretabil ar fi avut această ceartă, avu bunul-simț să-i țină parte lui Briant.

– Haide! Haide! spuse el. Puțină răbdare, Doniphan! Vezi că marea este încă prea furioasă și că riscăm să ne pierdem iola.

– Nu vreau, strigă Doniphan, ca Briant să ne dea porunci, așa cum obișnuiește de la un timp!

– Nu! Nu! repetară Cross și Webb.

– Nu vreau să poruncesc nimănui, răspunse Briant, dar nici nu voi permite asta cuiva, atunci când este vorba de binele tuturor!

– Și noi suntem la fel de îngrijorați ca și tine! replică Doniphan. Și acum, când suntem pe uscat...

– Din păcate, nu suntem încă, răspunse Gordon. Doniphan, nu te încăpățâna, trebuie să așteptăm un moment prielnic pentru a folosi iola!

În mod înțelept, Gordon făcu pe moderatorul între Doniphan și Briant – ceea ce i se întâmplase de mai multe ori –, iar camarazii săi îl ascultară.

Mareea scăzuse cu vreo două picioare. Să fi existat oare vreo trecere printre stânci? Asta trebuiau să afle.

Briant se gândi că de nicăieri n-ar putea să-și dea mai bine seama de poziția stâncilor decât de pe catargul mizenei, așa că se îndreptă spre prova iahtului, apucă cu nădejde frânghiile de la tribord și, încleștându-și pumnii pe ele, urcă până la bare.

De-a curmezișul bancului de stânci se contura o trecere mărginită de colți stâncoși ce ieșeau din apă. Pe acolo s-ar fi putut strecura spre țărm, în caz că porneau cu iola. Deocamdată însă apa era prea învolburată și înspumată peste colții de piatră, și, în mod sigur, barca ar fi fost zdrobită într-o clipă. De aceea, era mai bine să aștepte până când marea, retrăgându-se, va lăsa în urma ei un loc de trecere.

De la înălțimea barelor pe care le încăleca, Briant putu să vadă mai bine litoralul. Se uită cu luneta de-a lungul plajei, până la marginea falezei. Toată

partea aceea, cuprinsă între cele două limbi de pământ pe o distanță de opt, nouă mile, părea nelocuită.

După ce stătu așa vreo jumătate de oră, Briant coborî și veni să le spună camarazilor săi ceea ce văzuse.

Dacă Doniphan, Wilcox, Webb și Cross se prefăcură că-l ascultă fără a spune un cuvânt, nu la fel făcu și Gordon, care-l întrebă:

– Briant, atunci când a eșuat *Sloughi*, nu era aproape ora șase dimineața?

– Ba da, răspunse Briant.

– Și cât timp trebuie să treacă până la reflux?

– Cred că vreo cinci ore. Nu-i așa, Moko?

– Da... între cinci și șase ore, răspunse musul.

– Asta ar însemna că pe la ora unsprezece, mai spuse Gordon, ar fi momentul cel mai bun pentru a încerca să ajungem la țărm.

– Așa calculasem și eu, răspunse Briant.

– Ei bine, spuse Gordon, să ne pregătim pentru acest moment și să mâncăm ceva. Dacă tot e s-o pornim pe apă, măcar s-o facem la câteva ore după masă.

Iată un sfat bun ce venea din partea acestui băiat chibzuit. Se ocupară deci de prima masă, compusă din conserve și biscuiți. Briant avu grijă să-i supravegheze mai ales pe cei mici. Jenkins, Iverson, Dole și Coster începuseră să se liniștească, cu acea nepăsare normală pentru vârsta lor, și ar fi mâncat întruna, căci nu mai îmbucaseră nimic de douăzeci și patru de ore. Dar totul merse bine, și câteva picături de coniac amestecate în puțină apă le servi drept băutură întăritoare. După asta, Briant se duse din nou la provă și, rezemat de parapet, cercetă iarăși stâncile.

Cât de încet descreștea marea! Era totuși neîndoios că nivelul scădea, din moment ce iahtul se lăsa tot mai mult pe o parte. Moko aruncase un fir cu plumb și, sondând apa, văzu că era încă adâncă de peste opt picioare deasupra prundului. Era oare de așteptat ca refluxul să-l descopere? Moko nu prea spera una ca asta și crezu de cuviință să i-o spună lui Briant în taină, pentru a nu speria pe nimeni.

Briant îi spuse și lui Gordon cum stăteau lucrurile. Amândoi înțelegeau că vântul, deși se îndreptase puțin spre nord, împiedica marea să scadă, așa cum ar fi făcut-o pe o vreme liniștită.

– Ce-i de făcut? spuse Gordon.

– Nu știu! Nu știu! răspunse Briant. Și ce nenorocire să nu știm nimic... să nu fim decât niște copii, când ar trebuit să fim niște adevărați bărbați!

– Nevoia ne va învăța! răspunse Gordon. Să nu ne pierdem speranța, Briant, și să acționăm cu prudență!

– Da, să acționăm, Gordon! Dacă nu plecăm de pe *Sloughi* înainte de întoarcerea fluxului, dacă mai trebuie să rămânem o noapte la bord, suntem pierduți...

– Asta așa este, căci iahtul va fi făcut fărâme! Deci trebuie să plecăm cu orice preț...

– Da, cu orice preț, Gordon!

– Oare n-ar fi bine să construim un fel de plută?

– M-am gândit și eu la asta, răspunse Briant. Din nefericire, aproape toate prăjinile au fost luate de furtună. Iar ca să tai parapetul pentru a face o plută, nu mai e timp! Mai rămâne iola, de care nu ne putem folosi, căci marea este prea furioasă! Nu! Ar trebui să încercăm să întindem un cablu până la stânci și să-i fixăm solid capătul de un vârf de piatră. Așa poate că ne vom ține de el până la mal.

– Și cine duce cablul?

– Eu, răspunse Briant.

– Iar eu te voi ajuta! spuse Gordon.

– Nu, eu singur! replică Briant.

– Vei folosi iola?

– S-ar putea s-o pierd, Gordon, și e mai bine s-o păstrăm ca pe o ultimă salvare.

Dar înainte de a porni la fapte, Briant, pentru orice eventualitate, își mai luă o măsură de prevedere.

Se aflau la bord câteva centuri de înot, cu care-i obligă pe copii să se încingă. În cazul în care vor fi nevoiți să părăsească iahtul, iar apa ar fi prea adâncă pentru a ajunge cu picioarele la fund, aceste centuri îi vor ține la suprafață, iar cei mai mari vor încerca să-i împingă către țărm, ținându-se de cablu.

Era ora zece și un sfert. În mai puțin de patruzeci și cinci de minute, refluxul se afla în retragerea cea mai importantă. În partea din față a vasului, apa măsura încă o adâncime de patru, cinci picioare și părea că nu avea de

gând să mai scadă decât cu câteva degete. La vreo șaizeci de pași mai spre țărm, e drept că fundul mării se ridicase simțitor, lucru ce se putea vedea după culoarea negricioasă a apei și după nenumăratele creste de stânci care se iveau de peste tot. Mai greu acum era să ieși din vâltorile acelea adânci, care se vedeau în fața navei. Cu toate acestea, dacă Briant reușea să întindă cablul în direcția aceea și să-l fixeze puternic pe una dintre stânci, acest cablu, după ce ar fi întins de la bord, le-ar înlesni trecerea până la un loc unde să poată pune piciorul.

Mai mult, dacă ar putea împinge pe cablu și baloturile cu provizii și cele foarte trebuincioase, copiii ar ajunge pe mal fără nicio problemă.

Oricât de primejdioasă ar fi fost această încercare, Briant nu permise nimănui să-l înlocuiască și se pregăti să înfrunte totul de unul singur.

La bord erau mai multe cabluri, lungi de vreo o sută de picioare, folosite de obicei pentru remorcări. Briant alese unul de grosime medie, care-i păru tocmai bun și al cărui capăt și-l petrecu după mijloc, după ce-și scoase mai întâi haina.

– Haideți, voi de acolo, strigă Gordon, fiți gata să desfășurați cablul!... Veniți la provă!

Doniphan, Wilcox, Cross și Webb nu puteau refuza să dea o mână de ajutor la această operațiune, căreia îi înțelegeau importanța. Așadar, mulțumiți sau nu, se pregătiră să desfășoare cablul care trebuia puțin înmuiat, pentru a-i cruța puterile lui Briant.

În momentul în care acesta se pregătea să se lase în apă, apropiindu-se, fratele lui strigă:

– Frate! Frate!

– Nu-ți fie frică, Jacques, nu te teme pentru mine! răspunse Briant.

După numai o clipă, fu văzut pe suprafața apei, înotând cu putere, în timp ce cablul se desfășura în urma lui.

Dar, chiar și pe o mare liniștită, acesta ar fi fost un lucru greu, darămite pe o asemenea furtună, când valurile se izbeau de-a lungul stâncilor. Curenții și contracurenții îl împiedicau pe băiatul curajos să se mențină în linie dreaptă și, când îl prindeau, de abia mai putea scăpa din încleștarea lor.

Cu toate acestea, Briant înainta puțin câte puțin spre plajă, în timp ce camarazii lui desfășurau cablul. Dar era limpede că începuse să-l cam lase

puterile, deși nu se găsea decât la cincizeci de picioare de iaht. În fața lui se afla un fel de vârtej, provocat din întâlnirea a doi curenți opuși. Dacă l-ar putea ocoli, poate și-ar atinge scopul, marea fiind mult mai calmă după vârtej.

Încercă deci să se avânte spre stânga printr-un efort foarte mare. Dar nu reuși. Nici chiar un înotător puternic, în toată puterea vârstei, n-ar fi avut mai mult succes. Prins între valuri, Briant fu târât în mijlocul vârtejului.

– Ajutor! Trageți! Trageți! mai avu el puterea de a striga, înainte ca apa să-l tragă la fund.

La bordul iahtului se stârnise o panică de nedescris.

– Trageți! comandă Gordon cu sânge rece.

Și camarazii săi se grăbiră să tragă cablul înapoi, pentru a-l aduce pe Briant la bord, înainte ca el să se sufoce de atâta stat sub apă.

În mai puțin de un minut, Briant fu suit pe punte – este adevărat, fără simțire; dar își reveni curând în brațele fratelui său.

Încercarea de a trage un cablu peste vârfurile stâncilor dăduse greș. Nimeni n-ar mai fi putut-o face cu șanse de reușită. Copiii aceștia nefericiți erau nevoiți să aștepte... Dar ce să aștepte?... Un ajutor?... De unde și cine i-ar fi putut ajuta?

Trecuse de ora prânzului. Fluxul începuse, și zbaterea valurilor către țărm era tot mai mare. Și cum era Lună nouă, apele aveau să crească mai mult decât în ajun. Dacă vântul din larg nu înceta, iahtul putea fi săltat de pe patul de stânci... Ar fi putut fi zdrobit și chiar răsturnat! Nimeni nu ar fi supraviețuit acestui deznodământ al naufragiului! Și nu era nimic de făcut, absolut nimic!

Îngrămădiți cu toții la pupă, cei mici înconjurați de cei mari, priveau cum creșteau valurile, iar vârfurile stâncilor dispăreau unul după altul. Din nefericire, vântul reîncepu să bată dinspre vest și, ca și în noaptea trecută, mătura coasta cu furie. Pe măsură ce apa era mai adâncă, valuri tot mai înalte împroșcau iahtul și se abăteau asupra lui. Numai Dumnezeu îi mai putea ajuta pe tinerii naufragiați. Rugăciunile lor se amestecau cu strigătele de groază.

Cu puțin înainte de ora două, iahtul, săltat de maree, nu se mai apleca spre babord; dar, din cauza tangajului, partea din față lovea cu carena fundul mării, în timp ce partea din spate rămânea înțepenită între stânci. În curând loviturile se înteţiră într-atât, încât nava aluneca când pe o parte, când pe cealaltă. Copiii trebuiră să se țină unul de altul, pentru a nu fi aruncați peste bord.

Prins între valuri, Briant fu târât în mijlocul vârtejului...

În clipa aceea, un munte de apă spumegând, venind din larg, se înălță aproape de iaht. Ai fi zis că este un val uriaș al fluxului sau un val seismic, a cărui înălțime depășea douăzeci de picioare. Sosi cu furia unui torent, acoperi aproape întregul banc de stânci, îl ridică pe *Sloughi* și îl târî pe deasupra stâncilor, fără a-l atinge măcar.

În mai puțin de un minut, vârtejul clocotitor al acestei mase de apă îl purtă pe *Sloughi în* mijlocul plajei, izbindu-l de o movilă de nisip din fața pâlcului de copaci de la poalele falezei. Acolo rămase nemișcat, dar pe uscat de data aceasta – în timp ce marea, retrăgându-se, lăsa plaja uscată.

III

PENSIONUL CHAIRMAN DIN AUCKLAND – CEI MICI ȘI CEI MARI – VACANȚĂ PE MARE – IAHTUL SLOUGHI *– NOAPTEA DE 15 FEBRUARIE – ÎN DERIVĂ – CIOCNIREA – CERCETĂRI LA AUCKLAND – CE A MAI RĂMAS DIN IAHT*

Pe vremea aceea, pensionul Chairman era una dintre cele mai respectabile școli din orașul Auckland, capitala Noii Zeelande, importantă colonie engleză din Pacific. Se aflau acolo cam o sută de elevi, provenind din cele mai bune familii ale țării. Maorii, indigenii acestui arhipelag, n-ar fi avut dreptul să-și înscrie copiii acolo, acestora fiindu-le destinate alte școli. La pensionul Chairman nu erau decât tineri englezi, francezi, americani, germani, fii de proprietari, rentieri, negustori sau funcționari de prin părțile locului. Ei primeau o educație desăvârșită, identică cu cea din instituțiile asemănătoare din Regatul Unit.

Arhipelagul Noii Zeelande se compune din două insule principale: la nord Ika-Na-Mawi sau Insula Peștelui, la sud, Tawai-Ponamu sau Țara Jadului Verde. Despărțite de strâmtoarea Cook, ele se află între paralelele 34° și 45° sud – poziție asemănătoare celei pe care o ocupă, în emisfera boreală, acea parte din Europa care cuprinde Franța și nordul Africii.

Insula Ika-Na-Mawi, foarte ciopârțită în partea ei meridională, formează un fel de trapez neregulat, care se prelungește spre nord-vest, urmând o curbă ce se sfârșește prin capul Van-Diemen.

Orașul Auckland este așezat chiar în locul de unde pornește această curbă, într-un punct unde peninsula are o lățime de doar câteva mile. Așadar, orașul are o așezare asemenea Corintului din Grecia, fapt pentru care a fost numit „Corintul Sudului". El are două porturi deschise, unul la vest, celălalt la est. Acesta din urmă, cel din golful Hauraki, fiind puțin adânc, a fost construit pe niște prelungiri, pe „piloni", după moda englezească, unde navele de mic tonaj pot acosta. Portul comercial este și el așezat pe o asemenea prelungire, străbătută de Queen's-street, una dintre principalele străzi ale orașului.

Cam pe la mijlocul acestei străzi se afla pensionul Chairman.

Și, în ziua de 15 februarie 1860, după-amiaza, ieșeau din sus-numitul pension vreo sută de băieți, însoțiți de părinții lor, veseli, fericiți, precum niște păsărele cărora le-a fost deschisă ușița coliviei.

Într-adevăr, începea vacanța. Două luni de libertate, două luni de independență. Iar pentru câțiva dintre acești elevi, se întrevedea și perspectiva unei călătorii pe mare, subiect mult discutat la pensionul Chairman. Ce să mai spunem de nerăbdarea cu care așteptau cei cărora le surâsese norocul să se îmbarce la bordul iahtului *Sloughi*, care se pregătea să viziteze coasta Noii Zeelande.

Acest frumos iaht, dotat de părinții elevilor cu toate cele de trebuință, urma să călătorească timp de șase săptămâni. El aparținea tatălui unuia dintre ei, domnul William H. Garnett, fost căpitan al marinei comerciale, în care se putea avea toată încrederea. Familiile copiilor făcuseră subscripții care urmau să acopere cheltuielile de călătorie, aceasta urmând să aibă loc în cele mai bune condiții de siguranță și confort. Era un motiv de mare bucurie pentru acești tineri, și cu greu s-ar fi găsit un mijloc mai bun de a petrece câteva săptămâni de vacanță.

În pensioanele englezești, educația diferă în bună măsură față de cea din instituțiile similare franceze. Elevilor le este lăsată mai multă inițiativă și, prin aceasta, o anumită libertate care are o influență destul de bună asupra viitorului lor. Ei rămân pentru mai puțin timp copii. Într-un cuvânt, educația face casă bună cu instrucția. De aici se trage și faptul că cei mai mulți dintre ei sunt politicoși, atenți, cu o ținută îngrijită și, ceea ce trebuie subliniat, nu sunt prea prefăcuți sau mincinoși, chiar atunci când asta i-ar

scăpa de o pedeapsă meritată. Mai trebuie remarcat că, în aceste instituții școlare, băieții sunt mai puțin constrânși de regulile vieții în comun și, prin urmare, regulilor de tăcere care decurg de aici. De cele mai multe ori, au camere separate, iau câteva mese și, când se întâlnesc în sufragerie, pot discuta în voie.

În funcție de vârstă, elevii sunt împărțiți în grupe. Acestea sunt în număr de cinci la pensionul Chairman. Dacă, în primele două, cei mici își mai sărutau încă părinții pe obraz, în cea de-a treia, cei mari înlocuiseră acest sărut cu o strângere de mână ca între oameni mari. De asemenea, ei nu erau supravegheați, puteau citi ziare și romane, aveau zile de vacanță în repetate rânduri, ore de studii destul de puține, exerciții fizice foarte complexe, gimnastică, box și jocuri de toate felurile. Dar această independență era și îngrădită, destul de rar, de pedepse corporale care constau, de cele mai multe ori, în special în biciuire. Dar a fi biciuit nu însemna nimic dezonorant pentru tinerii anglo-saxoni, și ei se supuneau fără a crâcni acestei pedepse, atunci când recunoșteau că o merită.

Este un lucru știut că englezii respectă tradițiile, atât în viața personală, cât și în cea publică, iar aceste tradiții nu sunt mai puțin respectate, chiar atunci când sunt absurde, în instituțiile școlare, ele neasemuindu-se în niciun chip cu farsele franceze. Dacă cei mai vechi au obligația de a-i proteja pe cei sosiți de curând, aceștia, la rândul lor, trebuie să-i ajute, făcându-le diferite servicii domestice. Acestea, care constau în a le aduce micul dejun, a le peria hainele, a le lustrui pantofii, a face diverse comisioane, sunt cunoscute sub numele de „fagism", iar cei care le îndeplineau purtau numele de „fags"[1].

Cei din prima grupă, cei mai mici, erau cei care serveau drept „fags" elevilor din grupele superioare și, dacă nu se supuneau, nu aveau o viață prea ușoară. Dar niciunuia nu-i trecea prin minte una ca asta, iar acest lucru îi făcea să accepte o disciplină inexistentă la elevii din liceele franceze. De altfel, așa o cere tradiția, și dacă este cineva care o respectă, acesta este Regatul Unit, unde ea este impusă atât celui mai umil vagabond, cât și membrilor Camerei Lorzilor.

---

[1] Fag – slugă fără simbrie (lb. engleză).

Elevii care trebuiau să plece în această excursie pe *Sloughi* aparțineau diverselor grupe ale pensionului Chairman. Așa după cum am văzut, la bordul iahtului se aflau copii între opt și paisprezece ani. Iar acești cincisprezece băieți, incluzându-l și pe mus, aveau să fie duși departe și pentru mult timp, și le era dat să treacă prin tot felul de aventuri!

A sosit momentul să le aflăm numele, vârsta, priceperile, caracterele, situația familiilor lor și în ce relații se aflau ei în instituția pe care tocmai o părăsiseră pe timpul vacanței.

Cu excepția a doi francezi, frații Briant și Jacques, și a lui Gordon, care este american, toți sunt englezi.

Doniphan și Cross aparțineau unei familii de proprietari bogați și făceau parte din elita societății din Noua Zeelandă. În vârstă de treisprezece ani și câteva luni, ei sunt veri și amândoi fac parte din grupa a cincea. Doniphan, elegant și foarte îngrijit, este, fără îndoială, cel mai distins elev. Inteligent și silitor, el nu vrea să rămână în urmă, atât din dorința de a se instrui, cât și din cea de a fi întotdeauna primul.

Un anume aer aristocratic i-a atras porecla de „lordul Doniphan", iar caracterul său impulsiv îl face să-și dorească să domine oriunde s-ar afla. Aceasta este cauza rivalității dintre el și Briant, lucru ce durează de câțiva ani și care s-a accentuat din momentul în care împrejurările au făcut să sporească influența lui Briant asupra camarazilor săi. În ceea ce-l privește pe Cross, este un elev destul de obișnuit, dar plin de admirație pentru tot ce gândea, spunea sau făcea vărul său Doniphan.

Baxter, din aceeași grupă, avea treisprezece ani, un băiat rece, chibzuit, muncitor, foarte inventiv și îndemânatic, fiul unui negustor cu o avere destul de modestă.

Webb și Wilcox, în vârstă de doisprezece ani și jumătate, se numărau printre elevii grupei a patra. Cu o inteligență medie, dar destul de autoritari și arțăgoși, ei s-au arătat întotdeauna foarte pretențioși în desemnarea metodelor de navigare. Familiile lor sunt bogate și fac parte din elita magistraților din țară.

Garnett, din grupa a treia, la fel ca și prietenul lui, Service, amândoi având doisprezece ani, sunt, unul, fiul unui căpitan de marină pensionar, celălalt, cel al unui colonist bogat de pe coasta de nord a portului Waitemala. Cele

Baxter

două familii au legături foarte strânse, fapt ce a făcut ca Garnett și Service să fie nedespărțiți. Ei au un suflet bun, dar nu sunt prea muncitori și, dacă li s-ar da libertate deplină, ar profita din plin de ea. Garnett este pasionat în special – pasiune destul de regretabilă – de acordeon, foarte apreciat în marina engleză. Astfel, ca fiu de marinar, el cântă la acest instrument când nu are ce face, și nu a uitat să-l ia cu el la bord.

În ceea ce-l privește pe Service, neîndoios că el este cel mai vesel, cel mai superficial dintre toți, ghidușul pensionului Chairman, care nu visează decât

aventuri de călătorie și știe pe dinafară „Robinson Crusoe" și „Robinsonul elvețian", lecturile sale preferate.

Acum vom vorbi despre alți doi băieți, în vârstă de nouă ani.

Primul, Jenkins, este băiatul directorului Societății de științe „New-Zeeland-Royal-Society"; celălalt, Iverson, este fiul pastorului bisericii metropolitane din Saint-Paul. Ei sunt de abia în grupa a treia, respectiv a doua, și se numără printre cei mai buni elevi ai pensionului.

Urmează doi copii, Dole, de opt ani și jumătate, și Costar, de opt ani, amândoi fii de ofițeri din armata anglo-zeelandeză, care locuiesc într-un orășel pe nume Ouchunga, situat la șase mile de Auckland, pe litoralul portului Manukau. Ei sunt dintre acei „micuți" despre care nu se spune nimic, cu excepția faptului că Dole este foarte încăpățânat, iar Costar foarte pofticios. Chiar dacă nu sunt printre cei mai buni din grupa lor, ei se cred foarte buni pentru că știu să citească și să scrie, căci cu ce altceva s-ar putea lăuda la vârsta lor?

După cum se poate vedea, acești copii aparțin cu toții unor familii onorabile, stabilite cu mult timp în urmă în Noua Zeelandă.

Mai rămâne să vorbim de alți trei băieți îmbarcați pe iaht, americanul și cei doi francezi.

Americanul este Gordon, în vârstă de paisprezece ani. Atât chipul, cât și întreaga sa înfățișare sunt de pe acum pătrunse de o anumită asprime pe de-a întregul de „yankeu". Deși puțin stângaci, puțin greoi, este, fără îndoială, cel mai potolit dintre elevii grupei a cincea. Deși nu este sclipitor, asemenea camaradului său Doniphan, el are o fire dreaptă, un simț practic de care a dat adesea dovadă. Îi plac lucrurile serioase, este un spirit iscoditor, cu un temperament rece. Meticulos, până la a fi minuțios, el își ordonează ideile în cap, asemenea obiectelor de pe pupitru, unde totul este clasificat, etichetat, adnotat într-un carnet special. În general, este stimat de camarazii săi, care-i recunosc calitățile și, deși nu este englez prin naștere, a fost întotdeauna bine primit.

Gordon este originar din Boston; dar, orfan de tată și de mamă, el nu are altă rudă, cu excepția tutorelui său, un fost agent consular care, după ce a făcut avere, s-a stabilit în Noua Zeelandă și, de câțiva ani încoace, locuiește

într-o vilă frumoasă dintre cele presărate pe culmi, în apropierea satului Mount-Saint-John.

Cei doi tineri francezi, Briant și Jacques, sunt fiii unui distins inginer, sosit în urmă cu doi ani și jumătate pentru a lua conducerea lucrărilor de desecare în mlaștinile din centrul Ika-Na-Mawi-ului. Cel mare are paisprezece ani. Nu prea muncitor, deși foarte inteligent, i se întâmplă adesea să rămână codașul grupei a cincea. Cu toate acestea, atunci când vrea, cu ușurința pe care o are de a asimila, o memorie remarcabilă, ajunge printre primii, lucru care-l face gelos pe Doniphan. De aceea el și Briant nu au putut trăi în bună înțelegere la pensionul Chairman, și au putut fi văzute consecințele acestei neînțelegeri la bordul lui *Sloughi*. Și apoi, Briant este curajos, întreprinzător, îndemânatic la exercițiile fizice și, mai mult, un băiat bun, neavând nimic din aerul superior al lui Doniphan, puțin șleampăt și fără o ținută strictă, într-un cuvânt, foarte francez și, chiar prin aceasta, foarte diferit de camarazii săi de origine engleză. De altfel, el i-a apărat adesea pe cei slabi împotriva abuzurilor celor mari, care doreau să-și arate puterea și, în ceea ce-l privește, nu a dorit niciodată să beneficieze de serviciile pe care erau obligați să le facă cei mici. De aici, rezistențe, lupte, bătălii din care, datorită puterii și curajului său, a ieșit aproape întotdeauna învingător. De aceea, el este în general iubit, și, atunci când e vorba de cârmirea iahtului, camarazii săi, cu câteva excepții, nu ezită a-l asculta, mai ales că, după cum se știe, dobândise ceva cunoștințe de navigație în timpul călătoriei din Europa în Noua Zeelandă.

În ceea ce-l privește pe mezin, Jacques, el fusese considerat până atunci cel mai poznaș din grupa a treia, dacă nu chiar din întregul pension Chairman – fără a-l uita pe Service –, inventând tot timpul alte șotii, jucând renghiuri camarazilor săi și fiind mereu pedepsit pe bună dreptate. Dar, așa cum vom vedea, caracterul lui se schimbase cu totul, odată cu plecarea iahtului, din motive absolut necunoscute.

Aceștia sunt băieții pe care furtuna i-a azvârlit pe unul dintre pământurile Oceanului Pacific.

În timpul acestei plimbări de câteva săptămâni de-a lungul coastelor Noii Zeelande, *Sloughi* urma să-l aibă la comandă pe proprietarul său, tatăl lui Garnett, unul dintre cei mai îndrăzneți căpitani din ținuturile Australiei.

De câte ori nu străbătuse iahtul întreg litoralul Noii Caledonii, al Noii Olande, de la strâmtoarea Torres până la cele mai de sud capuri ale Tasmaniei, sau până în mările insulelor Moluce, Filipine și Celebes, adevărat pericol chiar și pentru vasele de mare tonaj! Dar era un iaht solid construit, cât se poate de bine înzestrat marinărește și în stare să înfrunte cele mai aprige furtuni.

Echipajul era compus din căpitan, șase marinari, un bucătar și un mus, Moko, un băiat negru de doisprezece ani, a cărui familie era de multă vreme în slujba unui colonialist din Noua Zeelandă. Mai trebuie să-l amintim și pe frumosul câine de vânătoare, Phann, de rasă americană, care era al lui Gordon și nu-și părăsea niciodată stăpânul.

Ziua plecării fusese fixată în 15 februarie. Între timp, iahtul, legat cu un odgon, aștepta la capătul portului comercial, adică destul de în larg.

Echipajul nu se afla la bord în seara de 14, când tinerii pasageri veniseră să se îmbarce. Căpitanul Garnett urma să sosească cu puțin înaintea plecării. Doar secundul și Moko îl întâmpinară pe Gordon și pe colegii lui, ceilalți marinari se duseseră să mai bea un ultim păhărel de whisky. Ba chiar, după ce îi instală pe copii și îi culcă, secundul socoti că se poate duce și el la cârciuma din port unde se afla echipajul, și făcu greșeala de neiertat de a întârzia până după miezul nopții. Cât despre mus, doborât de somn, adormise în cabina de gardă.

Ce se petrecu atunci? Poate că nimeni nu va ști vreodată. Sigur este că odgonul care lega iahtul de țărm, fie din neglijență, fie din rea-voință, s-a desprins... Nimeni dintre cei aflați la bord nu-și dădu seama de nimic.

Noaptea întunecoasă acoperea portul și golful Hauraki. Vântul dinspre uscat sufla cu putere, iar iahtul, luat pe dedesubt de curentul refluxului care ducea înspre larg, o porni în goană spre depărtările mării.

Când se trezi musul, *Sloughi*, purtat de valuri, se legăna cu totul într-alt fel decât atunci când se afla lângă țărm. Moko alergă degrabă pe punte... Iahtul gonea fără cârmă!

La strigătele musului, Gordon, Briant, Doniphan și alți câțiva săriră din culcușuri, alergând în sus pe scară. Dar în zadar strigau după ajutor! Nu mai

zăreau nici măcar o luminiță a orașului sau a portului. Iahtul se afla de acum în largul golfului, la trei mile de coastă.

La propunerea lui Briant, căruia i se alătură și musul, încercară cu toții să mai ridice o pânză, pentru ca vântul, umflând-o dintr-o parte, să-i aducă din nou la țărm. Dar, prea greu de mânuit pentru a i se da orientarea cea bună, pânza, în care vântul dinspre apus lovea din plin, îi duse cu și mai mare repeziciune în larg. *Sloughi* depăși Capul Colville, trecu prin strâmtoarea care-l desparte de insula Marii Bariere și se găsi în curând la câteva mile de Noua Zeelandă.

Era de la sine înțeles că situația devenise foarte gravă. Briant și camarazii săi nu mai puteau spera într-un ajutor venit de pe uscat. În eventualitatea în care vreun vas din port ar porni în căutarea lor, ar fi trecut câteva ore bune până când i-ar fi ajuns din urmă, asta admițând că ar fi fost posibilă găsirea iahtului pe întunecimea aceea. Și, de altfel, chiar și la ivirea zorilor, cum ar fi putut cineva să zărească o ambarcațiune atât de mică, pierdută în largul mării? Cum ar fi putut acești copii să se descurce singuri, prin propriile lor forțe? Dacă vântul nu-și schimba direcția, trebuiau să renunțe la ideea de a se întoarce la țărm.

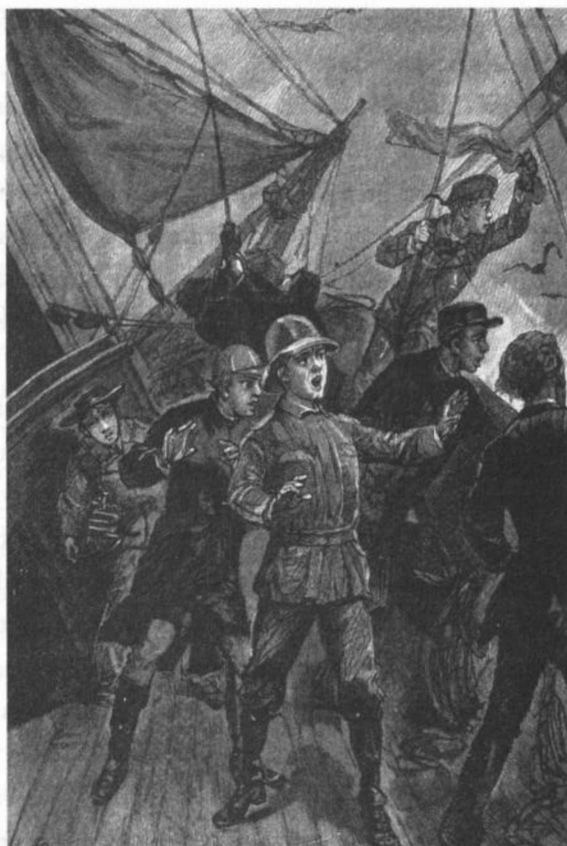
Rămânea doar norocul de a fi descoperiți de un vapor care s-ar fi îndreptat spre Noua Zeelandă. Asta îl făcu pe Moko să înalțe un felinar în vârful catargului mizenei și, resemnați, să aștepte răsăritul soarelui.

Cât despre cei mici, ei nu fură treziți de tot tămbălăul, așa încât cei mari se gândiră să-i lase să doarmă. Spaima lor n-ar fi făcut decât să creeze haosul total la bord.

În acest timp, se mai făcură câteva încercări pentru a duce iahtul în direcția vântului. Dar acesta înainta cu repeziciune către est.

Deodată, se zări o lumină la două, trei mile. Era o lumină albă, în vârful catargului – semn distinctiv al vapoarelor în mers.

În curând apărură și două lumini de poziție, roșie și verde, și, după cum puteau fi văzute amândouă deodată, era clar că vaporul se îndrepta spre iaht.

Zadarnic scoaseră băieții strigăte de ajutor...

Zadarnic scoaseră băieții strigăte de ajutor. Zgomotul valurilor, șuieratul aburului care ieșea prin coșurile vasului, vântul care se ințețise în larg, toate făceau ca glasurile lor să se piardă în eter.

Și cu toate acestea, chiar dacă nu-i puteau auzi, oare marinarii care erau la posturi nu ar fi putut zări felinarul de pe *Sloughi*? Era o ultimă speranță.

Din nefericire, o lovitură a tangajului rupse funia care-l ținea, și felinarul căzu în mare, astfel încât nimic nu mai putea semnala prezența iahtului către care vaporul se îndrepta cu o viteză de douăsprezece mile pe oră.

În câteva secunde, iahtul fu lovit și s-ar fi scufundat imediat dacă ar fi fost izbit într-o parte; dar ciocnirea se produsese numai în spate și distrusese doar o bucată din balustradă, fără a atinge corpul vasului.

Izbitura fusese atât de slabă, încât vaporul își continuă drumul, lăsând iahtul pradă furtunii care se apropia.

Adesea, căpitanilor nici nu le trece prin minte să sară în ajutorul vasului pe care l-au lovit. Acesta este un comportament criminal, și exemplele nu lipsesc. Dar se prea poate ca, în cazul acesta, cei de pe vapor să nici nu fi simțit ciocnirea cu un vas atât de mic, pe care nici nu-l văzuseră pe întuneric. Duși de vânt, băieții se crezură probabil pierduți.

Când se lumină de ziuă, imensitatea era pustie. În această parte atât de puțin străbătută a Pacificului, vapoarele care merg din Australia în America, sau invers, au itinerarul mai către nord sau mai către sud. Nu apăru niciunul în calea iahtului. Se lăsă noaptea, vremea se înrăutățise și, chiar dacă rafalele se mai potoleau din când în când, vântul nu înceta să sufle cu putere dinspre vest.

Cât timp avea să dureze călătoria aceasta, nici Briant și nici ceilalți nu puteau ști. Zadarnic încercară în tot felul să îndrepte iahtul din nou spre ținuturile neo-zeelandeze. Nu se pricepeau nici să-l abată din drumul pe care pornise și nu aveau nici puterea să-i întindă pânzele.

Aceasta era situația, când Briant, luptând cu o energie ce-i depășea cu mult vârsta, crescu în ochii tuturor, și i se supuse chiar și Doniphan. Dacă nici cu ajutorul lui Moko nu izbutise să îndrepte iahtul către ținuturile apusene, reușise totuși, cu puținul pe care-l știa, să-l mențină pe linia de plutire. Nu se cruță, stătu de veghe zi și noapte, cercetând întruna zarea, în speranța ivirii unei posibilități de salvare. Avu grijă să arunce în mare câteva sticle cu bilete în care arăta situația iahtului. Era o slabă speranță, fără îndoială, dar crezu de cuviință să încerce și asta.

În acest timp, vânturile dinspre vest împingeau iahtul de-a lungul Pacificului, fără putință de a-i schimba direcția sau măcar a-i micșora viteza.

Se știe ce a urmat. La câteva zile după ce iahtul a trecut de strâmtorile din preajma golfului Hauraki, s-a stârnit o furtună care, timp de două

săptămâni, a bântuit cu o furie nemaipomenită. Bătut de valuri uriașe și gata să fie zdrobit, iahtul, care fără îndoială ar fi pierit dacă n-ar fi fost atât de solid, a fost zvârlit de furtună pe o coasta necunoscută a Pacificului.

Care va fi de aici înainte soarta acestui pension de naufragiați târâți la optsprezece mii de leghe depărtare de Noua Zeelandă? De unde avea să le vină vreun ajutor pe care nu și-l puteau da ei înșiși?...

În orice caz, familiilor lor nu le rămânea decât să creadă că pieriseră odată cu iahtul.

Și iată de ce:

Când a fost constatată dispariția iahtului *Sloughi,* chiar în noaptea de 14 spre 15 februarie, la Auckland fusese prevenit căpitanul Garnett și familiile acestor copii nefericiți. Ce să mai spunem despre ce a stârnit vestea unui astfel de eveniment în oraș, unde consternarea fu generală!

Dar dacă odgonul fusese dezlegat sau rupt, s-ar fi putut totuși ca iahtul să nu fi fost împins în largul golfului!

Poate că el ar fi putut fi totuși găsit, deși vântul dinspre vest se întețea și nu mai existau speranțe!

De aceea, fără a mai sta pe gânduri, directorul portului luă măsurile necesare pentru a veni în ajutorul iahtului. Două vaporașe porniră în căutare pe o întindere de mai multe mile, în afara golfului Hauraki. Străbătură toată noaptea aceste ținuturi în care marea devenise foarte furioasă. Când se lumină de ziuă, se înapoiară și se spulberă și ultima speranță pe care o mai nutreau încă familiile lovite de această catastrofă înspăimântătoare.

Într-adevăr, chiar dacă nu au găsit iahtul, cele două ambarcațiuni au dat peste niște rămășițe. Erau bucăți din partea din spate a balustradei vasului, căzute în mare după ciocnirea cu vaporul peruvian *Quito* – ciocnire de care vaporul nici nu-și dăduse seama.

Pe rămășițele găsite mai puteau fi citite trei sau patru litere din numele *Sloughi.* Era deci firesc ca lumea să-l creadă sfărâmat de furtună și, ca urmare, scufundat sau pierit pentru totdeauna la douăzeci de mile depărtare de Noua Zeelandă.

IV

PRIMA EXPLORARE A LITORALULUI - BRIANT ȘI GORDON STRĂBĂTÂND PĂDUREA - O ÎNCERCARE ZADARNICĂ DE A DESCOPERI O PEȘTERĂ - INVENTARUL MATERIALULUI - PROVIZII, ARME, ÎMBRĂCĂMINTE, AȘTERNUTURI, USTENSILE, UTILAJE, INSTRUMENTE - PRIMUL DEJUN - PRIMA NOAPTE

Țărmul era pustiu, după cum bine văzuse Briant când se suise să-l cerceteze de pe barele catargului mizenei. Trecuse o oră de când iahtul zăcea în nisip, și nu se zărise încă niciun băștinaș. Nici sub arborii de pe faleză, nici pe malurile râului lărgit de apele în creștere ale fluxului nu se zărea vreo casă, o colibă sau o cabană. Nici măcar urma vreunui pas de om nu se zărea pe nisipul pe care valurile în retragere lăsau dâre lungi de ierburi-de-mare. La gura râului, nicio barcă de pescuit. Ce mai, nici măcar un firicel de fum în zare, pe toată întinderea golfului cuprins între cele două promontorii din sud și din nord.

Mai întâi, Briant și Gordon se gândiră să străbată pâlcurile de copaci, pentru a ajunge la faleză și s-o parcurgă până sus, dacă ar fi fost cu putință.

– Iată-ne pe uscat, tot e ceva! spuse Gordon. Dar ce tărâm o fi ăsta, căci pare nelocuit...

– Important este să nu fie de nelocuit, răspunse Briant. Avem provizii și muniții pentru câtva timp! Ne mai lipsește doar un adăpost pe care trebuie

– Dar ce tărâm o fi ăsta, căci pare nelocuit...

neapărat să-l găsim... măcar pentru cei mici... De ei trebuie să avem grijă înainte de toate!

– Da! Ai dreptate! răspunse Gordon.

– Cât despre a ști unde ne aflăm, mai spuse Briant, o să avem timp să aflăm după ce ne vom ocupa de ceea ce este mai important! Dacă ne aflăm pe un continent, putem nutri speranța că vom fi salvați! Dacă suntem pe o insulă... o insulă nelocuită... ei bine, vom vedea! Vino, Gordon, să începem cercetările!

Ajunseră de îndată la marginea pădurii care se întindea de-a curmezișul, între faleză și țărmul din dreapta al râului, cam la vreo trei sau patru sute de pași mai sus de vărsare.

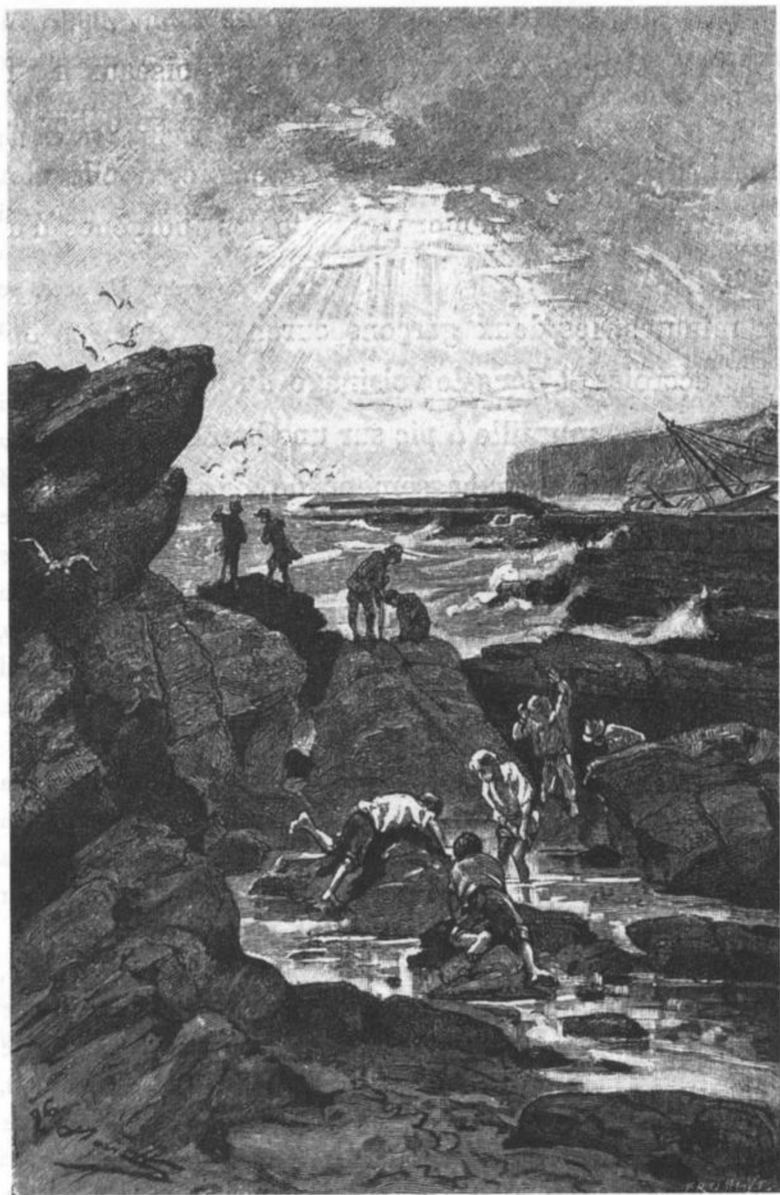
Nici în pădure nu era vreo urmă că ar fi trecut un om pe acolo, niciun luminiș, nicio cărare. Doar trunchiuri de copaci bătrâni, doborâți de vreme, zăceau la pământ, iar Briant și Gordon se afundau până la genunchi în covorul de frunze uscate. Totuși păsările zburau cu teamă, ca și cum învățaseră de acum să nu se încreadă în ființele omenești. De aceea se putea ca acest țărm, dacă nu era locuit, să fie adesea vizitat de băștinașii din vecinătate.

În zece minute, cei doi băieți străbătură pădurea, care devenea tot mai deasă pe măsură ce se apropiau de lanțul stâncos ce se înălța asemenea unor metereze înalte cam de 180 de picioare. Poate că la poalele de piatră ale acestui zid de nepătruns aveau să găsească vreo spărtură adâncă în care să se poată adăposti. Ar fi fost de dorit. Acolo, în vreo peșteră, pe care desimea copacilor ar fi apărat-o de vânturile aprige din larg, ferită de năvala apelor, și-ar fi aflat, chiar și pe timp de furtună, un adăpost minunat. Acolo, tinerii naufragiați și-ar fi putut înjgheba un refugiu provizoriu, până când o cercetare mai amănunțită a țărmului le-ar fi îngăduit să se aventureze în siguranță spre interiorul ținutului.

Din nefericire, de-a lungul întregului zid de granit, la fel de abrupt ca și un parapet de oțel, Gordon și Briant nu descoperiră nicio peșteră și nici măcar vreo crestătură în piatră, cât să poată urca pe culme. Pentru a înainta în interior ar fi fost nevoie să ocolească toată faleza aceasta, pe care Briant o studiase de pe barele catargului iahtului.

Timp de aproape o jumătate de oră, o ținură amândoi spre miazăzi, de-a lungul falezei, până ce ajunseră la țărmul din dreapta al râului, care se pierdea șerpuind în zare, înspre răsărit. Dar, pe câtă vreme țărmul pe care se aflau ei era verde și umbrit de o frumusețe de copaci, de la celălalt țărm, dimpotrivă, începea un șes nesfârșit, fără verdeață și fără nicio unduire de teren. Ai fi zis că era o mlaștină uriașă care se întindea spre miazăzi.

Dezamăgiți că nu se putuseră urca pe culmea falezei, de unde de bună seamă că ar fi putut cerceta cuprinsul pe o rază de câteva mile, Briant și Gordon se întoarseră la *Sloughi*.

Jenkins, Iverson, Dole și Costar se distrau adunând scoici.

Doniphan, împreună cu alți câțiva băieți, se preumbla încolo și încoace pe stânci, în timp ce Jenkins, Iverson, Dole și Costar se distrau adunând scoici.

Într-o discuție pe care o avură cu cei mari, Briant și Gordon le dezvăluiră rezultatul explorării lor. În așteptarea momentului în care investigațiile ar fi putut fi aprofundate, conveniră că cel mai bine era să nu plece de pe iaht. Chiar așa, cu tot fundul zdrobit și cu o puternică înclinare la babord, tot mai putea servi un timp ca adăpost, chiar pe locul unde eșuase. Cât privește bucătăria, ea scăpase teafără din izbiturile de stânci, spre marea bucurie a copiilor, pe care problema mâncării îi interesa în mod special.

Trebuie să recunoaștem că a fost un mare noroc că băieții nu fuseseră obligați să care pe plajă obiectele necesare instalării lor. Admițând că ar fi reușit acest lucru, la câtă oboseală și la câte greutăți n-ar fi fost expuși? Dacă iahtul ar fi rămas prins între primele șiruri de stânci, cum ar mai fi salvat ei toate lucrurile? N-ar fi distrus marea iahtul cu repeziciune și, dintre rămășițele împrăștiate pe nisip, cum ar fi putut salva conservele, armele, munițiile, hainele, așternuturile, obiectele de tot felul, atât de necesare existenței acestei mici societăți? Din fericire, fluxul acela atât de puternic le-a luat iahtul pe sus și l-a aruncat dincolo de bancul de stânci!

Chiar dacă nu mai putea fi folosit pe mare, putea încă fi locuit, din moment ce partea de sus rezistase furtunii, apoi izbiturii, iar acum nimic nu-l mai putea smulge din bancul de nisip în care intrase cu chila.

Cu vremea, este sigur că ploile și soarele aveau să-l disloce, laturile aveau să se desfacă, puntea să se caște și adăpostul de acum să se năruie. Dar până atunci, naufragiații fie că vor izbuti să ajungă în vreun oraș sau sat, fie, dacă furtuna îi zvârlise pe o insulă pustie, vor descoperi vreo peșteră în stâncile litoralului.

Așadar, cel mai bine era să rămână deocamdată la bordul lui *Sloughi*. Asta și făcură chiar în acea zi. Pe o scară de frânghii agățată de tribord, pe partea înclinată a vasului, băieții, cu mic, cu mare, putură să ajungă la capota de deasupra scării interioare. Moko, care se pricepea puțin la bucătărie, în calitatea sa de mus, și cu ajutorul lui Service, căruia îi făcea plăcere să bucătărească, începu să pregătească masa. Cu toții mâncară cu poftă, și Jenkins, Iverson, Dole și Costar chiar se înveseliseră.

Numai Jacques, glumețul de altădată al pensionului, stătea deoparte. Era surprinzătoare schimbarea caracterului său, a obiceiurilor sale, dar Jacques, devenit foarte tăcut, evită întrebările puse de camarazii săi în legătură cu acest lucru.

În cele din urmă, foarte obosiți după atâtea zile și nopți petrecute în mijlocul primejdiilor pricinuite de furtună, gândul tuturor era să doarmă. Cei mici se duseră în camerele iahtului, însoțiți degrabă și de cei mari. Cu toate acestea, Briant, Gordon și Doniphan se gândiră să stea de veghe pe rând. Nu se puteau ei teme de apariția unor sălbăticiuni sau chiar a unor băștinași la fel de periculoși? Dar nu se petrecu nimic. Noaptea trecu fără niciun incident, și când soarele se ivi pe cer, după ce-i mulțumiră lui Dumnezeu, se apucară de treburile ce se impuneau a fi făcute în aceste împrejurări.

În primul rând, trebuiau să inventarieze proviziile de pe iaht, apoi lăzile conținând arme, instrumente, ustensile, hainele, utilajele și atâtea altele. Problema cea mai gravă era cea a hranei, din cauza faptului că acest țărm părea pustiu. Astfel urmau să se mulțumească cu ceea ce pescuiau și vânau, asta în cazul în care exista vânat. Până atunci, Doniphan, care era un vânător foarte priceput, nu zărise decât numeroase stoluri de zburătoare pe deasupra recifului și stâncilor de pe plajă. Dar ar fi fost cât se poate de regretabil să fie obligați să se mulțumească cu a mânca păsări de mare. De aceea, trebuiau să știe de pe acum cât puteau rezista cu proviziile de pe iaht, consumându-le cu grijă. Și așa constatară că, în afară de biscuiții care se găseau într-o cantitate considerabilă, conservele, șunca, biscuiții de carne compuși din făină de cea mai bună calitate, carne de porc tocată și mirodenii – corn-beef, carnea în saramură, toate ar fi ajuns pentru vreo două luni, chiar dacă s-ar fi făcut economii serioase. De aceea, de la bun început, trebuiau să recurgă la produsele existente în acele locuri, pentru a păstra proviziile în cazul în care ar fi fost nevoiți să străbată câteva sute de mile pentru a ajunge într-un port sau într-un oraș.

– Să sperăm că măcar o parte dintre aceste conserve nu sunt stricate! remarcă Baxter. Dacă apa de mare a pătruns în cală după ce am eșuat...

– Vom constata acest lucru atunci când vom deschide cutiile care ni se par lovite, răspunse Gordon. S-ar putea ca, fierbându-le conținutul, să le putem folosi!

– Mă ocup eu de asta, răspunse Moko.

– Și apucă-te cât mai repede de treabă, mai spuse Briant, căci s-ar putea să fim nevoiți să trăim cu proviziile de pe *Sloughi*.

– Dar de ce să nu mergem chiar astăzi pe stâncile din nordul golfului și să căutăm ouă bune de mâncat? spuse Wilcox.

– Da!... da! strigară Dole și Costar.

– Și de ce să nu pescuim? adăugă Webb. Nu avem undițe la bord și pește în mare? Cine vrea să meargă la pescuit?

– Eu!... Eu! strigară cei mici.

– Bine!... Bine! răspunse Briant. Dar asta nu este o joacă, și nu vom da undițe decât pescarilor serioși!

– Fii liniștit, Briant! răspunse Iverson. Vom face acest lucru ca pe o datorie.

– Bine, dar să începem prin a inventaria ce avem pe iaht, spuse Gordon. Nu trebuie să ne gândim numai la mâncare.

– Am putea aduna moluște pentru dejun! remarcă Service.

– Fie! răspunse Gordon. Haideți, micuților, câte trei, câte patru! Moko, însoțește-i!

– Da, domnule Gordon.

– Și vei veghea cum trebuie asupra lor! adăugă Briant.

– Nicio grijă!

Musul, pe care se putea conta, era un băiat foarte săritor, foarte priceput, curajos și care avea să facă mari servicii tinerilor naufragiați. Îi era devotat în special lui Briant, care, la rândul său, nu-și ascundea simpatia față de Moko, simpatie de care camarazii săi anglo-saxoni s-ar fi rușinat, fără îndoială.

– Să mergem! strigă Jenkins.

– Tu nu-i însoțești, Jacques? îl întrebă Briant pe fratele său.

Jacques făcu semn că nu. Jenkins, Dole, Costar și Iverson plecară în frunte cu Moko și suiră de-a lungul recifurilor dezgolite de mare. Poate că, printre crăpăturile stâncilor, vor putea găsi o provizie bună de moluște, scoici, stridii, care, crude sau gătite, puteau completa îndestulător micul

Moko, Garnett și Service…

dejun. Porniră țopăind, văzând în această excursie mai degrabă o plăcere decât un lucru util. Toate acestea erau normale pentru vârsta lor, și de abia își mai aminteau încercările grele prin care tocmai trecuseră și nici nu-și făceau griji pentru ceea ce avea să-i aștepte în viitor.

De cum se îndepărtă mica trupă, cei mari începură să cerceteze iahtul. Doniphan, Cross, Wilcox și Webb, pe de o parte, numărară armele, munițiile, hainele, așternuturile, utilajele și ustensilele aflate la bord. Pe de altă parte, Briant, Garnett, Baxter și Service făcură socoteala băuturilor, vin, coniac, whisky, gin, care se aflau în fundul calei, în butoiașe de zece

Jenkins și Iverson...

până la patruzeci de galoane fiecare, și pe care le lua în primire Gordon și le nota în carnețelul lui. De altfel, acest carnețel era plin de însemnări privind amenajarea și încărcătura iahtului. Americanul metodic – s-ar putea spune chiar un contabil din naștere – era deja în posesia unei situații generale a materialului și se părea că nu trebuia decât să-l verifice.

Descoperiră mai întâi că aveau un schimb complet de pânze, cu tot ce ține de ele: odgoane, cabluri, frânghii și altele.

Dacă iahtul ar mai fi putut pleca pe mare, nu i-ar fi lipsit nimic dintr-un echipament de schimb. Dar și așa, dacă pânzele astea minunate n-aveau să

mai fie de folos iahtului, le vor prinde bine când se vor instala. Mai găsiră și ceva unelte de pescuit, plase de mână și undițe de tot felul, pe care le trecură în inventar ustensile de preț, numai pește să fie.

Cât despre arme, iată ce era trecut în carnetul lui Gordon: opt puști de vânătoare, o carabină specială cu tir lung și douăsprezece revolvere. Iar ca muniție, trei sute de cartușe speciale pentru arme care se încarcă prin chiulasă, două butoaie cu pulbere de douăzeci de livre fiecare și o cantitate destul de însemnată de gloanțe și alice. Aceste muniții, destinate vânătorii în timpul escalelor iahtului pe coastele Noii Zeelande, vor fi acum de folos aici pentru asigurarea traiului în comun și, să ferească Domnul, poate chiar pentru apărare! Mai găsiră în cala vasului și rachete pentru semnalizări pe timp de noapte, vreo treizeci de ghiulele și proiectile pentru cele două tunuri mici, instalate pe iaht, de care era de dorit să nu fie nevoie a fi folosite.

Cât privește obiectele de toaletă și vasele de bucătărie, aveau de ajuns, chiar dacă situația s-ar fi prelungit și, cu toate că o parte din veselă se spărsese la izbiturile vasului de stânci, tot le rămânea destulă pentru nevoile de fiecare zi. De altfel, nu acestea erau lucrurile de neapărată trebuință. Mai bine ar fi fost mai multă îmbrăcăminte de flanelă, postav, bumbac ori pânză impermeabilă, pentru a putea fi schimbată în funcție de variațiile de temperatură.

Într-adevăr, dacă acest ținut se afla la aceeași latitudine cu Noua Zeelandă – lucru foarte probabil din moment ce, de când plecase din Auckland, iahtul a fost împins în permanență de vântul de vest –, trebuiau să se aștepte la călduri mari pe timpul verii și la frig puternic în timpul iernii. Din fericire, la bord se găseau destule haine necesare unei excursii de mai multe săptămâni pe mare. Pe de altă parte, lăzile echipajului erau pline de pantaloni și tunici de lână, glugi impermeabile, tricouri groase pe care le puteau lungi sau scurta după caz, scăpând astfel de grija gerurilor și furtunilor din timpul iernii. Desigur că, în momentul în care vor fi nevoiți să părăsească iahtul ca să-și găsească un adăpost mai sigur, fiecare avea să-și ia în spinare și cele trebuincioase dormitului, căci aveau de toate: saltele, cearșafuri, perne, pături, care, bine păstrate, le puteau ajunge multă vreme.

Multă vreme!... Un cuvânt care putea însemna pentru totdeauna!

Iată acum ce-și notase Gordon în carnet în materie de instrumente de bord: două barometre aneroide, un termometru centigrad pe bază de alcool,

două ceasornice marinărești, mai multe trâmbițe de aramă care sunt folosite pe ceață și care pot fi auzite de la mare depărtare, trei ocheane de mică și mare distanță, o busolă prinsă în cutie și două de dimensiuni mai mici, un barometru pentru prevenire în caz de furtună și, în sfârșit, câteva pavilioane ale Regatului Unit, fără a mai pune la socoteală un număr de pavilioane care permiteau comunicarea pe mare de la un vas la altul.

Se mai găseau, de asemenea, mici bărci de cauciuc care se pliau asemenea unei valize și erau numai bune pentru a traversa un râu sau un lac.

Cât despre scule, lada tâmplarului era plină cu de toate, fără să mai vorbim de saci întregi de cuie, dălți și burghie, precum și de tot felul de fierăraie pentru repararea iahtului.

Apoi nasturi, ace, ață erau din belșug, căci mamele copiilor avuseseră grijă ca odraslele lor să nu umble cu hainele rupte. De asemenea, nu aveau a se teme că vor rămâne fără foc: provizia de chibrituri, amnare și fitiluri cu iască și scăpărători le putea ajunge timp îndelungat.

La bord se aflau și hărți făcute la scară mare, dar cu referire doar la arhipelagul neo-zeelandez, așa încât nu erau de niciun folos pentru țărmurile acestea necunoscute. Din fericire, Gordon luase un atlas general conținând geografia Vechii și Noii Lumi, mai precis Atlasul lui Stieler, care se pare că este întruchiparea perfecțiunii în materie de geografie modernă. În biblioteca iahtului se mai putea găsi un număr important de lucrări în engleză și în franceză, în special povestiri de călătorie, și câteva cărți de știință, ca să nu mai vorbim de cei doi celebri Robinsoni pe care Service îi salvase, așa cum altădată Camoëns[1] își salvase „Lusiadele" – lucru pe care-l făcuse la rândul său și Garnett cu faimosul său acordeon, rămas intact după șocurile eșuării. În fine, se găseau de citit de toate, cum exista tot ce era necesar pentru a scrie, tocuri, creioane, cerneală, hârtie, și, de asemenea, un calendar al anului 1860, de pe care Baxter tăia fiecare zi care trecea.

– Pe 10 martie, spuse el, bietul nostru *Sloughi* a fost aruncat pe țărm! Șterg acest 10 martie, ca și toate celelalte zile din 1860 care l-au precedat.

[1] Louis de Camoëns (1525-1580) – celebru poet portughez, autorul cunoscutului poem epic „Lusiadele" al cărui erou principal este navigatorul Vasco da Gama.

Mai trebuie menționată și suma de cinci sute de livre de aur care a fost găsită în seiful iahtului. Poate că acești bani vor putea fi folosiți, dacă tinerii naufragiați aveau să ajungă într-un port din care să se poată repatria.

Gordon se apucă să cerceteze în amănunt și să noteze butoiașele înșirate în cală. Câteva dintre ele, pline cu gin, bere sau vin, se spărseseră cu prilejul ciocnirii vasului de stânci, și conținutul se scursese printre doagele crăpate. Mare pierdere, care cerea multă chibzuială pentru a păstra ce mai rămăsese.

E drept că în cala iahtului existau încă vreo sută de galoane de vin ușor de masă și de vișinată, cincizeci de galoane de gin, coniac și whisky, și patruzeci de butoaie de bere cam de douăzeci și cinci de galoane fiecare, în afară de treizeci de flacoane de diferite lichioruri, care, fiind bine ferite în învelitori de paie, putuseră rezista șocurilor.

Este limpede că cei cincisprezece supraviețuitori de pe *Sloughi* puteau fi siguri că viața materială le era asigurată, cel puțin pentru un timp. Mai rămânea de văzut dacă aceste ținuturi le vor putea furniza niște resurse care să le permită să-și economisească rezervele. Dacă ei fuseseră într-adevăr azvârliți de furtună pe o insulă, nu puteau spera să poată pleca vreodată de aici, decât dacă vreun vapor ar veni prin aceste locuri, iar ei și-ar putea semnala prezența. A repara iahtul și a-i reface toată carcasa crăpată, a-i reface bordajul, toate acestea ar fi însemnat o muncă peste puterile lor și unelte pe care nu le aveau. Iar ca să construiască ei altă navă din rămășițele celei vechi, nici nu putea fi vorba, și, pe de altă parte, nepricepuți în meserie, cum ar fi putut străbate Pacificul pentru a se întoarce în Noua Zeelandă? Cu toate acestea, dacă ar mai fi avut bărcile de pe iaht, poate că tot ar fi ajuns pe continent sau pe vreo altă insulă din Pacific care s-ar fi aflat prin apropiere. Dar cele două bărci fuseseră smulse de furtună, și la bord nu mai rămăsese decât iola, bună cel mult să plutească pe lângă coastă.

Către prânz, copiii, însoțiți de Moko, se întoarseră pe *Sloughi*. Se apucară serios de treabă și se dovediră de folos. Aduseseră o provizie serioasă de scoici, pe care musul se apucă să le pregătească. Și ouă aveau să fie din belșug, căci Moko văzuse nenumărate stoluri de porumbei printre crăpăturile din malurile falezei.

– E foarte bine! spuse Briant. Într-una dintre aceste dimineți vom organiza o vânătoare care s-ar putea dovedi foarte fructuoasă!

– Asta-i sigur, răspunse Moko, iar trei sau patru focuri de pușcă ne vor aduce zeci de porumbei. Și dacă ne-am lăsa în jos pe niște frânghii, am putea pune mâna și pe cuiburi.

– Este un lucru stabilit, spuse Gordon. Până atunci, poate că Doniphan vrea să meargă mâine la vânătoare?

– De abia aștept! răspunse Doniphan. Webb, Cross și Wilcox vor veni cu mine?

– Cu plăcere, răspunseră cei trei băieți, încântați că vor putea trage în miile de zburătoare.

– Cu toate acestea, remarcă Briant, vă sfătuiesc să nu omorâți prea mulți porumbei! Vom ști de unde să-i luăm când vom avea nevoie de ei. Ceea ce este cel mai important este să nu risipim în mod inutil gloanțele și praful de pușcă.

– Bine!... bine! răspunse Doniphan, care nu mai suporta observațiile, în special cele făcute de Briant. Nu este prima oară când tragem cu pușca și nu avem nevoie de sfaturi!

După o oră, Moko îi anunță că masa era gata. Se suiră cu toții în grabă pe iaht și se așezară în sufragerie. Din cauza înclinării la babord a vasului, masa era cam strâmbă. Dar asta nu-i stânjenea nicidecum pe copii, obișnuiți cu tangajul. Scoicile, midiile, mai ales, le plăcură foarte mult, deși le cam lipseau mirodeniile; dar, la vârsta lor, foamea nu este oare cel mai bun bucătar? Cu un pesmet, o bucată de pastramă de vacă și apă rece luată de la gura râului în timpul refluxului, pentru a nu avea un gust sălciu, avură parte de o masă destul bună.

După-amiază mai trebăluiră la amenajarea calei și triară obiectele care fuseseră inventariate. În acest timp, Jenkins, împreună cu micii lui camarazi, pescui în râul plin de pește de toate soiurile. După cină, se duseră cu toții să se odihnească, în afară de Baxter și de Wilcox, care trebuiau să stea de gardă până în zori.

Așa trecu prima zi pe acest țărm al Oceanului Pacific.

În definitiv, acești băieți aveau multe dintre lucrurile care lipsesc de obicei naufragiaților pe țărmuri pustii! Într-o situație ca a lor, niște bărbați pricepuți și în putere ar fi scos-o la capăt. Dar ei, niște copii, dintre care cel mai mare abia avea paisprezece ani, vor putea ei înfrunta greutățile vieții dacă le-ar fi fost dat să aibă de luptat, ca acum, ani în șir?... Era cam greu de crezut!

V

INSULĂ SAU CONTINENT? – EXCURSIE – BRIANT PLEACĂ SINGUR – AMFIBIILE – CÂRDURILE DE PINGUINI – DEJUNUL – DE SUS DE PE PROMONTORIU – CELE TREI INSULIȚE DIN LARG – O DUNGĂ ALBASTRĂ LA ORIZONT – REÎNTOARCEREA PE SLOUGHI

Insulă sau continent? Aceasta era întrebarea importantă care îi preocupa pe Briant, Gordon și Doniphan, al căror caracter și inteligență îi impuseseră ca șefi ai acestei mici comunități. Gândindu-se la viitor, în timp ce cei mai mici nu se gândeau decât la prezent, ei vorbeau adesea despre acest lucru. În orice caz, fie că aceste meleaguri erau insulare sau continentale, era limpede că nu aparțineau zonei tropicelor. Se vedea după vegetație: stejari, fagi, mesteceni, arini, pini și brazi de mai multe soiuri, numeroase myrtacee și saxifragee – arbori și arbuști pe care nu-i găsești în regiunile din centrul Pacificului. Ai fi zis chiar că se aflau la o latitudine mai ridicată și decât Zeelandă și, prin urmare, mai apropiată de polul austral.

Se puteau, așadar, aștepta la ierni foarte aspre. Un covor de frunze uscate se așternuse de pe acum în pădurea de la poalele falezei. Numai pinii și brazii își păstraseră crengile, care sunt verzi în toate anotimpurile și nu rămân niciodată dezgoliți.

– Iată de ce, remarcă Gordon, a doua zi după ce *Sloughi* fusese transformat în locuință, mi se pare înțelept să nu ne instalăm definitiv în acest loc!

– Este și părerea mea, spuse Doniphan. Dacă așteptăm vremea rea, va fi prea târziu pentru a mai ajunge într-un ținut locuit și am avea de străbătut cel puțin câteva sute de mile.

– Răbdare! răspunse Briant. Suntem de abia la jumătatea lui martie.

– Da, mai spuse Doniphan, timpul frumos ar putea dura până la sfârșitul lui aprilie și, în șase săptămâni, putem face un drum...

– Dacă există un drum, răspunse Briant.

– Și de ce n-ar fi?

– Sigur că da! răspunse Gordon. Dar dacă există unul, cine ne va îndruma?

– Eu știu un singur lucru, spuse Doniphan. Ar fi absurd să nu părăsim iahtul înainte de a veni frigul și ploile și, pentru aceasta, nu trebuie să vedem numai greutăți la fiecare pas!

– Este mai bine să le vedem, răspunse Briant, decât să ne aventurăm ca niște nebuni într-un ținut pe care nici nu-l cunoaștem!

– Te pripești, răspunse Doniphan cu răceală, să-i numești nebuni pe cei care nu sunt de aceeași părere cu tine!

Poate că răspunsul lui Doniphan ar fi atras după sine alte replici ale camaradului său, și totul s-ar fi transformat în ceartă, dar interveni Gordon.

– Nu ajută la nimic faptul că ne certăm, spuse el, iar pentru a găsi o soluție trebuie să începem prin a ne înțelege. Doniphan are dreptate când spune că, dacă suntem în apropierea unei țări locuite, trebuie să ajungem acolo fără întârziere. „Dar este acesta un lucru posibil?" răspunde Briant, și nu greșește răspunzând astfel.

– Ce naiba! Gordon, spuse Doniphan, urcând spre nord, apoi coborând spre sud și îndreptându-ne spre est, este imposibil să nu ajungem...

– Da, asta dacă ne aflăm pe un continent, spuse Briant, și nu, dacă ne aflăm pe o insulă, care mai este și pustie!

– Iată de ce, spuse Gordon, trebuie să cercetăm pe ce ne aflăm. Cât privește ideea de a abandona iahtul, fără să știm dacă este sau nu o mare la est...

– Ei da! El ne va abandona pe noi! strigă Doniphan întotdeauna gata să nu renunțe la ideile lui. N-ar rezista furtunilor pe această plajă!

– De acord, răspunse Gordon, și, cu toate acestea, înainte de a ne aventura în interior, trebuie neapărat să știm încotro ne îndreptăm!

Webb, Cross și Wilcox

Gordon avea într-un mod atât de evident dreptate, încât Doniphan trebui să cedeze, vrând, nevrând.

– Sunt gata să plec în recunoaștere, spuse Briant.

– Și eu, răspunse Doniphan.

– Suntem gata cu toții, adăugă Gordon, dar, cum ar fi un lucru necugetat să-i luăm pe cei mici într-o explorare care ar putea fi lungă și obositoare, doi sau trei dintre noi am fi destui.

– Păcat, spuse Briant, că nu există nicio culme mai înaltă pe aproape, ca de acolo să putem cerceta împrejurimile. Din păcate, suntem într-un

ținut jos, iar din larg nu am zărit nici măcar un munte, măcar la orizont. Se pare că nu există alte înălțimi în afara acestei faleze care se ridică în spatele plajei. Dincolo sunt, fără îndoială, păduri, câmpii, mlaștini, străbătute de râul a cărui gură de vărsare am cercetat-o.

– Cu toate acestea, ar fi bine să avem o vedere de ansamblu a acestui ținut, răspunse Gordon, înainte de a încerca să ocolim faleza, unde împreună cu Briant am căutat zadarnic o peșteră!

– Și de ce să n-o luăm spre nordul golfului? spuse Briant. Cred că dacă ne-am sui pe promontoriul care-l închide, am putea zări în depărtare...

– La asta mă gândeam și eu, răspunse Gordon. Da, acest promontoriu, care poate avea între două sute cincizeci și trei sute de picioare, domină probabil faleza.

– Mă duc eu! spuse Briant.

– La ce bun, răspunse Doniphan, ce-ai putea vedea de acolo de sus?

– Păi... ce se află pe aici! răspunse Briant.

Într-adevăr, la cel mai înalt capăt al golfului se ridica o îngrămădire de pietre, un fel de deal, cu un pisc abrupt înspre mare, părând că se leagă în cealaltă parte de faleză. De la iaht până la acel promontoriu puteau fi cel mult șapte mile, mergând pe lângă curbura țărmului, și poate nici cinci, dacă tăiai drumul drept. Gordon nu se înșela apreciind înălțimea promontoriului cam la trei sute de picioare față de nivelul mării.

Să fi fost oare destul de înalt pentru a putea avea o vedere cuprinzătoare peste întregul ținut? Nu era oare stânjenită privirea de vreun obstacol înspre răsărit? În orice caz, era bine de știut ce se afla dincolo de acest promontoriu, dacă țărmul se prelungea mai departe, către nord, sau dacă dincolo de el se întindea oceanul. Trebuia mers, așadar, la extremitatea golfului și urcată acea înălțime. Dacă nu exista niciun obstacol înspre răsărit, privirea va putea cuprinde multe mile.

Hotărâră ca acest plan să fie pus în aplicare. Chiar dacă Doniphan nu prea credea că el va fi de mare folos – fără îndoială, pentru că ideea îi venise lui Briant, și nu lui –, erau totuși șanse să ducă la rezultate foarte bune.

În același timp, hotărâră să nu plece de pe *Sloughi* până când nu vor ști sigur dacă eșuaseră sau nu pe litoralul unui continent care nu putea fi decât cel american.

Oricum excursia nu putu să înceapă în următoarele cinci zile. Vremea redevenise cețoasă, și, din când în când, mai cădea și câte o ploaie deasă. Dacă vântul nu avea să risipească ceața, vaporii care se vedeau la orizont făceau inutilă cercetarea proiectată.

Dar aceste zile nu fură pierdute, ci folosite pentru diverse treburi. Briant se ocupa de cei mici, pe care îi supraveghea fără încetare, ca și cum ar fi stat în firea lui să aibă o afecțiune paternă. Era tot timpul preocupat ca ei să fie îngrijiți bine, în măsura în care o permiteau împrejurările. Iată de ce, pentru că vremea se răcea, îi obliga să îmbrace haine mai groase, modificându-le, după măsură, pe cele găsite în cuferele marinarilor. Făcu o muncă de croitor în care se folosi mai mult de foarfece decât de ac, ajutat de Moko, care știa să coasă și care, în calitatea lui de mus bun la toate, se dovedi foarte ingenios. Este destul să spunem că Dole, Costar, Jenkins și Iverson au fost îmbrăcați, nu prea elegant, în bluzele și pantalonii prea largi pentru ei, doar mânecile retezate și pantalonii scurtați. Dar ce-are a face? Important era să aibă haine de schimb, și ei se obișnuiră repede cu ele.

De altfel, nu fură lăsați să trândăvească. Sub conducerea lui Garnett sau a lui Baxter, plecau la cules de scoici sau la pescuit, cu firul sau undița, în vadul râului. Ceea ce pe ei îi amuza era folositor pentru toată lumea. Ocupându-se cu un lucru care le făcea plăcere, nu se mai gândeau la situația a cărei gravitate nici nu o înțelegeau. Fără îndoială că se întristau când își aminteau de părinții lor, lucru valabil și pentru camarazii lor. Dar nici nu se gândeau la posibilitatea de a nu-i mai vedea niciodată!

În ce-i privește pe Gordon și pe Briant, ei nu plecau niciodată de pe iaht și se ocupau cu întreținerea lui.

Service rămânea câteodată cu ei și, mereu vesel, le era și foarte folositor, îl iubea pe Briant și nu fusese niciodată de partea celor care-l preferau pe Doniphan.

Și Briant ținea foarte mult la el.

– Haideți că-i bine!... e bine! repetă bucuros Service. Trebuie să recunoaștem că *Sloughi* al nostru a fost pus cu grijă pe plajă de un val îndurător, care nu i-a produs stricăciuni prea mari! Iată un noroc pe care nu l-a avut nici Robinson Crusoe, nici Robinson elvețianul pe insula lor imaginară!

Iar Jacques? Ei bine, dacă Jacques îi sărea în ajutor fratelui său pentru diverse treburi pe iaht, abia dacă răspundea întrebărilor care i se puneau, grăbindu-se să-și ferească privirea atunci când era privit în față.

Briant nu încetă să-și facă griji pentru această atitudine a fratelui său. Mai mare decât Jacques cu patru ani, avusese întotdeauna o influență importantă asupra lui. Or, de la plecarea iahtului, după cum am mai făcut această remarcă, Jacques părea un copil cuprins de remușcări. Avea oare să-și reproșeze vreo faptă gravă, pe care nu îndrăznea s-o dezvăluie nici măcar fratelui său mai mare? Ceea ce e sigur este că, nu o dată, ochii săi înroșiți dovedeau faptul că plânsese.

Briant se tot gândea dacă fratele său nu era cumva bolnav. Dacă lucrurile ar fi stat așa, cum putea fi îngrijit acest copil? Îngrijorarea aceasta îl făcea să-și întrebe tot timpul fratele ce simțea, iar acesta nu răspundea decât:

– Nu... Nu!... N-am nimic... nimic!

Și nu se mai putea scoate ceva de la el.

În timpul care se scursese între 11 și 15 martie, Doniphan, Wilcox, Webb și Cross își petrecură vremea vânând păsările cuibărite printre stânci. Mergeau întotdeauna împreună, și era evident că încercau să formeze un grup separat. Gordon constată acest lucru destul de neliniștit. De aceea, ori de câte ori avea ocazia, încerca să le vorbească unora și altora pentru a le explica despre cât de important era să rămână uniți. Dar cum, în special, Doniphan răspundea cu atâta răceală cuvintelor sale, găsi de cuviință să nu mai insiste. Cu toate acestea, mai avea încă speranțe că va putea distruge acest germen de răzvrătire care putea deveni atât de periculos, și, de altfel, poate că evenimentele aveau să ducă la o apropiere pe care sfaturile sale nu o puteau realiza.

În timpul acestor zile cețoase, care împiedicau începerea excursiei proiectate a fi făcută la marginea golfului, vânătorile se dovediseră destul de profitabile. Doniphan, pasionat de exercițiile sportive, era foarte priceput în mânuirea puștii.

Foarte mândru de îndemânarea sa – poate chiar prea mândru –, disprețuia profund celelalte ustensile de vânătoare, precum capcanele sau lațurile, preferate de Wilcox. În situația în care se găseau camarazii săi, era foarte posibil ca acest băiat să fie mai util decât el. Cât îl privește pe Webb, el ochea bine, dar fără a avea pretenția de a-l egala pe Doniphan. Cross

nu se pricepea și se mulțumea să aclame reușitele vărului său. Mai trebuie să amintim și de câinele Phann, care se remarca în aceste vânători și nu pregeta să se arunce în valuri pentru a aduce prada căzută dincolo de stânci.

Se cuvine să spunem că, printre atâtea păsări doborâte de băieți, erau și unele cu care Moko nu avea ce face, precum cormoranii, goelanzii, pescărușii, corlele. În schimb, se găseau din belșug porumbei, gâște și rațe sălbatice foarte gustoase. Gâștele erau din soiul celor care viețuiesc pe continent, la poli, plecând iarna către ținuturile mai călduroase, iar după direcția în care își luau zborul, atunci când se speriau de focurile de armă, ai fi putut deduce că-și aveau cuiburile în interiorul ținutului.

Doniphan împușcă și țigănuși – păsări care se hrăneau de obicei cu midii și cu tot felul de scoici. În general, aveai de unde alege; dar acest vânat trebuia pregătit într-un anume fel pentru a nu avea un gust uleios, și, în ciuda strădaniei sale, Moko nu reușea întotdeauna să facă mâncarea pe placul tuturor. Cu toate acestea, nu se cuvenea să fii mofturos în aceste împrejurări, așa cum spunea întruna prevăzătorul Gordon, și trebuiau economisite conservele aflate pe iaht, mai puțin pesmeții, care se găseau într-o cantitate suficientă.

Iată de ce toți erau nerăbdători să înceapă ascensiunea promontoriului – lucru ce ar fi putut poate rezolva principala problemă: continent sau insulă! De asta depindea, într-adevăr, viitorul și, în consecință, stabilirea provizorie sau definitivă în aceste locuri.

În 15 martie, timpul păru că devine favorabil realizării acestui proiect. În timpul nopții, cerul se limpezise și dispăruseră vaporii groși care se strânseseră în zilele precedente. Un vânt care sufla dinspre uscat îl înseninase în câteva ore. Raze de soare strălucitoare luminau înălțimile falezei. Puteau spera că, atunci când orizontul avea să fie luminat oblic în timpul după-amiezii, el va putea fi bine văzut și cercetat. Dacă acea parte era străbătută de un fir de apă continuu, însemna că se aflau pe o insulă, iar ajutoarele nu puteau sosi decât în momentul în care și-ar fi făcut apariția pe aici un vapor.

Desigur că nimeni nu a uitat că ideea acestei excursii în nordul golfului îi venise lui Briant și că se hotărâse s-o pornească singur. Fără îndoială că ar fi fost bucuros să fie însoțit de Gordon. Dar ar fi fost neliniștit la gândul că nu ar fi rămas nimeni aici pentru a-i supraveghea pe camarazii săi.

În seara zilei de 15, după ce constatase că barometrul indica vreme bună, Briant îi spuse lui Gordon că va pleca a doua zi, în zori. Parcurgerea unei distanțe de zece, unsprezece mile dus-întors nu era de natură să stânjenească un băiat puternic, care nu dădea importanță oboselii.

Îi va fi de-ajuns o zi pentru a sfârși cu bine cercetarea, iar Gordon putea fi sigur că va fi înapoi înainte de căderea nopții.

Prin urmare, Briant plecă de cum mijiră zorile, fără ca și ceilalți să știe ceva despre plecarea lui. Nu se înarmase decât cu o bâtă și un revolver, asta în cazul în care ar fi întâlnit vreun animal sălbatic, deși vânătorii nu văzuseră nici urmă de așa ceva în excursiile lor.

Pe lângă aceste arme de apărare, Briant mai luă cu el un instrument menit să-i ușureze misiunea când avea să ajungă în vârful promontoriului. Era una dintre lunetele de pe *Sloughi*, lunetă prin care se putea vedea departe și foarte clar. În același timp, într-o raniță pe care și-o prinsese de curea, își luase un pesmet, o bucată de carne sărată, o ploscă în care pusese puțin coniac amestecat cu apă, mă rog, ce socotise el că i-ar fi fost de-ajuns pentru a încropi un dejun și, la nevoie, chiar o cină, dacă vreo întâmplare oarecare l-ar fi împiedicat să ajungă la timp la bordul iahtului.

Mergând într-un pas vioi, Briant o luă mai întâi de-a lungul coastei mărginite în apropiere de stânci de lungi dâre de ierburi de mare fărâmițate, încă umede după reflux. O oră mai târziu, trecuse de punctul cel mai depărtat atins până atunci de Doniphan și camarazii săi, când se duseseră să vâneze porumbeii de pe stânci.

Păsările nu aveau de ce să se teamă acum de el. Prea se grăbea să ajungă la poalele promontoriului. Trebuia să profite de vremea bună și de cerul senin, căci dacă zarea ar fi fost împânzită de alte cețuri către răsărit, atunci toată strădania lui ar fi fost în zadar.

Timp de o oră, Briant înaintase repede și străbătuse jumătate din distanță. Dacă și restul avea să fie ca până acum, își făcea socoteala că va ajunge la promontoriu înainte de opt dimineața. Dar pe măsură ce faleza se apropia de bancul de stânci, drumul pe țărm era din ce în ce mai anevoios. Fâșia de nisip se îngusta întruna, gâtuită de colți de stâncă. În locul terenului neted și solid care se întindea între pădure și mare în apropierea râului, Briant fu nevoit acum să se aventureze printr-un loc presărat cu stânci alunecoase, printre rădăcini vâscoase, printre bălți de apă ce trebuiau ocolite și pietre

mișcătoare, pe care nu-ți puteai ține echilibrul în mers. Din cauza aceasta drumul era foarte greu și, mai rău decât orice, avea o întârziere de două ore bune.

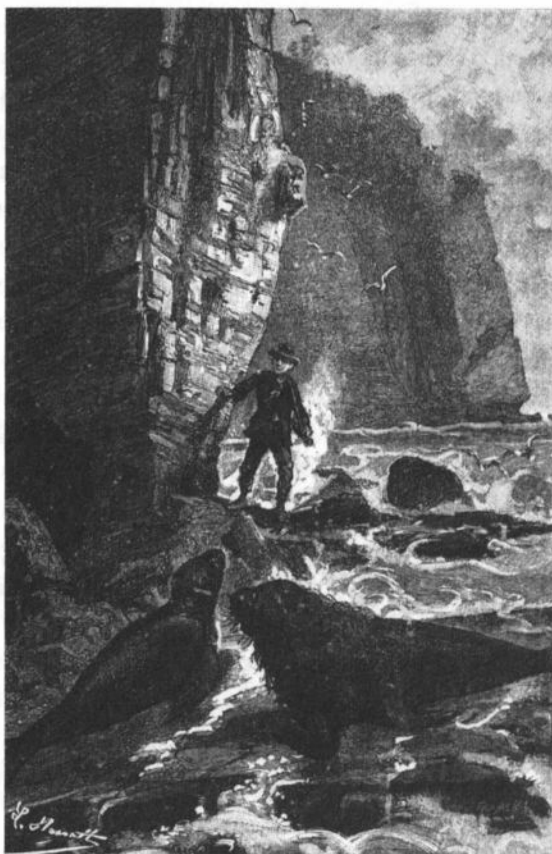
„Trebuie să ajung înainte de maree, își spuse Briant. Partea asta de plajă a fost acoperită de mareea trecută și este sigur că următoarea o va acoperi până la poalele falezei. Dacă voi fi nevoit să mă abat din drum sau să mă refugiez pe o stâncă, ajung prea târziu. Nu-mi rămâne decât să trec cum voi putea, înainte ca fluxul să acopere totul."

Și curajosul băiat, fără a se mai gândi că era mort de oboseală, încercă să scurteze drumul cât mai mult. Pe alocuri fu nevoit să se descalțe și să treacă prin bălți mari, cu apa ajungându-i până aproape de genunchi, ca apoi, printre colții de stâncă, să-și țină echilibrul în fel și chip pentru a nu cădea, lucru ce-i reușea doar datorită dibăciei și agilității sale.

Totodată observă că tocmai această parte a golfului era cea mai bogată în vânat de apă. Peste tot mișunau porumbei, rațe și gâște sălbatice. Mai mult chiar, la picioarele stâncilor se zbăteau și câteva perechi de foci îmblănite care nu păreau deloc speriate, căci n-o luau la fugă pe sub apă. Ar fi putut deduce că, dacă aceste amfibii nu se temeau de om, era din pricină că nu aveau motiv de spaimă; în orice caz, de câțiva ani buni, niciun vânător nu venise să le tulbure liniștea.

Dar din prezența lor Briant mai înțelese și că această coastă era la latitudine mai ridicată decât crezuse, deci mai la sud decât arhipelagul neozeelandez. Așadar, iahtul trebuie să se fi abătut mult înspre sud-est, străbătând Pacificul. Își dădu și mai bine seama de acest lucru când, ajungând lângă promontoriu, văzu un cârd întreg de pinguini, păsări din ținuturile antarctice. Sute de asemenea animale se legănau, scuturându-și stângaci cioturile aripilor, de care se folosesc mai mult la înot decât la zbor. De altfel, carnea lor are gust de rânced și de grăsime, nu e bună de nimic.

Se făcuse ora zece dimineața. Iată cât timp îi luase lui Briant să parcurgă aceste ultime mile. Obosit, înfometat, i se păru înțelept să-și recapete forțele, înainte de a încerca să se cațăre pe promontoriul al cărui vârf se înălța la trei sute de picioare deasupra nivelului mării. De aceea, Briant se așeză pe o stâncă, ferit de mareea care începea să crească și înainta de acum pe bancul de recifuri. Desigur că, într-o oră, fluxul avea să-i taie drumul dintre bancul de stânci și poalele falezei. Dar asta nu-l mai neliniști, căci,

Focile nu păreau deloc speriate...

până după-amiază, refluxul avea să retragă apele către mare și să-i elibereze din nou trecerea.

O bucățică bună de carne și câteva înghițituri sorbite din ploscă i-au potolit foamea și setea, în timp ce oprirea i-a odihnit picioarele. În același timp, îl năpădiră gândurile.

Singur, departe de camarazii săi, căuta să privească cu sânge rece situația, foarte decis să ducă până la capăt acțiunea de salvare comună, asumându-și cea mai mare parte de responsabilitate. Era foarte preocupat de atitudinea lui Doniphan și a altor câțiva față de el, pentru că își dădea seama că aceasta

ar putea fi cauza unor disensiuni foarte supărătoare. Cu toate acestea, era hotărât să opună o rezistență totală față de orice acțiune care i-ar fi putut compromite pe prietenii săi. Apoi, se gândea la fratele său Jacques, a cărui stare îl punea serios pe gânduri. I se părea că acest copil ascundea vreo greșeală pe care o făcuse probabil înaintea plecării și se gândea să insiste mai mult asupra acestui subiect, în așa fel încât Jacques să fie constrâns să-i răspundă.

Briant mai prelungi această oprire timp de o oră, pentru a-și recăpăta toate forțele. Apoi își luă ranița, și-o puse în spate și începu să se cațăre pe primele stânci.

Situat chiar la marginea golfului, promontoriul, închis de un vârf ascuțit, avea o structură geologică destul de ciudată. Lăsa impresia unei cristalizări de origine vulcanică, sub acțiunea forțelor plutonice.

Acest loc pustiu, contrar a ceea ce părea din depărtare, nu era legat de faleză. Era de o structură cu totul diferită, compusă din roci granitice, nu din structuri calcaroase, precum cele din nordul Mării Mânecii, în apusul Europei.

Briant mai putu să observe o trecătoare îngustă care despărțea promontoriul de faleză. De acolo, înspre nord, țărmul se întindea cât vedeai cu ochii. Dar dacă această înălțime izolată se ridica peste faleză cu o sută de picioare, atunci puteai cuprinde cu privirea o mare întindere de jur împrejur. Acesta era lucrul cel mai important.

Urcușul era greu. Trebuia să se cațăre de pe o lespede pe alta, iar acestea erau atât de înalte uneori, încât Briant abia ajungea să se apuce de câte un capăt. Dar cum era deprins să se cațăre de mic copil, nefiind întrecut de nimeni în iuțeală, se văzu cu bine în vârf, după ce în câteva rânduri fusese gata să-și frângă gâtul.

Privind prin lunetă, Briant își îndreptă privirea către răsărit. Cât vedeai cu ochii, numai șes. Faleza era singura înălțime, iar podișul ei descreștea treptat spre interior. În depărtare, slabe unduiri de teren care nu schimbau aproape cu nimic priveliștea ținutului acoperit cu păduri înverzite, pe alocuri îngălbenite de toamnă, care ascundeau albiile râulețelor ce se îndreptau spre vărsare. Șes și numai șes până în adâncurile zării, cale de vreo zece mile. Nicio linie albastră la orizont care să arate că dincolo de întinsul

acesta ar fi marea; totuși, pentru a fi sigur că este insulă sau continent, era nevoie de un drum mai lung către est.

Înspre miazănoapte nu putu zări capătul litoralului, ce se întindea drept pe o distanță de șapte, opt mile, și care, dincolo de un cap foarte înaintat, arcuia adânc în interior o imensă plajă de nisip, părând un vast pustiu.

Spre miazăzi, îndărătul capului opus ce se îngusta către țărm, coasta se continua de la nord-est către sud-vest, mărginind un vast teren de mlaștini, cu totul deosebit față de plajele pustii dinspre miazănoapte.

Briant cercetă cu luare aminte depărtările, îndreptând luneta către toate punctele ce se desenau pe orizontul larg. Se găseau pe o insulă? Se găseau pe un continent? N-ar fi putut ști. În orice caz, dacă era o insulă, avea, cu siguranță, dimensiuni foarte mari; iată tot ce putea spune.

Se întoarse apoi înspre coasta vestică. Marea strălucea sub razele oblice ale soarelui care apunea încet la orizont.

Deodată, Briant, ducând repede luneta la ochi, o îndreptă spre cel mai îndepărtat punct din larg.

– Vapoare! strigă el. Trec vapoare!

Într-adevăr, se putea vedea trei puncte negre în depărtarea apelor scânteietoare, la o distanță care putea fi mai mică de cincisprezece mile.

Briant rămase înmărmurit! Să fi căzut oare pradă vreunei iluzii? Se puteau vedea trei vapoare?

Briant lăsă jos luneta, îi șterse lentila aburită de răsuflarea lui și privi din nou...

Într-adevăr, aceste trei puncte negre păreau a fi vapoare cărora nu li se vedea decât carcasa. Catargele cu pânze nu se zăreau, și, în orice caz, nu se vedea fumul vapoarelor în mers.

Lui Briant îi veni imediat în minte că, dacă erau vase, ele se aflau la o distanță prea mare pentru ca semnalele sale să poată fi văzute. Și, cum era foarte posibil ca tovarășii săi să nu fi văzut aceste vapoare, cel mai bine ar fi fost să se întoarcă repede pe *Sloughi*, pentru a aprinde un foc mare pe plajă. Și atunci... după apusul soarelui...

Tot gândindu-se așa, Briant nu înceta să privească spre cele trei puncte negre. Mare îi fu dezamăgirea când constată că stăteau pe loc.

Privi din nou prin lunetă și, câteva minute, nu-și luă ochii de la ele... În cele din urmă trebui să recunoască adevărul: erau doar trei insulițe, situate

la vest de litoral, pe lângă care iahtul probabil că trecuse, atunci când fusese dus de furtună înspre coastă, dar nu putuseră fi văzute din cauza ceții.

Dezamăgirea fu mare.

Era ora două. Marea începea să se retragă, lăsând pe uscat șirul de recifuri de pe coasta falezei. Gândindu-se că venise vremea să se întoarcă pe *Sloughi,* Briant se pregăti de coborâre.

Cu toate acestea, mai aruncă o privire la orizont, înspre est. Poate că, datorită poziției mai oblice a soarelui, ar putea zări un alt punct în aceste ținuturi, pe care nu-l putuse vedea până acum.

Întreprinse deci o ultimă cercetare în această direcție, cu mare atenție, și Briant nu regretă că zăbovise pentru a face acest lucru.

Într-adevăr, hăt-departe, dincolo de ultima perdea de verdeață, văzu cu claritate o linie albăstruie care se prelungea de la nord spre sud, pe mai multe mile, și ale cărei extremități se pierdeau în desișul copacilor.

– Ce să fie oare? se întrebă el.

Privi cu și mai mare atenție.

– Mare!... Da! Este marea!

Fu cât pe aici să scape luneta din mână.

Din moment ce marea se întindea spre est, nu mai exista nicio îndoială! *Sloughi* nu eșuase pe un continent, ci pe o insulă, o insulă izolată în imensitatea Pacificului, o insulă de pe care era imposibil să plece!

Și atunci, în gândul băiatului se perindară, ca într-o străfulgerare, toate pericolele posibile. Inima i se strânse atât de tare, încât nu-i mai auzea bătăile!... Dar revenindu-și din această stare nedorită, înțelese că nu se putea lăsa bătut, oricât de îngrijorător ar fi fost viitorul!

După un sfert de oră, Briant coborâse pe plajă, și întorcându-se pe același drum pe care venise în acea dimineață, ajunse înainte de ora cinci pe *Sloughi,* unde camarazii săi îl așteptau cu nerăbdare.

VI

DISCUȚIE – EXCURSIE PROIECTATĂ ȘI AMÂNATĂ – VREME URÂTĂ – PESCUITUL – ALGE GIGANTICE – COSTAR ȘI DOLE, CĂLARE PE UN BIDIVIU LENEȘ – PREGĂTIRILE PENTRU PLECARE – ÎN GENUNCHI, ÎN FAȚA CRUCII SUDULUI

În aceeași seară, după cină, Briant le dezvălui celor mari rezultatul explorării sale. Lucrurile stăteau astfel: spre est, dincolo de regiunea împădurită, văzuse cu claritate dunga unei ape care se desena de la nord la sud. I se părea neîndoios că acela era orizontul mării. Așadar, din nefericire, *Sloughi* eșuase pe o insulă, și nu pe un continent!

La început, Gordon, împreună cu ceilalți, primi cu mare emoție vestea dată de camaradul lui. Cum așa? Se aflau pe o insulă și nu aveau nicio cale de scăpare? Trebuiau să renunțe la proiectul de a căuta spre est o cale care să-i ducă spre continent? Erau nevoiți să aștepte trecerea unui vapor prin aceste locuri? Să fie oare adevărat că aceasta era unica lor speranță de salvare?...

– Să se fi înșelat oare Briant? remarcă Doniphan.

– Chiar așa, Briant, adăugă Cross, n-ai confundat oare marea cu un brâu de nori?

– Nu, răspunse Briant, sunt sigur că nu am greșit! Ceea ce am văzut era, fără îndoială, marginea unei ape care înconjura orizontul!

– La ce distanță? întrebă Wilcox.

– Cam la șase mile de promontoriu.

– Și dincolo, mai spuse Webb, nu erau munți, ridicături de pământ?

– Nu... doar cerul!

Briant era atât de sigur pe ce spunea, încât nu avea niciun rost să mai existe îndoieli în această privință.

Cu toate acestea, ca în orice discuție pe care o avea cu ei, Doniphan nu renunță la ideea lui.

– Și cu toate astea, repet, spuse el, cred că Briant s-a putut înșela, și atât timp cât nu vom vedea cu ochii noștri...

– Chiar așa vom face, răspunse Gordon, căci trebuie să știm în ce situație ne aflăm.

– Și eu mai spun că nu mai avem nicio zi de pierdut, zise Baxter, dacă vrem să plecăm înainte ca vremea să se înrăutățească, asta, bineînțeles, în cazul în care ne-am afla pe un continent!

– Chiar mâine, dacă timpul va fi bun, mai spuse Gordon, vom face o excursie care va dura, fără îndoială, mai multe zile. Am precizat, dacă va fi frumos, căci a ne aventura în aceste păduri dese din interior pe timp urât ar fi un lucru nebunesc...

– De acord, Gordon, răspunse Briant, și când vom ajunge pe litoralul de dincolo de insulă...

– Dacă este o insulă! strigă Doniphan, care nu se sfii să ridice din umeri.

– Este, cu siguranță! răspunse Briant cu un aer nerăbdător. Nu m-am înșelat! Am văzut foarte bine marea, spre est! Lui Doniphan îi place să mă contrazică, după cum îi stă în obicei.

– Ei! mai poți și tu greși, Briant!

– Da, așa este! Dar de data asta vom vedea dacă am greșit! Voi merge eu însumi să văd această mare, iar dacă Doniphan vrea să mă însoțească...

– Bineînțeles, voi merge!

– Și noi! mai strigară vreo trei, patru dintre cei mari.

– Bine!... bine! spuse Gordon. Să ne liniștim, dragii mei! Chiar dacă nu suntem decât copii, să încercăm să ne purtăm ca niște adevărați bărbați! Ne aflăm într-o situație grea, și orice imprudență ar face-o să devină și mai gravă. Nu, nu trebuie să ne aventurăm prin pădure. În primul rând că cei mici nu vor putea ține pasul, și cum îi putem lăsa singuri pe *Sloughi*? Să plece Doniphan și Briant, însoțiți de doi camarazi.

– Eu! spuse Wilcox.

– Și cu mine! spuse Service.

– Fie, răspunse Gordon. Patru sunt de-ajuns. Dacă veți întârzia să vă întoarceți, câțiva dintre noi vă vor putea veni în întâmpinare, în timp ce ceilalți vor rămâne pe iaht. Nu uitați că aici se află tabăra noastră, casa noastră, „căminul" nostru, pe care nu trebuie să-l părăsim decât în momentul în care vom fi siguri că ne aflăm pe un continent.

– Ne aflăm pe o insulă! răspunse Briant. V-o spun pentru ultima oară!

– Vom vedea noi dacă-i așa! răspunse Doniphan.

Sfaturile înțelepte ale lui Gordon puseseră capăt neînțelegerilor dintre acești tineri. Nu era mai puțin adevărat, și Briant recunoștea acest lucru, că trebuiau neapărat să-și taie un drum drept prin pădurile din centru și să vadă ce este cu linia aceea de apă zărită de el. De altfel, chiar admițând că marea este cea care se întindea la răsărit, nu s-ar putea totuși ca prin preajmă să existe și alte insule, separate de vreun canal cu putință de străbătut? Iar dacă insulele ar face parte dintr-un arhipelag sau dacă la orizont ar apărea vreo înălțime, nu era normal să cerceteze totul în amănunt înainte de a lua o hotărâre de care depindea soarta tuturor? Ceea ce e sigur este că înspre vest nu exista niciun pământ, din această parte a Pacificului până în apropiere de Noua Zeelandă, așa încât tinerii noștri naufragiați nu puteau trage nădejde de a stabili vreo legătură cu pământul locuit decât în răsărit.

Cu toate acestea, prudent era ca această explorare să nu fie făcută decât pe timp frumos. Așa cum spusese Gordon, nu trebuiau să gândească și să acționeze ca niște copii, ci ca niște oameni în toată firea. În împrejurările în care se aflau, în fața eventualităților amenințătoare ale viitorului, inteligența acestor băiețandri trebuia să se dezvolte mai repede decât în mod obișnuit, căci, altfel, inconștiența normală a vârstei lor avea să aibă câștig de cauză; dacă, pe lângă aceasta, mai existau și certuri între ei, situația, și așa foarte critică, ar fi fost complet compromisă. Iată de ce Gordon era hotărât să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a menține ordinea în rândul camarazilor lui.

Cu toate acestea, oricât de grăbiți ar fi fost Doniphan și Briant să plece, o schimbare a vremii îi făcu să-și amâne expediția. Chiar de a doua zi, începu o ploaie rece, în rafale. Scăderea continuă a barometrului indica o perioadă de furtuni care nu se știa cât avea să țină. N-ar fi fost un lucru înțelept să se aventureze în asemenea condiții dezavantajoase.

Și pe urmă, era oare acesta un lucru regretabil? Cu siguranță că nu. Este de la sine înțeles că toți, cu excepția celor mici, erau nerăbdători să afle dacă

erau înconjurați din toate părțile de mare. Dar, chiar dacă ar fi fost convinși că se află pe un continent, se puteau ei gândi să se aventureze în niște ținuturi pe care nu le cunoșteau, și asta tocmai când se apropia anotimpul rece? Dacă ar fi fost nevoiți să străbată sute de mile, ar fi suportat ei oare acest efort? Oare cel mai puternic dintre ei ar fi avut forța să ajungă până la capăt? Nu! Pentru ca o asemenea expediție să aibă șanse de reușită, ea trebuia amânată pentru perioada în care zilele sunt lungi și când nu mai aveau a se teme de intemperiile iernii. Prin urmare, trebuiau să se împace cu gândul că vor petrece iarna pe *Sloughi*.

Cu toate acestea, Gordon căutase permanent să afle în care parte a oceanului avusese loc naufragiul. Atlasul lui Stieler, care se afla în biblioteca iahtului, conținea o serie de hărți ale Pacificului. Căutând să stabilească drumul parcurs de la Auckland până pe litoralul Americii, constată că spre nord nu erau trecute pe hartă, după grupul Pomotu, decât Insula Paștelui și Insula Juan Fernandez, pe care Selkirck – un Robinson adevărat – își petrecuse o parte din existență. Spre sud, niciun petic de pământ, până la ținuturile fără margini ale Oceanului Antarctic.

Spre est, nu se aflau decât acele arhipelaguri ale insulelor Chiloé sau Madre-de-Dios, presărate în Chile, iar mai jos, cele ale strâmtorii Magellan și ale Țării de Foc, lovite de furioasele mări ale Capului Horn.

Așadar, dacă iahtul ar fi fost aruncat pe una dintre acele insule nelocuite din vecinătatea pampasului, ar fi trebuit parcurse sute de mile pentru a ajunge în ținuturile locuite din Chile, La Plata sau Argentina. Și de unde să vină vreun ajutor în aceste pustietăți, unde călătorul este amenințat de tot felul de pericole?

În fața unor asemenea eventualități, se impunea o prudență extremă, și nu trebuiau să riște pieirea, hazardându-se în necunoscut.

La asta se gândea Gordon. Briant și Baxter erau de acord cu punctul lui de vedere. Fără îndoială, Doniphan și adepții lui sfârșiră prin a accepta ideea.

Cu toate acestea, era în continuare valabil proiectul de a merge în recunoaștere la marea zărită la est. Dar, în următoarele cincisprezece zile, fu cu neputință realizarea acestui plan. Timpul se înrăutăți, zilele erau ploioase de dimineața până seara, furtunile se dezlănțuiau cu o mare violență. Ar fi fost imposibil de străbătut pădurea.

Se hotărâră să întindă peste punte pânzele gudronate...

Explorarea trebuia deci amânată, oricât de mare ar fi fost dorința de a face lumină în spinoasa problemă a existenței unui continent.

În timpul acestor zile furtunoase, Gordon și camarazii săi rămaseră la bord; dar asta nu înseamnă că stătură degeaba. Fără a mai vorbi de faptul că trebuia întreținut materialul, trebuiau reparate fără întârziere stricăciunile iahtului, care se agravau din cauza intemperiilor. Pereții iahtului începeau să cedeze de sus, iar prin punte pătrundea apa. Pe alocuri, ploaia se prelingea pe la încheieturile scândurilor, umplute cu câlți, care se scămoșau din ce în

ce mai tare și trebuiau astupate întruna. Se impunea să-și găsească cât mai degrabă un adăpost mai bun.

Admițând chiar că ar hotărî să plece înspre răsărit, acest lucru ar fi fost posibil abia peste cinci, șase luni, iar bietul lor iaht n-ar rezista, cu siguranță, atâta vreme. Iar dacă erau nevoiți să-l părăsească în pragul iernii, unde ar fi găsit ei un adăpost, când pe această parte, cea dinspre apus, a falezei nu era nicio crăpătură în piatră pe care să o poți folosi?

Așadar, tot pe celălalt versant, ferit de curenții din larg, trebuiau să-și îndrepte cercetările și, la nevoie, să ridice o așezare în care să încapă cu toții.

Între timp, astupau nu numai crăpăturile pe unde pătrundea apa, ci și pe cele prin care șuiera vântul prin carenă, încheind totodată la loc bordajul care se desfăcuse. Gordon mai că s-ar fi încumetat să acopere carcasa vasului cu pânzele noi pentru schimb, dar nu se îndura să piardă așa bunătate de pânze groase, care le-ar fi prins atât de bine la corturi, dacă ar fi fost cumva nevoiți să-și facă tabără în câmp. Se hotărâră până la urmă să întindă peste punte pânze gudronate.

Acum, toată încărcătura vasului era strânsă în baloturi, trecute fiecare în carnețelul lui Gordon, și care, în caz de primejdie, ar fi fost repede cărate și puse la adăpost sub copaci.

Cum se lumina câte puțin, Doniphan, Webb și Wilcox se duceau să vâneze porumbei pe stânci, pe care apoi Moko se străduia să-i gătească în fel și chip, în timp ce Garnett, Service și Cross, cei mici, și, uneori, și Jacques, dacă fratele său i-o cerea, mergeau la pescuit.

Prin părțile acelea, printre algele care se cățărau pe întinsul șir de colți stâncoși, erau o mulțime de pești mari din specia „notothenia", iar printre firele de rădăcini plutitoare mișunau o mulțime de peștișori mărunți, pe care îi puteai prinde cu mâna. Să-i fi auzit pe copii ce mai țipau când trăgeau plasele la mal sau aruncau undițele printre colții de stâncă!

– Am prins! Am prins o minunăție! strigă Jenkins. Vai, ce mari sunt!

– Și ai mei sunt mai mari decât ai tăi! strigă Iverson, care-l chema pe Dole în ajutor.

– O să-i scăpăm! strigă Costar.

Și atunci toți le săreau în ajutor.

– Țineți cu forța!... Țineți cu forța! spuneau întruna Garnett sau Service, mergând de la unul la altul. Și mai ales scoateți repede plasele din apă!

– Dar nu pot!... Nu pot să trag plasa! repeta Costar...

– Dar nu pot!... Nu pot! repeta Costar, pe care prada îl trăgea, în ciuda voinței sale.

Și cu toții, unindu-și forțele, reușeau să aducă plasele pe nisip. Era și timpul, căci prin limpezimea apelor se vedeau cârduri de mrene lacome care alergau să înghită peștișorii prinși.

Cădeau astfel pradă o mulțime de pești; le rămâneau totuși destui cât să se sature din plin la masă. Cei mari, îndeosebi, erau atât de gustoși și de cărnoși, că erau buni și cruzi, puși în saramură. Cei de la gura râului erau mai puțin gustoși, un fel de plevușcă, pe care Moko se chinuia s-o prăjească.

La 27 martie, o captură importantă dădu naștere unei întâmplări pline de haz. După-amiază, ploaia încetase, iar copiii se duseră la râu cu uneltele de pescuit. Deodată începură să strige; strigăte de veselie, e drept, dar și de „ajutor"!

Gordon, Briant, Service și Moko, care trebăluiau pe punte, lăsară totul baltă și alergară degrabă la râul din apropiere.

– Veniți!... Veniți! strigă Jenkins.

– Veniți să-i vedeți pe Costar și pe armăsarul său! spunea Iverson.

– Mai repede, Briant, mai repede, sau ne va scăpa! mai spunea Jenkins.

– Gata!... Gata!... Dați-mă jos!... Mi-e frică! strigă Costar, făcând gesturi disperate.

– Dii!... Dii! strigă Dole, care se așezase călare, lângă Costar, pe ceva uriaș și mișcător.

Uriașul nu era decât o broască-țestoasă de mari dimensiuni, din cele care obișnuiesc să doarmă pe suprafața mării.

De data aceasta, surprinsă pe plajă, încerca să ajungă în apă.

Zadarnic se străduiau copiii să o țină pe loc, trăgând de funia pe care i-o petrecuseră pe după gâtul scos afară din carapace. Era mai puternică și trăgea de zor după ea toată droaia de copii. Din glumă, Jenkins îl cocoțase pe Costar pe carapace, iar Dole, călare în spatele lui, îl ținea pe loc cu forța, în timp ce copilul țipa ca din gură de șarpe, pentru că broasca se apropia de apă.

– Ține-te bine! Ține-te bine, Costar! spuse Gordon.

– Și ai grijă ca nu cumva calul tău s-o ia la goană! strigă Service.

Briant pufni și el în râs, căci nu era nicio primejdie. Odată ce Dole avea să nu-l mai țină pe Costar, copilul nu avea decât să coboare; nu se alegea decât cu spaima.

Urgent era însă să prindă animalul. Dar chiar dacă Briant, împreună cu ceilalți, și-ar fi unit eforturile cu cei mici, tot n-ar fi reușit s-o oprească. Trebuiau să se gândească la un mijloc de a-i tăia calea, înainte ca ea să dispară în apă, unde s-ar fi aflat în siguranță.

Cu revolverele pe care le aveau la ei, nici Gordon, nici Briant n-ar fi făcut vreo ispravă, căci carapacea țestoasei era prea tare, iar dacă ar fi fost atacată cu lovituri de topor, tot ar fi fost în zadar, căci și-ar fi vârât capul și picioarele înăuntru pentru a se pune la adăpost.

– Dii!... Dii! strigă Dole...

– Există o singură posibilitate, spuse Gordon, s-o întoarcem pe spate!

– Și cum asta? răspunse Service. Fiara asta cântărește pe puțin trei sute de kilograme, și nu vom putea nicicând...

– Prăjini! Prăjini! spuse Briant.

Urmat de Moko, se duse în fugă pe *Sloughi*.

În acel moment, țestoasa se afla la vreo treizeci de pași de mare. De aceea, Gordon se grăbi să-i dea jos pe Costar și pe Dole, prinși bine de carapace. Apoi, înșfăcând cu putere funia, se opintiră din răsputeri, fără

a putea însă opri animalul, care ar fi fost în stare să tragă după el întregul pension Chairman.

Din fericire, Briant și Moko se întoarseră înainte ca țestoasa să ajungă la apă.

Întinseră sub ea două prăjini și, cu ajutorul acestor pârghii, dar cu mari eforturi, reușiră s-o întoarcă pe spate. Astfel, ea devenise în mod iremediabil prizoniera lor, căci îi era imposibil să se întoarcă.

De altfel, în clipa în care se pregătea să-și vâre capul înăuntru, Briant îi dădu o lovitură zdravănă de topor care o ucise pe loc.

– Ei, Costar, îți mai este frică de fiara asta uriașă? îl întrebă el pe băiețel.

– Nu! Nu, Briant, din moment ce e moartă.

– Bine! strigă Service. Pot să pariez că nu vei îndrăzni să te înfrupți din ea!

– Așa ceva se mănâncă?

– Bineînțeles!

– Dacă e bună, voi mânca! spuse Costar, căruia îi lăsa gura apă de pe acum.

– Este excelentă! răspunse Moko, care nu se prea pricepea s-o gătească, susținând doar că această carne de țestoasă era un lucru foarte fin.

Cum nici prin gând nu le dădea să transporte o asemenea greutate până la iaht, trebuiau s-o tranșeze chiar acolo. Era un lucru destul de respingător, dar tinerii naufragiați începuseră să se obișnuiască cu lucrurile adesea anevoioase ale acestei vieți de robinsoni. Cel mai greu fu să-i zdrobească plastronul, a cărui tărie ar fi știrbit și tăișul unui topor. Reușiră, vârând o foarfecă în spațiile dintre plăci. Apoi, carnea tăiată bucăți fu dusă pe *Sloughi*. În acea zi, se convinseră cu toții că supa de broască-țestoasă era delicioasă, ca să nu mai vorbim de fripturile la grătar pe care le devorară, deși Service le cam arsese pe cărbunii prea încinși. Până și Phann demonstra, în felul lui, că resturile animalului nu erau de disprețuit pentru rasa canină.

Această țestoasă le adusese peste cincizeci de livre de carne, lucru ce avea să le permită să economisească din conservele aflate pe iaht.

Astfel, trecu și luna martie. În timpul acestor trei săptămâni care se scurseseră de la naufragiu, fiecare se străduia să muncească bine în vederea eventualei prelungiri a șederii prin aceste locuri. Înainte de venirea iernii,

mai rămânea de rezolvat, odată pentru totdeauna, problema cea mai importantă: se aflau pe un continent sau pe o insulă?

Pe 1 aprilie, deveni evident faptul că timpul avea să se schimbe. Barometrul urca încet, iar vântul sufla mai slab către țărm, cu tendința de a se domoli. Erau semne de vreme bună, care promitea să țină mult. Prin urmare, existau împrejurări favorabile pentru a începe explorarea ținutului.

Cei mari discutară despre acest lucru în ziua respectivă și apoi începură pregătirile pentru expediția a cărei importanță era recunoscută de toată lumea.

– Cred, spuse Doniphan, că nimic nu ne va împiedica să plecăm mâine-dimineață, nu-i așa?

– Sper că nimic, răspunse Briant, și va trebui să fim pregătiți încă din zori.

– Am notat, spuse Gordon, că linia aceea a apei, pe care ai văzut-o spre est, se găsea la șase sau șapte mile de promontoriu.

– Da, răspunse Briant, dar cum golful este destul de scobit, s-ar putea ca această distanță să fie mai mică, pornind de la promontoriu.

– Și atunci, mai spuse Gordon, ați putea lipsi doar douăzeci și patru de ore?

– Da, Gordon, dacă am fi siguri că mergem exact spre est. Dar, mă întreb, vom găsi oare un drum prin aceste păduri, după ce vom ocoli faleza?

– O! Asta nu-i mare scofală! remarcă Doniphan.

– Fie, răspunse Briant, dar există alte obstacole care ne-ar putea bara drumul, o apă, o mlaștină, ce pot eu să știu? Ar fi mai prudent să avem la noi provizii pentru o eventuală călătorie de câteva zile.

– Și muniție, adăugă Wilcox.

– Asta fără îndoială, spuse Briant, și să ne înțelegem, Gordon, dacă nu ne întoarcem în patruzeci și opt de ore, nu trebuie să te îngrijorezi.

– Aș fi îngrijorat chiar dacă ați lipsi numai o jumătate de zi, răspunse Gordon. Dar nu aceasta este problema. Din moment ce s-a stabilit că expediția va avea loc, treceți la treabă. De altfel, singurul ei scop nu trebuie să fie doar ajungerea la acea mare zărită la est. Este, de asemenea, nevoie să faceți o recunoaștere a ținutului de dincolo de faleză. Pe aici nu am găsit nicio peșteră și, când vom pleca de pe *Sloughi*, va trebui să ducem tabăra

la adăpost de vânturile din larg. Mi se pare imposibil să petrecem iarna pe această plajă.

– Ai dreptate, Gordon, răspunse Briant, și vom căuta un loc convenabil pentru a ne putea instala.

– Asta numai în cazul în care se adeverește faptul că putem părăsi definitiv această așa-zisă insulă! remarcă Doniphan, care revenea tot timpul la ideea lui.

– De acord, deși vremea rea va veni curând, și asta nu va fi în favoarea noastră! răspunse Gordon. În fine, vom face tot ce ne va sta în puteri. Așadar, plecarea va avea loc mâine!

Pregătirile fură gata în curând. Hrana pentru patru zile era pusă în saci care urmau să fie cărați în spate, apoi patru puști, patru revolvere, două toporiști, o busolă de buzunar, o lunetă destul de puternică pentru a permite observarea teritoriului pe o rază de trei până la patru mile, pături, apoi, printre uneltele de buzunar, fitiluri de iască, brichete, chibrituri, toate trebuiau să ajungă pentru o recunoaștere de scurtă durată, dar nu lipsită de primejdii.

De altfel, atât Briant, cât și Doniphan, Service și Wilcox, care-i însoțeau, făgăduiseră să fie cu ochii în patru, să înainteze cu mare grijă și să nu se despartă niciodată.

Gordon își spunea că n-ar fi fost rău să fie și el cu ei pentru a-i împăca pe Briant și pe Doniphan. Dar i se păru mai înțelept să rămână pe *Sloughi*, pentru a avea grijă de cei mici. De aceea, îl luă pe Briant deoparte și îl puse să-i promită că va evita orice neînțelegere sau ceartă.

Pronosticul dat de barometru se adeveri. Înaintea înserării, ultimii nori se risipiră spre apus. Linia mării se rotunjea la vest pe un orizont foarte limpede. Minunatele constelații ale emisferei australe străluceau pe cer, și, printre ele, se putea vedea superba Cruce a Sudului care luminează polul antarctic al universului.

Înaintea despărțirii, Gordon și camarazii săi aveau inima strânsă. Câte se puteau întâmpla în timpul unei expediții supusă atâtor primejdii! În timp ce se uitau pe cer, gândul le zbura la părinți, la familiile lor, la țara lor, pe care era foarte posibil să n-o mai vadă niciodată!

Atunci, cei mici îngenuncheară în fața Crucii Sudului, așa cum ar fi făcut înaintea crucii unei capele! Ea părea să le spună să se roage Atotputernicului creator al acestor minuni cerești și să-și pună în El întreaga lor speranță.

VII

PĂDUREA DE MESTECENI – DE SUS DE PE FALEZĂ – MERGÂND PRIN PĂDURE – O PUNTE PESTE UN PÂRÂU – RÂUL ÎNDRUMĂTOR – TABĂRA DE NOAPTE – COLINA – LINIA ALBĂSTRUIE – PHANN BEA APĂ

Briant, Doniphan, Wilcox și Service plecară din tabăra de pe *Sloughi* la ora șapte dimineața. Soarele, care urca pe cerul senin, prevestea una dintre acele zile frumoase pe care luna octombrie le oferea câteodată locuitorilor zonelor temperate ale emisferei boreale. Nu aveau a se teme nici de frig, nici de căldură. Dacă drumul le-ar fi fost întârziat sau oprit de vreun obstacol, acesta nu s-ar fi datorat decât naturii solului.

Mai întâi, tinerii exploratori luară un drum oblic pe plajă, pentru a ajunge la poalele falezei. Gordon îi sfătuise să-l ia pe Phann cu ei, căci instinctul lui i-ar fi putut ajuta, și iată motivul pentru care inteligentul animal făcea parte din expediție.

La un sfert de oră de la plecare, cei patru băieți dispăruseră în desișul pădurii, pe care îl trecură repede. Pe sub arbori zburau păsărele. Dar cum nu era cazul să piardă timpul vânându-le, Doniphan, rezistând tentației, avu înțelepciunea să se abțină. Până și Phann înțelese în cele din urmă că nu avea rost să se obosească într-un du-te-vino inutil și merse la pas cu stăpânii săi, îndepărtându-se doar pentru a-și face datoria de cercetaș.

Se sfătuiră să meargă de-a lungul zidului stâncos până la capul din nordul golfului, dacă până acolo nu vor găsi alt drum pe care să-l poată

trece. În felul acesta ar merge de-a dreptul spre pânza de apă întrezărită de Briant. Deși nu cel mai scurt, acest drum era cel mai sigur. Ce mai însemnau două mile în plus pentru niște flăcăi voinici ca ei?

De îndată ce ajunseră la faleză, Briant recunoscu locul unde se oprise cu Gordon la întâia lor cercetare. Cum pe porțiunea aceasta de perete calcaros nu era nicio potecă să coboare spre mal, nu le rămânea decât să caute spre miazănoapte vreo trecătoare, chiar dacă ar fi fost să lungească drumul până la promontoriu. Firește că le-ar fi luat o zi, dar altfel nu se putea, în caz că nu găseau o trecere pe versantul de apus.

Asta le explică Briant tovarășilor de drum, iar Doniphan, după câteva încercări de a urca pe râpă, nu mai spuse nimic. Acum înaintau toți patru pe la picioarele peretelui, mărginit de ultimul șir de copaci.

Merseră cale de vreo oră și, cum trebuiau să ajungă până la promontoriu, Briant se tot întreba cu neliniște dacă vor putea trece. Oare, între timp, fluxul n-o fi acoperit plaja? Ar însemna să piardă o jumătate de zi pentru ca refluxul să descopere bancul de colți de stâncă.

– Să ne grăbim, spuse el, după ce le explică de ce era atât de important să ajungă înaintea sosirii fluxului.

– Ei aș! răspunse Wilcox. O să ne udăm și noi puțin până la glezne.

– Mai întâi până la glezne, apoi până la piept și până la urechi! spuse Briant. Marea urcă cel puțin cu cinci sau șase picioare. Cred că ar fi fost mai bine să mergem direct la promontoriu.

– N-aveai decât să spui așa, răspunse Doniphan. Tu ești cel care ne conduci, Briant, și dacă suntem în întârziere numai tu ești de vină!

– Fie, Doniphan! În orice caz, să nu pierdem vremea. Dar unde-i Service? Și strigă: Service?... Service?

Băiatul nu era prin preajmă. După ce se îndepărtase cu prietenul său Phann, dispăruse după o ridicătură a falezei, la vreo sută de pași spre dreapta.

Dar, aproape imediat, se auziră strigăte și lătrăturile câinelui. Să fi fost Service în primejdie?

Într-o clipă, Briant, Doniphan și Wilcox se duseră după prietenul lor, care se oprise în fața unei surpări a falezei – veche de cine știe când. Ploile, intemperiile, infiltrațiile dislocaseră cu vremea masa calcaroasă și săpaseră în stâncă un fel de pâlnie cu vârful în jos, din creasta stâncii până la pământ.

Doniphan privea prin lunetă...

Din peretele drept se căsca o râpă, aproape ca un trunchi de con, cu o înclinare de cel mult cincizeci de grade. Colțurile și bolovanii formau un soi de trepte, pe care puteai pune cu ușurință piciorul. Niște băieți ageri și sprinteni ca ei s-ar fi cățărat fără prea multă greutate până sus, singurul risc fiind de a provoca o nouă surpare.

Deși era un lucru periculos, nu stătură pe gânduri. Doniphan se sui primul pe grămada de bolovani de la poale.

– Așteaptă!... Așteaptă! îi strigă Briant. Nu are niciun rost să faci un lucru necugetat!

Dar Doniphan nu-l ascultă și, cum avea orgoliul să-și întreacă tovarășii – în special pe Briant –, ajunse repede la jumătatea coastei.

Ceilalți îl urmară, ferindu-se să stea chiar sub el, pentru a nu fi loviți de pietrele dislocate care se rostogoleau până jos.

Totul se termină cu bine, iar Doniphan avu satisfacția de a pune piciorul pe creasta falezei înaintea celorlalți, care ajunseră puțin după el.

Doniphan își scoase luneta din toc și își plimbă privirea peste pădurile care se întindeau cât vedeai cu ochii înspre est.

Putea fi zărită aceeași priveliște de verdeață și de cer pe care Briant o văzuse de pe culmea stâncoasă a promontoriului, dar pe o rază mai restrânsă totuși, căci promontoriul era mai înalt decât faleza aceasta cu vreo sută de picioare.

– Ei bine, întrebă Wilcox, nu vezi nimic?

– Absolut nimic! răspunse Doniphan.

– Este rândul meu să mă uit, spuse Wilcox.

Doniphan îi dădu luneta, cu un aer de satisfacție întipărit pe față.

– Nu zăresc nici cea mai mică urmă de apă! spuse Wilcox, lăsând luneta în jos.

– Asta pentru că nu se află nimic în partea aceasta, răspunse Doniphan. Te poți uita și tu, Briant, și cred că astfel îți vei da seama de greșeala făcută.

– Nu are niciun rost! răspunse Briant. Sunt sigur că nu m-am înșelat!

– Ei, hai că asta-i bună!... Noi nu vedem nimic.

– Dar este normal, din moment ce faleza este mai puțin înaltă decât promontoriul, ceea ce face ca vederea să fie limitată. Dacă ne-am afla la înălțimea pe care mă aflam eu, linia albastră ar fi apărut la o distanță de șase

sau șapte mile. Atunci ați vedea că se află acolo unde am zărit-o eu și că este imposibil să fie confundată cu un strat de nori!

– Ușor de spus! remarcă Wilcox.

– Și la fel de ușor de constatat, răspunse Briant. Să trecem de platoul falezei, să trecem de păduri și să mergem drept înainte până vom ajunge...

– Bine, răspunse Doniphan, astfel am putea ajunge departe și nu știu dacă merită osteneala.

– Rămâi, Doniphan, răspunse Briant, care, urmând sfatul lui Gordon, încerca să se stăpânească, în ciuda relei-credințe a camaradului său. Rămâi! Voi merge numai eu împreună cu Service.

– Mergem și noi! spuse Wilcox. Hai, la drum, Doniphan, la drum!

– Dar mai întâi să mâncăm! răspunse Service.

Într-adevăr, era bine să mănânce ceva înainte de plecare. Totul dură o jumătate de oră, apoi o luară din loc.

Prima milă o străbătură cu ușurință. Pământul acoperit de iarbă era neted. Ici, colo, mușchi și licheni înverzeau câte o moviliță de piatră. Din când în când întâlneau tufe de tot felul; ferigi înalte sau licopode, bălării, smocuri de scaieți, pâlcuri de arbuști cu frunze lucitoare și țepoase, ori tufe de berberia cu frunze tari – plante care cresc până la cele mai înalte altitudini.

Briant, împreună cu ceilalți, trecu destul de ușor podișul superior, dar versantul de răsărit al falezei îl coborî cu greu, căci era tot atât de abrupt și de înalt ca și cel dinspre golf. Trebuiau însă să continue prin albia uscată a unui torent, care prin cotiturile alese micșora oarecum înclinarea abruptă a râpelor, altfel ar fi fost nevoiți să se înapoieze înspre promontoriu.

De cum ajunseră însă în pădure, mersul le fu stânjenit de tufele din ce în ce mai mari și de ierburile înalte. Trunchiuri de arbori prăbușite de-a curmezișul le tăiau calea, iar hățișurile erau atât de stufoase, încât trebuiau să-și croiască drum. Băieții mânuiau toporișca precum cercetașii ce se încumetau să străbată pădurile Noului Continent. Opreliști la fiecare pas, iar brațele oboseau mai mult decât picioarele. Bineînțeles că toate astea îi făceau să piardă mult timp; însemna ca într-o zi întreagă să nu parcurgă decât trei-patru mile.

S-ar fi zis că nicicând vreo ființă omenească nu s-a abătut prin desișul acestor păduri. În orice caz, nu se zărea nicio urmă. Chiar și cea mai îngustă cărăruie ar fi fost o dovadă că s-a trecut pe aici, dar nu exista niciuna. Numai timpul și furtunile doborâseră acești copaci, nu mâna omului. Iarba, călcată ici și colo, arăta că, recent, trecuseră niște animale de talie mică, și chiar văzură câteva fugind, fără a-și putea da seama cărei specii le aparțineau. În orice caz, dispăreau foarte repede.

Fără îndoială că Doniphan de abia ar fi așteptat să pună mâna pe pușcă și s-o descarce asupra acestor patrupede temătoare! Dar rațiunea învinse, și Briant nu trebui să intervină pentru a-și împiedica tovarășul să facă vreo imprudență, dezvăluind prezența lor acolo printr-o împușcătură.

Cu toate acestea, deși Doniphan înțelesese că arma lui preferată trebuia să tacă, nu puține au fost ocaziile în care ar fi dorit s-o facă să vorbească. La tot pasul zburau cârduri de prepelițe *tinamu*, cu o carne nespus de gustoasă, ca și alte păsări: sturzi, gâște sălbatice și multe alte specii, sute și sute.

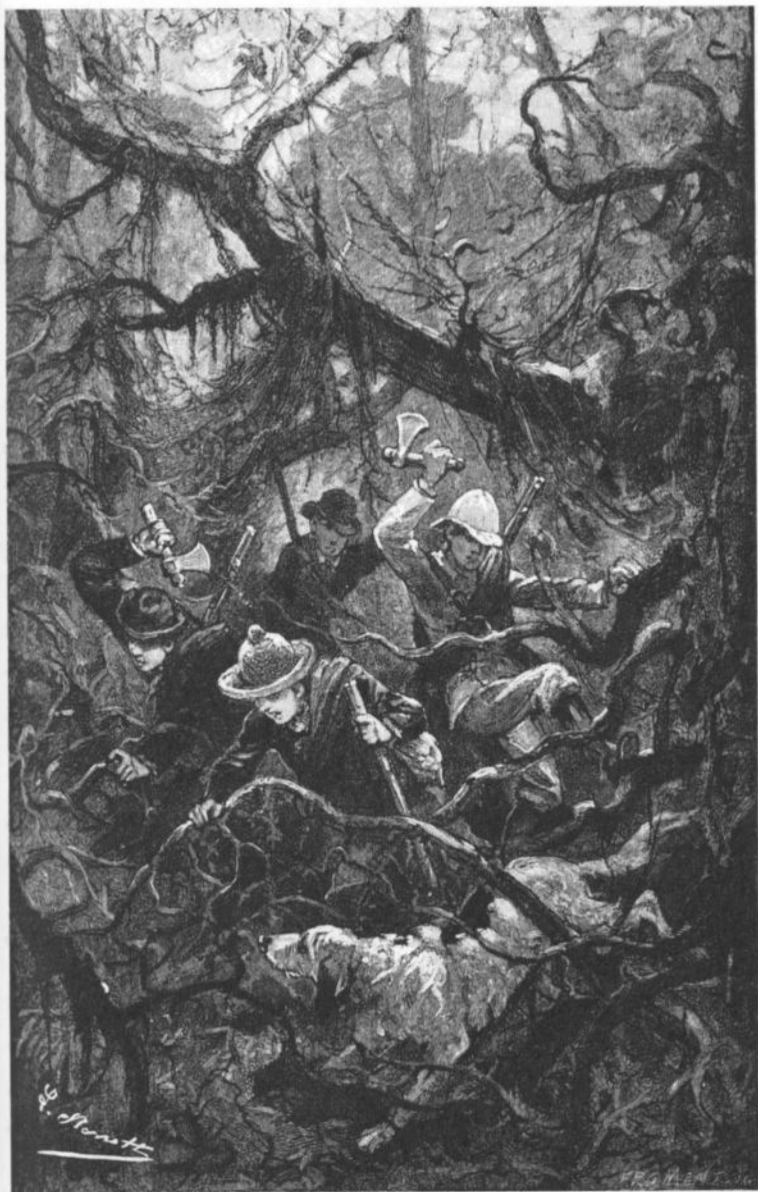
Fapt este că, dacă ar fost să-și facă tabăra prin acele locuri, vânat ar fi avut din belșug. Atât se mărgini Doniphan să constate încă de la început, chiar dacă până la urmă avea să-și ia revanșa pentru abținerea impusă acum de împrejurări.

Pădurile ținutului erau mai toate de mesteceni și fagi, de fel și fel de specii, cu frunzișul de un verde proaspăt, și măsura până la o sută de picioare. Printre ceilalți arbori mai puteai întâlni chiparoși, mirtacee cu trunchiuri roșiatice și dense, ca și o splendoare de grupuri de plante numite „winters", care răspândeau o aromă asemănătoare cu cea a scorțișoarei.

Pe la ora două mai făcură un popas într-o poieniță străbătută de un râu nu prea adânc – numit „creek" în America de Nord. Apele lui, de o limpezime desăvârșită, curgeau pe un pat de stânci negricioase. Văzându-i curgerea lină și puțin adâncă, lipsită de lemne uscate sau ierburi sălbatice, ai fi putut crede că izvoarele trebuiau să fie pe undeva prin apropiere. Era foarte ușor de trecut, ținând cont de stâncile cu care era presărat. Mai mult chiar, într-un anume loc, erau suprapuse niște pietre lătărețe într-o simetrie care atrăgea atenția.

– Ciudat lucru! spuse Doniphan.

Într-adevăr, semăna cu o șosea, construită la un capăt la celălalt.

Pădurile ținutului erau formate din mesteceni și fagi, împânzite de hățișuri.

– Parcă ar fi un baraj! strigă Service, care se pregătea să-l traverseze.

– Așteaptă!... Așteaptă! îi spuse Briant. Trebuie să ne dăm seama ce este cu pietrele astea astfel aranjate!

– Este imposibil, adăugă Wilcox, ca ele să se fi așezat așa singure!

– Nu, spuse Briant, se pare că cineva a dorit să facă o trecere în această parte a râului... să ne uităm mai de aproape.

Atunci examinară cu atenție fiecare dintre elementele șoselei înguste, care nu ieșea decât cu câteva degete la suprafață și care era probabil inundată în anotimpul ploilor.

Până la urmă, se putea spune că acele dale fuseseră puse de mâna omului pentru a permite trecerea apei? Nu. Mai degrabă îți venea să crezi că, luate de puhoaiele de apă din vremea inundațiilor, s-au îngrămădit încet, încet, formând puntea aceasta! O explicație mai firească, iar Briant și camarazii săi căzură de acord că așa era.

De altfel, nici pe malul stâng, nici pe cel drept nu era vreo urmă care să arate că trecuse vreodată un om prin poiana asta.

Cursul pârâului se îndrepta către nord-est și era opus golfului. Să se verse oare în marea aceea pe care Briant susținea că a văzuse pe culmea promontoriului?

– Dacă nu cumva, spuse Doniphan, o fi doar vreun afluent al unui râu mai important ce ocolește spre apus.

– Vom vedea, spuse Briant, ferindu-se să mai stârnească iar discuții. Totuși, atâta vreme cât curge înspre răsărit, n-ar fi rău să mergem pe lângă el, asta dacă nu cumva face prea multe coturi.

Și porniră cu toții, după ce avură grijă să treacă pârâul pe poteca pietruită, pentru a nu fi nevoiți să-l treacă mai greu spre vărsare.

Drumul pe lângă mal era neted, afară de unele locuri unde pâlcurile de arbori își aveau rădăcinile în apă, în timp ce crengile făceau boltă cu crengile de pe celălalt mal. Chiar dacă pârâul cotea uneori brusc totuși, în mare, păstra direcția, controlată cu busola, către est. Cât despre vărsare, părea a fi departe, căci apa nu era nici mai repede, nici nu se lărgea.

Către cinci și jumătate seara, Briant și Doniphan văzură cu părere de rău că pârâul se îndrepta acum în mod clar către miazănoapte. Era un lucru care-i putea întârzia și depărta de ținta lor. Hotărâră atunci să părăsească

malul râului și s-o ia de-a dreptul înspre răsărit, prin desișul pădurii de mesteceni și fagi.

Greu drum! Printre ierburile înalte ce le treceau peste cap, erau nevoiți să se strige unul pe altul, ca să nu se rătăcească. Cum, după o zi întreagă de mers, nu era niciun semn că s-ar afla vreo apă prin apropiere, Briant începu să se neliniștească. Să se fi înșelat el până într-atâta, în timp ce cercetase zarea de sus, de pe culme?

„Nu, nu, își spunea el. Nu m-am putut înșela! Este cu neputință!"

Cum, necum, la șapte seara erau încă în pădure, și se întunecase prea tare pentru a mai putea vedea încotro merg. Briant și Doniphan hotărâră să poposească și să petreacă noaptea la adăpostul copacilor. Cu o bucată bună de carne conservată, nu aveau să fie flămânzi, iar cu păturile nu aveau să sufere de frig. De altfel, ce i-ar fi împiedicat să aprindă un foc din vreascuri? Numai că treaba asta, bună ca măsură împotriva animalelor, le-ar fi dăunat în cazul în care un băștinaș ar fi trecut prin apropiere.

– Este mai bine să nu riscăm să fim descoperiți, remarcă Doniphan.

Căzură cu toții de acord și nu se mai ocupară decât de cină. Iar pofta de mâncare nu le lipsea. După ce se înfruptară pe cinste din provizii, tocmai se pregăteau să se întindă la piciorul unui mesteacăn uriaș, când Service le arătă, câțiva pași mai încolo, un desiș din mijlocul căruia ieșea un copac nu prea înalt, cu ramuri care se plecau până la pământ. Acolo se culcară toți patru, pe o grămadă de frunze uscate, după ce se acoperiră cu pledurile. La vârsta lor, somnul nu se lasă mult așteptat. Astfel, adormiră pe loc, iar Phann, care în mod normal trebuia să-i păzească, își imită stăpânii.

Cu toate acestea, o dată sau de două ori, câinele mârâi îndelung. Probabil că prin pădure mișunau niște animale, poate niște sălbăticiuni; dar nu se apropiară de locul de popas.

Era aproape ora șapte, când Briant și camarazii săi se deșteptară. Razele oblice ale soarelui luminau încă slab locul în care își petrecuseră noaptea.

Service fu primul care ieși din desiș, și pe dată se auziră strigăte, sau mai degrabă exclamații de surpriză.

– Briant!... Doniphan!... Wilcox!... Veniți... dar veniți odată!

– Ce s-a întâmplat? întrebă Briant.

– Chiar așa! Ce-i? întrebă și Wilcox. Cu obiceiul ăsta de a striga întruna, Service ne înspăimântă!

– E în regulă... e în regulă! răspunse Service. Dar până una, alta, priviți unde am dormit!

Nu era nici pe departe un desiș, ci o cabană din frunze, una dintre acele colibe pe care indienii le numesc *ajupas* și care sunt făcute din împletituri de ramuri. Această ajupă trebuie să fi fost de mult construită, căci acoperișul și pereții nu se mai susțineau decât datorită copacului de care se sprijinea și care o învelise cu crengi noi, asemănătoare celor de care se foloseau indigenii din America de Sud.

– Deci există locuitori? spuse Doniphan, aruncând priviri în toate părțile.

– Da, sau cel puțin au existat, răspunse Briant, căci această cabană nu s-a înălțat singură!

– Asta ar explica și existența acelui podeț de peste râu! remarcă Wilcox.

– Ei, cu atât mai bine! strigă Service. Dacă există locuitori, înseamnă că sunt oameni cumsecade, din moment ce au construit această colibă pentru ca noi să avem unde înnopta!

În realitate, era cât se poate de puțin sigur că indigenii de prin părțile acestea erau oameni de treabă, cum spunea Service. Era evident că ei populau sau populaseră această zonă a pădurii într-o epocă mai mult sau mai puțin îndepărtată. Iar acești indigeni nu puteau fi decât indieni, dacă ținutul era legat de Noul Continent, sau polinezieni, dacă nu chiar canibali, dacă insula aparținea unui grup al Oceaniei! Această ultimă eventualitate ar fi fost foarte primejdioasă, și acum, mai mult ca oricând, se impunea elucidarea problemei.

Pe când Briant se pregătea de plecare, Doniphan propuse să cerceteze în amănunțime coliba, care, de altfel, părea părăsită de mult timp.

Poate că se mai afla acolo vreun obiect oarecare, o ustensilă, un instrument, un utilaj a cărui origine ar putea fi recunoscută!

Așternutul de frunze uscate întins pe pământul colibei fu întors cu grijă, și, într-un colț, Service găsi o bucată de pământ ars care provenea probabil de la un ciob de oală sau de ploscă... Era limpede că era un lucru făcut de mâna omului, dar asta nu-i ajuta cu nimic. Nu le rămânea decât s-o pornească din nou la drum.

La ora șapte și jumătate, cu busola în mână, băieții porniră, ținând calea către răsărit, pe un povârniș care cobora acum pe nesimțite. Timp de două ore merseră încet, fără spor, printre hățișuri de bălării și tufe, croindu-și uneori drumul cu toporișca. Dar pe la zece dimineața, zarea li se deschise, iar ei ieșiră din nesfârșitele bolți ale pădurii. Dincolo de pădure se întindea un șes larg, plin de cimbru, mușețel și alte buruieni mărunte, mărginit mai departe, spre răsărit, de o plajă de nisip cam de o jumătate de milă, pe care se rostogoleau încet valurile acelei mări întrezărite de Briant și care cuprindea tot orizontul.

Doniphan tăcea mâlc. Nu-i convenea orgoliosului băiat să recunoască faptul că tovarășul său nu se înșelase. Cu toate acestea, Briant nu încercă să-și exteriorizeze victoria și cercetă locurile cu luneta.

Spre nord, coasta, luminată puternic de razele soarelui, se curba puțin la stânga. Spre sud, aceeași configurație, doar că litoralul se rotunjea printr-o curbă mai accentuată.

Nu mai exista nicio îndoială! Iahtul nu fusese zvârlit de furtună pe un continent, ci pe o insulă, și nu mai exista nicio speranță de a pleca de acolo fără un ajutor din afară.

De altfel, în larg nu se vedea nici urmă de uscat. Părea că insula era izolată și pierdută în mijlocul imensității Pacificului!

În acest timp, Briant, Doniphan, Wilcox și Service traversară câmpia care se întindea până la plajă și se opriră lângă o ridicătură de nisip. Intenționau să mănânce, apoi să se întoarcă prin pădure.

Poate că, dacă grăbeau pasul, ar fi putut ajunge pe *Sloughi* înainte de căderea nopții.

În timpul mesei, care fu destul de tristă, schimbară doar câteva vorbe. În cele din urmă, Doniphan, luându-și rucsacul și pușca, se ridică și nu spuse decât:

– Să mergem.

Și, toți patru, după ce aruncară o ultimă privire către mare, se pregătiră să traverseze câmpia, când Phann plecă țopăind înspre plajă.

– Phann!... Vino încoace, Phann! strigă Service.

Dar câinele continua să alerge, mirosind nisipul umed. Apoi, zbughind-o în valurile mici, începu să bea cu poftă.

Apa era dulce. Era un lac...

– Bea!... Bea! strigă Doniphan.

Într-o clipită, Doniphan străbătu plaja și duse la gură puțină apă... Era dulce!

Era un lac ce se întindea la orizont spre est, nicidecum o mare!

VIII

CERCETĂRI LA VEST DE LAC – DE-A LUNGUL ȚĂRMULUI – SE ZĂRESC NIȘTE STRUȚI – UN RÂU CARE IZVORĂȘTE DIN LAC – O NOAPTE LINIȘTITĂ – PICIORUL FALEZEI – UN DIG – RĂMĂȘIȚELE UNEI BĂRCI – INSCRIPȚIA – PEȘTERA

Astfel, problema importantă de care depindea salvarea tinerilor naufragiați nu era pe deplin rezolvată. Nu exista nicio îndoială că așa-zisa mare era un lac. Dar nu era oare posibil ca acest lac să aparțină unei insule? Mergând cu explorarea mai departe, oare nu vor descoperi o mare adevărată – o mare pe care ar fi fost cu neputință s-o străbată?

Oricum, lacul acesta era de mari dimensiuni, din moment ce orizontul cerului – după cum remarcă Doniphan – se desena pe trei sferturi din perimetrul lui. În aceste condiții, se putea presupune că se aflau pe un continent, și nu pe o insulă.

– S-ar putea să fi naufragiat pe continentul american, spuse Briant.

– Am crezut tot timpul asta, răspunse Doniphan, și se pare că nu mă înșelam deloc!

– În orice caz, mai spuse Briant, este clar că am văzut o întindere de apă în est...

– Fie, dar nu este o mare!

Spunând aceasta, satisfacția lui Doniphan era mai degrabă legată de orgoliu decât de bucuria descoperirii. Briant nu-i răspunse. De altfel, spre binele tuturor, era mai mulțumitor faptul că se înșelase. Pe un continent,

nu rămâi prizonier așa cum rămâi pe o insulă. Cu toate acestea, trebuiau să aștepte o perioadă mai favorabilă pentru a începe călătoria spre est. Greutățile întâmpinate pe drumul de câteva mile de la tabăra la lac ar fi fost cu mult mai mari, dacă ar trebui aduși aici cei mici, cu tot ce le trebuie. Era de acum începutul lui aprilie, și iarna australă este mai timpurie decât în zona boreală. Nu se puteau gândi la plecare, decât atunci când va sosi vremea bună.

Totuși în golful acela orientat spre apus, bântuit veșnic de furtunile dinspre larg, nu se mai putea sta. Iar pentru că Gordon și Briant nu reușiseră să găsească vreo peșteră în partea de apus a falezei, trebuia încercat dacă nu cumva ar fi putut găsi vreo așezare mai bună înspre lac. Era necesar să cerceteze neapărat împrejurimile. Cu prețul unei întârzieri de o zi sau două, trebuiau să caute. Fără îndoială că acest lucru l-ar fi neliniștit cumplit pe Gordon, dar cu toate astea, atât Briant, cât și Doniphan nu mai stătură pe gânduri. Merinde pentru patruzeci și opt de ore mai aveau, semne de vreme bună erau, așa că hotărâră să meargă de-a lungul lacului, spre miazăzi.

Dar mai exista un motiv care-i făcea să stăruie în cercetări: nu mai rămânea nicio îndoială că părțile acelea fuseseră locuite măcar în trecere de băștinași, dovadă puntea pietruită din râu și coliba făcută de mână de om, nu de mult. Însă trebuiau aduse și alte dovezi în sprijinul stabilirii locului în care ar fi putut ierna. Poate că vor mai găsi și alte indicii în afara celor descoperite! Dacă nu era vorba de băștinași, nu era oare posibil ca vreun naufragiat să fi trăit aici până când a putut ajunge într-unul dintre orașele de pe continent? Poate aceste ipoteze justificau osteneala de a prelungi explorarea ținutului din apropierea lacului.

Exista o singură problemă: Briant și Doniphan trebuiau să se îndrepte spre sud sau spre nord? Dar, cum drumul spre sud îi apropia de *Sloughi*, optară pentru a porni în această direcție. Vor vedea ei mai târziu dacă va fi necesar să urce spre extremitatea lacului.

Odată stabilit acest lucru, la ora opt și jumătate, o porniră toți patru de-a lungul dunelor năpădite de ierburi, care formau ridicături în câmpia mărginită la vest de multă verdeață.

Phann alerga înaintea lor, stârnind stoluri întregi de păsări *tinamu*, dar de teamă să nu se trădeze, nu traseră nici de data asta vreun foc de armă.

Mergând de-a lungul malurilor, când pe câmp, când pe prundiș, tinerii străbătură fără prea mare osteneală vreo zece mile, dar, pe tot parcursul, nici urmă de localnici, nici vreun fum prin pădure. Nicio urmă de barcă pe luciul întins al apelor. Chiar dacă ținutul acela va fi fost cândva locuit, acum era cu totul pustiu. Nici măcar animale, feline sau rumegătoare, nu întâlniră, în afară doar de niște viețăți necunoscute, de care nu se putură apropia. Acest lucru nu-l împiedică pe Service să strige:

– Sunt struți!

– Struți pitici, în cazul ăsta, răspunse Doniphan, căci sunt de talie mică.

– Dacă aceștia sunt struți, spuse Briant, și dacă ne aflăm pe un continent...

– Încă te mai îndoiești? întrebă Doniphan cu ironie.

– Ar trebui să fie continentul american, pe care aceste animale se găsesc în număr mare, răspunse Briant. Asta-i tot ce am vrut să spun!

Pe la ora șapte seara, făcură un popas. A doua zi, în speranța că nu vor exista piedici, vor încerca să ajungă la golful Sloughi – nume pe care-l dăduseră acelei părți a litoralului unde eșuase iahtul.

De altminteri, în seara aceea ar fi fost imposibil să meargă mai departe, spre sud. În acest loc, lacul se revărsa, formând un râu pe care ar fi trebuit să-l treacă înot, lucru primejdios pe vreme de noapte. De altfel, întunericul nu le permitea să vadă prea bine împrejurimile, și se părea că o faleză mărginea malul drept al acestei ape.

După ce cinară, Briant, Doniphan, Wilcox și Service nu se mai gândeau decât la odihnă, de data aceasta urmând să doarmă sub cerul liber, nemaiavând colibă. Dar stelele de pe cer luminau atât de puternic, în timp ce luna tocmai dispărea la apusul Pacificului!

Pe lac și pe plajă era o liniște desăvârșită. Cei patru băieți, ghemuiți între rădăcinile uriașe ale unui fag, căzură într-un somn adânc, din care nu ar fi putut fi treziți nici măcar de strălucirile fulgerului. Nici ei, nici Phann nu auziră nici lătrături la mică distanță, nici urlete mai îndepărtate, care trebuiau să fie cele ale șacalilor și ale sălbăticiunilor. În aceste ținuturi, în care viețuiau struți sălbatici, erau de temut jaguarii și cuguarii – tigrii și leii Americii meridionale. Dar noaptea trecu cu bine. Cu toate acestea, către ora patru dimineața, pe când zorile nu începuseră să lumineze orizontul

de deasupra lacului, câinele începu să dea semne de neliniște, mârâind înfundat, mirosind pământul, ca și cum ar fi vrut să se pună la pândă.

Era aproape ora șapte, când Briant își trezi camarazii, ghemuiți unul lângă altul sub pături.

Toți săriră pe dată în picioare și, în timp ce Service ronțăia o bucată de pesmet, ceilalți trei se duseră să arunce o primă privire asupra întinderii de dincolo de apă.

– De fapt, spuse Wilcox, am făcut foarte bine că nu am încercat să traversăm acest râu, căci am fi ajuns direct în mlaștină!

– Într-adevăr, răspunse Briant, este o mlaștină care se întinde spre sud și al cărei capăt nu poate fi văzut!

– Uitați-vă, strigă Doniphan, priviți nenumăratele stoluri de rațe, lișițe și becațe care zboară deasupra lacului! Dacă ne-am putea instala aici pe timpul iernii, am putea fi siguri că nu ne va lipsi vânatul!

– Și de ce nu? răspunse Briant, care se îndrepta spre malul drept al râului.

În spate se înălța o faleză înaltă, care se termina brusc, în unghi drept, ca un meterez. Cele două versante continuau apoi, unul pe cursul râului, celălalt pe țărmul lacului. Să fi fost cumva faleza care mărginea golful Sloughi dinspre nord-vest? Asta rămânea de văzut, după o cercetare mai amănunțită.

Cât privește râul, dacă malul lui drept, larg de vreo douăzeci de picioare, forma un prim-plan al culmilor din preajmă, malul stâng, foarte jos, era greu de deosebit de adânciturile, smârcurile și băltoacele șesului mlăștinos care se întindea cât vedeai cu ochii înspre miazăzi.

Ca să-ți dai seama încotro se îndrepta cursul apei, ai fi fost nevoit să urci faleza, și Briant avea de gând să nu se înapoieze până ce nu avea să facă acest lucru. Mai întâi de toate, trebuia văzut locul în care apele lacului se revărsau în albia râului. Aici râul era lat de vreo patruzeci de picioare, dar desigur că creștea și în lățime și în adâncime, cu cât se apropia de vărsare, dacă nu cumva primea vreun afluent fie din mlaștini, fie din podișurile culmilor.

– Ia priviți aici! exclamă Wilcox, când ajunse în dreptul piciorului falezei.

Văzură cu uimire o îmbinare de pietre suprapuse, ca un fel de dig, asemenea celui din pădure.

– De data asta nu mai încape nicio îndoială! spuse Briant.

– Nu!... Nicio îndoială! răspunse Doniphan, arătând resturi de lemn, la marginea digului.

Erau, fără îndoială, rămășițele unei ambarcații, și se putea vedea, printre altele, o bucată de lemn pe jumătate putrezită și plină de mușchi, a cărei curbură aducea cu o piesă de la îmbinarea provei, de care mai atârna încă un belciug de fier, ros de rugină.

– Un belciug!... Un belciug! strigă Service.

Cu toții, nemișcați, priveau în jurul lor, ca și cum omul care folosise barca și care construise digul avea să apară dintr-o clipă într-alta.

Dar nu!... Nimeni! Se scurseseră mulți ani de când această ambarcațiune fusese abandonată pe malul râului. Fie omul care-și petrecuse viața aici își regăsise semenii, fie mizera lui existență se stinsese în aceste locuri pe care nu le putuse părăsi.

Este de înțeles emoția de care fuseseră cuprinși acești băieți în fața dovezilor unei intervenții umane, care acum nu mai puteau fi contestate!

Atunci remarcară și felul ciudat în care se comporta câinele. Cu siguranță că Phann descoperise ceva. Își ciulea urechile, își mișca cu violență coada, amușina pământul cu botul, se pitea prin iarbă.

– Ia uitați-vă la Phann! spuse Service.

– A simțit el ceva! răspunse Doniphan, îndreptându-se spre câine.

Phann tocmai se oprise, cu o labă ridicată și botul lungit. Apoi, dintr-odată, se repezi spre un pâlc de copaci aflat la poalele falezei, înspre partea lacului.

Briant și camarazii săi îl urmară. După câteva minute, se opriră lângă un fag bătrân pe a cărui scoarță erau scrijelite două litere și o dată, aranjate astfel:

FB
1807

Briant, Doniphan, Wilcox și Service ar fi rămas multă vreme muți și nemișcați în fața acestei inscripții, dacă Phann, luând-o înapoi, n-ar fi dispărut pe după colțul falezei.

Îl urmară pe Phann, care descoperise ceva...

– Vino aici, Phann! strigă Briant.

Câinele nu se întoarse, dar se auziră lătrături ce nu mai conteneau.

– Să fim atenți! spuse Briant. Să nu ne despărțim și să fim foarte atenți!

Într-adevăr, trebuiau să fie cu mare băgare de seamă.

Poate că prin apropiere se afla o bandă de băștinași și prezența lor era mai degrabă de temut decât de dorit, mai ales dacă erau acei indieni sălbatici care populează câmpiile din America de Sud.

Își încărcară puștile și, cu revolverele în mână, erau gata să se apere.

Băieții înaintară; luând-o pe lângă piciorul de stâncă, se furișară de-a lungul malului îngust al râului.

Nu apucară să facă douăzeci de pași, că Doniphan se aplecă să ridice un obiect de pe jos. Era o sapă, al cărei fier de abia se mai ținea de coada aproape putredă – o sapă americană sau europeană, în niciun caz o unealtă grosolană făcută de sălbatici polinezieni. Ca și belciugul luntrii, era foarte ruginită, și de bună seamă că zăcea de mulți ani acolo.

Tot în acel loc, la picioarele falezei, văzură până și urme de semănături, niște brazde neregulat trase, ca și un răzor de igname[1], sălbăticite acum din lipsă de îngrijire.

Pe neașteptate, un lătrat lugubru sfâșie aerul. Phann apăru pe dată, pradă unei agitații și mai puțin explicabile. Se învârtea în jurul cozii, alerga înaintea tinerilor lui stăpâni, îi privea, îi chema, părea că-i invită să-l urmeze.

– Se întâmplă, cu siguranță, ceva deosebit! spuse Briant, care încerca în zadar să-l potolească pe câine.

– Să mergem unde vrea el! răspunse Doniphan, făcându-le semn lui Wilcox și lui Service să-l urmeze.

Zece pași mai încolo, Phann se opri lângă un hățiș de tufișuri și de arbuști, ale căror ramuri se împleteau chiar la poalele falezei.

Briant înainta pentru a vedea dacă în grămada aceea nu se afla cadavrul vreunui animal sau poate chiar cel al unui om, peste care dăduse Phann. Și iată că, înclinând tufișurile, văzu o deschizătură îngustă.

– Să fie oare o peșteră aici? strigă el, dându-se înapoi cu câțiva pași.

– Este posibil, răspunse Doniphan. Dar ce-o fi în peștera asta?

– Vom afla! spuse Briant.

Începu să taie cu toporișca ramurile care astupau deschizătura. În acest timp, trăgea cu urechea, fără a auzi însă niciun zgomot suspect.

De aceea, Service tocmai se pregătea să se strecoare prin gaură, când Briant îi spuse:

– Să vedem mai întâi ce va face Phann!

Câinele schelălăia întruna, lucru care nu era prea liniștitor. Dar, dacă în această peșteră ar fi fost ascunsă o ființă umană, ar fi ieșit până acum!

[1] Plantă exotică, cu tuberculi foarte mari, comestibilă.

Briant aruncă prin deschizătură un pumn de ierburi pe care le aprinsese...

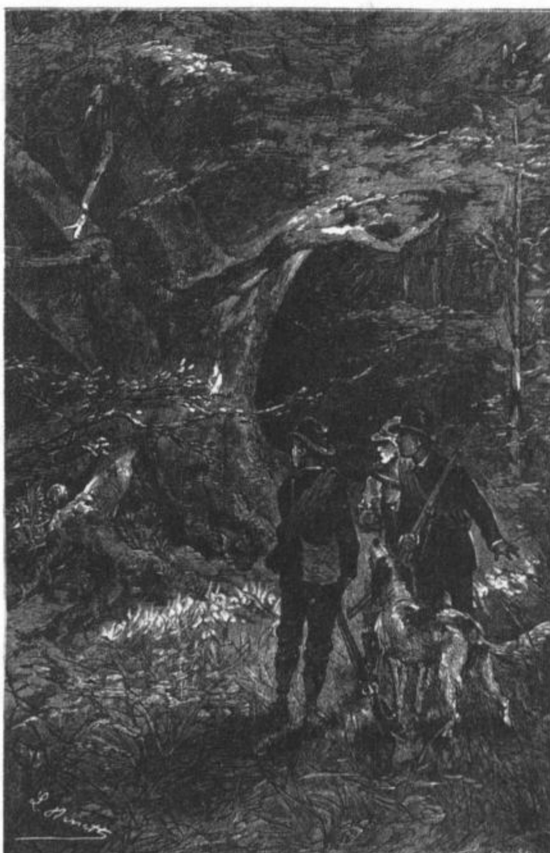
Trebuiau să știe la ce să se aștepte. Cum era foarte posibil ca atmosfera să fie dăunătoare în peșteră, Briant aruncă prin deschizătură un pumn de ierburi uscate pe care tocmai le aprinsese. Ierburile, răspândindu-se pe pământ, arseră pe dată, dovadă că aerul era respirabil.

– Intrăm? întrebă Wilcox.

– Da, răspunse Doniphan.

– Așteptați măcar să vedem mai bine! spuse Briant.

Tăind o ramură rășinoasă a unuia dintre pinii care creșteau pe malul râului, îi dădu foc, apoi, urmat de camarazii săi, se strecură printre tufișuri.

Coborau încet pe malul râului...

La intrare, orificiul măsura cinci picioare înălțime, pe două lățime; dar, brusc, se lărgea pentru a forma o gaură înaltă de vreo zece picioare și dublă ca lățime, și al cărei sol era format dintr-un nisip foarte fin și foarte uscat.

Strecurându-se acolo, Wilcox se ciocni de un scăunel de lemn, așezat lângă o masă pe care se puteau vedea câteva ustensile de menaj, un ulcior de lut, câteva cochilii mari de scoici în loc de farfurii, un cuțit cu lama știrbită și ruginită, două, trei undițe, o ceașcă de tablă, goală, ca și ulciorul.

Lângă peretele din fund se găsea o ladă de scânduri grosolan îmbinate, în care erau câteva haine zdrențuite. Așadar, fără îndoială, peștera fusese

locuită. Dar când și de cine? Oare biata ființă ce viețuise acolo va fi putrezind cumva prin vreun colț?

În fund era un culcuș sărăcăcios acoperit cu o pătură zdrențuită. La căpătâi, pe o laviță, se afla încă o ceașcă și un sfeșnic de lemn cu o feștilă arsă în el.

Băieții se cutremurară la gândul că sub pătură ar putea fi un cadavru. Călcându-și pe inimă, Briant o trase la o parte. Nu era nimeni. Adânc impresionați, ieșiră toți patru. Phann rămăsese afară neliniștit și urlând a pustiu.

Coborau încet pe malul râului, când la o mică depărtare rămaseră locului, îngroziți: jos, printre rădăcinile unui fag, zăceau pe pământ rămășițele unui schelet. Așadar, aici venise să moară nefericitul care trăise poate în peștera aceea ani de-a rândul, iar acel adăpost mizerabil, pe care-l folosise ca locuință, nu-i putuse fi nici măcar mormânt.

IX

VIZITAREA PEȘTERII – MOBILE ȘI UNELTE – BOLAS ȘI LASOU – CEASUL – CAIETUL APROAPE ȘTERS – HARTA NAUFRAGIULUI – UNDE SE AFLAU – ÎNTOARCEREA LA TABĂRĂ – MALUL DREPT AL RÂULUI – MLAȘTINA – SEMNALELE LUI GORDON

Briant, Doniphan, Wilcox și Service se afundară într-o tăcere totală. Ce om venise oare să moară în aceste locuri? Era oare un naufragiat care nu primise niciun ajutor până în ultima clipă a vieții sale? De ce neam să fi fost el oare? Sosise aici de tânăr? Murise bătrân? Cum reușise să supraviețuiască? Dacă fusese zvârlit aici în urma unui naufragiu, oare alții în afară de el reușiseră să reziste catastrofei? Și apoi, rămăsese singur după moartea tovarășilor lui într-o nenorocire? Obiectele găsite în peșteră proveneau de pe vas sau le făcuse cu mâna lui?

Câte întrebări care, probabil, nu-și vor afla niciodată răspunsul!

Iar dintre toate, una era cea mai gravă! Din moment ce acest om se refugiase pe un continent, de ce nu se dusese într-un oraș oarecare sau într-un port de pe litoral? Să fi fost atât de dificilă repatrierea, obstacolele atât de mari, încât să nu le fi putut învinge? Distanța ce trebuia parcursă era atât de mare, încât trebuia socotit că era imposibil de străbătut? Un lucru era sigur: acest nefericit căzuse, slăbit de boală sau de vârstă, și nu avusese puterea să se reîntoarcă în peșteră, murind sub acest copac! Iar dacă el nu și-a putut afla salvarea nici în partea de miazănoapte, nici în cea de miazăzi

a ținutului, oare naufragiaților de pe *Sloughi* nu le va fi hărăzită aceeași soartă?

Oricum, era neapărat nevoie să mai cerceteze o dată peștera în amănunțime. Cine știe, poate aveau să găsească vreun document din care să afle cine era acel om, de ce nație, cât timp locuise acolo! Iar pe de altă parte, trebuia cercetat și dacă s-ar putea refugia cu toții acolo pe timp de iarnă, după ce ar fi părăsit iahtul.

– Haidem, spuse Briant.

Și luându-l cu ei pe Phann, se strecurară prin deschizătură, la lumina unei alte ramuri de pin.

Primul lucru pe care-l zăriră, pe o poliță de pe peretele din dreapta, fu un vraf de lumânări rudimentar făcute din seu și feștilă de călți. Service aprinse degrabă o lumânare și, fixând-o în sfeșnicul de lemn, începură să privească cu luare-aminte în jurul lor.

Mai înainte de toate, trebuia văzută starea încăperii, căci era, cu siguranță, locuibilă. Era o deschizătură largă în stâncă, veche, poate din vremea erelor geologice îndepărtate. Nici urmă de umezeală, deși aerisirea se făcea numai prin deschizătura ce dădea spre țărm. Pereții erau uscați, ca și cei de granit, fără nicio infiltrație, fără acele șiruri de picături care în unele grote formează stalactite. Felul în care era orientată o punea la adăpost de vânturile din largul mării. Drept e că lumina zilei ajungea cu greu, dar, cu o spărtură sau două în perete, ar fi pătruns în interior aer destul pentru cincisprezece suflete.

Desigur, nu era destul de încăpătoare pentru a servi și ca dormitor, și ca sufragerie, și bucătărie, căci ocupa doar o suprafață de douăzeci-treizeci de picioare. Dar, în fond, nu aveau să stea acolo decât cinci sau șase luni de iarnă și apoi urmau să pornească cu toții înspre nord-est, pentru a ajunge în vreun oraș din Bolivia sau Argentina. De bună seamă însă că, dacă ar fi fost nevoiți s-o construiască pentru un termen mai lung, ar fi încercat s-o facă mai încăpătoare, săpând în calcarul destul de moale al stâncii. Dar chiar și așa, tot le prindea bine până la întoarcerea verii.

Ajungând la această concluzie, Briant făcu un inventar amănunțit al obiectelor ce se aflau acolo. La drept vorbind, nu era mare lucru!

Nefericitului nu-i mai rămăsese aproape nimic. Ce putuse găsi în urma naufragiului? Doar niște inutile sfărâmături de prăjini, frânturi de schelărie

din care-și făcuse patul, masa, lada, lavițele și scăunelele – unicul mobilier al acestei locuințe mizere. Mai oropsit de soartă decât supraviețuitorii de pe *Sloughi*, lui îi lipsiseră cele de trebuință. Doar câteva unelte, o sapă, o toporișcă, ceva vase de bucătărie, un butoiaș în care cândva fusese rachiu, un ciocan, două foarfeci, un fierăstrău – asta era tot ce găsiră deocamdată. Sigur că aceste unelte fuseseră salvate cu barca, din care nu mai rămăseseră decât fragmentele putrezite de lângă digul râului.

La asta se gândea Briant și asta le spunea și camarazilor săi.

Atunci, după sentimentul de oroare pe care-l avuseseră la vederea scheletului și după gândul că le-ar fi dat să moară la fel de singuri, se gândiră că lor nu le lipsea nimic de fapt, așa cum îi lipsise acelui nenorocit și, încet-încet, le revenea speranța.

Totuși cine era omul acela? Ce origine avea? Când se petrecuse oare naufragiul? Nu exista nicio îndoială că se scurseseră mulți ani de la moartea sa. Lucrul acesta era dovedit de starea în care se aflau osemintele găsite lângă copac! Fierul sapei, belciugul corabiei mâncat de rugină, înălțimea hățișului care astupase intrarea în peșteră, toate o dovedeau din plin. Și cine știe dacă vreun indiciu nou n-avea să schimbe ipoteza în certitudine. Căci în timp ce continuau cercetările, mai ieșeau la iveală și alte obiecte: încă un cuțit cu o parte din lamă știrbită, un compas, un ceainic, un suport de fier pentru cordaje, un soi de obiect marinăresc pentru desfăcut frânghiile. Dar niciun instrument de bord; nici ochean, nici busolă, nici măcar o armă de foc ca să vâneze sau să se apere de fiare sau de băștinași!

Pentru a supraviețui, omul acesta a trebuit, probabil, să se folosească de curse și capcane. Într-adevăr nu se înșelaseră, căci Wilcox strigă:

– Ce e asta?

– Asta? întrebă Service.

– Un joc de bile? spuse Briant, uimit la rândul său.

Dar își dădu repede seama la ce folosiseră cele două pietre rotunde pe care Wilcox le ridicase de jos. Era un fel de obiect de vânătoare, numit bolas, format din două pietre rotunde, legate una de alta printr-o funie și folosite de indienii din America de Sud. Dacă o mână dibace aruncă bolasul, bilele se înfășoară în jurul picioarelor animalului, ale cărui mișcări sunt paralizate și care devine o pradă ușoară pentru vânător.

Fără îndoială că sărmanul naufragiat își făcuse singur această unealtă și, totodată, un lasou, o curea lungă de piele care se mânuiește asemenea bolasului, dar de la o distanță mai mică.

Erau singurele obiecte găsite în peșteră, iar în această privință, Briant și tovarășii săi erau cu mult mai bogați. E drept însă că ei erau copii, pe când celălalt fusese un om în toată firea.

Omul acesta să fi fost un simplu marinar sau un ofițer care se putuse folosi de inteligența sa cultivată prin studii? Era un lucru greu de stabilit, fără o descoperire care ar fi putut clarifica lucrurile.

La căpătâiul culcușului, sub o îndoitură a păturii pe care o ridicase Briant, Wilcox descoperi un ceasornic mic, agățat de un cui din perete.

Nu era un ceasornic obișnuit, ca al marinarilor de rând, ci de o fabricație destul de fină, avea un capac dublu de argint, de care era agățată o cheiță, cu un lănțișor tot din argint.

– Ora! Să ne uităm ce oră arată! strigă Service.

– Ora nu ne va lămuri cu nimic, răspunse Briant. Probabil că ceasul s-a oprit cu multe zile înainte de moartea acestui nefericit!

Briant deschise capacul, cu oarecare greutate, căci balamalele erau oxidate, dar putu să vadă că acele ceasornicului arătau ora trei și douăzeci și șapte de minute.

– Dar, remarcă Doniphan, ceasul ăsta are scris un nume... Asta ne-ar putea lămuri.

– Ai dreptate, răspunse Briant.

Și, după ce se uită pe partea interioară a capacului, reuși să deslușească trei cuvinte, gravate pe placă.

– Delpeuch, Saint-Malo – numele fabricantului și adresa sa.

– Era un francez, un compatriot de-al meu! strigă Briant, neputându-și stăpâni emoția.

Nu mai exista niciun dubiu, în peștera aceasta locuise un francez, până când moartea îi curmase suferințele!

Acestei dovezi i se adăugă la puțin timp o alta nu mai puțin decisivă, atunci când Doniphan dădu la o parte culcușul și ridică de pe jos un caiet cu file îngălbenite, scrise cu creionul.

Din nefericire, cele mai multe rânduri erau aproape ilizibile. Putură descifra totuși câteva cuvinte, printre care și pe acestea: François Baudoin.

Două nume ale căror inițiale fuseseră scrijelite de naufragiat pe copac! Acest caiet era jurnalul cotidian al vieții sale, din ziua în care eșuase pe această coastă! Printre frânturile de fraze, pe care timpul nu le ștersese cu totul, Briant reuși să citească și acestea: *Duguay-Trouin* – cu siguranță acesta era numele vasului care se pierduse pe aceste meleaguri îndepărtate ale Pacificului.

Apoi, la început, o dată: aceeași cu cea înscrisă sub inițiale și, fără îndoială, cea a naufragiului!

Trecuseră deci cincizeci și trei de ani de când François Baudoin ajunsese pe acest litoral. Pe tot timpul șederii sale nu primise niciun ajutor din afară!

Prin urmare, dacă François Baudoin nu putuse ajunge în alt loc de pe acest continent, asta însemna că întâlnise în cale obstacole de netrecut?

Acum, mai mult decât oricând, tinerii își dădură seama de gravitatea situației lor. Cum aveau ei să reușească ceea ce nu izbutise un bărbat în toată firea, un marinar, obișnuit cu muncile grele?

De altfel, mai găsiră un ultim lucru care avea să le dovedească inutilitatea oricărei încercări de a părăsi aceste meleaguri.

Răsfoind caietul, Doniphan dădu peste o hârtie îndoită. Era o hartă, desenată cu un soi de cerneală făcută probabil din apă și funingine.

– O hartă! exclamă el.

– Pe care probabil că François Baudoin a făcut-o singur! răspunse Briant.

– Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că omul acesta nu a fost un simplu marinar, adăugă Wilcox, ci un ofițer de pe *Duguay-Trouin,* din moment ce a fost în stare să deseneze o hartă...

– Să fie oare...? strigă Doniphan.

Da! Era harta acestei regiuni! De la o primă privire, putea fi recunoscut golful Sloughi, bancul de stânci mărunte, plaja pe care își întocmiseră tabăra, lacul cu țărmul de apus pe care Briant și ceilalți coborâseră, cele trei insulițe din zare, capătul falezei care se arcuia înspre malul lacului și pădurile nesfârșite din regiunea centrală. Dincolo de lac, pe țărmul opus, alte păduri se întindeau până la un alt litoral și... litoralul acela era scăldat de ocean, pe întreg perimetrul.

Dintr-odată li se zădărnicise orice încercare de a-și mai căuta o scăpare în răsărit. Briant avusese, așadar, dreptate, nu Doniphan, iar oceanul înconjura

din toate părțile așa-zisul lor continent. Se găseau pe o insulă! Iată de ce François Baudoin nu o mai putuse părăsi!

În general, contururile hărții erau destul de exact redate; bineînțeles, distanțele erau socotite mai mult după ochi și după durata în care le parcursese, nu după măsurători topometrice, dar atât cât cunoșteau Briant și Doniphan regiunea dintre golful Sloughi și lac, vedeau că nu se înșelase cu mult.

Ce reieșea, între altele, era că naufragiatul cutreierase toată insula, de vreme ce notase, în amănunt, toate punctele geografice mai însemnate, și că, fără îndoială, coliba din pădure – ajupa, ca și poteca pietruită de pe pârâiaș erau făcute de mâna lui.

Iată cum arăta insula, după schița lui François Baudoin: era de formă ovală și semăna cu un fluture enorm, cu aripile întinse. Îngustându-se către centru, între golful Sloughi și un alt golf ce se adâncea înspre răsărit, mai forma un al treilea golf, mai deschis, către miazăzi. În mijlocul unor păduri nesfârșite se întindea lacul, având o lungime de aproape optsprezece mile și o lărgime de cinci mile, așa încât era lesne de închipuit de ce Briant, Doniphan, Service și Wilcox, ajunși pe țărmul apusean, nu i-au putut vedea țărmurile de nord, de sud și de est. Așa se face că, la început, l-au și luat drept mare. Din lac se formau mai multe râuri, printre care chiar și râul ce trecea prin fața peșterii și se vărsa în golful Sloughi, aproape de tabăra lor.

Cea mai de seamă dintre înălțimile din preajmă părea să fie faleza, străbătând de-a curmezișul ținutul de la capul dinspre nord al golfului până la țărmul din dreapta al râului. Regiunea aceasta nordică era însemnată pe hartă ca stearpă și nisipoasă, în timp ce dincolo de râu se întindea o mlaștină imensă, îngustându-se către miazăzi într-un cap ascuțit.

Atât în nord-est, cât și în sud-est unduiau șiruri lungi de dune, dând țărmului o înfățișare cu totul alta decât a golfului Sloughi. Judecând după scara schițată mai jos pe hartă, insula ar fi fost de circa cincizeci de mile în lungimea ei maximă de la nord către sud, pe douăzeci și cinci de mile lărgimea maximă de la vest spre est, ținând seama de neregularitățile de formă, ceea ce ar fi însemnat că avea o circumferință de o sută cincizeci de mile.

Cât despre a ști cărui grup din Polinezia îi aparținea această insulă, dacă se afla sau nu izolată în mijlocul Pacificului, era greu de formulat opinii certe.

Oricum, pentru tinerii naufragiați de pe *Sloughi* era nevoie de o așezare definitivă, nu de una provizorie.

Și, cum peștera le oferea un refugiu foarte bun, era de preferat să-și aducă toate lucrurile înainte ca primele furtuni de iarnă să distrugă complet iahtul.

Acum trebuiau să se întoarcă degrabă la tabără. Cum trecuseră trei zile de când plecaseră Briant și tovarășii săi, Gordon trebuia să fie foarte îngrijorat și se putea teme că li se întâmplase vreo nenorocire.

La sfatul lui Briant, s-au hotărât să plece în aceeași zi, la unsprezece dimineața. Nu mai avea rost să se cațăre pe faleză, din moment ce harta arăta că cel mai scurt drum era malul drept al râului care curgea de la est spre vest. Erau cel mult șapte mile până la golf, pe care le puteau străbate în câteva ore.

Dar, înainte de plecare, băieții au dorit să facă cele cuvenite pentru naufragiatul francez. Au săpat o groapă, chiar la picioarele copacului pe care François Baudoin își scrijelise literele numelui și puseră o cruce de lemn pentru a marca locul.

Odată pioasa ceremonie săvârșită, cei patru se întoarseră la grotă și astupară deschizătura, pentru ca animalele să nu poată intra. După ce și-au terminat și restul de provizii, au coborât pe malul drept al râului, mergând de-a lungul bazei falezei. După o oră, au ajuns în locul în care masivul se depărta, luând-o într-o direcție oblică spre nord-vest.

Străbătând cursul râului, mersul deveni lesnicios, căci malul nu prea avea copaci, arbuști și ierburi.

Mergând ei așa, și sperând că râul făcea legătura între lac și golful Sloughi, Briant privea totul cu atenție. I se păru că, cel puțin în partea superioară a apei, ar putea folosi o luntre sau o plută trasă cu frânghii sau împinsă cu prăjini, ceea ce le-ar fi înlesnit căratul materialelor, folosindu-se, bineînțeles, și de fluxul care ajungea până la lac.

Totul era ca pe cursul râului să nu fi fost praguri și să aibă peste tot destulă adâncime și lărgime. Așa a și fost, și pe o distanță de trei mile de la ieșirea din lac, acesta părea perfect navigabil.

Totuși, pe la ora patru spre seara, trebuiră să părăsească țărmul, căci de-a curmezișul malului se întindea o baltă mocirloasă mare, și orice înaintare devenea primejdioasă. Mult mai cuminte era s-o ia prin pădure.

Cu busola în mână, Briant se îndreptă atunci spre nord-vest, pentru a ajunge la golful Sloughi pe cel mai scurt drum. Întârziară totuși mult din cauza bălăriilor înalte și a hățișurilor întâlnite în cale. Pe de altă parte, pe sub bolțile dese ale pădurii de mesteceni, pini și fagi, se întunecase aproape odată cu apusul soarelui. Străbătură foarte greu încă două mile. După ce ocoliră balta care se întindea înspre miazănoapte, firesc ar fi fost să caute să ajungă din nou la râu, pentru că harta arăta clar că râul se varsă chiar în golful Sloughi, dar ocolul ar fi fost atât de mare, încât nici Briant, nici Doniphan nu mai doreau să piardă timp. Se afundară, așadar, în pădure, tot înainte, însă pe la șapte seara fură siguri că s-au rătăcit.

Să fie nevoiți să mai petreacă o noapte sub cerul liber? Nu ar fi fost așa o nenorocire, dacă nu ar fi rămas fără provizii, tocmai când începuse să li se facă foame.

– Hai să mergem totuși, spuse Briant. Luând-o spre vest, trebuie să ajungem la tabără.

– Asta în cazul în care harta nu ne-a îndrumat greșit, răspunse Doniphan, iar acesta să nu fie râul care se varsă în golf!

– Dar de ce ar fi inexactă harta, Doniphan?

– Și de ce n-ar fi, Briant?

După cum se poate vedea, Doniphan nu ceda deloc, încăpățânându-se să nu se prea încreadă în harta naufragiatului. Se înșela, căci, cel puțin în partea de acum cunoscută a insulei, nu putea fi negat faptul că munca lui François Baudoin n-ar fi fost bine făcută.

Briant socoti că nu merită să discute această problemă și o porniră hotărâți la drum.

La ora opt era atât de întuneric, încât nu se mai vedeau unii pe alții. Și nu mai ajungeau odată la marginea pădurii!

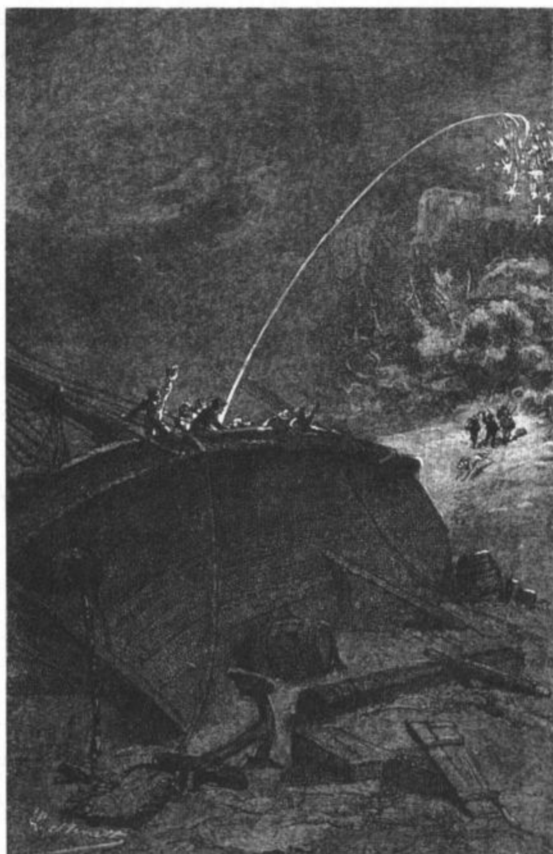
Deodată, printre copaci, apăru o lumină puternică ce se răspândea peste tot.

– Ce-i asta? spuse Service.

– Să fie o stea căzătoare? spuse Wilcox.

– Nu, este o rachetă, răspunse Briant, o rachetă lansată de pe *Sloughi*.

– Prin urmare, un semnal de la Gordon! strigă Doniphan, care răspunse printr-o împușcătură.

Deodată, printre copaci, apăru o lumină puternică ce se răspândea peste tot.

Luară ca punct de reper o stea și, în clipa în care se înălță un alt semnal luminos, Briant împreună cu ceilalți se îndreptară către el. În trei sferturi de oră ajunseră la tabără. Într-adevăr, Gordon, de teamă ca ei să nu se fi rătăcit, se gândise să lanseze câteva semnale luminoase pentru a le indica unde se află tabăra.

Minunată idee, fără de care Briant, Doniphan, Wilcox și Service, după atâta trudă, nu s-ar fi putut odihni nici în noaptea aceea în culcușurile lor de pe iaht.

X

POVESTIREA CELOR VĂZUTE – SE DECID SĂ PĂRĂSEASCĂ SLOUGHI *– DESCĂRCAREA ȘI DISTRUGEREA IAHTULUI – O FURTUNĂ CARE ÎL DISTRUGE – ADĂPOSTIȚI ÎN CORT – CONSTRUIREA UNEI PLUTE – ÎNCĂRCAREA ȘI ÎMBARCAREA – DOUĂ NOPȚI PE RÂU – SOSIREA LA FRENCH-DEN*

Este lesne de imaginat cum au fost întâmpinați Briant și prietenii lui. Gordon, Cross, Baxter, Garnett și Webb le întinseră brațele, în timp ce micuții le săreau de gât. A fost un schimb de strigăte de bucurie și de puternice strângeri de mână. Phann luă și el parte la această primire cordială, lătrăturile lui amestecându-se cu uralele copiilor. Da! Absența lor li s-a părut tare lungă!

„Să se fi rătăcit?... să fi căzut în mâinile indigenilor?... să fi fost atacați de fiarele sălbatice!" Iată ce se întrebau cei rămași în tabăra de pe *Sloughi*.

Dar cum Briant, Doniphan, Wilcox și Service se înapoiaseră, nu mai rămânea decât să afle ce se petrecuse. Erau însă foarte obosiți după această zi lungă de mers, astfel că povestirea fu amânată pentru a doua zi.

– Ne aflăm pe o insulă!

Atât se mulțumi Briant să spună, dar era suficient pentru ca viitorul să le apară nesigur și îngrijorător. Cu toate acestea, Gordon primi vestea fără a se arăta prea descurajat.

– Bine, mă așteptam la asta, părea a spune, și de aceea nu sunt prea mirat!

A doua zi, în zori –5 aprilie –, cei mari, Gordon, Briant, Doniphan, Baxter, Cross, Wilcox, Service, Webb, Garnett și Moko, care era un bun sfătuitor, se adunară la prova iahtului, în timp ce ceilalți mai dormeau încă. Briant și Doniphan vorbiră pe rând și le spuseră camarazilor lor ce se întâmplase. Le povestiră cum o punte pietruită de-a curmezișul unui pârâu și o colibă aproape dărâmată, ascunsă într-un desiș, i-au făcut să creadă că ținutul acela era sau fusese locuit cândva.

Le explicară apoi că întinderea aceea de apă, pe care ei o luaseră drept mare, nu era decât un lac, apoi cum tot mai multe indicii i-au condus până la peșteră, aproape de locul în care râul iese din lac, cum au descoperit osemintele lui François Baudoin, de origine franceză, și cum, în sfârșit, harta întocmită de el arăta că locul unde naufragiaseră ei era o insulă.

Briant și Doniphan povestiră toate astea până în cele mai mici amănunte, și toți își dădură seama, uitându-se la hartă, că nu mai puteau spera la vreun ajutor decât din afară.

Deși viitorul se prezenta în culori negre, deși tinerii naufragiați nu mai puteau spera decât în ajutorul lui Dumnezeu, cel care se sperie cel mai puțin – și acest lucru trebuie subliniat – fu Gordon. Tânărul american nu avea o familie care să-l aștepte în Noua Zeelandă. De aceea, cu spiritul lui practic, metodic, de bun organizator, misiunea de a întemeia o așa-zisă colonie micuță nu-l speria deloc. Vedea în asta chiar o ocazie de a-și folosi calitățile și nu ezită să-i încurajeze pe camarazii săi, promițându-le un trai suportabil, dacă doreau să-l urmeze.

În primul rând, insula, fiind destul de mare, părea imposibil ca ea să nu figureze pe harta Pacificului, în apropierea continentului sud-american. După o cercetare amănunțită, își dădură seama că în Atlasul lui Stieler nu erau notate insulele cât de cât importante, ci doar arhipelagurile din care fac parte Țara Focului, Țara lui Magellan, Țara Dezolării, insulele Adelaide, Clarence și altele. Dacă insula aceasta ar fi făcut parte dintr-unul dintre aceste arhipelaguri, despărțite de continent doar prin canale înguste, cu siguranță că François Baudoin și-ar fi trecut-o pe hartă, lucru pe care el însă nu-l făcuse. Era, așadar, o insulă izolată, de unde concluzia că se găsea ori mai la nord, ori mai la sud de acele regiuni. Dar fără date suficiente și fără instrumentele necesare, nu era cu putință să-i precizeze poziția în Pacific.

Nu le mai rămânea decât să se instaleze definitiv, înainte ca vremea rea să nu le mai permită deplasarea.

– Cel mai bine ar fi să ne facem locuința în peștera descoperită pe malul lacului, spuse Briant. Ne va fi un foarte bun adăpost.

– Este destul de mare pentru noi toți? întrebă Baxter.

– Firește că nu, răspunse Doniphan, dar cred că am putea s-o mărim, săpând încă o grotă! Avem unelte.

– Deocamdată să ne mulțumim cu ea așa cum este, răspunse Gordon, chiar dacă stăm mai înghesuiți.

– Și mai ales, adăugă Briant, să încercăm să ajungem acolo cât mai repede!

Într-adevăr, era o urgență. Așa cum remarcase Gordon, iahtul devenea pe zi ce trecea tot mai de nelocuit. Ploile din ultima vreme, urmate de călduri mari, căscaseră toate încheieturile coastelor și ale punții. Prin toate pânzele sfâșiate pătrundeau aerul și apa. Apoi, din cauza infiltrațiilor și a scurgerii apei în nisip, fundul se înmuia tot mai tare, făcând iahtul să se lase tot mai mult pe o parte, intrând în același timp în pământul desfundat. O furtună mai puternică – atât de obișnuite la echinocțiu – l-ar fi fărâmițat în câteva ore. Așadar, trebuiau nu numai să-l părăsească cât mai repede, dar să-l și demonteze cu grijă, în așa fel, încât să scoată tot ce le-ar mai putea fi de folos: bârne, scânduri, fier, aramă, în vederea amenajării French-Den (Grota franceză), nume pe care îl dădură peșterii, în amintirea naufragiatului francez.

– Și până ce ne vom putea refugia, întrebă Doniphan, unde vom sta?

– Într-un cort, răspunse Gordon, un cort pe care-l vom ridica pe malul râului, între copaci.

– Așa este cel mai bine, spuse Briant, și să nu mai pierdem timpul!

Într-adevăr, demolarea iahtului, descărcarea materialelor și a proviziilor, construirea unei plute pentru transportul încărcăturii, toate însemnau cam o lună de muncă, și astfel, înainte de a pleca din golful Sloughi, avea să înceapă luna mai, care corespundea primelor zile de noiembrie în emisfera boreală, adică începutul iernii.

Gordon avusese dreptate să aleagă malul râului pentru a-și stabili noua tabără, din moment ce totul urma să fie transportat pe apă. Nicio altă cale

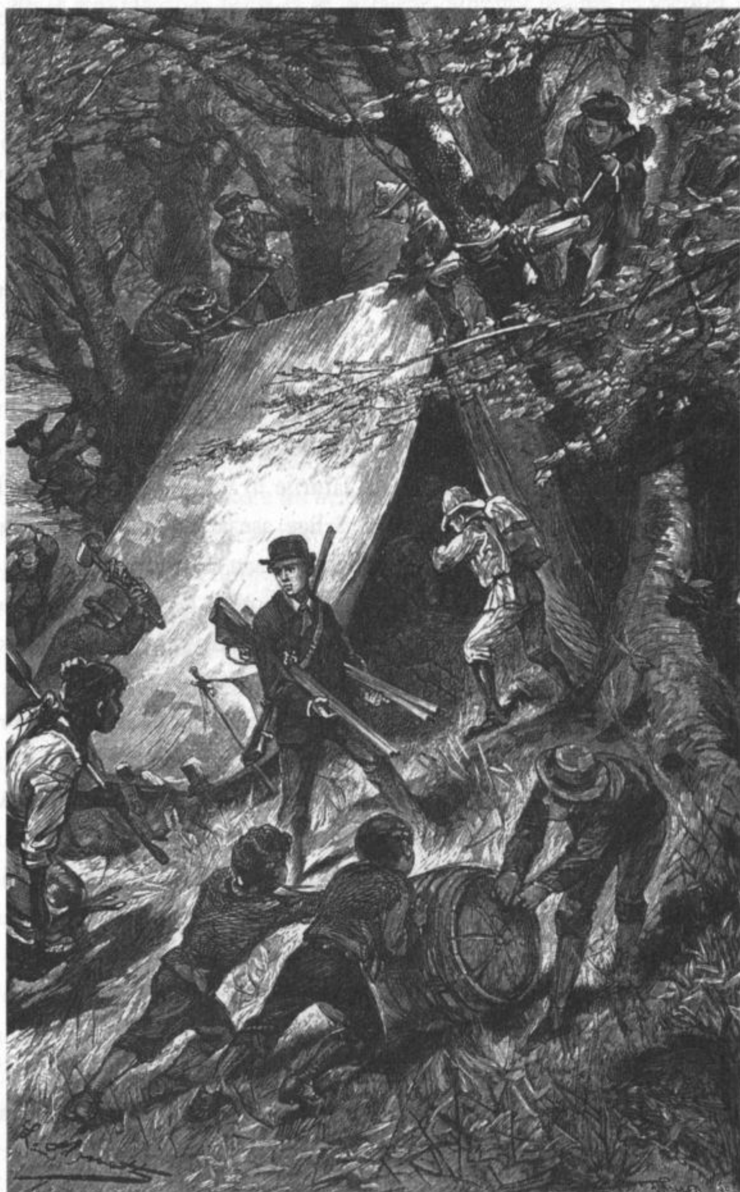
nu ar fi fost mai directă și mai comodă. Să fi cărat prin pădure sau de-a lungul malului tot ce avea să rămână din iaht după demolare era o treabă aproape imposibilă. Dar, dimpotrivă, folosind, în timpul mai multor maree, fluxul care se făcea simțit până la lac, o plută putea ajunge ușor la destinație.

După cum știm, Briant constatase că, pe cursul său superior, râul nu mai avea obstacole, căderi de apă, curenți sau baraje. Briant și Moko mai făcuseră o cercetare, cu iola, și pe cursul inferior, care se dovedi, de asemenea, navigabil. Aveau, așadar, o cale de comunicare foarte bună între golful Sloughi și French-Den.

În zilele următoare au început să-și instaleze tabăra pe malul râului. Crengile joase a doi fagi rămuroși, legate și sprijinite prin prăjini lungi de crengile unui al treilea copac, serviră la susținerea pânzei celei mari, de schimb, găsită pe iaht, căreia îi lăsară laturile în jos, până la pământ. La adăpostul acestui cort, fixat solid prin cârlige, așezară culcușurile, uneltele mai trebuincioase, armele, munițiile și baloturile cu merinde. Cum aveau să facă pluta din schelăria iahtului, trebuiau să aștepte să termine demontarea. Timpul uscat le-a fost prielnic, și, chiar dacă uneori era vânt, el sufla dinspre uscat, așa că lucrară cu spor.

Pe la 15 aprilie, nu mai rămăseseră la bordul iahtului decât piesele prea grele, care nu puteau fi scoase decât după demolarea completă, greutățile de plumb, ca balast pentru menținerea echilibrului, cazanele din cală, cabestanul, bucătăria, prea grele pentru a putea fi ridicate fără o macara. Cât despre armătura vasului, mizena, vergile de vântrele, cablurile de fier, odgoanele, lanțurile, ancora, funiile, frânghiile, troliurile de tot felul, toate fuseseră transportate pe rând în preajma cortului.

Este de la sine înțeles că, oricât de zoriți erau, nu puteau neglija nevoile de zi cu zi. Doniphan, Webb și Wilcox își petreceau câteva ore vânând porumbeii-de-stâncă și alte zburătoare care veneau dinspre mlaștină. Cei mici strângeau moluște, de cum mareea dezgolea bancul de recifuri. Era o plăcere să-i vezi pe Jenkins, Iverson, Dole și Costar cum se bălăceau prin bălțile de apă ca un cârd de puișori. Când se udau prea tare, Gordon îi certa cu asprime, în timp ce Briant le ținea partea cât putea. Jacques lucra alături de tinerii săi prieteni, dar nu râdea niciodată cu ei.

Descărcarea și transportul proviziilor de pe iaht însemnau o lună de muncă...

Prin urmare, munca mergea cum nu se putea mai bine, o metodă în care se simțea intervenția lui Gordon, al cărui simț practic era întotdeauna prezent.

Bineînțeles că Doniphan era de acord cu el, ceea ce nu s-ar fi întâmplat în cazul lui Briant sau al altcuiva. În general, domnea armonia în această mică lume.

Dar era cazul să se grăbească. În a doua jumătate a lui aprilie, timpul nu a mai fost așa de frumos. Media temperaturii scăzu simțitor. De mai multe ori, dimineața, termometrul era sub zero grade. Iarna era aproape și, odată cu ea, întreg cortegiul de lapoviță, zăpadă, rafale, atât de periculoase pe meleagurile înalte ale Pacificului.

Prevăzători, cei mari și cei mici fură nevoiți să se îmbrace mai gros, să-și pună tricouri călduroase, pantaloni de stofă groasă, tunici de lână, pregătite din vreme pentru o iarnă grea. Nu trebuiau decât să se uite în carnetul lui Gordon pentru a afla unde le pot găsi, gata clasate, pe sorturi și mărimi. Briant se îngrijea în special de cei mici. Era atent să nu le fie frig la picioare și să nu înoate când era prea rece. La cel mai mic guturai, îi obliga să se culce lângă un foc bun, întreținut zi și noapte. De mai multe ori, Dole și Costar au fost ținuți în cort sau în cameră, unde Moko le făcea ceaiuri cu ingredientele aflate în farmacia de la bord.

După ce iahtul a fost complet golit, au început demontarea corpului care, de altfel, era plesnit în toate părțile. Foile de aramă ale căptușelii fură scoase cu grijă, căci aveau să le fie de folos la French-Den. Acum aveau de lucru cu cleștele, șurubelnița și ciocanul pentru a desprinde bordajul țintuit în cuie și în scoabe de scheletul vasului. Era treabă, nu glumă, pentru niște mâini fără experiență și brațe nu prea vânjoase. Demontarea mergea destul de anevoie, dar noroc că, pe 25 aprilie, un vânt puternic le veni în ajutor. Peste noapte, cu toate că intraseră în anotimpul rece, se stârni o furtună înspăimântătoare, pe care, de altfel, barometrul o prevestise. Fulgerele luminau tot largul zării; trăsnete au căzut întruna de la miezul nopții până la ziuă, spre spaima copiilor. Din fericire, nu a plouat, dar în câteva rânduri au trebuit să țină cortul cu mâinile, pentru ca vântul să nu-l ia pe sus. Și dacă a rămas pe loc, mulțumită copacilor care-l țineau, în schimb, iahtul, așezat în bătaia vântului din larg și a valurilor uriașe care se spărgeau de el,

Era ciudat să-i vezi pe toți înhămați la o bucată grea de lemn...

a avut serios de suferit: practic s-a prăbușit cu totul. Din bordajul smuls, din cheresteaua dislocată și baza spartă de izbituri nu mai rămăseseră decât epave.

Paguba nu a fost prea mare, căci, în retragere, valurile nu luară decât o parte din ele, care însă rămaseră mai toate printre colții de stâncă. Cât despre bucățile de fier, nu era greu să le găsești în nisip.

Zile în șir nu au făcut decât asta. Bârnele, scândurile, fonta din cală și obiectele grele rămase pe loc erau împrăștiate ici-colo, gata parcă de cărat pe malul drept al râului, la câtiva pași de cort.

Era, într-adevăr, o muncă grea, dar cu răbdare și fără mare oboseală reușiră s-o ducă la bun sfârșit. Era ciudat să-i vezi pe toți înhămați la o bucată grea de lemn, gâfâind și încurajându-se cu strigăte puternice. Se ajutau cu prăjini, care țineau locul pârghiilor, sau le săltau pe lemne rotunde, care rostogoleau obiectele mai grele. Tare complicat a fost de cărat macaraua, plita de bucătărie și cazanele grele de apă din tablă groasă.

Ce mult le lipsea acestor copii un om cu experiență care să-i îndrume! Dacă Briant și Garnett și-ar fi avut alături tații, unul inginer, celălalt căpitan, cum i-ar fi ferit de atâtea greșeli făcute și altele pe care aveau să le mai facă! Și totuși, Baxter, uimitor de priceput în tot ce ținea de mecanică, s-a dovedit nespus de îndemânatic și de muncitor. Împreună cu Moko, care îl sfătui să bată în nisip pari cu un scripete în capăt, care să le înlesnească ridicarea obiectelor grele, copiii duseră munca la bun sfârșit.

Pe scurt, în 28, înspre seară, tot ce mai rămăsese din *Sloughi* fusese dus la locul de îmbarcare. Iar din acea clipă, greul trecuse, din moment ce râului îi revenea sarcina de a transporta întreg materialul la French-Den.

– Chiar de mâine, spuse Gordon, ne apucăm să construim pluta.

– Da, spuse Baxter, și pentru a nu ne veni greu s-o punem pe apă, propun s-o construim pe suprafața râului.

– Nu ar fi prea comod! remarcă Doniphan.

– Nu are importanță, să încercăm! răspunse Gordon. O fi mai greu de lucrat, dar ne scutește s-o mai lansăm.

Era, într-adevăr, mai bine așa, și, în dimineața următoare, se și apucară să construiască baza plutei, care trebuia să aibă asemenea dimensiuni, încât să poată duce o încărcătură grea și de tot soiul.

Bârnele desprinse din iaht, baza corabiei, împărțită în două, catargul mizenei, bucata rămasă din catargul cel mare, frânt la trei picioare deasupra punții, grinzile de susținere, bompresul, vergeaua mizenei, ghiul cu brigantină – pânza trapezoidală – fuseseră transportate pe mal, într-un loc în care așteptară ca fluxul să le ridice, iar apoi le împinseră pe râu. Acolo, aducând bârnele cele lungi și prinzându-le între ele cu ajutorul celor mai scurte, puse transversal, le legară strâns unele de altele. Astfel, au obținut o bază solidă de aproape treizeci de picioare lungime, pe cincisprezece lățime. Lucrară toată ziua, fără răgaz, iar când se înseră, scheletul plutei era gata.

Trebuiau să acopere scheletul plutei cu o platformă...

Prevăzător, Briant o legă mai bine de copacii de pe țărm, ca nu cumva fluxul s-o ducă în susul apei, spre French-Den, sau refluxul către mare. După o zi de muncă grea, frânți de oboseală, mâncară cu toții pe rupte și dormiră buștean până dimineața.

A doua zi, în 30 ale lunii, în zori, se apucară din nou de treabă. Trebuiau să acopere acum scheletul plutei cu o platformă. Se folosiră de scândurile punții și de laturile iahtului. Scoabele lungi, bătute cu putere, și frânghiile trecute pe sub fiecare pânză formară legături trainice care consolidară totul.

Această treabă dură trei zile, deși fiecare se străduia din răsputeri, căci nu aveau timp de pierdut. Pe suprafața mlaștinilor, printre colții stâncilor și pe marginea țărmului se prinsese o pojghiță de gheață. Deși făceau focul, cortul nu le prea mai ținea de cald. Strânși unul lângă altul și acoperiți cu pături, Gordon și camarazii săi abia reușeau să se lupte cu scăderea temperaturii.

Așadar, era nevoie să lucreze din răsputeri pentru a putea începe instalarea definitivă la French-Den. Sperau că acolo vor înfrunta mai ușor greutățile iernii, atât de aspră la aceste latitudini înalte.

Au fixat bine platforma, căci altfel s-ar fi desprins pe drum, și tot materialul s-ar fi scufundat. Pentru ca una ca asta să nu se întâmple, mai amânară încărcarea cu încă douăzeci și patru de ore.

– Totuși, spuse Briant, nu trebuie să mai zăbovim după 6 mai.

– Și de ce anume? întrebă Gordon.

– Pentru că poimâine este Lună nouă, răspunse Briant, iar timp de câteva zile mareele vor fi în creștere. Cu cât vor fi mai puternice, cu atât ne vor ajuta să înaintăm pe cursul râului. Gândește-te, Gordon! Dacă am fi nevoiți să tragem noi greutatea asta de plută sau s-o împingem cu prăjinile, nu vom putea învinge niciodată curentul!

– Ai dreptate, răspunse Gordon, și trebuie să plecăm peste cel mult trei zile!

Căzură cu toții de acord să nu se odihnească până ce nu vor termina treaba.

La 3 mai, începură încărcarea, cumpănind cât mai bine obiectele grele, pentru ca pluta să aibă echilibru. Fiecare își făcea treaba după puterile lui.

Jenkins, Iverson, Dole și Costar cărară lucrurile mai ușoare, ustensile, unelte, instrumente, pe platforma pe care Briant și Baxter le așezau în ordine, după indicațiile lui Gordon. Pentru piesele mai grele, ca plita de bucătărie, cazanele, macaraua, fierăraia, foile de aramă și altele, într-un cuvânt ce mai rămăsese din epavă, curburile carcasei, bordajul, grinzile punții, capetele, se oferiră cei mari să le care. Tot ei cărară și baloturile cu merinde, butoaiele de vin, bere și alcool, fără să mai vorbim de sacii cu sarea pe care o strânseseră dintre stâncile golfului.

Ca să le fie mai ușor, Baxter înălță doi stâlpi, susținuți de patru cabluri. La extremitatea acestui soi de suport, prinseră o bară mobilă, prevăzută cu

scripeți, ceea ce le ușura ridicarea obiectelor și așezarea lor pe platformă, fără a le zdruncina.

Până la urmă lucrară cu atâta zel și cumpătare, încât în după-amiaza zilei de 5 mai fiecare obiect se afla la locul lui. Nu mai rămânea decât să dezlege atașele plutei, lucru ce urma a fi făcut a doua zi, pe la ora opt, de îndată ce fluxul avea să se ridice la gura râului.

Poate că băiețandrii noștri se gândeau că, odată treaba terminată, se vor putea odihni până seară. Dar nici vorbă de așa ceva, căci Gordon îi puse din nou la treabă.

– Prieteni, spuse el, cum ne vom îndepărta de golf, nu vom mai putea supraveghea marea, iar dacă va veni cumva un vapor prin părțile astea, nu-i vom putea lansa semnale. De aceea cred că s-ar cuveni să implantăm un catarg pe faleză și să punem acolo, pentru totdeauna, unul dintre steagurile noastre. Cred că asta va fi de-ajuns pentru a atenționa vapoarele din larg.

Fiind cu toții de aceeași părere, porniră cu catargul hunier, din partea din spate a iahtului, care nu fusese folosit la construirea plutei, până la poalele falezei, într-un loc din apropierea râului unde panta nu era prea greu de suit. Cu toate acestea, făcură un efort mare pentru a putea străbate panta destul de îngustă și de întortocheată care ducea până la vârf.

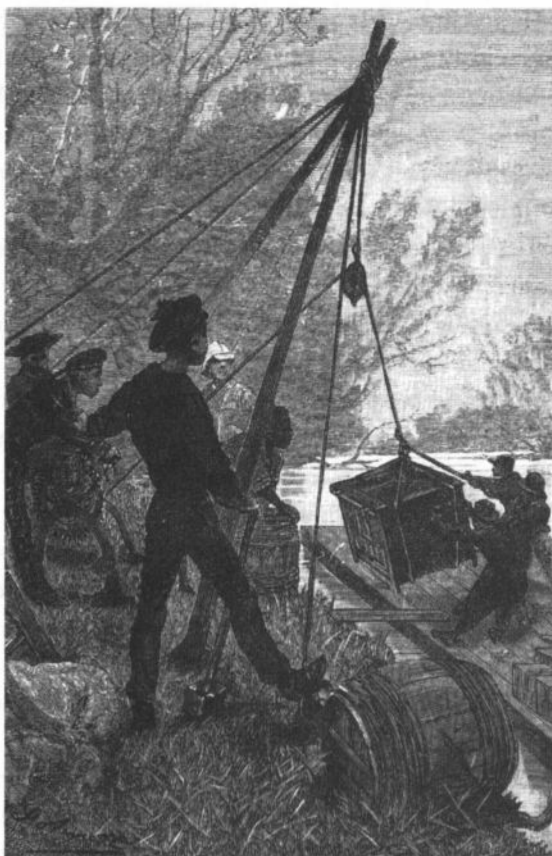
În cele din urmă însă reușiră și înfipseră cu putere catargul în pământ. Apoi Baxter agăță steagul englez, în timp ce Doniphan îl salută cu un foc de pușcă.

– He-hei, îi spuse Gordon lui Briant, uite-l și pe Doniphan, care cucerește insula în numele Angliei!

– Aș fi foarte mirat dacă nu ar fi deja a lui! răspunse Briant.

Gordon nu se putu împiedică să nu se strâmbe, căci, după cum vorbea el uneori de „insula sa", se părea că o consideră americană.

A doua zi, la răsăritul soarelui, toată lumea era în picioare. Se grăbiră să demonteze cortul și să ducă așternuturile pe plută, unde le acoperiră cu pânză pentru a le proteja până la destinație. De altfel, se părea că timpul nu avea să le facă probleme. Cu toate acestea, o schimbare a direcției vântului ar fi putut aduce pe insulă vaporii din larg.

O pârâitură surdă trecu prin toată schelăria plutei și bârnele se zguduiră...

La ora șapte, pregătirile erau făcute. Amenajaseră platforma în așa fel, încât, la nevoie, să poată sta pe ea două sau trei zile. Moko pusese deoparte de-ale gurii, o cantitate suficientă pe timpul traversării, fără a trebui încălzite.

La ora opt și jumătate, fiecare își ocupă locul pe plută. Cei mari se așezară în față, înarmați cu vâsle și prăjini – singurul mod prin care puteau conduce pluta, căci nicio cârmă nu ar fi putut stăpâni curentul.

Puțin înainte de ora nouă, mareea începu, o pârâitură surdă trecu prin toată schelăria plutei și bârnele se zguduiră în legături. Dar după asta, nu mai aveau de ce să se teamă.

– Atenție! strigă Briant.

– Atenție! strigă Baxter.

Amândoi strângeau în mâini capetele cablurilor care țineau legată pluta în față și în spate.

– Suntem gata! strigă Doniphan, care, împreună cu Wilcox, stătea în partea de dinainte a platformei.

Când văzu că pluta se mișcă sub acțiunea mareei, Briant strigă:

– Dați-i drumul!

Ordinul fu executat fără întârziere, și pluta, eliberată, o porni ușor în susul râului, trăgând după ea și iola pe care o remorca.

Se bucurară cu toții când văzură greoaia mașinărie pusă în mișcare. Nu ar fi fost mai mulțumiți nici dacă ar fi construit o corabie adevărată! Să le fie iertat acest mic sentiment de înfumurare!

Se știe că malul drept, mărginit de copaci, era cu mult mai înalt decât cel stâng – un povârniș îngust de-a lungul mlaștinilor învecinate. Grija lui Briant, Baxter, Doniphan, Wilcox și Moko era cum să îndepărteze pluta de acea parte, pentru a nu se împotmoli, și se străduiau din greu s-o țină pe lângă malul drept, unde apa era destul de adâncă.

Pluta înainta, așadar, ținând mereu dreapta, pe unde curentul fluxului îi împingea mai direct și dădea un punct de sprijin vâslelor.

După două ore de la plecare, străbătuseră în jur de o milă. Totul decurgea normal și, în asemenea condiții, puteau ajung la French-Den fără niciun necaz. Totuși, așa cum socotise Briant, dat fiind că, pe de o parte, cursul de apă era cam de șase mile lungime, de la ieșirea din lac până la vărsarea în golful Sloughi, iar pe de alta, nu puteau înainta mai mult de două mile în timpul unui flux, aveau nevoie de câteva fluxuri pentru a ajunge la destinație. Într-adevăr, către ora unsprezece, refluxul începu să împingă apele în josul râului, și atunci se grăbiră să se oprească și să lege strâns pluta, de teamă să nu fie duși înapoi spre mare.

Firește că ar fi putut porni din nou către seară, odată cu mareea de noapte, dar ar fi riscat prea mult pe întuneric.

– Cred că am face un lucru necugetat, remarcă Gordon, căci pluta ar putea primi lovituri care ar sfărâma-o. Mă gândesc să așteptăm până mâine, pentru a profita de mareea din timpul zilei!

Era o propunere atât de logică, încât căzură cu toții de acord. Chiar dacă ar fi întârziat cu douăzeci și patru de ore, era mai bine decât să riște să piardă prețioasa încărcătură, lăsată în voia curentului râului.

Urmau să petreacă în acest loc o jumătate de zi, și apoi întreaga noapte. De aceea Doniphan și însoțitorii lui de vânătoare, urmați de Phann, se grăbiră să coboare pe malul drept.

Gordon le spuse să nu se îndepărteze prea mult, un sfat de care trebuiau să țină cont. Dar cum se întoarseră cu o pereche de dropii grase și cu o mulțime de prepelițe *tinamu*, aveau de ce să fie mândri. Moko fu însă de părere că acest vânat trebuia păstrat pentru întâiul dejun sau cină în sufrageria din French-Den.

În timpul acestei excursii, Doniphan nu descoperise niciun indiciu de natură să dovedească prezența mai veche sau mai nouă a unor ființe omenești în această parte a pădurii. Cât despre animale, zărise niște zburătoare foarte mari fugind prin desișuri, dar nu putu să le recunoască.

Ziua se sfârși, și, întreaga noapte, Briant, Webb și Cross stătură de veghe, gata, la nevoie, fie să lege pluta de mal, fie să-i slăbească legăturile la întoarcerea fluxului. Nu se ivi nicio primejdie. A doua zi, pe la nouă și un sfert, odată cu fluxul, navigarea fu reluată în aceleași condiții ca și cele din ajun.

Noaptea fusese rece. Ziua la fel. Era timpul să ajungă la destinație. Ce s-ar face dacă râul ar îngheța sau dacă sloiuri de gheață s-ar desprinde din lac și s-ar ciocni de plută în drumul lor spre vărsarea în golf? Era un motiv de mare îngrijorare, de care nu puteau scăpa decât odată ajunși la French-Den.

Dar, cu toate acestea, nu puteau merge mai repede decât fluxul, nu puteau naviga în timpul refluxului, prin urmare, orice încercare de a depăși o milă într-o oră și jumătate rămânea zadarnică. Aceeași distanță o parcurseră și în ziua respectivă. Către ora unu după-amiază, făcură o haltă în dreptul bălții pe care Briant o ocolise când se înapoiase la golful Sloughi. Profitară pentru a-i cerceta partea dinspre râu. Doniphan și Wilcox, cu Moko la cârmă, înaintară cu iola spre miazănoapte, cale de o milă și jumătate, și nu se opriră decât când apa scăzu în adâncime. Balta era un fel de prelungire a mlaștinii care se întindea dincolo de țărmul stâng și mișuna de vânat de

apă. Doniphan se mai alese cu câteva becațe, care sporiră proviziile, alături de dropiile și prepelițele din lada cu mâncare.

Noaptea era liniștită, dar rece, cu un vânt tăios care suflă în rafale pe albia râului. Se prinseseră și câteva pojghițe de gheață, care se spărgeau sau se topeau la cea mai mică lovitură. Deși își luaseră toate măsurile de precauție, nu le-a fost prea bine pe scândură, deși fiecare a încercat să se ghemuiască sub pânze. Unii dintre copii, în special Jenkins și Iverson, începură să se arate amărâți și regretau că plecaseră de pe *Sloughi.* De mai multe ori, Briant fu nevoit să-i încurajeze cu cuvinte meșteșugite.

În sfârșit, a doua zi după-amiază, cu ajutorul mareei, care dură până la ora trei și jumătate noaptea, pluta ajunse în dreptul lacului și se opri la mal, chiar în fața intrării de la French-Den.

XI

PRIMELE AMENAJĂRI ÎN INTERIORUL PEȘTERII – DESCĂRCAREA PLUTEI – VIZITĂ LA MORMÂNTUL NAUFRAGIATULUI – GORDON ȘI DONIPHAN – PLITA DE BUCĂTĂRIE – VÂNAT CU BLANĂ ȘI CU PENE – STRUȚUL NANDU – *PLANURILE LUI SERVICE – APROPIEREA VREMII FRIGUROASE*

Debarcare se făcu în strigătele de bucurie ale celor mici, pentru care orice schimbare față de viața obișnuită însemna un joc nou. Dole țopăia pe mal ca un ieduț, Iverson și Jenkins alergau înspre lac, în timp ce Costar, luându-l pe Moko deoparte, îi spuse:

– Ne-ai promis o cină bună.

– Ei bine, n-o veți avea, domnule Costar, răspunse Moko.

– De ce?

– Pentru că nu voi mai avea timp să pregătesc cina astăzi!

– Cum așa, și nu vom mânca?

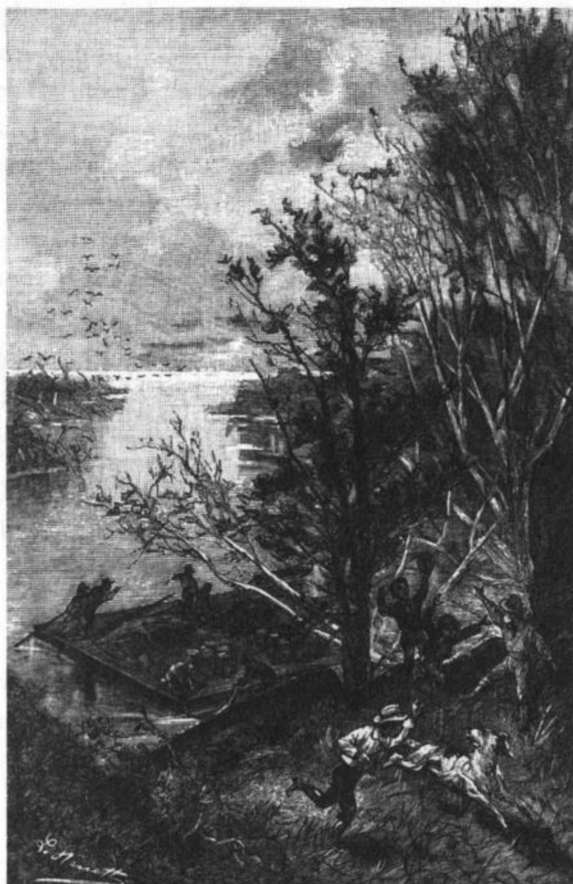
– Nu, vom mânca la noapte, iar dropiile vor fi la fel de bune și atunci!

Și Moko râdea, arătându-și frumoșii dinți albi.

După ce-i dădu un ghiont prietenesc, copilul se duse la prietenii lui. De altfel, Briant le spusese răspicat să nu se îndepărteze, pentru a-i putea supraveghea tot timpul.

– Tu nu te duci cu ei? își întrebă el fratele.

– Nu, prefer să rămân aici! răspunse Jacques.

Debarcarea se făcu în strigătele de bucurie ale celor mici...

– Ai face bine să te miști puțin, mai spuse Briant. Nu sunt mulțumit de tine, Jacques! Tu ascunzi ceva... Sau poate ești bolnav?

– Nu, frate, nu am nimic!

Răspundea întotdeauna același lucru, fapt care nu-l mulțumea pe Briant, decis să lămurească odată lucrurile chiar dacă pentru asta trebuia să se certe cu fratele lui mai mic.

Dar nu mai puteau pierde nicio oră, dacă voiau să petreacă noaptea în peșteră.

În primul rând, ea trebuia vizitată de cei care nu o văzuseră încă. Așadar, de îndată ce-au legat bine pluta la țărm, la un cot al apei, ferit de curent, Briant le spuse camarazilor săi să-l însoțească. Moko mergea înainte, ținând un felinar de bord, care, cu flacăra mult mărită de lentile puternice, răspândea o lumină vie.

Mai întâi destupară intrarea. Au găsit crăcile așezate de Briant și Doniphan exact așa cum le-au lăsat. Așadar, nicio ființă omenească și niciun animal nu încercaseră să pătrundă în French-Den.

După ce au îndepărtat crengile, s-au strecurat cu toții prin deschizătura îngustă. La lumina felinarului, în grotă se vedea mult mai bine decât cu crengile rășinoase aprinse sau cu lumânările rudimentare ale naufragiatului.

– Vom sta cam înghesuiți aici! remarcă Baxter, care tocmai măsurase adâncimea peșterii.

– Mare lucru! strigă Garnett. Dacă punem culcușurile unele peste altele, ca într-o cabină...

– La ce bun? răspunse Wilcox. Este de ajuns să le înșiruim în ordine pe jos.

– Păi atunci, nu vom avea loc să ne mișcăm, spuse Webb.

– Ei bine, nu ne vom mișca, și cu asta basta! răspunse Briant. Ai ceva mai bun în schimb, Webb?

– Nu, dar...

– Dar, replică Service, important este să avem un adăpost încăpător! Nu cred că Webb se gândea că va găsi aici un apartament în toată regula, cu salon, sufragerie, dormitor, vestibul, loc pentru fumat, baie...

– Nu, spuse Cross. Dar ne trebuie un loc în care să putem găti.

– Voi găti afară, răspunse Moko.

– Nu va fi prea comod pe timp urât, observă Briant. De aceea cred că, mâine chiar, trebuie să instalăm aici mașina de gătit de pe *Sloughi*.

– Plita... În peștera în care vom mânca și vom dormi! spuse Doniphan cu aer dezgustat.

– Ei bine, vei mirosi săruri, lord Doniphan! strigă Service, chicotind.

– Dacă vreau, ajutor de bucătar! mai spuse cu înfumurare băiatul, încruntându-și sprâncenele.

– Bine!... Bine! se grăbi să spună Gordon. Bine sau rău, la început va trebui să ne resemnăm! De altfel, plita va folosi la gătit și la încălzitul peșterii. Iar dacă vrem mai mult spațiu și vom putea săpa în munte pentru a face alte camere, avem tot timpul în iarna asta. Dar deocamdată trebuie să acceptăm French-Den așa cum este și să ne instalăm cât putem mai bine!

Înainte de cină, aduseră culcușurile și le așezară în ordine pe nisip. Deși erau lipiți unul de altul, copiii, obișnuiți cu cabinele strâmte ale iahtului, nu avură nimic de spus.

Treaba asta le luă toată după-amiaza. După aceea, așezară masa mare de pe iaht în mijlocul peșterii, iar Garnett, ajutat de cei mici, aduse diverse ustensile de la bord și pregăti cina.

La rândul său, Moko, ajutat de Service, făcuse treabă bună. Între două pietre mari aprinse un foc, lângă ridicătura falezei, din lemnul uscat pe care-l aduseseră Webb și Wilcox de sub copacii de pe mal. Către ora șase, rasolul, adică supa de carne uscată – căreia îi trebuiau câteva minute pentru a fierbe – aburea, răspândind un miros plăcut. Dar asta nu era tot: vreo douăsprezece prepelițe bine curățate și trase într-o frigare se rumeneau la dogoarea flăcărilor, deasupra unei tigăi în care se scurgea sosul și în care Costar tare și-ar mai fi înmuiat pesmetul. În timp ce Dole și Iverson aveau mare grijă să învârtă frigarea, Phann urmărea toate mișcările cu un mare interes.

Înainte de ora șapte, se adunară cu toții în singura cameră din French-Den – sufragerie și dormitor în același timp. Aduseseră taburetele, scaunele pliante și băncile de pe *Sloughi.* Tinerii comeseni, serviți de Moko și chiar de ei înșiși, mâncară pe cinste. Supa fierbinte, o bucată de rasol, friptura de prepeliță, biscuiți în loc de pâine, apă cu un pic de rachiu și o bucățică de brânză cu câteva paharele de vișinată la desert îi recompensară pentru hrana puțină din ultimele zile. Oricât de grea ar fi fost situația, cei mici erau copleșiți de veselia vârstei lor, și Briant îi lăsă să se bucure și să râdă!

Ziua fusese obositoare. După ce își potoliră foamea, nu le mai rămânea decât să se odihnească. Dar, înainte de asta, Gordon, mânat de un sentiment de credință, le propuse camarazilor săi să meargă la mormântul lui François Baudoin, a cărui locuință o ocupau acum.

Noaptea întunecase orizontul lacului, iar în apă nu se mai reflectau razele soarelui. Cotind pe după capătul falezei, copiii se opriră în fața pământului ușor ridicat, pe care se înălța o cruce mică de lemn. Atunci, cei mici îngenuncheați, cei mari înclinați în fața mormântului, înălțară o rugăciune Domnului pentru mântuirea sufletului naufragiatului.

La ora nouă, toți se aflau în culcușuri și, de abia se băgaseră sub pături, când căzură într-un somn adânc. Doar Wilcox și Doniphan, care erau de veghe, aveau grijă de foc la intrarea peșterii, foc menit să-i îndepărteze pe musafirii periculoși și să încălzească interiorul.

A doua zi, 9 mai, și în următoarele trei zile, toți munciră la descărcarea plutei. De pe acum, vaporii începuseră să se amestece cu vânturile din vest, prevestind o perioadă de ploi sau chiar de zăpadă. Într-adevăr, temperatura nu depășea zero grade, iar în zonele înalte era probabil foarte frig. Era astfel necesar ca tot ceea ce se putea strica, muniții, provizii solide sau lichide, să fie puse la adăpost în French-Den.

În aceste zile, din cauza treburilor urgente, vânătorii nu se îndepărtară. Dar cum era destul vânat de apă pe suprafața lacului sau în mlaștină, pe malul stâng al râului, lui Moko nu-i lipsea nimic. Becațe, rațe și lișițe îi dădură ocazia lui Doniphan să tragă zdravăn cu pușca.

Gordon însă nu vedea cu ochi buni risipa de gloanțe și de praf de pușcă, chiar dacă aducea vânat din plin. Avea mare grijă să facă economie de muniție. De altfel, și le notase pe toate în carnet. Iată de ce îi atrase stăruitor atenția lui Doniphan să tragă cu economie.

– Este în interesul nostru, pentru ceea ce ne așteaptă, îi spuse el.

– De acord, răspunse Doniphan, dar trebuie să economisim și conservele! O să ne căim dacă nu le vom avea când vom părăsi insula.

– Să plecăm de pe insulă? se strâmbă Gordon. Suntem noi în stare să construim un vapor care să reziste pe mare?

– De ce nu, Gordon, dacă se află prin preajmă vreun continent? În orice caz, nu am chef să-mi las oasele pe aici, așa cum a făcut compatriotul lui Briant!

– Fie, răspunse Gordon. Cu toate acestea, înainte de a ne gândi la plecare, ce-ar fi să ne obișnuim cu ideea că poate vom fi obligați să trăim aici ani de-a rândul?

– Ăsta-i Gordon pe care-l știu eu! strigă Doniphan. Sunt sigur că ar fi bucuros să înființeze o colonie.

– Fără îndoială, dacă nu avem încotro!

– Ei! Gordon, nu cred că vei racola mulți adepți pentru ideea ta fixă, nici măcar pe prietenul tău Briant!

– Avem tot timpul să vorbim despre asta, răspunse Gordon. Iar în ce-l privește pe Briant, să știi, Doniphan, că îl judeci greșit. Este un prieten bun, care ne-a dat dovezi de devotament.

– Cum să nu, Gordon! răspunse Doniphan, cu tonul lui disprețuitor de care nu se putea dezbăra. Briant are toate calitățile! Este un fel de erou.

– Nu, Doniphan, are defecte ca și noi. Dar resentimentele tale față de el pot duce la o dezbinare care ne-ar înrăutăți situația! Briant este stimat de toți.

– Vai! De toți!

– Sau, în orice caz, de cei mai mulți dintre camarazii noștri. Nu știm de ce Wilcox, Cross, Webb și cu tine nu vreți să auziți de el! Îți spun asta pentru că veni vorba, Doniphan, și sunt sigur că te vei gândi.

– M-am și gândit, Gordon!

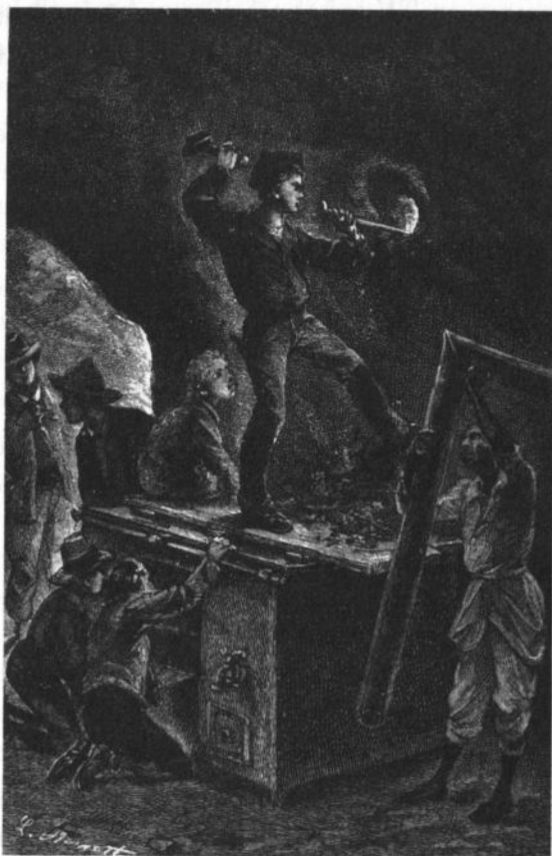
Gordon înțelese că băiatul înfumurat nu părea dispus să asculte de sfaturile sale, lucru care-l mâhnea, căci prevestea astfel necazuri serioase în viitor.

După cum am mai spus, descărcarea completă a plutei dură trei zile. Nu mai rămânea decât să demonteze bârnele și podeaua de scânduri, care urmau să fie folosite în peșteră.

Din păcate, înăuntru nu era loc pentru tot materialul, și dacă nu aveau să reușească să mărească spațiul, vor trebui să construiască un șopron, pentru a pune la adăpost baloturile.

Deocamdată, Gordon fu de părere să le îngrămădească pe toate în colțul de la capătul falezei și să le învelească cu pânzele gudronate care serviseră la acoperirea punții iahtului.

În ziua de 13, Baxter, Briant și Moko începură să monteze mașina de gătit, pe care o aduseseră pe tăvălugi până în grotă. O proptiră de peretele din dreapta, lângă intrare, ca să tragă mai bine. Când să pună coșul prin care urma să iasă fumul, întâmpinară unele greutăți. Cum însă calcarul

Începură să monteze mașina de gătit...

stâncii nu era prea tare, Baxter reuși să dea o gaură prin care burlanul să fie tras afară. După-amiază, când Moko făcu focul la mașină, constată că ardea destul de bine. Așadar, masa caldă era asigurată și pe vreme rea.

În săptămâna următoare, Doniphan, Webb, Wilcox și Cross, cărora li se alăturară Garnett și Service, își putură satisface pofta de a vâna. Într-o zi, porniră prin pădurea de mesteceni și fagi, la o jumătate de milă de French-Den, înspre lac. În câteva locuri văzură urme de lucrări făcute de mâna omului. Erau gropi săpate în pământ, acoperite cu crengi și destul de adânci pentru ca animalele care cădeau în ele să nu mai poată ieși. Dar

după cum arătau gropile, îți puteai da seama că erau făcute de ani buni, iar într-una dintre ele mai erau încă resturile unui animal căruia nu-i putură recunoaște specia.

– În orice caz, sunt osemintele unei fiare mari! remarcă Wilcox, care se strecurase cu repeziciune în gaură și luase câteva rămășițe albite de timp.

– Și era un patruped, din moment ce astea sunt oasele celor patru labe, adăugă Webb.

– Asta dacă pe aici nu sunt și animale cu cinci picioare, răspunse Service, și atunci n-ar putea fi decât o oaie sau un vițel fantastic!

– Tot timpul faci glume, Service! spuse Cross.

– Râsul nu este interzis! răspunse Gordon.

– Un lucru e sigur, spuse Doniphan, animalul ăsta a fost unul foarte puternic. Uitați-vă ce cap mare are, iar falca este încă plină de colți! Service nu are decât să râdă de viteii și de berbecii lui de bâlci! Dar, dacă acest patruped ar reînvia, cred că i-ar pieri pofta de râs.

– Bine spus! strigă Cross, gata întotdeauna să aprecieze spusele vărului său.

– Deci tu crezi, îl întrebă Webb pe Doniphan, că avem de a face cu un carnivor?

– Da, fără nicio îndoială!

– Un leu? Un tigru? întrebă Cross, care nu părea prea convins.

– Dacă nu un tigru sau un leu, răspunse Doniphan, cel puțin un jaguar sau un cuguar!

– Trebuie să fim atenți! spuse Webb.

– Și să nu mergem prea departe! adăugă Cross.

– Auzi, Phann, spuse Service, întorcându-se spre câine, sunt animale mari pe aici!

Phann răspunse cu un lătrat vesel, care nu trăda nicio neliniște. Acestea fiind spuse, tinerii vânători se pregăteau să se întoarcă la French-Den.

– Am o idee, spuse Wilcox. Dacă am acoperi groapa asta cu alte crengi? Poate că am prinde vreun alt animal?!

– Cum vrei, Wilcox, răspunse Doniphan, deși mie îmi place vânatul în libertate și nu să-l ucid într-o groapă!

Sportivul din el vorbea astfel; dar, de fapt, Wilcox, cu pasiunea lui de a pune capcane, era mult mai practic decât Doniphan.

Astfel, se grăbi să-și pună ideea în aplicare. Camarazii îl ajutară să taie crengi din copacii aflați în apropiere; pe cele lungi le așezară de-a curmezișul, astfel că frunzișul ascundea cu totul deschizătura gropii. Capcana era destul de rudimentară, dar vânătorii din pampas o foloseau adesea cu succes.

Pentru a recunoaște locul gropii, Wilcox însemnă drumul cu crăci până la marginea pădurii, apoi se întoarseră cu toții la French-Den.

Între timp, vânătorile dădeau roade bune. Păsările de baltă erau în număr mare. În afară de dropii și de prepelițe *tinamu*, se mai găseau nenumărați lăstuni cu pene pestrițe și gâște antarctice, destul de gustoase dacă erau fierte până își pierdeau mirosul de untură de pește. Cât despre vânatul cu blană, acesta era reprezentat de un fel de rozătoare numite *tucutucos*, amintind ca gust de iepurele de casă, și *maras*, iepuri de câmp cenușii-roșiatici, cu coadă înspicată cu negru, foarte hrănitori, *pichis*, din specia *tatu*, mamifere cu carapace și carne delicioasă, apoi *pecaris*, un fel de mistreți mici, și *guaçulis*, o specie de cerbi foarte agili.

Doniphan reuși să doboare câteva animale; dar cum erau foarte iuți, dispăreau de îndată ce simțeau primejdia, așa încât risipi mai mult praf de pușcă și gloanțe decât făcea vânatul, fapt care-i atrase observații din partea lui Gordon – lucru care-l deranja atât pe el, cât și pe prietenii lui.

Tot dintr-o asemenea excursie adunară o provizie bună din două legume descoperite de Briant în prima lui expediție spre lac: țelina sălbatică, foarte răspândită în ținutul acela mlăștinos, și cresonul, ai cărui lăstari sunt un leac minunat împotriva scorbutului. Aceste două legume erau nelipsite de la orice masă, ca măsură de igienă.

Pe de altă parte, cum frigul nu înghețase încă suprafața lacului și a râului, prinseră cu undița păstrăvi și un fel de știucă, foarte gustoasă dacă aveai grijă să nu te ineci cu mulțimea de oscioare. Și, în sfârșit, într-o zi, Iverson, mândru nevoie mare, veni cu un somon cât toate zilele, cu care se luptase o grămadă, mai să rupă undița. Așadar, la vremea când peștii pornesc pe râu în sus, se puteau aproviziona din plin, ca să-și facă o bogată rezervă de iarnă.

Între timp, se duseră în câteva rânduri să vadă ce se mai întâmpla la groapa acoperită de Wilcox. Dar nicio vietate nu se prinsese în capcană, cu toate că puseseră o bucată mare de carne, pentru a putea captura un carnivor.

Și totuși, în 17 mai, se întâmplă ceva.

În ziua aceea, Briant și alți câțiva băieți se duseseră în acea parte a pădurii din vecinătatea falezei. Doreau să vadă dacă, în apropiere de French-Den, nu puteau găsi o altă peșteră în care să depoziteze restul materialului.

Dar, apropiindu-se de groapă, auziră niște țipete răgușite.

Briant o porni într-acolo, dar Doniphan îl ajunse din urmă. Ceilalți veneau la câțiva pași, cu puștile pregătite, în timp ce Phann mergea cu urechile ciulite și coada țeapănă.

Mai aveau vreo douăzeci de pași până la groapă, când strigătele se întețiră. În mijlocul învelișului de crengi văzură un gol mare, semn că un animal căzuse înăuntru.

Ce era acel animal, nu se putea ști. În orice caz era bine să stea pregătiți de apărare.

– Du-te, Phann, du-te! strigă Doniphan.

Câinele se repezi lătrând, dar fără a părea neliniștit. Briant și Doniphan alergară spre groapă și, de cum se aplecară deasupra ei, strigară:

– Veniți! Veniți!

– Nu e un jaguar? întrebă Webb.

– Nici un cuguar? adăugă Cross.

– Nu, răspunse Doniphan. Este un animal pe două picioare, un struț!

Era, într-adevăr, un struț și aveau de ce să se bucure că asemenea păsări alergau prin ținuturile acestea, căci au o carne minunată, mai ales partea grasă de la piept.

Dacă însă nu mai rămânea nicio îndoială că era vorba despre un struț, mărimea lui, mai mică decât cea obișnuită, capul de gâscă și penele mici care-i acopereau tot corpul cu un fel de blăniță creață cenușie-albicioasă, arătau că aparține speciei *nandu*, atât de numeroasă prin regiunile de pampas din America de Sud. Și chiar dacă nu se putea compara cu struțul african, făcea totuși cinste faunei ținutului.

– Trebuie să-l prindem viu! spuse Wilcox.

– Și eu spun la fel! adăugă Service.

– Nu va fi prea ușor! răspunse Cross.

– Să încercăm! spuse Briant.

Puternicul animal nu putea să scape din cauza aripilor care nu-i permiteau să se ridice până la nivelul malului și a picioroangelor sale care nu se puteau prinde de pereții verticali. De aceea, Wilcox se văzu nevoit să se strecoare în groapă, cu riscul de a încasa niște lovituri de cioc care l-ar fi putut răni serios. Cum însă îi veni în minte să-i arunce haina peste cap și să-l înfășoare, struțul nu mai făcu nicio mișcare de împotrivire. Apoi a fost ușor să-i lege picioarele cu două, trei batiste legate una de alta, și, cu toții, unindu-și puterile, unii jos, alții sus, reușiră să-l scoată din groapă.

– Hai că l-am prins! strigă Webb.

– Și acum ce facem cu el? întrebă Cross.

– E foarte simplu! răspunse Service, care nu se îndoia niciodată de nimic, îl ducem la French-Den, îl îmblânzim și încălecăm pe el! Fac întocmai ca prietenul meu Jack din „Robinson elvețianul"!

Era destul de puțin probabil că s-ar fi putut folosi în acest fel de struț, în ciuda precedentului invocat de Service. Dar nu exista nicio piedică în a-l duce la French-Den, ceea ce și făcură.

Când Gordon văzu acest *nandu* se cam sperie la gândul că mai avea o gură de hrănit. Dar, zicându-și în sinea lui că îl va putea hrăni cu iarbă și frunze, îl primi cum se cuvine. Cei mici se bucurară când văzură animalul, și, după ce îl legară cu o sfoară lungă, se apropiară cu prudență de el. Iar când aflară că Service se gândea să-l dreseze pentru a putea fi călărit, îl puseră să le promită că-i va lăsa și pe ei să-l încalece.

– Da, dacă sunteți cuminți, copilași! răspunse Service, care în ochii celor mici erau de acum un erou.

– O să fim! strigă Costar.

– Cum, chiar și tu, Costar, îi spuse Service, vei avea curajul să te sui pe animalul ăsta?

– În spatele tău... și ținându-mă bine de tine... da!

– Haida de! Amintește-ți ce spaimă ai tras când te-ai trezit pe spatele broaștei-țestoase!

– Hai că l-am prins! strigă Webb...

– Nu-i același lucru, răspunse Costar. Animalul ăsta, cel puțin, nu merge pe sub apă!

– Nu, dar poate zbura! spuse Dole.

Și spunând acestea, cei doi copii căzură pe gânduri.

După cum era de bănuit, de la instalarea definitivă la French-Den, Gordon și camarazii săi organizaseră viața de zi cu zi după anumite reguli. Când totul avea să fie cu adevărat gata, Gordon se gândea să dea fiecăruia câte ceva de făcut și, mai ales, să nu-i lase pe cei mici fără o preocupare. Fără îndoială că aceștia de abia așteptau să participe la munca celorlalți, pe măsura puterilor lor; dar de ce să nu continue lecțiile începute la pensionul Chairman?

– Avem cărți cu ajutorul cărora ne putem continua studiile, spuse Gordon, iar cu ce am învățat până acum și cu ce vom învăța de aici înainte, îi vom putea ajuta pe colegii noștri mai mici.

– Da, răspunse Briant, iar dacă vom reuși să plecăm de pe insula asta și ne vom revedea într-o zi familiile, să încercăm să nu pierdem timpul!

Căzură de acord să stabilească un program, apoi, după ce el avea să fie acceptat de toată lumea, vor avea grijă să-l aplice cu scrupulozitate.

Într-adevăr, când va veni iarna, vor fi destule zile urâte în care nici cei mari, nici cei mici nu vor scoate nasul afară, și era bine să nu zacă așa, fără să facă nimic. Până una, alta, oaspeții de la French-Den erau nemulțumiți de spațiul mic al acestei singure încăperi în care trebuiau să se înghesuie cu toții. Urmau să se gândească fără întârziere la un mijloc de a mări spațiul din peșteră.

XII

LĂRGIREA PEȘTERII FRENCH-DEN – UN ZGOMOT SUSPECT – DISPARIȚIA LUI PHANN – REAPARIȚIA LUI PHANN – ÎMBUNĂTĂȚIRI ADUSE SUFRAGERIEI – TIMP URÂT – NUME DATE – INSULA CHAIRMAN – ȘEFUL COLONIEI

În timpul ultimelor excursii, tinerii vânători cercetaseră de mai multe ori faleza, în speranța de a găsi o altă grotă. Dacă ar fi descoperit-o, ea ar fi servit drept magazie în care ar fi încăput restul materialului care fusese lăsat afară. Dar cum nu găsiseră nimic, trebuiau să revină la proiectul de a mări locuința actuală, săpând pentru a mai face una sau mai multe camere vecine cu peștera lui François Baudoin.

O asemenea muncă ar fi fost imposibilă, dacă acolo se afla granit; dar în calcarul acesta, pe care-l puteai sparge cu târnăcopul sau cu ranga, lucrul n-a fost prea greu. Nu le păsa cât avea să dureze. Abia aveau cu ce-și umple lungile zile de iarnă, și totul putea fi gata la primăvară, dacă nu se producea vreo surpare sau, și mai de temut, vreo infiltrație.

De altfel, nici măcar n-ar fi nevoie să folosească explozibilul. Uneltele le-ar fi de-ajuns, dovadă că au putut găuri peretele pentru a scoate burlanul sobei de bucătărie. Mai mult, Baxter reușise să lărgească, e drept, destul de greu, intrarea în grotă, atât cât a fost nevoie pentru a pune acolo una dintre ușile de pe *Sloughi.* Apoi străpunseră pereții stâncii din dreapta și din stânga intrării, făcând două ferestrui înguste, mai degrabă un fel de firide, pe unde să poată pătrunde mai mult aer și mai multă lumină.

Între timp, cam de o săptămână, începuse și vremea rea. Asupra insulei se abăteau furtuni puternice, dar datorită orientării sale spre sud și est, French-Den nu a fost afectat în mod direct. Rafalele de ploaie și de zăpadă se făceau puternic auzite peste coama falezei. Vânătorii nu se încumetau să plece după vânat decât prin preajma lacului și se mulțumeau cu rațe și becațe, nagâți, cârstei, găinușe-de-apă și un fel de babițe cu gușî sub cioc, numite porumbei albi prin ținuturile de sud ale Pacificului.

Lacul și râul nu erau încă înghețate, dar primele geruri de după viscol aveau să facă asta.

Obligați să stea mai tot timpul la adăpost, băieții aveau prilejul să lărgească peștera, și, în ziua de 27 mai, se și apucaseră de treabă. Cu târnăcopul și hârlețul, începură lucrul la peretele din dreapta.

– Săpând înclinat, fu de părere Briant, s-ar putea să ieșim înspre lac și atunci am mai avea încă o intrare în grotă. Asta ar înlesni supravegherea împrejurimilor, iar dacă pe timp de vifor am rămâne troieniți pe o parte, am ieși pe cealaltă.

Prin urmare, această nouă ieșire din peșteră le era întru totul folositoare, și nu părea exclus să reușească săparea ei.

De fapt aveau de străbătut numai patruzeci sau cincizeci de picioare pentru a ieși pe versantul dinspre răsărit. Pentru aceasta, ar fi trebuit săpată o galerie în direcția aceea, orientându-se cu busola și lucrând în așa fel, încât să nu provoace surpări. Baxter se gândi chiar că ar fi bine să sape mai întâi un tunel îngust până la capăt și apoi să-l lărgească cât ar fi fost nevoie.

Cele două încăperi din French-Den ar urma astfel să fie unite printr-un coridor care s-ar închide la capete și în care s-ar putea săpa lateral două încăperi fără ferestre. Firește că era cea mai bună soluție, între altele și pentru că puteau cerceta cu prudență masivul, oprind înaintarea la vreme a vreunei inundații neprevăzute.

Timp de trei zile, de la 27 la 30 mai, lucrară bine și cu spor. Calcarul stâncii era moale de-l puteai tăia cu cuțitul, din care cauză fură nevoiți să sprijine deschiderea, căptușind-o cu scânduri, lucru care nu era deloc ușor. Pe măsură ce săpau, scoteau de îndată afară pietrele căzute, ca să nu mai încurce locul. Pentru că din cauza strâmtorii nu era de lucru pentru toți, restul găsea câte ceva de făcut. Din când în când, când ploaia sau ninsoarea încetau, Gordon și ceilalți demontau pluta, pentru a putea folosi la altceva

bârnele și scândurile platformei. Apoi se duceau să vadă ce mai e cu lucrurile îngrămădite în cotul de la piciorul falezei, căci pânzele gudronate cu care erau învelite nu le apărau prea bine de viscol.

Lucrul înainta destul de încet și mai mult pe dibuite. Tunelul era săpat pe o lungime de patru-cinci picioare, când, în după-amiaza zilei de 30, se întâmplă ceva neașteptat.

Lui Briant, care lucra la capătul tunelului, chircit pe vine ca un adevărat miner, i se păru că aude un zgomot din interiorul masivului.

Se opri din lucru pentru a asculta mai bine. Distinse același zgomot.

În câteva clipe se duse lângă Gordon și Baxter, care se aflau la gura tunelului, și le spuse ce se petrecea.

– Ți se pare! răspunse Gordon. Ai crezut că auzi.

– Gordon, treci în locul meu, răspunse Briant, lipește-ți urechea de zid și ascultă!

Gordon se vârî în deschizătura îngustă și ieși după câteva clipe.

– Nu te-ai înșelat! spuse el. Am auzit niște zgomote îndepărtate!

Baxter făcu și el același lucru și ieși, spunând:

– Ce să fie oare?

– Nu-mi pot da seama! răspunse Gordon. Ar trebui să-i anunțăm pe Doniphan și pe ceilalți.

– Nu pe cei mici! adăugă Briant. Se vor înfricoșa!

Dar tocmai atunci se înapoiau cu toții pentru masa de seară, așa că cei mici aflară, ceea ce îi făcu să se cam teamă.

Doniphan, Wilcox, Webb și Garnett intrară pe rând în tunel. Dar zgomotul încetase. Nu se mai auzea nimic, așa încât gândiră că ceilalți se înșelaseră.

Hotărâră însă ca în niciun caz să nu înceteze lucrul și se apucară din nou, de îndată ce cinară.

Câtăva vreme nu se auzi mai nimic, când deodată, către ora nouă seara, prin pereți răsunară clar alte zgomote surde și prelungi. În timpul acesta, Phann ba intra în tunel, ba ieșea, arătându-și colții, cu părul zbârlit și lătrând din răsputeri, de parcă ar fi vrut să răspundă zgomotelor din munte.

Copiii, și așa temători, se înspăimântară de-a binelea. Închipuirea copiilor englezi este mereu întreținută în familie cu povești de sorginte nordică. Spirite de tot felul, ca pitici, spiriduși, valchirii, silfide, ondine, le

dau târcoale încă din leagăn. Așadar, Dole și Costar, ba chiar și Jenkins și Iverson tremurau de frică. Văzând că nu-i poate liniști nicicum, Briant îi trimise la culcare, iar aceștia reușiră în cele din urmă să adoarmă. Dar și visele le fură bântuite de fantome, ființe supranaturale care-i amenințau din adâncimile muntelui, cu alte cuvinte, spaimele unui coșmar.

Gordon, ca și ceilalți, se tot întreba despre ce putea fi vorba. Auziră zgomotele în câteva rânduri. Phann era extrem de agitat. Într-un târziu, obosiți, se duseră la culcare cu toții, în afară de Briant și Moko. Apoi, până în zori, domni o liniște profundă în French-Den.

A doua zi se sculară cu toții dis-de-dimineață. Baxter și Doniphan se târâră până la capătul tunelului. Nu se auzea niciun zgomot. Câinele, care era într-un du-te-vino, dar nu părea neliniștit, nu mai încerca să sară zidul, așa cum făcuse în ajun.

– Să ne apucăm de treabă, spuse Briant.

– Da, răspunse Baxter. Ne putem opri oricând, dacă auzim vreun zgomot suspect.

– Nu s-ar putea oare, remarcă atunci Doniphan, ca acel zgomot să fi fost produs de vreun izvor care trece vuind pe sub stâncă?

– În cazul ăsta l-am mai auzi și acum, spuse Wilcox, or, nu se mai aude nimic!

– Așa este, răspunse Gordon, iar eu cred mai degrabă că sunt rafale de vânt care pătrund printr-o crăpătură pe coama falezei.

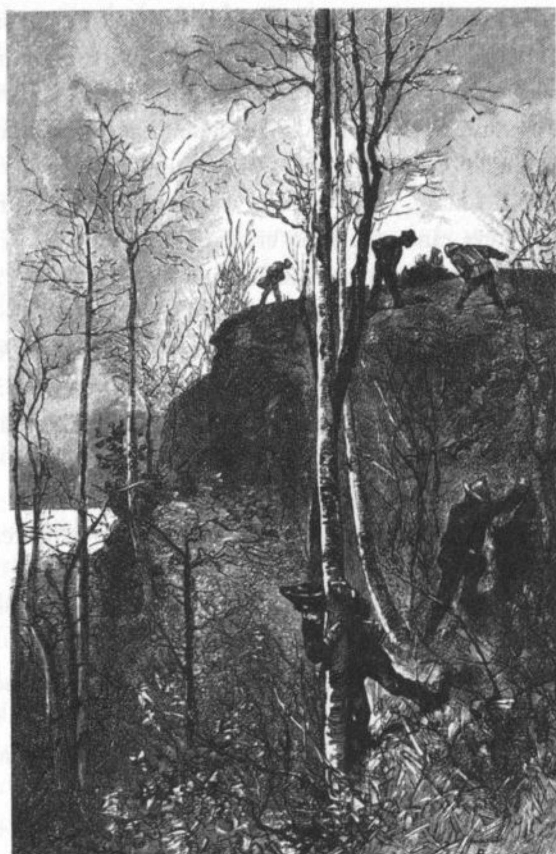
– Să ne urcăm deasupra, spuse Service, și poate așa vom afla ceva.

Propunerea fu acceptată.

La cincizeci de pași în josul malului se făcea o potecuță cotită, care urca până sus pe creasta falezei. În câteva clipe, Baxter, împreună cu alți doi, trei băieți, a fost sus, mergând de-a lungul coamei până deasupra grotei, dar în zadar. Pe întreg podișul acesta neted, acoperit cu iarbă măruntă și deasă, nici urmă de crăpătură prin care să răzbată vreun curent de aer sau vreun șuvoi de apă.

Coborâră fără să afle nimic mai mult despre ciudatul fenomen, iar cei mici rămaseră tot la părerea lor că locul este bântuit de iele.

Prin urmare, se apucară din nou să sape stânca și lucrară toată ziua. Nu mai auziră zgomotele din ajun, dar Baxter le atrase atenția că peretele, care până ieri suna înfundat, începea acum să sune a gol. Să fi fost în direcția

În câteva clipe, Baxter și alți doi fură deasupra grotei...

aceea, la capătul tunelului lor, o altă grotă în stâncă? Și nu cumva de acolo venea zgomotul? Nu ar fi fost de mirare, ba ar fi fost chiar de dorit. Câtă muncă ar fi crutat în lucrarea de lărgire!

Este ușor de închipuit cu cât elan se apucară acum să sfredelească. Ziua aceasta a fost poate cea mai obositoare dintre toate. Dar nu a adus nimic nou, cu excepția faptului că, spre seară, constatară că le-a dispărut câinele. De obicei, la ora mesei, Phann era nelipsit de lângă scaunul stăpânului său; or, seara acesta, locul era gol. Îl strigară, dar Phann nu răspunse.

Gordon ieși în pragul ușii. Îl strigă din nou... Tăcere deplină.

Doniphan și Wilcox alergară, unul pe malul râului, celălalt pe țărmul lacului. Nici urmă de câine. Zadarnic căutară jur împrejurul grotei! Nu-l găsiră pe Phann.

Câinele era cu siguranță mult mai departe, căci altfel nu se putea să nu fi răspuns la vocea lui Gordon. Să se fi rătăcit? Asta mai degrabă. Numai așa se putea explica dispariția lui.

Era ora nouă seara. Lacul și faleza erau cufundate în întuneric. Au trebuit să renunțe la cercetări și să se înapoieze la French-Den.

Erau foarte îngrijorați și, mai mult decât atât, adânc mâhniți la gândul că au pierdut poate pentru totdeauna un animal atât de inteligent.

Unii dintre ei se așezară pe paturi, alții în jurul mesei, dar niciunuia nu-i mai ardea să se culce. Se simțeau mai singuri, mai năpăstuiți, mai departe de țară și de ai lor.

Deodată, în mijlocul tăcerii, se auziră din nou acele vuiete surde, dar de data aceasta erau urlete, urmate de strigăte de durere, totul durând aproape un minut.

– De acolo! De acolo vine! strigă Briant, alergând prin tunel.

Toți săriră în picioare, ca și când s-ar fi așteptat să apară ceva. Copiii, înmărmuriți de frică, se vârâră sub pături. Dar Briant se întoarse, spunând:

– Trebuie să fie o grotă acolo, cu intrarea pe la picioarele falezei.

– Și în care, probabil, noaptea se adăpostesc animale, spuse Gordon.

– Asta e! adăugă Doniphan. Trebuie neapărat să căutăm locul.

În clipa aceea se auzi un lătrat care, ca și urletele, venea dinăuntrul stâncii.

– Să fie Phann acolo, în luptă cu vreun animal? strigă Wilcox.

Briant intră din nou în tunel și, lipindu-și urechea de peretele din fund, ascultă... Nimic!... Phann putea fi sau nu acolo, dar că mai exista încă o grotă care avea o ieșire prin vreo crăpătură ascunsă printre hățișurile de la baza falezei, asta era o certitudine.

Noaptea trecu fără să se mai audă nici urlete, nici lătrături.

În zori, începură aceeași căutare zadarnică pe lângă râu, spre lac și, ca și în ajun, pe coama falezei. Oricât l-au căutat și l-au chemat prin împrejurimile grotei, Phann n-a mai apărut.

Briant și Baxter, rând pe rând, se apucară de lucru, când cu ranga, când cu târnăcopul, fără încetare. În cursul dimineții, tunelul înaintase cu încă

două picioare. Din când în când, se opreau, ciuleau urechea, dar nu se mai auzea nimic.

Încetară lucrul numai câtă vreme prânziră, apoi începură din nou. Își luară toate măsurile de prevedere pentru cazul în care, la ultima lovitură de târnăcop, care ar sparge peretele, s-ar năpusti vreun animal asupra lor. Pe cei mici îi trimiseră pe țărm. Cu puștile și revolverele pregătite, Doniphan, Wilcox și Webb stăteau de veghe.

Către ora două, Briant scoase un strigăt: târnăcopul străpunsese calcarul și, prin deschizătura făcută, văzu o încăpere destul de largă. Se întoarse degrabă lângă ceilalți, care nu mai știau ce să creadă. Dar nici nu apucă să deschidă gura, când, din tunel, simți furișându-i-se pe lângă picioare un animal care dădu buzna în peșteră. Era Phann! Chiar Phann, care alergă mai întâi la găleata cu apă din care începu să bea cu lăcomie, apoi, dând din coadă, bucuros nevoie mare, începu să sară în jurul lui Gordon. Așadar, nu mai aveau niciun motiv să se teamă.

Briant luă atunci un felinar și intră prin tunel, urmat de Gordon, Doniphan, Wilcox, Baxter și Moko. Trecând prin spărtura din perete, intrară într-o grotă întunecoasă, în care nu pătrundea nicio rază de lumină.

Era, într-adevăr, o peșteră la fel de largă și de înaltă ca și French-Den, dar mult mai adâncă, cu o suprafață de cincizeci de yarzi pătrați, și pe jos cu un strat gros de nisip foarte mărunt.

Cum grota părea că nu are nicio ieșire, era de așteptat să fie lipsită de aer. Flacăra felinarului ardea însă foarte bine: asta însemna că pe undeva tot pătrundea aerul.

În clipa aceea, Wilcox se împiedică de un trup țeapăn și rece. Briant apropie felinarul.

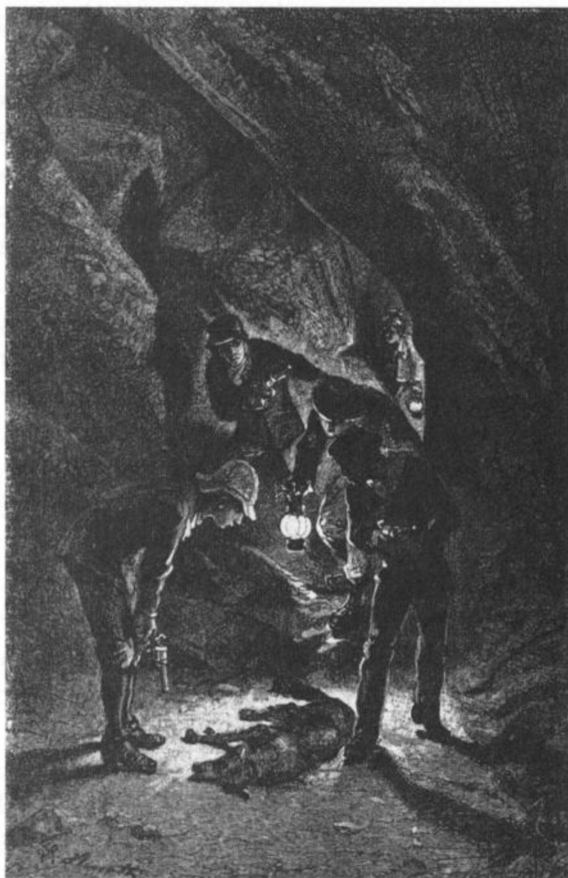
– Este leșul unui șacal, exclamă Baxter.

– Da, un șacal pe care pesemne că l-a sugrumat viteazul nostru Phann! răspunse Briant.

– Asta era, așadar, explicația, spuse Gordon.

Dar dacă unul sau mai mulți șacali își găsiseră adăpost acolo, pe unde intraseră? Trebuiau să afle acest lucru cât mai degrabă.

Ieșind din French-Den, Briant merse de-a lungul falezei, pe partea lacului, strigând de afară, iar ceilalți răspunzând dinăuntru. În felul acesta descoperiră o crăpătură îngustă printre hățișuri, chiar la nivelul solului,

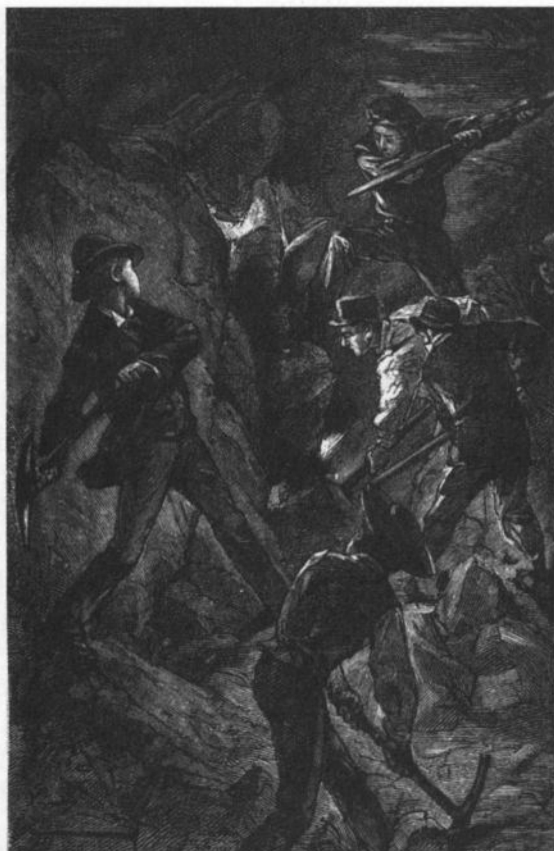

– Este leșul unui șacal, exclamă Baxter.

prin care se furișau șacalii. Dar după cum își putură da seama, de când îl pierduseră pe Phann, o mică surpătură blocase intrarea.

Acum își explicau și urletele șacalului și lătrăturile câinelui, care timp de douăzeci și patru de ore n-a mai putut ieși de acolo.

Ce bucurie îi cuprinse pe toți! Nu numai că-l regăsiseră pe Phann, dar câtă muncă crуțată! Acolo, lângă ei, „de-a gata", cum spunea Dole, se găsea o deschizătură mare în stâncă, la care Baudoin nici nu visase. Dacă lărgeau crăpătura, aveau încă o intrare dinspre lac. Câtă ușurare pentru treburile lor

Lucrau cu ardoare la lărgirea tunelului pentru a-l transforma într-un coridor folositor.

de fiecare zi! Se adunară cu toții în peștera cea nouă și nu mai conteneau cu uralele, la care participa și Phann cu lătraturile lui.

Acum lucrau cu ardoare la lărgirea tunelului pentru a-l transforma într-un coridor folositor. Celei de-a doua peșteri îi dădură numele de „hol", nume pe măsura dimensiunilor sale, și până la săparea celor două cămări pe laturile coridorului, transportară toate materialele în hol. Aici aveau să-și facă dormitorul și sala de lucru, iar prima încăpere rămânea a fi destinată

bucătăriei, cămării și sufrageriei. Întrucât acolo se gândeau să depoziteze proviziile, Gordon propuse s-o numească Store-Room[1] – și așa rămase.

Mai întâi, mutară culcușurile, înșirându-le simetric pe nisipul din hol, unde aveau loc destul. Apoi așezară mobilierul iahtului: divane, fotolii, mese, dulapuri și altele, și – ce era cel mai important – instalară sobele din camere și din salonul iahtului, în așa fel, încât să încălzească bine o încăpere atât de mare. În același timp, lărgiră și intrarea dinspre lac, după măsura uneia dintre ușile iahtului – treabă care nu fu deloc ușoară pentru Baxter. De o parte și de alta a ușii săpară în perete două deschizături, prin care lumina zilei pătrundea în hol, iar seara era luminat de un felinar agățat de boltă.

Aceste amenajări durară vreo cincisprezece zile. Era și timpul să fie gata, căci, după zilele însorite, vremea se strică brusc. Nu era încă foarte frig, dar furtunile deveniră atât de violente, încât nu mai era chip să iasă cineva din grotă.

Vântul sufla cu atâta putere, încât, cu tot adăpostul falezei, ridica apele lacului în valuri, precum pe cele ale mării. Ele se rostogoleau cu furie, și cu siguranță că nicio corabie, nicio șalupă de pescuit, nicio pirogă cu indigeni nu ar fi scăpat de la pieire. A fost nevoie să suie iola pe țărm, altfel apele răzvrătite ar fi smuls-o. În câteva rânduri, apele râului, întoarse în sensul invers al cursului său, se ridicară peste mal, amenințând să ajungă până la piciorul falezei. Din fericire, nici depozitul, nici holul nu erau direct în bătaia ploii, fiindcă vântul sufla dinspre vest. De asemenea, sobele și plita de bucătărie, umplute cu lemn uscat cu care se aprovizionaseră din belșug, funcționau bine.

Tot ceea ce fusese salvat de pe iaht își găsise la vreme un adăpost bun. Merindele nu mai erau amenințate de capriciile vremii. Gordon și camarazii săi, nevoiți de vremea rea să stea închiși, avură prilejul de a se instala mai în voie. Au lărgit tunelul, transformându-l în coridor, și au săpat două adăposturi, dintre care unul avea chiar o ușă încuiată, păstrată anume pentru muniție, astfel încât să se prevină pericolul unei explozii. În sfârșit, în ceea ce privește vânatul, chiar dacă băieții nu se încumetau să meargă prea departe, păsările de baltă le asigurau strictul necesar, cu toate

[1] Cameră de provizii, depozit (lb. engleză).

că aveau acel gust mlăștinos pe care Moko, oricât s-ar fi străduit, nu-l putea îndepărta, lucru care stârnea proteste și tot felul de strâmbături. Bineînțeles că au amenajat un loc în depozit și pentru struțul *nandu,* până când aveau să-i facă și lui un adăpost afară.

Atunci, Gordon se gândi că ar fi bine să întocmească un program pe care să-l respecte cu toții, de îndată ce aveau să fie aprobat în unanimitate. Viața materială odată asigurată, trebuiau să se îngrijească și de cea morală. Cine putea ști cât avea să dureze șederea lor pe insulă? Dacă până la urmă reușeau să plece de aici, ce mulțumire ar fi avut să nu fi pierdut timpul degeaba! Oare, cu cărțile din biblioteca iahtului, cei mari nu și-ar putea spori cunoștințele, ocupându-se în același timp și de instruirea celor mici? O foarte bună îndeletnicire, care avea să le umple atât de plăcut zilele lungi de iarnă!

Între timp, chiar înainte ca programul să fie redactat, mai puseră ceva la cale, și iată în ce împrejurare.

În seara de 10 iunie, după cină, cum stăteau cu toții în hol, în jurul sobelor care duduiau, vorbiră, între altele, că ar fi bine să găsească denumiri pentru principalele așezări geografice ale insulei.

– Ar fi foarte util și foarte practic, spuse Briant.

– Da, nume, exclamă Iverson, și, mai ales, să alegem nume frumoase!

– Așa cum au făcut întotdeauna robinsonii reali sau imaginari! răspunse Webb.

– Ehei, de fapt, prieteni, spuse Gordon, nu suntem altceva.

– Decât un pension de robinsoni! strigă Service.

– De altfel, mai spuse Gordon, cu numele pe care le vom da golfului, râurilor, pădurilor, lacului, falezei, mlaștinilor, promontoriilor, ne va fi mai ușor să le recunoaștem!

După cum este ușor de ghicit, propunerea fu acceptată, și nu le mai rămase decât să-și folosească întreaga imaginație pentru a găsi nume adecvate.

– Golful Sloughi există deja, cel pe care a eșuat iahtul nostru, și cred că e bine să-i păstrăm acest nume cu care ne-am obișnuit! spuse Doniphan.

– Fără îndoială! răspunse Cross.

– La fel cum vom păstra și numele French-Den dat așezării noastre, adăugă Briant, în memoria naufragiatului al cărui loc l-am luat noi!

Nimeni nu avu nimic de obiectat, nici chiar Doniphan, chiar dacă părerea îi aparținea lui Briant.

– Și acum, spuse Wilcox, cum vom numi râul care se varsă în golful Sloughi?

– Râul Zeelanda, propuse Baxter. Acest nume ne va aminti de țara noastră!

– De acord!... De acord! spuseră cu toții într-un glas.

– Și lacul? întrebă Garnett.

– Din moment ce am dat râului numele țării noastre, spuse Doniphan, să dăm lacului o denumire care să ne amintească de familiile noastre și să-i spunem Family-Lake (Lacul familiei)!

Propunerea fu acceptată cu urale.

După cum se vede, cu toții gândeau la fel și, cu aceeași însuflețire, dădură falezei numele de Auckland-Hill (Înălțimea Auckland). Cât despre capul falezei, promontoriul din vârful căruia Briant crezuse că vede oceanul spre est, îl denumiră, chiar la propunerea lui, False-Sea-Point (Capul presupusei mări).

Urmară, pe rând, celelalte denumiri.

Botezară Traps-Woods (Pădurea capcanelor) partea de pădure unde descoperiseră capcanele, Bog-Woods (Pădurea mlaștinilor), cealaltă pădure, situată între golful Sloughi și faleză, South-Moors (Mlaștinile din sud), ținutul mlăștinos din partea de sud a insulei, Dike-Creek (Pârâul digului), râulețul traversat de puntea pietruită, Wreck-Coast (Coasta naufragiatului), coasta insulei pe care a naufragiat iahtul, în fine, Sport-Terrace (Terasa de sport), porțiunea dintre râu și lac care forma în fața holului un fel de peluză, destinată în viitor exercițiilor prevăzute în program.

Rămânea ca și celelalte puncte de pe insulă să primească noi denumiri, pe măsură ce locurile vor fi cunoscute și aici se vor întâmpla alte aventuri.

Totuși unor promontorii trecute pe harta lui François Baudoin le trebuia un nume. Hotărâră, așadar, ca la nordul insulei să fie Capul Nord, iar în punctul sudic, Capul Sud. Apoi, în totală înțelegere, dădură celor trei capuri care înaintau în ocean numele Capul Francez, Capul Englez și Capul American, în cinstea celor trei națiuni: franceză, engleză și americană, reprezentate de mica lor colonie.

Colonie! Da! Fu propus acest cuvânt pentru a aminti că așezarea lor nu mai avea un caracter provizoriu. El se datora, firește, inițiativei lui Gordon, care era mai preocupat să organizeze viața în acest loc, și nu să-l părăsească. Tinerii nu mai erau acum naufragiații de pe *Sloughi,* ci coloniștii insulei.

Dar care insulă? Trebuia și ea botezată într-un fel.

– Stați! Stați! Știu cum trebuie s-o numim! strigă Costar.

– Știi tu asta? se miră Doniphan.

– Are haz micul Costar! exclamă Garnett.

– Cu siguranță că o va numi insula Bebeluș! ricană Service.

– Haideți! Nu-l mai luați peste picior pe Costar, și să vedem ce idee are! spuse Briant.

Copilul, buimăcit, tăcea.

– Vorbește, Costar, mai spuse Briant, încurajându-l. Sunt sigur că ai o idee bună!

– Ei bine, spuse Costar, din moment ce suntem elevii pensionului Chairman, să-i spunem insula Chairman!

Într-adevăr, nici că se putea nume mai potrivit. Astfel, numele fu acceptat în aplauzele tuturor – lucru de care Costar fu foarte mândru.

Insula Chairman! Într-adevăr, acest nume are o rezonanță geografică și ar putea ocupa cu toată cinstea un loc într-un atlas, în viitor.

Ceremonia se termină și, spre mulțumirea tuturor, se pregăteau să meargă la culcare, când Briant luă din nou cuvântul:

– Prieteni, le spuse el, acum, că am dat un nume insulei, nu ar fi cazul să alegem un șef care să o guverneze?

– Un șef? întrebă repezit Doniphan.

– Da, cred că ar fi cu mult mai bine, reluă Briant, dacă unul dintre noi ar avea autoritate asupra celorlalți. Dacă așa se obișnuiește într-o țară, de ce n-ar fi tot așa și pentru insula Chairman?

– Da! Un șef... să numim un șef! strigară într-un glas cei mari și cei mici.

– Atunci să numim un șef, spuse Doniphan, dar cu condiția ca alegerea să fie pentru o perioadă limitată... să spunem un an!

– Iar el să poată fi reales, adăugă Briant.

– De acord! Pe cine să numim? întrebă Doniphan pe un ton destul de neliniștit. Părea că băiatul invidios avea o singură teamă: ca Briant să aibă câștig de cauza înaintea lui!... Dar temerile îi fură iute spulberate.

Cu toții ovaționară propunerea lui Costar...

– Pe cine să numim? răspunse Briant. Păi pe cel mai înțelept dintre noi... pe prietenul nostru Gordon!

– Da!... Da! Trăiască Gordon!

Gordon dori la început să refuze onoarea care i se făcea, dat fiind că el dorea mai degrabă să organizeze decât să comande. Cu toate acestea, gândindu-se la câte neînțelegeri se puteau ivi în viitor din ciocnirea de caractere la vârsta aceasta, când copiii devin bărbați, își spuse că autoritatea lui le va prinde bine.

Și iată cum Gordon a fost ales șef al micii colonii de pe insula Chairman!

XIII

PROGRAMUL DE STUDII – PRĂZNUIREA DUMINICII – BULGĂRI DE ZĂPADĂ – DONIPHAN ȘI BRIANT – FRIGURI PUTERNICE – PROBLEMA COMBUSTIBILULUI – EXCURSIE LA TRAPS-WOODS – EXCURSIE LA GOLFUL SLOUGHI – FOCI ȘI PINGUINI – O EXECUȚIE PUBLICĂ

Odată cu venirea lunii mai, iarna puse stăpânire pe tot cuprinsul insulei Chairman. Cât avea să dureze oare? Pe puțin cinci luni, dacă insula se găsea la o latitudine mai ridicată decât Noua Zeelandă. Gordon își luase toate măsurile pentru a putea face față cumplitelor asprimi ale unei ierni lungi.

În orice caz, iată ce își notase tânărul american printre observațiile sale meteorologice: iarna a început abia în luna mai, adică două luni înaintea lui iulie din zona boreală, care corespunde lunii ianuarie din zona australă. Așadar, se putea deduce că se va sfârși cu două luni în urmă, către mijlocul lui septembrie. Totuși, la perioada aceasta atât de lungă, se mai adăugă și furtunile atât de frecvente la vremea echinocțiului. Probabil că micii coloniști aveau să stea închiși în grotă până la începutul lui octombrie, fără putința de a face vreun drum mai lung pe insula Chairman sau în împrejurimi.

Pentru a organiza viața din interior în cele mai bune condiții, Gordon întocmi un program de ocupații zilnice. Bineînțeles, *faggismul* care se practica la Institutul Chairman nu-și avea nicidecum locul pe insulă. Dimpotrivă, ceea ce urmărea Gordon era să-i obișnuiască pe tinerii săi

colegi cu gândul că erau aproape oameni formați și, în consecință, să-i facă să se poarte ca atare.

Așadar, nici vorbă de *faggism* la French-Den, nici vorbă ca băieții cei mici să-i servească pe cei mari. Dar toate celelalte tradiții aveau să fie respectate.

Firește că, vrând-nevrând, programul îi avantaja mai mult pe cei mici decât pe cei mari, căci biblioteca din French-Den neavând, în afara cărților de călătorie, decât un număr restrâns de cărți științifice, cei mari nu-și puteau continua studiile decât într-o mai mică măsură. Este adevărat că greutățile exilului de acum, lupta pentru procurarea celor de trebuință, nevoia ca la fiecare pas să-și folosească judecata și să recurgă la imaginație în împrejurări atât de felurite, toate acestea îi formau și îi căleau pentru viață. Și, bineînțeles, odată cu sarcina de a-i educa pe cei mici, le revenea și cea de a-i instrui.

Cu toate acestea, departe de a-i obosi cu o muncă prea grea pentru vârsta lor, căutau orice ocazie pentru a le dezvolta trupul, în aceeași măsură ca și mintea, și, ori de câte ori nu era prea frig, îi scoteau, bine îmbrăcați, afară, în aer liber, pentru a alerga și a face chiar diferite treburi, după puterile fiecăruia.

De fapt, acest program a fost întocmit pe principiile care stau la baza educației anglo-saxone:

„Ori de câte ori un lucru te înspăimântă, fă-l!"

„Nu pierde niciodată prilejul de a face un efort, dacă îți stă în putință."

„Nu te da în lături de la nicio osteneală, căci niciuna nu este fără de folos."

Punând în practică aceste precepte, trupul se fortifică, sufletul, de asemenea.

Iată deci programul stabilit, după aprobarea lui de către micuța colonie:

Două ore dimineața și două ore seara, lucru în comun în hol. Rând pe rând, Briant, Doniphan, Cross și Baxter, din categoria a cincea, și Wilcox și Webb, dintr-a patra, vor ține cursuri pentru colegii din categoriile a treia, a doua și cea dintâi. Le vor preda matematica, geografie, istorie, folosindu-se de cele câteva cărți din bibliotecă și de cele învățate până atunci. Era un bun prilej și pentru ei de a nu uita ce învățaseră. Apoi, de două ori pe săptămână – duminica și joia – vor ține o conferință cu un subiect fie științific, fie istoric sau chiar de actualitate, cu privire la întâmplările zilnice.

Cei mari își vor spune pe rând părerea, iar discuția îi va instrui și îi va amuza în același timp.

Ca șef de colonie, Gordon va veghea ca programul să fie aplicat întocmai, fără schimbări nejustificate. Și mai luară încă o măsură, în privința orientării în timp: aveau calendarul iahtului, dar trebuia ștearsă din el fiecare zi trecută. Aveau ceasornicele de bord, dar trebuiau întoarse la vreme. Doi dintre cei mari aveau această sarcină – Wilcox pentru ceasornice, iar Baxter pentru calendar –, și se puteau bizui pe ei. De barometru și de termometru trebuia să se îngrijească Webb, care avea să le anunțe schimbarea timpului. Hotărâră, de asemenea, să țină un jurnal cu tot ce se petrecuse până atunci și cu tot ce avea să se întâmple în timpul șederii pe insula Chairman. Baxter fu cel care se oferi să se ocupe de acest lucru și, mulțumită lui, „Jurnalul din French-Den" avea să fie întocmit cu o mare exactitate.

Unul dintre lucrurile care nu suferea amânare era spălatul rufelor. Noroc că aveau săpun din belșug, căci, Doamne sfinte, ce se puteau murdări cei mici, oricât i-ar fi ținut din scurt Gordon, când se jucau pe terasa de sport sau când se bălăceau la pescuit în apa râului! De câte ori nu i-a dojenit și nu i-a amenințat că vor fi pedepsiți! La treaba asta Moko era foarte priceput, dar, oricât s-ar fi străduit, singur n-o putea scoate la capăt și, deși nu le prea făcea plăcere, cei mari fură nevoiți să dea o mână de ajutor, dacă voiau rufe curate.

A doua zi, era tocmai duminică, și este știut cu câtă strictețe sunt respectate duminicile în Anglia și în America. Orașe, cătune și sate sunt parcă încremenite. „S-ar fi putut spune că, în această zi, este interzisă orice distracție, orice voioșie. Nu numai că trebuie să te plictisești, dar trebuie să și arăți acest lucru, iar această regulă era impusă cu strictețe atât copiilor, cât și oamenilor în toată firea." Tradițiile! Întotdeauna faimoasele tradiții!

Cu toate acestea, pe insula Chairman se hotărâse o abatere de la atâta rigoare, și, chiar în acea duminică, tinerii coloniști făcură o plimbare pe malul lacului Family. Dar pentru că gerul era mare, după două ore de mers și de alergări pe terasa de sport, fură foarte bucuroși să se întoarcă în holul bine încălzit și să se ospăteze cu o mâncare caldă, pregătită cu pricepere de maestrul bucătar din French-Den.

Seara se termină cu un concert în care acordeonul lui Garnett ținu loc de orchestră, în timp ce ceilalți cântau mai mult sau mai puțin fals, dar cu multă convingere. Singurul care avea o voce destul de frumoasă era Jacques. Dar, din cauza inexplicabilei lui proaste dispoziții, el nu mai lua parte la distracțiile camarazilor săi, și, de această dată, în ciuda rugăminților, refuză să cânte ca altădată cântecele pentru copii pe care le interpreta cu atâta măiestrie la Institutul Chairman.

Duminica aceea, care începuse cu o cuvântare scurtă a „reverendului Gordon", cum spunea Service, se încheie cu o rugăciune făcută în grup. Pe la zece seara, toți dormeau duși, păziți de Phann, pe care te puteai bizui în caz de primejdie.

Cât ținu luna iunie, frigul se tot înteți. Webb constată că barometrul rămânea în general la peste 27 de degete, în timp ce termometrul era la 10°-12° sub zero. De îndată ce vântul, care sufla dinspre miazăzi, se întorcea înspre apus, se mai încălzea, și o zăpadă groasă acoperea întreg ținutul. Bucuria copiilor, căci atunci începea câte o bătaie cu bulgări de zăpadă mai îndesați, cum se obișnuia în Anglia. Unii s-au mai ales și cu câte un cucui, ba chiar, într-o zi, a fost lovit tocmai Jacques, care nici măcar nu se juca cu ei, ci doar se uita. Un bulgăre pe care Cross îl aruncă prea tare, deși nu înspre el, îl lovi atât de puternic, încât, fără voie, acestuia îi scăpă un strigăt de durere.

– Nu am făcut-o intenționat! spuse Cross – răspunsul obișnuit al celor neîndemânatici.

– Bineînțeles! răspunse Briant, care veni repede la auzul strigătului fratelui său. Cu toate astea, nu ar trebui să arunci bulgării cu atâta putere!

– Dar Jacques ce căuta acolo, mai spuse Cross, din moment ce nu vrea să se joace?

– Vorbe și iar vorbe, strigă Doniphan, și toate astea pentru un cucui mai mare!

– De acord! Nu este nicio nenorocire! răspunse Briant, presimțind că Doniphan căuta un prilej de a intra în vorbă. Tot ce-l rog pe Cross este să nu înceapă iar!

– Și de ce l-ai ruga una ca asta, replică Doniphan pe un ton batjocoritor, din moment ce nu a făcut-o intenționat?

– Doniphan, nu știu de ce te amesteci în povestea asta! spuse Briant. Asta ne privește pe Cross și pe mine.

– Ba mă privește și pe mine, Briant, pentru că vorbești pe tonul ăsta! răspunse Doniphan.

– Cum dorești... și când vei dori! spuse Briant, încrucișându-și brațele.

– Chiar acum! strigă Doniphan.

Exact atunci sosi și Gordon, tocmai la timp pentru a împiedica o încăierare. Îl mustră pe Doniphan, care trebui să se supună și se întoarse bombănind la French-Den. Dar era de așteptat că aveau să se răfuiască la prima ocazie.

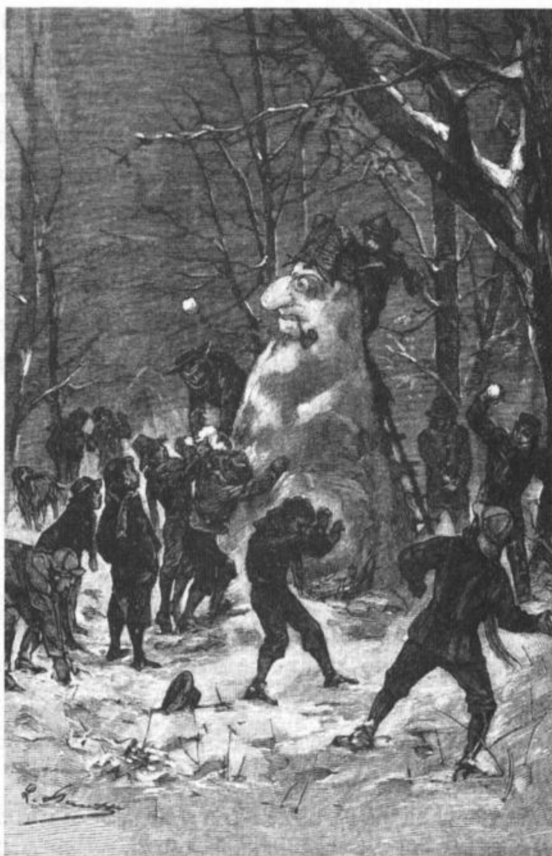
Și ninse, ninse întruna timp de două zile. Pentru a-i amuza pe cei mici, Service și Garnett făcură un om de zăpadă uriaș, cu un cap mare, un nas cât toate zilele și o gură cât o șură – un adevărat căpcăun. Trebuie spus că dacă, atâta vreme cât era ziuă, Dole și Costar se încumetau să arunce în el cu bulgări, cum se lăsa noaptea și întunericul îl făcea să pară mai mare și mai fioros, se uitau la el cu spaimă.

– Uite la ei, fricoșii! strigau Iverson și Jenkins, care făceau pe grozavii, dar nu erau cu mult mai liniștiți decât prietenii lor mai mici.

Către sfârșitul lui iunie, trebuiră să renunțe la aceste distracții. Aproape nu se mai putea merge prin zăpada troienită și groasă de trei-patru picioare. Dacă te îndepărtai la câteva sute de pași de French-Den erai în pericol să nu te mai poți întoarce.

Au stat, așadar, zăvorâți timp de cincisprezece zile – până la 9 iulie. În schimb, studiile n-au avut de suferit, ci dimpotrivă. Programul zilei a fost îndeplinit întocmai. Conferințele s-au ținut în zilele stabilite și au fost ascultate cu multă plăcere, lucru deloc surprinzător, având în vedere talentul de vorbitor al lui Doniphan și mulțimea lui de cunoștințe, care îl situau pe primul loc. Dar de ce se arăta el așa de mândru? Orgoliul acesta arunca o umbră asupra marilor lui calități.

Deși recreațiile și le petreceau în hol, sănătatea copiilor nu a avut de suferit, datorită aerisirii care se făcea dintr-o cameră în alta prin coridor. De altfel, nici igiena nu a fost dată uitării. Dacă vreun copil s-ar fi îmbolnăvit, cine i-ar fi dat îngrijirile necesare? Așa, din fericire, au scăpat cu ceva guturaiuri și dureri în gât, care au fost lecuite prin odihnă și băuturi calde.

Service și Garnett făcură un om de zăpadă uriaș...

Tot acum au trebuit să rezolve și o altă problemă. De obicei, apa întrebuințată la French-Den era luată din râu în timpul refluxului, pentru a nu fi sălcie. Dar când suprafața râului avea să fie complet înghețată, nu vor mai putea lua apă în felul acesta.

Gordon se sfătui, așadar, cu Baxter, „inginerul" coloniei, pentru a găsi o soluție. După multă chibzuială, Baxter propuse să sape un șanț la câteva picioare adâncime sub mal, ca să nu înghețe conducta care va aduce apa din râu în încăperea depozitului. Lucru greu, iar Baxter n-ar fi putut s-o scoată la capăt dacă nu ar fi avut una dintre țevile de plumb de la instalațiile

de pe *Sloughi.* După multe încercări, în sfârșit apa fu adusă în interiorul depozitului. Cât despre luminat, mai aveau încă ulei pentru lămpi și felinar, dar după ce avea să treacă iarna, trebuiau să se mai aprovizioneze, ori măcar să fabrice lumânări din grăsimile pe care Moko le punea deoparte.

O altă grijă pe care o aveau în această perioadă era asigurarea alimentelor necesare micii colonii, căci vânatul și pescuitul erau mai anevoioase acum. Firește că animalele flămânde se mai abăteau pe acolo. Dar erau doar șacali, pe care Doniphan și Cross îi alungau cu focuri de armă. Într-o zi a venit chiar o haită de vreo douăzeci și s-au văzut nevoiți să baricadeze zdravăn ușile de la hol și de la depozit. O invazie a acestor carnivore înrăite de foame ar fi fost primejdioasă, dar cum Phann le-a simțit din timp, n-au apucat să forțeze intrarea de la French-Den.

În aceste condiții supărătoare, Moko se văzu nevoit să ia ceva din proviziile aflate pe iaht, care, în mod normal, ar fi trebuit păstrate cât mai mult timp cu putință. Gordon se înduplecă foarte greu și vedea cu disperare cum se lungește pe carnetul lui lista de ieșiri din depozit, pe când cea de intrări stătea pe loc. Totuși, cum aveau un stoc destul de mare de rațe și de dropii ermetic închise în butoaie, după ce fuseseră fierte pe jumătate, Moko prepara mâncarea din ele și din somonii ținuți în saramură. Dar să nu uităm că French-Den avea cincisprezece guri de hrănit și de săturat foamea unor copii între opt și paisprezece ani!

Totuși nu se poate spune că peste iarnă n-au avut și carne proaspătă. Wilcox, foarte priceput în mânuirea uneltelor de vânătoare, pusese capcane pe mal. Erau simple curse, fixate într-o parte prin bucăți de lemn în formă de 4 și în care uneori se prindea ceva vânat mărunt.

Cu ajutorul celorlalți, Wilcox întinse și plase pe malul râului, folosindu-se de cele de pescuit ale iahtului, suspendându-le pe prăjini înalte. În ochiurile acestor lungi pânze de păianjen, păsările din mlaștinile de miazăzi cădeau în număr mare când treceau de pe un mal pe celălalt. Dacă multe dintre ele izbuteau totuși să scape din ochiurile prea mici pentru un asemenea vânat, erau și zile în care prindeau atât cât să le ajungă la dejun și seara.

Unul care le-a dat de furcă cu hrana a fost struțul *nandu.* Mai întâi trebuie spus cinstit că domesticirea lui nu făcea niciun progres, oricât se lăuda cu asta Service, care primise sarcina să se ocupe de el.

– Să vezi ce mai armăsar fac eu din el! spunea întruna, măcar că nu prea știa cum o să-l încalece.

Deocamdată, *nandu* nefiind carnivor, Service era nevoit să plece după provizia zilnică de ierburi și de rădăcini îngropate la două-trei picioare sub zăpadă. Dar ce n-ar fi făcut pentru favoritul lui? Dacă totuși struțul a slăbit în iarna asta nesfârșită, de vină n-a fost bietul Service, care tot trăgea nădejde că pune grăsimea la loc în primăvară.

La 9 iulie, dis-de-dimineață, de cum trecu pragul peșterii, Briant își dădu seama că vântul își schimbase direcția și acum bătea dinspre sud.

Gerul devenise atât de pătrunzător, încât Briant se înapoie degrabă să-l înștiințeze pe Gordon.

– Era de așteptat, spuse Gordon, și nu m-aș mira să mai avem câteva luni de iarnă grea.

– Asta înseamnă că iahtul a fost dus de curent mult mai la sud decât am fi gândit.

– De bună seamă, zise Gordon, cu toate acestea, în atlasul nostru nu e trecută nicio insulă în preajma drumului antarctic.

– Nu pot să-mi explic, Gordon, și, crede-mă, nu știu încotro am porni dacă ar fi să părăsim insula.

– Să părăsim insula? se miră Gordon. Tu mai speri așa ceva, Briant?

– Sper întruna, Gordon. Dac-am putea construi o corabie care să reziste cât de cât oceanului, n-aș mai sta o clipă pe gânduri să plec în cercetare.

– Bine! Bine! zise Gordon. Nu e nicio grabă. Stai întâi să organizăm colonia!

– Hei, dragul meu Gordon, oftă Briant, tu uiți că acolo avem familii!

– Firește, firește, Briant! Oricum, nu suntem nici aici prea de plâns. Merge! Aș putea zice că nu ne lipsește nimic.

– Ba încă multe, Gordon, zise Briant, bucuros să schimbe conversația. De pildă, iată că lemnele sunt pe sfârșite.

– Da, dar nu s-au isprăvit pădurile din insulă!

– Nu, Gordon, dar trebuie să înnoim cât mai degrabă provizia de lemne, până nu se termină.

– Chiar astăzi, răspunse Gordon. Să vedem ce zice termometrul!

Termometrul pus în depozit nu trecea de 5° deasupra lui zero, măcar că soba duduia. Când îl aplică însă pe peretele exterior, scăzu deodată la 17° sub zero.

Era un ger năprasnic și care avea să se înăsprească și mai mult, de va fi senin și uscat timp de câteva săptămâni. Și așa, cu toate că cele două sobe din hol și soba din bucătărie duduiau, în grotă frigul creștea simțitor.

Pe la nouă dimineața, după micul dejun, hotărâră să meargă toți la Traps-Woods – Pădurea capcanelor – ca să aducă un transport de lemne.

Câtă vreme nu e vânt, oricât de mare ar fi gerul, îl suporți. Când însă vântul suflă aprig și parcă te taie la obraz și la mâini, atunci e groaznic. Din fericire, în ziua aceea vântul era foarte slab și cerul ca lacrima, iar aerul era de gheață.

Așa se face că zăpada moale din ajun, în care te afundai până la brâu, se întărise într-atât, încât piciorul mergea ca pe o podișcă de fier. Păstrând echilibrul ca să nu aluneci, puteai merge ca pe gheața lacului și a râului, prinse în întregime. Cu rachete de lemn în picioare, cum poartă indigenii din regiunile polare, sau chiar cu o sanie trasă de câini sau de reni, ar fi putut străbate lacul pe toată întinderea, de la sud la nord, doar în câteva ore.

Deocamdată însă n-aveau nevoie de o asemenea expediție. Să meargă până la pădurea cea mai apropiată și să-și facă provizie de lemne asta era de neapărată trebuință.

Dar ca să cari până la French-Den cantitatea de lemne necesară era o muncă istovitoare, căci trebuiau să le ducă ori în brațe, ori în spate.

Cum ar fi luat prea mult timp ca să-și clădească singuri vreun vehicul de transport din scândurile iahtului, Moko avu o idee pe care toți se grăbiră s-o pună în practică. Ce-ar fi să răstoarne cu picioarele în sus masa aceea mare și solidă din cămară, de douăsprezece picioare lungime, pe patru lățime, s-o umple cu lemne și s-o tragă peste stratul neted de zăpadă înghețată? Minunat, și așa și făcură! Patru băieți dintre cei mari se înhămară la ea cu frânghii și plecară de la opt dimineața înspre Traps-Woods.

Cei mici, cu nasul roșu și obrajii arși de ger, fugeau înainte ca niște cățel, cu Phann, care le dădea exemplu. Uneori se urcau pe masă, certându-se care s-o facă mai întâi, iac-așa, numai pentru prilejul să cadă, dar nici prea de

sus. Cum răsunau de limpede glasurile acelea argintii în aerul înghețat și uscat! Era o plăcere să-i vezi pe toți atât de voioși și de îmbujorați!

Între faleza Auckland și lacul Family se desfășura, cât vedeai cu ochii, o întindere albă. Pădurea deasă, cu copacii plini de chiciură și crengile cu țurțuri scânteietori, se profila în depărtare ca un decor feeric. Pe deasupra lacului, stoluri de păsări zburau până la marginea falezei. Doniphan și Cross nu uitaseră să-și ia puștile. Prevederea avea să le prindă bine, căci văzură urme suspecte de animale care nu erau nici șacali, nici caguari și nici jaguari.

– Or fi urme de pisici sălbatice, numite paperos, spuse Gordon, și care sunt foarte primejdioase.

– Cum, dacă sunt doar pisici! râse Costar și dădu din umeri.

– Ei, și tigrii sunt tot pisici, îi zise Jenkins.

– Adevărat, Service, întrebă Costar, că sunt și pisici rele?

– Da, da, adevărat, zise Service, și-i înghit pe copii ca pe niște șoricei.

Costar rămase pe gânduri.

Străbătură în grabă jumătatea de milă dintre French-Den și Traps-Woods, iar micii pădurari se puseră pe lucru. Doborau cu topoarele numai copaci ceva mai groși, pe care-i curățau apoi de crengi. N-aveau ce face cu bețe subțiri, care se treceau repede. Lor le trebuiau butuci, care să mențină focul în cuptor și în sobe. Cu toate că o încărcară din plin, masa-sanie aluneca totuși atât de bine, și ei trăgeau cu atâta voie bună, încât până-n prânz făcură două transporturi.

După dejun porniră iar și nu lăsară lucrul decât pe la patru, când începu să se însereze. Erau obosiți rău, și pentru că nu aveau de ce să se istovească, Gordon amână transportul pe a doua zi; și când dădea Gordon un ordin, trebuia să asculți!

De altfel, de cum se înapoiară la French-Den, tăiară lemnele în butuci, pe care îi sparseră și-i așezară, treabă care dură până la ora de culcare.

Timp de șase zile cărară fără încetare și se asigurară de lemne pe câteva săptămâni. Bineînțeles că atâta cantitate n-avea loc în depozit, dar putea foarte bine să stea și afară, la piciorul falezei.

La 15 iulie, după calendar, era Sfântul Swithin, și, în Anglia, Sfântul Swithin are cam aceeași însemnătate ca Sfântul Medard în Franța.

– Care va să zică, spuse Briant, dacă plouă astăzi, o să plouă patruzeci de zile în șir!

– Ei și? zise Service. Nouă ce ne pasă? Și așa e iarnă și urât. Ei, dacă era vara...

Într-adevăr, oamenilor din emisfera australă puțin le pasă de influența Sfântului Medard sau a Sfântului Swithin, care sunt sfinți de iarnă din țări de la antipod.

Între timp, ploaia încetă, vântul își schimbă din nou direcția, suflând dinspre sud-est, și, odată cu el, începură din nou geruri atât de mari, încât Gordon nu-i mai lăsă pe cei mici nici să scoată nasul afară.

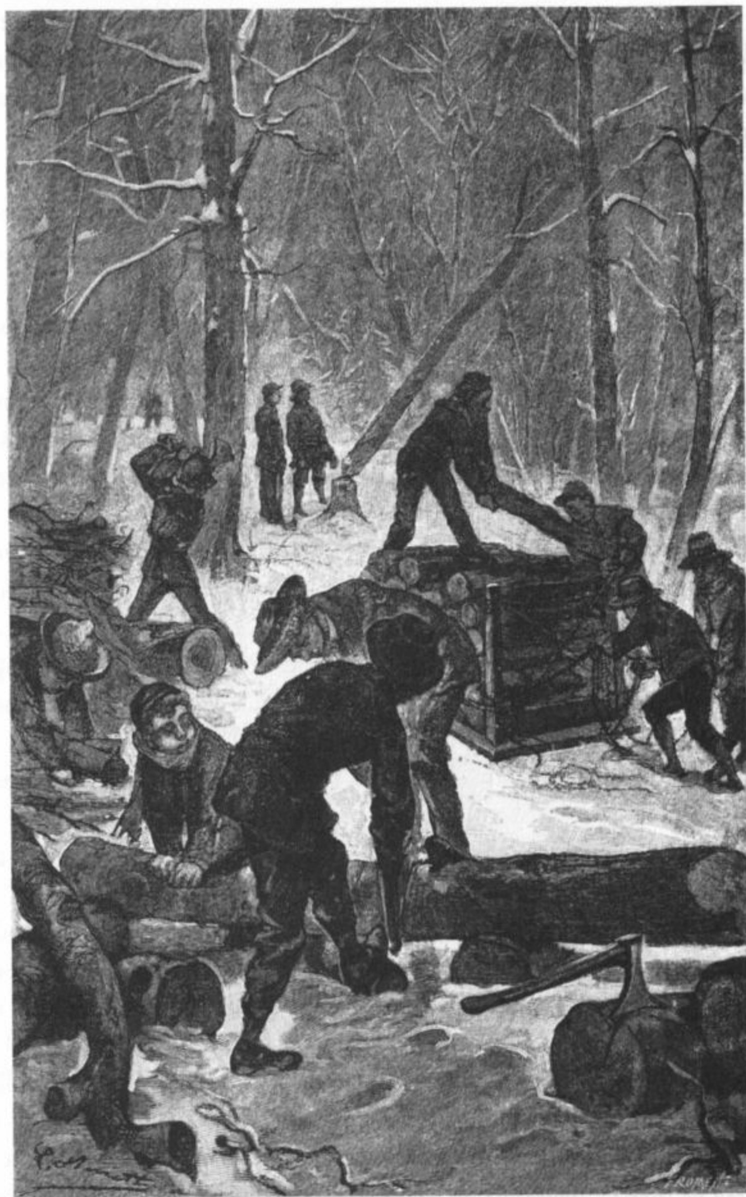
Într-adevăr, pe la mijlocul primei săptămâni din august, termometrul scăzu până la 27° sub zero. Destul să fi ieșit în aer liber, că aburul respirației îngheța. Nu puteai atinge un obiect de metal cu mâna, fără să simți o durere vie ca arsura. Se îngrijiră, așadar, ca temperatura dinăuntru să fie suportabilă.

Trecură cincisprezece zile grele. Le lipsea la toți mișcarea. Briant se uita mâhnit cum copiii, așa de rumeni până atunci, se făceau mai palizi pe zi ce trecea. Ceaiurile calde însă nu le lipseau, și în afară de ceva guturaiuri și bronșite, colonia trecu cu bine acest răstimp primejdios.

Pe la 16 august, situația atmosferică se schimbă, odată cu vântul care se statornici să bată dinspre vest. Termometrul urcă la 12° sub zero – temperatură suportabilă dacă nu e vânt.

Doniphan, Briant, Service și Baxter se gândiră atunci să facă o excursie la Sloughi-Bay. Dacă plecau din zori, se puteau înapoia în seara aceleiași zile. Voiau să cerceteze dacă pe coastă se află un număr mare de amfibii, din cele care trăiesc în ținuturile antarctice și din care văzuseră câteva atunci când au eșuat. Voiau în același timp să schimbe pavilionul din care sigur că nu mai rămăseseră decât zdrențe după furtunile din iarnă și, după părerea lui Briant, să bată în cuie pe catargul de semnalizare o scândurică pe care să se indice direcția unde se află French-Den – pentru cazul când marinarii, care ar fi văzut pavilionul, ar debarca pe țărm.

Gordon consimți, dar stărui ca toți să fie înapoi înainte de înserat, și astfel micul grup porni în zorii zilei de 19 august. Cerul era ca lacrima, și cornul de lună în ultimul pătrar lumina slab.

Doborau cu topoarele numai copaci ceva mai groși...

Șase mile până la golf era o nimica toată pentru picioarele lor tinere și odihnite. Le făcură degrabă. Mlaștina de la cotul râului fiind înghețată, nu mai erau nevoiți s-o ocolească, așa că scurtară drumul, și la nouă dimineața Doniphan și ceilalți erau pe plajă.

– Ia te uită ce multe păsări! exclamă Wilcox.

Într-adevăr, pe colții stâncoși stăteau înșiruite câteva mii de păsări asemănătoare unor rațe mari, cu ciocul lung ca scoica unei midii și cu strigătul ascuțit și supărător.

– Parc-ar fi soldați care așteaptă inspecția lui dom' general! râse Service.

– Sunt pinguini, zise Baxter. Nu face să strici un foc de pușcă pe ei.

Aceste păsări nătângi, părând că stau în picioare fiindcă au labele prea spre spate, nici măcar n-o luară la fugă. Ai fi putut să le omori doar cu o lovitură de băț. Doniphan ar fi fost poate gata să le doboare numai în joacă, dar cum Briant avu grijă să nu-l contrazică, lăsă bietele păsări în pace.

Dar dacă pinguinii nu erau de niciun folos, se aflau acolo, în schimb, alte animale, a căror grăsime ar fi prins grozav de bine la luminatul grotei în iarna viitoare: erau focile din așa-zisa specie „foca cu trompă“, care se zbenguiau printre capetele de stânci acoperite cu un strat gros de gheață. Însă ca să poți vâna o parte din ele, ar fi trebuit să le încolțești înspre stânci. De îndată ce Briant și prietenii lui se apropiară, focile se dădură la fund cu niște salturi nemaipomenite și se făcură nevăzute sub apă. Ar fi fost binevenită o vânătoare organizată special pentru ele.

După ce luară o gustare din merindele aduse, băieții cercetară golful pe toată întinderea.

Un strat înalt și neîntinat acoperea șesul de la gura râului Zeelanda până la promontoriul falezei. În afara pinguinilor și altor păsări de mare, ca rățuște, pescăruși și goelanzi, părea că toate zburătoarele se adăpostiseră în interiorul insulei, ca să-și găsească hrana.

O zăpadă de două-trei picioare acoperea plaja, și ce mai rămăsese din schooner era îngropat sub zăpadă.

Resturi de ierburi tocate, rămase după reflux printre colții de stâncă, arătau că mareele puternice de echinocțiu încă nu cotropiseră golful. Cât despre mare, era tot pustie, pe tot cuprinsul acestui orizont pe care Briant nu-l mai văzuse de mai bine de trei luni. Dincolo de el, departe, departe, la

Baxter se apucă de îndată se înalțe pavilionul cel nou.

sute de mile, se afla Noua Zeelandă, pe care tot mai nădăjduia s-o revadă într-o zi.

Baxter se apucă de îndată se înalțe pavilionul cel nou pe care-l aduseseră și bătu în cuie o scândurică, indicând că French-Den se afla la șase mile în susul râului. Apoi, pe la unu după-amiaza, porniră din nou pe malul stâng.

Între timp, Doniphan doborî două lișițe și doi stârci care zburătăceau pe deasupra râului, iar pe la patru, pe înserat, ajunseră cu toții la French-Den. Îi spuseră lui Gordon tot ce văzuseră și, de vreme ce erau atâtea foci la Sloughi-Bay, vor pune la cale o vânătoare, de îndată ce timpul va fi prielnic.

Iarna era acum pe sfârşite. În ultima săptămână din august şi întâia din septembrie, vântul începu să sufle iar dinspre mare. În urma unor ploi torenţiale cu măzăriche, vremea se încălzi brusc. Zăpada începu să se topească, şi gheaţa lacului porni să se spargă cu un zgomot asurzitor. Gheţurile care nu se topeau pe lac porneau în josul râului, îngrămădindu-se unele peste altele şi făcând zăpoare, care nu se risipiră decât pe la 10 septembrie.

Aşa trecu şi iarna. Datorită bunei gospodăriri, micuţa colonie n-a avut prea mult de suferit. Toţi erau sănătoşi şi, cum urmaseră studiile cu sârguinţă, Gordon n-a avut nesupuşi de pedepsit.

Într-o zi totuşi a trebuit să-l pedepsească cu asprime pe Dole pentru purtarea lui: de câteva ori refuzase cu încăpăţânare să-şi facă temele, şi Gordon îl certase, dar în zadar. La pâine şi apă nu l-au pus, pentru că nu se obişnuia în şcolile anglo-saxone, în schimb, l-au pedepsit să fie bătut cu biciul.

Şi de astă dată Briant s-ar fi împotrivit unui asemenea mod de a pedepsi, dacă n-ar fi fost vorba să respecte hotărârea lui Gordon. De altfel, dacă un şcolar francez s-ar simţi ruşinat de o asemenea pedeapsă, pe un şcolar englez l-ar umple de ruşine faptul că ar părea că îi este teamă de o corecţie corporală.

Dole îşi primi raţia cuvenită de bice, pe care i le aplică Wilcox, ales călău prin tragere la sorţi. Pedeapsa a avut efect, nemaiînregistrându-se vreun alt caz de nesupunere.

La 10 septembrie se împlineau şase luni de când schoonerul naufragiase pe stâncile insulei Chairman.

XIV

ULTIMELE RĂBUFNIRI DE IARNĂ – CĂRUȚA – ÎNTOARCEREA PRIMĂVERII – SERVICE ȘI STRUȚUL – PREGĂTIRI PENTRU O EXPEDIȚIE ÎN NORD – VIZUINI – STOP-RIVER – FAUNĂ ȘI FLORĂ – CAPĂTUL LACULUI FAMILY – DEȘERTUL DE NISIP

Odată cu venirea primăverii, colonia avea să pună în fapt unele dintre proiectele de peste iarnă.

Către apus, nici urmă de vreun pământ în apropiere de insulă. Dacă aceasta era situația și la nord, la sud și la vest, atunci insula lor mai putea fi socotită ca făcând parte dintr-un arhipelag important sau chiar dintr-un grup mai mic din Pacific? Desigur că nu, luându-te după harta lui Baudoin. Și totuși, insulițe ar fi putut fi prin regiunile acelea, numai că naufragiatul nu le-a văzut, nedispunând nici de lunetă, nici de ochean, iar de pe faleza Auckland neputând cuprinde cu ochiul liber mai mult de câteva mile. Tinerii noștri, mai bine înarmați pentru a cerceta largul mării, poate că ar descoperi ceea ce supraviețuitorul corabiei *Duguay-Trouin* nu putuse să zărească.

Așa cum era înfățișată, insula Chairman nu era mai largă de douăsprezece mile în partea ei centrală, înspre răsărit de French-Den. În partea opusă golfului Sloughi, țărmul era mai adâncit, așa că ar fi fost bine să pornească cercetările într-acolo.

Dar înainte să ia cunoștință de diferite regiuni ale insulei, trebuia cercetat ținutul dintre faleza Auckland, lacul Family și Traps-Woods. Ce

s-o fi găsind în el? Or fi ceva copaci sau arbuști folositori? Pentru a stabili resursele regiunii, hotărâră o expediție pentru primele zile ale lui noiembrie.

Dar, deși după calendarul astronomic primăvara trebuia să înceapă, în insula Chairman, aflată la o latitudine ridicată, era încă iarnă.

Toată luna septembrie și jumătate din octombrie, numai vreme rea. Tot geruri mari, care nu țineau însă mult, căci direcția vântului se schimba mereu. În timpul echinocțiului se abătură furtuni violente și ploi torențiale, ca acelea care-l târâseră pe *Sloughi* când naufragiase. Sub furia mereu crescândă a vântului, părea că faleza întreagă se cutremură când rafalele din sud, pornite din Antarctica, măturau fără opreliști ținutul mlăștinos cu suflul lor de gheață. Se opinteau cu toții din greu ca să închidă intrarea peșterii. De zeci de ori rafalele de vânt le dădea de perete ușa dinspre depozit și pătrundeau prin coridor până-n hol. Avură atunci de pătimit, mai mult chiar decât pe vremea gerurilor cumplite, când termometrul cobora la 30° sub zero. Au trebuit să lupte nu numai cu furia vânturilor, dar și cu ploile, cu grindina.

Mai rău ca tot era că pierise orice urmă de vânat: fugise să-și caute adăpost în părțile mai ferite de furia echinocțiului. Până și peștele dispăruse, speriat de zbuciumul de ape care se izbeau cu turbare de țărmurile lacului.

Nici în acest timp însă la French-Den nu se stătea cu mâinile în sân. Cum pentru căratul lemnelor nu se mai putea folosi masa întoarsă, din cauză că stratul de zăpadă întărit și lucios, pe care o târau ca pe o sanie, se topise, Baxter chibzui cum să facă un vehicul pentru transportat greutăți.

Îi veni atunci în minte să se folosească de cele două roți de mărime egală care sprijiniseră macaraua schoonerului. Lucru cu multă bătaie de cap pentru cine nu era de meserie, căci roțile erau dințate, și, după ce se munci în zadar să-i pilească dinții, Baxter fu nevoit să umple golurile cu colțare de lemn bine înțepenite și legate pe deasupra cu un cerc de fier. Apoi uni cele două roți printr-o bară de fier și, pe osia aceasta, construi din lemn un coș de căruță solid și încăpător: vehicul cu totul elementar, dar, așa cum era, le-a fost și avea să le mai fie de mult folos.

Firește că, din lipsă de cal, de catâr sau de măgar, cei mai voinici din colonie aveau să se înhame la cărucior.

Ah, să poată prinde și dresa ei ceva animale pentru trasul căruței, câte eforturi le-ar fi crușat! De ce oare fauna insulei Chairman, cu excepția

câtorva carnivore, de care aflaseră datorită resturilor sau urmelor lor, părea mai bogată în păsări decât în rumegătoare? Dar iarăși, prinzându-le, cum făcuseră cu struțul lui Service, puteai trage nădejde că se vor lăsa îmblânzite? Căci struțul lui Service dovedise că nu și-a schimbat nimic din sălbăticie: se repezea cu ciocul și cu ghearele de îndată ce s-ar fi apropiat cineva de el, se smucea să rupă funia care-l ținea legat și, dac-ar fi putut, ar fi fugit cât îl țineau picioarele sub copacii din Traps-Woods.

Dar Service tot mai trăgea nădejde; i-a pus struțului numele de Brausewind – vânt turbat – așa cum își botezase struțul și jupan Jack din „Robinson elvețianul". Dar cu toate că își punea în joc toată ambiția ca să-l îmblânzească pe îndărătnicul animal, n-o scotea la capăt nici cu binele, nici cu răul.

– Și totuși, spuse într-o zi, amintind de romanul lui Wyss pe care-l citea întruna, Jack a reușit să facă din struț un adevărat cal năzdrăvan.

– Se prea poate, îi zise Gordon. Dar între erou și tine e tot atâta diferență ca între struțul lui și al tău!

– Care anume, Gordon?

– Pur și simplu diferența dintre închipuire și realitate.

– N-are a face, spuse Service. Ai să vezi că reușesc. Dacă nu, îi arăt eu!

– Ei, ascultă-mă pe mine, îi spuse Gordon, mai degrabă cred că îți arată el ție.

Cu toate glumele celorlalți, Service era hotărât să-și încalece struțul de îndată ce s-o îndrepta timpul. Întocmai eroului aceluia imaginar îi făcu un hăț de pânză de corabie și un fel de căpăstru cu ochelari mobili, care se lăsau când pe un ochi, când pe altul, după cum îl cârmea Jack, la dreapta ori la stânga. Adică, de ce băiatul acela ar fi reușit, iar el nu? Service îi mai trecu pe după gât și o zgardă din împletitură de cânepă, găteală de care struțul s-ar fi lipsit. Cât despre căpăstru, n-a fost chip să i-l pună pe după cap.

Zilele se scurgeau una după alta cu treburi având drept scop să facă așezarea de la French-Den cât mai comodă. Acesta era cel mai cuminte mijloc să-și petreacă timpul, când nu puteau lucra pe afară și când nu aveau ore de învățătură.

Echinocțiul era pe trecute. Soarele prindea putere, și cerul se făcea tot mai albastru. Erau la mijlocul lui octombrie. Pământul transmitea căldură tufișurilor și copacilor gata să înmugurească. Acum puteau lipsi

din French-Den zile de-a rândul. Hainele calde, pantalonii de pâslă groasă, tricourile și tunicile de lână fuseseră scuturate, reparate, împăturite și apoi așezate cu grijă în cufere, după ce Gordon le notă mai întâi pe fiecare. Copiii, mișcându-se în voie în haine ușurele, zburdau în aerul de primăvară. Zburdau și de nădejdea, care nu-i părăsea nicio clipă, că poate or descoperi vreun mijloc de plecare. Oare nu s-ar putea ca vreun vapor să viziteze ținuturile astea pe timpul verii? Și, de-ar fi ca să treacă pe lângă insula Chairman, cum de n-ar acosta când ar vedea pavilionul care flutura pe coama falezei Auckland?

Într-a doua jumătate a lui octombrie, încercară câteva excursii pe o rază de două mile în jurul lui French-Den. Merseră însă numai vânătorii. Proviziile de alimente s-au îmbogățit, deși, la recomandarea lui Gordon, s-a făcut economie de praf de pușcă și de gloanțe. Wilcox întinse lațuri și curse cu care prinse câteva lișițe și dropii, ba chiar și *maras,* un fel de iepuri. În timpul zilei treceau mereu pe la capcane, căci șacalii și *paperos* le-o luau înainte și le prădau vânatul. Îți venea greu să te muncești pentru jivinele astea, dar și când le cădeau în mână! Prinseră câteva în capcanele mai vechi pe care le reparaseră, ca și în cele noi, așezate în marginea pădurii. Cât despre fiare sălbatice, urme tot mai găsiră, dar nu avură de luptat cu ele, deși erau pregătiți. Doniphan mai vână și câțiva *pecaris* și *guagulis,* specii de mistreți mici și de cerbi pitici, cu o carne foarte gustoasă. Cât despre struții *nandu,* nimănui nu-i păru rău că nu i-a vânat, după ce-au văzut cât de zadarnic s-a chinuit Service să-l îmblânzească pe-al lui. Și-au dat seama de acest lucru mai ales în dimineața de 26, când Service a ținut morțiș să-și încalece struțul, pe care cu atâta greutate reușise să pună hățul. Toți băieții ieșiseră pe terasa de sport, să asiste la o așa experiență. Cei mici se uitau cu oarecare jind la colegul lor, dar și cu ceva teamă, iar în clipa hotărâtoare, mai-mai să-l roage pe Service să-i ia și pe ei pe crupă. Cei mari dădeau din umeri. Gordon încercă chiar să-l oprească de la o asemenea aventură, care-i părea primejdioasă. Dar Service se încăpățânase într-atât, încât trebuiră să-l lase.

În timp ce Baxter și Garnett țineau animalul cu ochii acoperiți de ochelarii căpăstrului, Service, după ce-și făcu vânt de câteva ori, izbuti până la urmă să se avânte pe spatele struțului și, cu un glas nesigur, strigă:

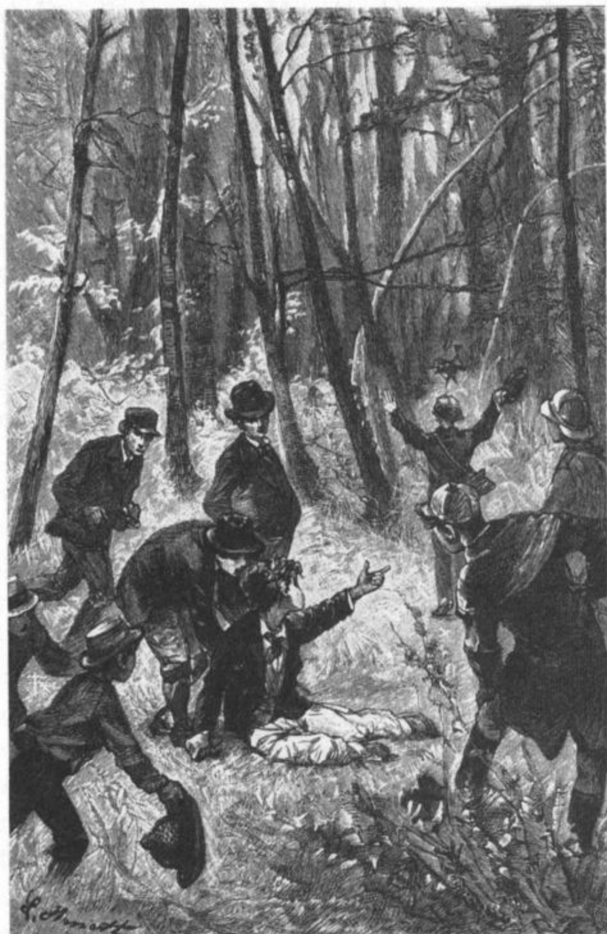
– Drumu'!

Service nu mai era stăpân pe un „bividiu" atât de nărăvaș...

Struțul, lipsit de vedere cât timp avusese ochelarii pe ochi, rămase locului nemișcat, în vreme ce copilul se ținea strâns încleștat pe spinarea lui; dar de cum ochelarii, mișcați de hățuri, se dădură la o parte, făcu un salt nebun și-o luă la goană înspre pădure.

Service nu mai era stăpân pe un „bidiviu" atât de nărăvaș, care zbura ca o săgeată. Zadarnic încercă să-i ia din nou vederea! Cu o smucitură din cap, struțul aruncă cât colo căpăstrul, care-i alunecă pe gât în jos. Încă o

Din fericire, Service, care căzuse pe o iarbă moale și înaltă, scăpă teafăr.

smucitură, și mai puternică, îl descumpăni de tot pe nesigurul călăreț, care căzu în clipa când *nandu* o luase razna printre copacii din Traps-Woods.

Toți băieții alergară înspre Service, dar când ajunseră struțul nu se mai vedea. Din fericire, Service, care căzuse pe o iarbă moale și înaltă, scăpă teafăr.

– Tâmpit animal! Tâmpit animal! strigă el buimăcit. Nu l-oi prinde eu iar!

– Atâta rău când l-oi mai prinde tu! zise Doniphan, bucuros să râdă de Service.

– Hotărât lucru, zise Webb, Jack era mai bun jocheu decât tine!

– Asta pentru că struțul meu nu e încă destul de dresat.

– Nici n-o să fie vreodată, spuse Gordon. Nu fi supărat, Service! N-o scoteai la capăt cu lighioana asta, și apoi nu uita, nu le lua de bune toate din romanul lui Wyss.

Așa s-a încheiat pățania, iar celor mici n-avea de ce să le mai pară rău că n-au călărit pe struț.

În primele zile de noiembrie, timpul fu prielnic pentru o recunoaștere de oarecare durată, având ca scop cercetarea țărmului de apus al lacului Family, până la capătul de nord. Cerul era senin și destul de cald ca să poți dormi câteva nopți sub cerul liber, fără să răcești. Făcură toate pregătirile de drum.

Aveau să plece în recunoaștere numai vânătorii coloniei, și de data asta îi însoțea și Gordon. Cât despre ceilalți, rămâneau la French-Den sub supravegherea lui Briant și a lui Garnett. Mai târziu, către sfârșitul primăverii, Briant va merge să cerceteze partea de jos a lacului, fie pe lângă țărm, în iolă, fie străbătându-l, căci după hartă nu părea mai lat de patru-cinci mile în dreptul lui French-Den.

Așa fiind, în dimineața de 5 noiembrie, Gordon, Doniphan, Baxter, Wilcox, Webb, Cross și Service plecară, după ce-și luară rămas-bun de la ceilalți.

La French-Den, viața n-avea să se schimbe cu nimic. În afara orelor de lucru, Iverson, Jenkins, Dole și Costar urmau să meargă mai departe la pescuit în apele lacului și ale râului – cea mai plăcută dintre toate ocupațiile. Dacă Moko nu-i însoțea pe cei plecați, nu însemna că au s-o ducă mai rău cu ale mâncării. Nu-l aveau oare pe Service, care de atâtea ori fusese ajutor de bucătar? Câte bunătăți nu le făcuse, tocmai ca să-l ia cu ei! Și mai știi dacă nu trăgea nădejdea să-și găsească struțul?

Gordon, Doniphan și Wilcox erau înarmați cu puști. Afară de asta, mai aveau și câte un revolver la cingătoare. Cuțite de vânătoare și două toporiști completau echipamentul. Dar n-aveau voie să se atingă de praful de pușcă și de gloanțe decât ca să se apere, în caz că erau atacați, sau ca să împuște ceva vânat, dacă nu-l pot prinde printr-o metodă mai puțin costisitoare.

Baxter, care între timp se antrenase, luase cu el lasoul și bolasul, după ce le reparase. Un băiat tăcut Baxter ăsta, dar cât se poate de îndemânatic; în ultima vreme învățase destul de bine să mânuiască aceste două unelte de vânătoare. E drept că până atunci exersase numai la ținte fixe și nu era sigur că va ajunge să prindă un animal în goană. Dar se va vedea la timpul cuvenit.

Gordon se gândi că n-ar fi rău să ia cu el și bărcuța de cauciuc, ușor de cărat, căci se strângea în formă de valiză și nu cântărea decât zece livre. Pe hartă, într-adevăr, erau trecute două râuri care se vărsau în lac. Bărcuța avea să le prindă bine, dacă nu le puteau trece cu piciorul.

Așa cum arăta harta lui Baudoin, după care Gordon își luase o copie ca s-o consulte și s-o verifice în același timp, țărmul de apus al lacului Family se întindea pe o lungime de circa optsprezece mile, ținând seama și de curbură. Ar fi, așadar, un drum de cel puțin trei zile dus și întors, dacă n-aveau nicio întârziere.

Gordon și însoțitorii săi, cu Phann înainte, lăsară pădurea Traps în urmă, pe stânga, și înaintară cu pas sigur pe țărmul nisipos al lacului. Trecură de cele două mile străbătute de ei în excursiile precedente. Mergeau acum printr-un ținut de ierburi înalte numite cortadere, ierburi ce creșteau în tufe care le veneau până la umeri. Acest lucru îi cam întârzie, dar cu folos, căci Phann se opri mirosind și uitându-se țintă la vreo șase mușuroaie cu galerii, care duceau la niște vizuini în pământ.

Phann desigur că adulmecase vreun animal ușor de prins. Doniphan își și luă pușca, dar Gordon îl opri:

– Nu strica gloanțele, Doniphan, nu le strica!

– Dar, Gordon, poate că aici înăuntru e dejunul nostru! răspunse Doniphan.

– Poate și cina, zise Service, care se și aplecase să se uite.

– Dacă e vreun animal, zise Wilcox, îl poftim să iasă fără să ne coste o alică.

– Ei, dar cum? întrebă Webb.

– Afumându-l, ca pe dihor sau vulpe.

Pe lângă tufele de cortadere erau o grămadă de ierburi uscate. Wilcox luă o mână din ele și le dădu foc la gura unui mușuroi. Cât ai clipi se repeziră afară vreo doisprezece iepuri *tucutucos*, zăpăciți de fum și care nu mai

puteau fugi. Service și Webb omorâră câțiva cu toporișca, în timp ce Phann sări la gâtul celorlalți.

– Strașnică friptură! zise Gordon.

– Las' pe mine! strigă Service, gata să-și ia rolul de bucătar-șef. Chiar acum, dacă vreți!

– La primul popas! zise Gordon.

Le trebui o oră să iasă din pădurea pitică de cortadere. De cealaltă parte se arătă țărmul brăzdat de dune lungi, cu un nisip atât de mărunt, încât se ridica la cea mai ușoară adiere.

De la distanța aceea, versantul falezei Auckland rămânea cu mai mult de două mile în urmă spre vest, luând o altă direcție și făcând un cot dinspre French-Den până la golful Sloughi.

Toată partea asta a insulei era năpădită de pădurea deasă, străbătută de Briant și colegii săi, când cu întâia recunoaștere a lacului, și prin care curgea pârâul cu puntea pietruită, denumit de ei Râul Digului. Cum rezulta și de pe hartă, pârâul curgea înspre lac, și exact la vărsarea lui ajunseră băieții pe la unsprezece dimineața, după șase mile de mers.

Poposiră, așadar, în locul acela, sub un pin de toată frumusețea, în formă de umbrelă. Aprinseră un foc bun de vreascuri între două pietre mari, iar peste puțin, doi iepuri *tucutucos,* jupuiți, curățați și trași în frigare, se rumeneau pe un jar viu. În timp ce Phann, chircit în fața focului, adulmeca mirosul bun de vânat fript, Service se da de ceasul morții, învârtind de zor frigarea, pentru ca friptura să fie pătrunsă pe toate părțile.

Mâncară cu poftă și nu avură a se plânge de această primă încercare a lui Service. Iepurii le fură de ajuns și nici nu se atinseră de merindele din săculețe, în afară de pesmeți, care țineau loc de pâine. Ba încă prea mult nici de ei, de vreme ce carnea era destulă și încă cu un miros plăcut, datorită faptului că aceste animale se hrănesc cu plante aromatice.

După aceea plecară, și pentru că pârâul putea fi trecut prin vad, nu se mai folosiră de bărcuța de cauciuc, cu care s-ar fi pierdut mult timp.

Țărmul lacului începând să devină mlăștinos, fură nevoiți s-o ia din nou pe lângă pădure, rămânând să reia direcția spre răsărit de îndată ce vor da de pământ sănătos. Același fel de pădure, aceiași arbori falnici, fagi, mesteceni, stejari, pini de mai multe specii.

Păsărele nenumărate zburau din creangă-n creangă, ghionoaie negre cu creasta roșie, altele cu pămătufuri albe, sfredeluși, ciocănitoare hohotind pe sub frunziș, în timp ce pițigoii, ciocârliile și mierlele cântau și fluierau pe întrecute. Sus, în văzduhuri, pluteau condori, urubuși și caracaras în perechi, vulturi nesățioși, care se simt acasă în ținuturile Americii de Sud.

Bineînțeles că, amintindu-și de Robinson Crusoe, lui Service îi părea rău că nu vedea și papagali pe insulă. Dacă nu putuse dresa un struț, poate că ar fi reușit să-l facă pe un guraliv de papagal să vorbească. Dar nu era niciunul!

Pe scurt, vânat era din plin: tot felul de păsări de baltă, *maras, pichis* și un fel de cocoși sălbatici. Gordon trebui să-i facă lui Doniphan hatârul să împuște un *pecari,* mic mistreț sud-american, pentru dejunul de a doua zi, dacă nu pentru masa de seară.

Ca să mai intre în pădure nu era nevoie, căci ar fi înaintat mai greu. Merseră, așadar, tot pe margine, până la cinci seara, când al doilea curs de apă, lat de vreo patruzeci de picioare, le tăie drumul. Izvora din lac și curgea înspre Pacific, unde-și avea vărsarea dincolo de golful Sloughi, după ce cotea la nord de faleza Auckland. Gordon hotărî să se oprească aici; douăsprezece mile de mers ajungeau pentru o zi. Între timp trebuia neapărat găsit un nume pentru cursul de apă și, cum aveau să poposească pe țărmul lui, îl numiră Stop-River – Râul popasului.

Își așezară tabăra sub primii copaci de pe mal. Păstrară cocoșii vânați pe a doua zi, iar acum se mulțumiră cu iepurii *tucutucos,* fripți cu grijă de Service. Le era, de altfel, mai mult somn decât foame, și dacă gurile se căscau a mâncare, ochii se-nchideau a somn. Aprinseră, așadar, un foc mare și se culcară în jurul lui, vârâți în pături. Wilcox și Doniphan îl ințețeau cu schimbul, iar lumina lui ajuta să îndepărteze fiarele sălbatice.

Pe scurt, noaptea trecu cu bine, și în zori de zi toți erau gata să pornească mai departe.

Dar faptul că i-au pus râului un nume nu era de-ajuns, mai trebuiau să-l și treacă, și, cum n-aveau vad pe unde, recurseră la bărcuța de cauciuc. Dar jucăria asta de nimic, neputând să transporte decât câte o singură persoană, a fost nevoie ca de șapte ori să treacă de pe malul stâng pe cel drept al râului, lucru care le luă mai mult de o oră. Dar ce mai însemna aceasta față de mulțumirea că merindele și munițiile n-au luat apă? Cât despre Phann,

Se mulțumiră cu iepurii tucutucos, *fripți cu grijă de Service...*

lui nu-i păsa că își înmoaie lăbuțele. Se aruncă înot și, din câteva sărituri, se văzu dincolo.

Acum pământul nu mai era mlăștinos. Gordon o luă de-a curmezișul ca să iasă la țărmul lacului, și ajunseră acolo pe la ora zece. Întremați cu ceva friptura de mistreț, porniră mai departe, către miazănoapte.

Niciun semn nu arăta că lacul s-ar apropia de sfârșit. Același întins de ape mărginite jur împrejur de cer, când, privind prin ochean înspre miazăzi, Doniphan exclamă:

– Se vede țărmul!

Toți priviră într-acolo, spre depărtarea de unde crestele de copaci mari apăreau pe deasupra apelor.

– Nu ne oprim, spuse Gordon, să ajungem până nu se înserează.

Un șes pustiu, învălurit de dune lungi, doar când și când presărat cu câte un smoc de trestii și papură, se întindea cât vedeai cu ochii înspre miazănoapte. Părea că în partea aceea insula Chairman era toată numai pustietăți nesfârșite de nisip, în izbitor contrast cu pădurile de un verde luxuriant din centru. Pe drept cuvânt le puse Gordon numele de Sandy-Desert (Deșertul de nisip).

Era ora 3, când celălalt țărm, care se arcuia la mai puțin de două mile spre nord-est, se arătă clar; ai fi zis, un ținut de unde a fugit orice vietate, în afară de păsările de mare: cormorani, pescăruși și cufundari, care treceau către stâncile de pe țărm.

E sigur că dacă iahtul ar fi eșuat pe meleagurile astea și tinerii naufragiați ar fi văzut un pământ atât de sterp, s-ar fi crezut pierduți. Zadarnic ar fi căutat în mijlocul unui asemenea pustiu ceva asemănător așezării lor confortabile de la French-Den; de n-ar fi fost iahtul, n-ar fi găsit nicăieri un adăpost.

Mai era oare nevoie acum să meargă mai departe în recunoaștere, ca să vadă în întregime partea aceasta de insulă cu neputință de locuit? N-ar fi fost mai bine să amâne pentru o a doua expediție explorarea țărmului drept al lacului, unde poate că în altfel de păduri ar găsi cele de trebuință? Firește că da. Înspre răsărit trebuia să fie și continentul american, în caz că insula Chairman s-ar găsi în apropierea lui.

Și totuși, ascultând de propunerea lui Doniphan, se hotărâră să meargă până la extremitatea lacului, care nu părea prea departe, de vreme ce și a doua arcuire a țărmului se contura din ce în ce.

Porniră, așadar, mai departe și, odată cu înserarea, poposiră într-o adâncitură a țărmului, la curbura de nord a lacului Family.

Dar în regiunea aceea nu era niciun copac, nici măcar smocuri de iarbă, de mușchi ori de licheni uscați. Din lipsă de lemne cu care să facă focul, s-au mulțumit cu merindele din saci, iar în lipsă de adăpost, cu covorul de nisip pe care și-au întins păturile.

În cursul nopții, nimic nu veni să tulbure liniștea din deșertul de nisip.

XV

CE DRUM SĂ IA LA ÎNAPOIERE – CERCETARE SPRE APUS – TRULCA ȘI ALGARROBA *– TUFA DE CEAI – TORENTUL DIKE-CREEK – LAMA DIN PERU – NOAPTE AGITATĂ – GUANACI – ÎNDEMNAREA LUI BAXTER LA ARUNCAT LASOUL – ÎNTOARCEREA LA FRENCH-DEN*

La două sute de pași de golfulețul unde au poposit, se afla o dună de vreo cincizeci de picioare înălțime, constituind un punct de observație, din care Gordon și însoțitorii săi puteau să-și dea mai bine seama de înfățișarea regiunii.

La răsăritul soarelui se grăbiră să se suie până în vârful dunei și să îndrepte luneta înspre miazănoapte.

Dar dacă pustiul acesta nesfârșit se întindea până la ocean, așa cum arăta harta, atunci era cu neputință să-i vezi capătul, deoarece litoralul trebuia să fie cam la douăsprezece mile înspre nord și cam la șapte înspre vest.

Era, așadar, în zadar să mai înainteze spre nordul insulei Chairman.

– Și atunci ce facem? întrebă Cross.

– Ne întoarcem, propuse Gordon.

– Dar mai întâi luăm dejunul, îndrăzni Service.

– Pune masa! zise Webb.

– Dar dacă e vorba să ne întoarcem, interveni Doniphan, n-ar fi mai bine să luăm alt drum până la French-Den?

– Să-ncercăm, răspunse Gordon.

– Cred chiar, adăugă Doniphan, că explorarea noastră ar fi mai cu folos dacă am coti pe după țărmul drept al lacului.

– Ar dura cam mult, fu de părere Gordon. După hartă sunt treizeci-patruzeci de mile, adică patru zile de mers, dacă nu vom întâmpina niciun obstacol. Cei de la French-Den vor fi tare îngrijorați, și de ce să nu-i cruțăm?

– Totuși, acum ori mai târziu, va trebui să cercetăm și partea aceasta a insulei.

– Fără îndoială, răspunse Gordon, și chiar trebuie să organizăm o expediție în acest scop.

– Dar are dreptate Doniphan, interveni Cross. Ce rost are să mai facem încă o dată același drum?

– Fie, răspunse Gordon. În cazul acesta mergem pe marginea lacului până la Stop-River, de unde o luăm direct către faleză și apoi pe lângă ea.

– La ce bun să mergem în josul râului, pe unde am mai fost? întrebă Wilcox.

– Ba nu, zău, Gordon, fu de părere Doniphan, de ce să nu tăiem șesul nisipos ca să ajungem la marginea lui Traps-Woods, doar la trei-patru mile spre sud-vest?

– Pentru că va trebui să trecem râul Stop, zise Gordon. Or, prin punctul de ieri suntem siguri că-l putem trece, pe când mai jos nu știm dacă nu devine prea repede. Așadar, intrăm în pădure numai după ce am apucat să trecem pe malul stâng al râului, e mai cuminte.

– Tot prevăzător, Gordon! zise Doniphan, nu fără un pic de ironie.

– Niciodată destul! răspunse Gordon.

Coborâră apoi povârnișul dunei până la locul taberei, ronțăiră câte un pesmet și ceva vânat rece, apoi făcură păturile sul, își luară armele și porniră voinicește pe drumul din ajun.

Cerul era minunat. O boare de vânt încrețea ușor fața lacului. Totul prevestea o zi frumoasă. „De-ar mai ține vremea bună încă treizeci și șase de ore, atât, nu mai mult", gândea Gordon, care trăgea nădejde să fie la French-Den a doua zi seara.

De la șase până la unsprezece dimineața străbătură cu ușurință cele nouă mile dintre capătul lacului și Stop-River. Nu interveni nimic de seamă pe tot

parcursul, decât că, în apropierea râului, Doniphan împușcă două minunate dropii moțate, cu pene negre-roșcate deasupra și albe pe dedesubt, lucru care-i înviora pe toți, chiar și pe Service, căci era veșnic gata să jumulească, să curețe de măruntaie și să frigă orice pasăre.

Asta și făcu o oră mai târziu, în timp ce tovarășii lui treceau rând pe rând în bărcuță.

– Iată-ne și în pădure! spuse Gordon. Poate s-o ivi ocazia ca Baxter să arunce lasoul sau bolasul!

– Ar fi și timpul, căci până acum n-a prea făcut minuni! spuse Doniphan, cu un fel de dispreț pentru orice altă unealtă de vânătoare decât arma de foc.

– Dar ce, era să prind păsări? îi răspunse Baxter.

– Păsări ori animale, Baxter, eu n-am încredere și pace!

– Nici eu, zise Cross, gata întotdeauna să-l susțină pe vărul său.

– Așteptați măcar ca Baxter să aibă ocazia să arate ce poate, și abia după aceea să vă spuneți părerea! interveni Gordon. Eu unul sunt sigur că va da o lovitură frumoasă. Și dacă munițiile ne-ar lipsi vreodată, lasoul și bolasul ne-ar scăpa de greu.

– Ar scăpa mai degrabă vânatul! răspunse Doniphan, cu înfumurare.

– Rămâne de văzut, insistă Gordon. Și acum haideți la masă!

Dar pregătirea mesei ceru timp, căci Service ținea ca dropia să fie friptă cum trebuie. Dacă friptura a fost de-ajuns pentru o poftă de mâncare ca a lor, asta se datora dropiei, care era de o mărime considerabilă. E drept că această specie de dropii, care cântăresc treizeci de livre și au o lungime de trei picioare de la cap la coadă, este socotită printre cele mai mari din clasa galinaceelor. O mâncară până la ultima bucățică, ba chiar până la ultimul oscior, căci Phann, căruia îi aruncară scheletul, nu se lăsă mai prejos decât stăpânii lui.

De cum terminară de mâncat, băieții intrară în partea necunoscută a pădurii Traps, străbătută de Stop-River înainte de vărsarea lui în Pacific. Harta arăta că râul se îndrepta către nord-vest, înconjurând capătul falezei, și că vărsarea se găsea dincolo de promontoriul de unde Briant crezuse că vede marea. Gordon părăsi, așadar, țărmul râului, care l-ar fi dus în direcția

opusă celei în care se afla French-Den. El voia să ajungă pe drumul cel mai scurt la faleza Auckland și să meargă pe lângă ea spre sud.

Orientându-se cu busola, Gordon apucă direct către vest. Copacii nu erau atât de deși ca în sudul pădurii. Puteai înainta în voie, nețінut în loc de tufe și hățișuri.

Printre mesteceni și stejari se deschideau din când în când luminișuri în care soarele pătrundea din plin. Culorile vii și proaspete ale florilor sălbatice se amestecau cu verdele copacilor și al covorului de iarbă. Din loc în loc, minunate flori de bătătarnică se legănau pe tije înalte de două-trei picioare. Service, Wilcox și Webb își puseră câte o floare la butonieră.

Gordon, ale cărui cunoștințe de botanică fuseseră de mult folos micii colonii, făcu atunci o descoperire: îi atrăsese atenția un arbust foarte stufos, cu frunzulițe mici, crenguțe țepoase și cu un fruct roșcat de mărimea unui bob de mazăre.

– Dacă nu mă-nșel, este o *trulca,* zise. Indienii o folosesc foarte mult.

– Dacă se mănâncă, să mâncăm! zise Service. Tot nu costă nimic!

Și înainte ca Gordon să-l poată opri, Service ronțăi câteva fructe în dinți. Ce strâmbătură și ce râsete pe ceilalți când acesta începu să scuipe de atâta acreală care-i strepezea dinții!

– Și tu, Gordon, care spuneai că se mănâncă! se văicări Service.

– N-am spus că se mănâncă, spuse Gordon. Indienii o folosesc pentru o băutură pe care o obțin prin fermentare. Atât pot să-ți spun: că va fi pentru noi o băutură prețioasă când s-o termina provizia de rachiu, dar atenție numai, că se urcă la cap. Să luăm cu noi un săculeț de *trulca* și să le încercăm la French-Den!

Fructul era greu de cules dintre miile de ghimpi din jur. Dar lovind încetișor crenguțele, Baxter și Webb făcură să cadă o mulțime de bobițe. Umplură un săculeț și porniră din nou la drum.

Mai departe întâlniră un alt copăcel de prin America de Sud, din care culeseră păstăi. Erau păstăi de *algarroba* – un fruct din care, tot prin fermentare, se extrage un suc foarte tare. De asta dată, Service nu-și mai înfipse dinții, și bine făcu, căci *algarroba,* dulce la început, pungește apoi gura, uscând-o de-ți trece pentru multă vreme pofta să guști din ea.

În fine, o altă descoperire, poate cea mai de seamă din după-amiaza aceea, fu făcută cu puțin înainte de a ajunge la faleza Auckland. Pădurea își schimbase între timp înfățișarea. Datorită luminii și căldurii care pătrundeau din plin, vegetația era mai bogată. Copacii rămuroși și înalți de șaizeci-optzeci de picioare își răsfirau jur împrejur crengile vânjoase, sub care un popor întreg de păsări gălăgioase se sfădeau între ele. Printre cei mai frumoși copaci erau fagii antarctici, care-și păstrează tot anul frunzișul de un verde fraged. Ceva mai scunzi, dar tot falnici, creșteau în pâlcuri așa-numiții „winters", a căror coajă poate înlocui scorțișoara – adevărat chilipir pentru maestrul bucătar din French-Den, ca să dea gust la sosuri.

Tot atunci, Gordon recunoscu, printre arbuștii aceia, *pernettia* sau arborele de ceai, din familia vaccineelor, întâlnit și la latitudinile ridicate, ale cărui frunzulițe aromatice dau, prin infuzie, o băutură binefăcătoare.

– Iată ce ne va înlocui provizia de ceai! zise Gordon. Să luăm acum câteva frunzulițe din astea, iar altă dată venim să strângem pentru toată iarna.

Era ora patru după-amiază când ajunseră la limita nordică a falezei Auckland. În partea aceasta, deși părea mai puțin înaltă decât în apropiere de French-Den, ar fi fost cu neputință de urcat versantul, care cădea vertical. Mare pagubă nu era, căci n-aveau decât să meargă de-a lungul ei, pe lângă râul Zeelanda.

Două mile mai departe auziră ropotul unui torent, care venea spumegând printr-o trecătoare îngustă a falezei, ușor de trecut prin vad, puțin mai jos de locul unde se găseau.

– Trebuie să fie torentul pe care l-am descoperit în prima noastră expediție la lac, spuse Doniphan.

– Cel cu puntea pietruită? întrebă Gordon.

– Întocmai, răspunse Doniphan, din care cauză l-am și numit Dike-Creek.

– Să poposim pe malul lui drept, propuse Gordon. S-a făcut ora cinci. Dacă e să mai dormim încă o noapte în aer liber, mai bine rămânem aici, lângă pârâu, la adăpostul copacilor ăștia mari. Mâine-seară, dacă totul merge bine, sper să dormim în culcușurile noastre din hol!

Service se apucă să frigă pentru cină dropia care mai rămăsese. Friptură, și iar friptură; dar nu din vina lui Service, care nu avea ce altceva să pregătească.

Între timp, Gordon și Baxter au intrat din nou în pădure, unul – ca să mai caute plante și pomișori noi, celălalt – să-și încerce norocul cu lasoul și bolasul, chiar dacă făcea acest lucru numai ca să pună capăt glumelor lui Doniphan.

Nici nu făcură o sută de pași prin pădure, când Gordon, cu un gest, îi arătă lui Baxter un grup de animale care zburdau pe iarbă.

– Capre? șopti Baxter.

– În orice caz seamănă, zise Gordon. Să încercăm să le prindem.

– Vii?

– Sigur că vii, Baxter! Bine că nu e Doniphan cu noi, că ar fi și omorât una, iar pe celelalte le punea pe fugă! Să ne apropiem ușor, să nu ne simtă!

Erau vreo șase căprițe sprintene și grațioase, care nu prinseseră de veste. Totuși una dintre ele, mama probabil, presimțind o primejdie, adulmeca zarea și sta de veghe, gata s-o ia din loc cu toată ceata.

Deodată se auzi un șuier. Baxter, care era doar la douăzeci de pași, aruncase bolasul cu atâta îndemânare și putere, încât acesta se încolăci în jurul unei căprițe, în timp ce restul se făcură nevăzute în desișul codrului.

Gordon și Baxter alergară spre căprița care se zbătea zadarnic să scape din bolas. O prinseră cu grijă și, odată cu ea, și doi iezi, care rămăseseră lângă mamă.

– Bravo! strigă Baxter, care se bucura de succesul lui. Bravo! Să fie oare capre?

– Nu, spuse Gordon. Cred mai degrabă că sunt lame din Peru.

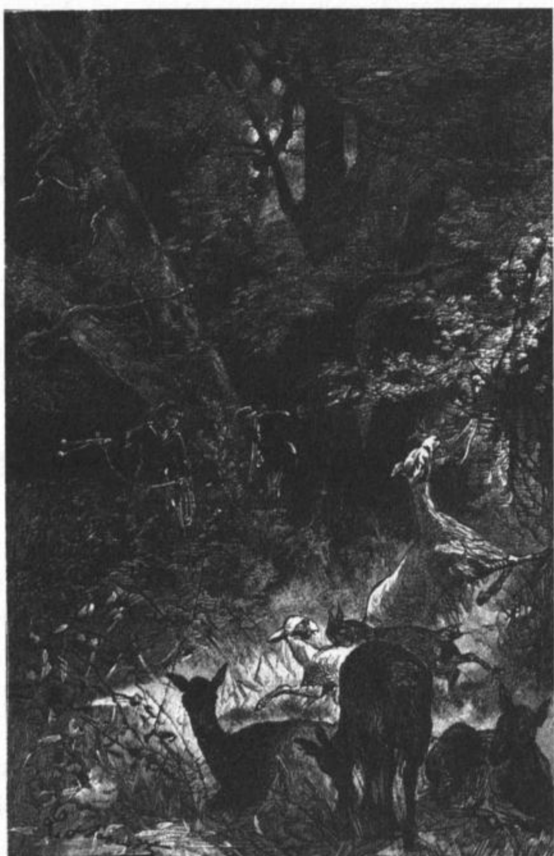
– Și or fi dând lapte?

– Ba bine că nu!

– Bine, fie și lame!

Gordon nu se înșelase. Într-adevăr, lamele se aseamănă cu caprele, numai că picioarele lor sunt lungi, blana scurtă și mătăsoasă, capul mic și fără cornițe. Sunt animale care trăiesc mai ales în pampasurile din America și în jurul strâmtorii Magellan.

Vă închipuiți cum au fost primiți Gordon și Baxter când s-au înapoiat în tabără, unul trăgând lama după el cu o funie, celălalt ținând câte un ied sub fiecare braț. De vreme ce mama lor îi alăpta încă, erau lesne de crescut. Poate că aveau să se înmulțească și să fie de mult folos coloniei. Firește, lui Doniphan îi părea rău de ocazia pierdută de a vâna ceva, dar dacă era vorba

Baxter aruncă bolasul...

de prins vânatul viu, trebui să recunoască și el că bolasul era mai folositor decât pușca.

Plini de voie bună, își luară cina. Lama, legată de un copac, păștea, în timp ce iezii zburdau pe lângă ea.

Noaptea nu a mai fost tot atât de liniștită ca și cea petrecută în deșertul de nisip. Partea aceasta de pădure era populată de animale mai de temut decât șacalii, fiind ușor de recunoscut după urletul lor, care în același timp e și lătrat. Către ora trei dimineața, trecură printr-o mare spaimă, căci auziră urlete sălbatice, care răsunau prin apropiere.

Doniphan, de veghe lângă foc, cu pușca la-ndemână, nu vruse mai întâi să-și deștepte colegii. Dar urletele se înteţiră într-atât, încât Gordon și ceilalți se deșteptară singuri.

– Ce e ? întrebă Wilcox.

– Trebuie să fie o haită de fiare care ne dau târcoale, spuse Doniphan.

– Jaguari, probabil, sau cuguari, răspunse Gordon.

– La fel de fioroși, și unii, și alții.

– Nu tocmai, Doniphan. Cuguarul e mai puțin primejdios, dar în haită sunt foarte răi.

– Las' că-i primim noi bine! zise Doniphan, pregătindu-se să-i întâmpine, în timp ce ceilalți își luară revolverele.

– Nu trageți decât la sigur, spuse Gordon. De altfel, cred că focul va împiedica fiarele să se apropie.

– Nu sunt departe, îi preveni Cross.

Într-adevăr, haita trebuia să fi fost aproape, căci nu era chip să-l mai ții pe Phann; totuși nu puteai vedea nimic prin bezna de sub copaci.

De bună seamă că animalele obișnuiau să vină să se adape noaptea în locul acela și, găsindu-l ocupat, urlau cât puteau de ciudă. S-or mulțumi cu atât, sau se vor năpusti și se va încinge o luptă care s-ar putea sfârși rău?

Deodată, la mai puțin de douăzeci de pași, se văzură luminițe care se mișcau prin întuneric, apoi, deodată, urmă o detunătură. Doniphan trăsese un foc, urmat de urlete și vaiete prelungi. Tovarășii săi stăteau cu revolverele pregătite, gata să tragă dacă fiarele ar fi năvălit spre tabără.

Baxter, luând atunci o creangă aprinsă, o azvârli cu putere în direcția unde luciseră ochii de jăratic. Fiarele, dintre care una fusese sigur lovită de glonțul lui Doniphan, o luară atunci la fugă în desișurile din Traps-Woods.

– Au șters-o! strigă Cross.

– Drum bun! exclamă Service.

– Dar dacă se întorc? întrebă Cross.

– Nu cred, zise Gordon, însă trebuie să stăm de veghe până-n zori.

Mai puseră lemne pe foc și avură grijă să nu se stingă până se crăpă de ziuă. Atunci, băieții ridicară tabăra și se afundară în codru, să vadă dacă vreuna dintre fiare nu fusese răpusă.

La douăzeci de pași, o baltă mare de sânge. Animalul fugise totuși. Poate că ar fi fost lesne de găsit, dacă l-ar fi trimis pe Phann pe urme, însă Gordon găsi cu cale că nu era nevoie să se aventureze mai departe în pădure, așa încât nu se putură lămuri dacă au fost jaguari, cuguari sau alte sălbăticiuni. Principalul era că scăpaseră cu toții teferi.

Pe la șase dimineața porniră din nou la drum. Nu mai era timp de pierdut, dacă voiau să străbată cele nouă mile ce despărțeau Dike-Creek de French-Den.

Service și Webb avură grijă de iezi, iar lama fu bucuroasă să-i urmeze, dusă cu o frânghie de Baxter.

Drum plicticos, de-a lungul falezei Auckland. Pe stânga, un șir de copaci ce formau uneori desișuri de nepătruns sau creșteau în pâlcuri la marginea poienilor. În dreapta, pereți drepți de stâncă, brăzdați de straturi de pietriș intercalate în calcar, și care păreau că se înalță pe măsură ce coteau spre sud.

La unsprezece dimineața poposiră pentru dejun. Ca să nu piardă vremea, se înfruptară cu merinde din sac și porniră mai departe.

Înaintau repede. Părea că nimic nu-i va întârzia, când, pe la trei după-amiază, o detunătură de armă se auzi pe sub copaci. Doniphan, Webb și Cross, urmați de Phann, erau la vreo sută de pași înainte. Cei rămași în urmă nu-i mai vedeau, când deodată îi auziră strigând:

– Păziți! Păziți!

Voiau să-i înștiințeze pe Gordon, Wilcox, Baxter și Service să se ferească de vreo primejdie?

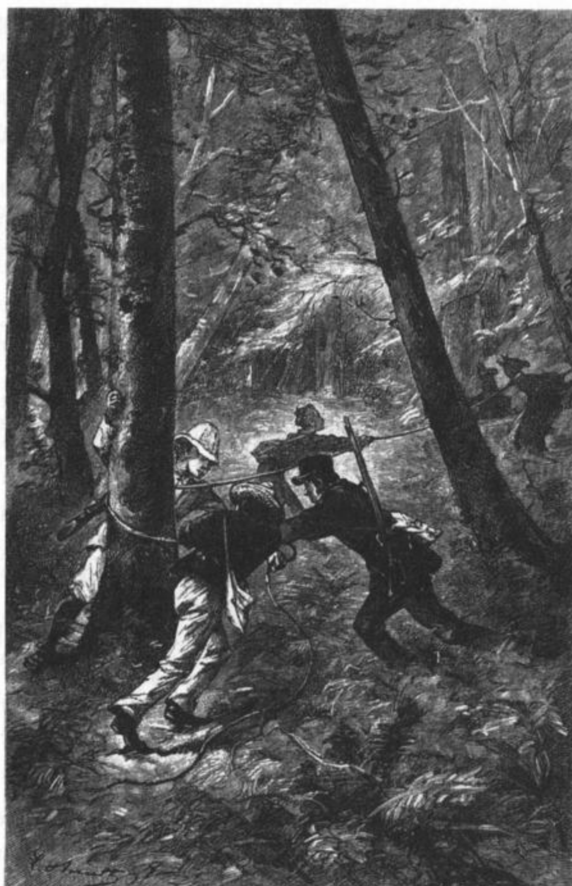
Pe neașteptate, dintr-un șanț apăru un animal mare. Baxter, care tocmai își pregătea lasoul, îi făcu vânt, învârtindu-l deasupra capului, și-l aruncă cu atâta dibăcie, încât ochiul curelei căzu peste gâtul animalului în așa fel, încât acesta nu mai putu scăpa. Animalul fiind foarte puternic, l-ar fi târât pe Baxter cu el, dacă Gordon, Wilcox și Service n-ar fi apucat celălalt capăt al lasoului și nu l-ar fi petrecut pe după un copac, înfășurându-l de câteva ori.

Puțin după aceea, Webb și Cross ieșeau din pădure, urmați de Doniphan, care bombănea bosumflat:

– Afurisit animal! Cum de mi-a scăpat!

– Lui Baxter uite că nu i-a scăpat! spuse Service. Și-l avem viu, iată, viu!

– Ce-are a face? Parcă tot nu trebuie omorât? zise Doniphan.

Ceilalți petrecură lasoul pe după un copac...

– Omorât? sări Gordon. Să-l omori, când vine tocmai la vreme pentru a fi înhămat?

– Ce spui? se miră Service.

– E un guanac, lămuri Gordon, și guanacii sunt folosiți la înhămat în America de Sud!

Dar oricât ar fi fost de folositor guanacul, lui Doniphan tot nu-i trecea supărarea că nu l-a omorât el. Firește însă că nu spuse nimic și veni să vadă mai de aproape frumosul exemplar al faunei din insula Chairman.

Cu toate că, în științele naturii, guanacul trece ca făcând parte din aceeași familie cu cămila, totuși nu seamănă deloc cu animalul atât de răspândit în nordul Africii. Guanacul, cu gâtul lui subțire, cu capul fin, cu picioarele lungi și delicate, de animal iute și ager, cu blana lui galbenă, cu pete albe, nu e cu nimic mai prejos decât cei mai frumoși cai americani. Sigur că putea fi întrebuințat pentru tracțiune ori deplasări grabnice, dacă era mai întâi îmblânzit, apoi dresat, cum obișnuiesc adesea fermierii din pampasul argentinian. De altfel, guanacul e sfios, iar acesta nici măcar n-a încercat să se împotrivească. De cum i-a dezlegat Baxter lațul care-l strângea de gât, s-a lăsat dus de capătul lasoului ca de un frâu.

Hotărât lucru, excursia aceasta în nordul lacului Family a fost de mult folos coloniei. Guanacul, lama cu cei doi iezi, descoperirea arbustului de ceai și a plantelor *trulca* și *algarroba* erau destul pentru ca Gordon, dar mai ales Baxter să fie primiți cu alai, cu atât mai mult cu cât Baxter, care n-avea nimic din îngâmfarea lui Doniphan, nici n-a căutat să-și facă un merit dintr-asta.

În orice caz, Gordon fu foarte mulțumit că bolasul și lasoul puteau fi de un ajutor neprețuit. Bineînțeles că Doniphan rămânea un țintaș de seamă, pe care te puteai bizui la nevoie, dar îndemânarea lui însemna de fiecare dată o pierdere de praf de pușcă și de alice. Iată de ce Gordon își propunea să-i încurajeze pe copii să întrebuințeze și aceste unelte de vânătoare, de care indienii se folosesc atât de minunat. După hartă, le mai rămâneau acum încă patru mile până la French-Den, așa că lungiră pasul ca să ajungă înainte de căderea nopții. Ce n-ar fi dat Service să încalece pe guanac și să-și facă o intrare senzațională pe „bidiviul" acesta! Dar Gordon îl opri. Era mai cuminte ca animalul să fie mai întâi dresat pentru călărie.

– Sper că nu s-o lăsa prea mult rugat! zise el. Și în caz că nu mă vrea călare, măcar să ne tragă căruța. Răbdare, dar, Service, și nu uita lecția pe care ți-a dat-o struțul!

Pe la șase seara erau în fața grotei French-Den. Micul Costar, care se juca pe terasa de sport, dădu de veste că vine Gordon. Într-o clipă, Briant și ceilalți alergară în întâmpinarea lor și, cu urale nesfârșite, îi primiră pe exploratori.

XVI

BRIANT E MÂHNIT DE JACQUES – ÎMPREJMUIRE ȘI CURTE DE PĂSĂRI – ZAHĂR DIN ARȚAR – STÂRPIREA VULPILOR – O NOUĂ EXPEDIȚIE LA GOLFUL SLOUGHI – ÎNHĂMARE – FOCILE MASACRATE – SĂRBĂTORIREA CRĂCIUNULUI – TRĂIASCĂ BRIANT!

La French-Den fusese liniște în lipsa lui Gordon. Șeful avea de ce să fie mândru de Briant, pe care și cei mici îl iubeau din toată inima. Dacă Doniphan n-ar fi fost atât de înfumurat și de invidios, ar fi prețuit și el cum se cuvine meritele de netăgăduit ale colegului lor. Fapt este însă că pe Doniphan nu-l puteai schimba și, cum avea o mare influență asupra lui Wilcox, Webb și Cross, aceștia îi cântau în strună ori de câte ori era vorba să se opună tânărului francez, atât de deosebit și prin gesturi, și prin fire de colegii lui anglo-saxoni. Briant nu-i luă în seamă. El făcea ceea ce credea că e de datoria lui să facă, fără să-i pese de ce gândesc alții despre el.

Ce-l mâhnea într-adevăr însă era purtarea tot mai ciudată a fratelui său. Cu câteva zile în urmă, Briant îl întrebase din nou stăruitor ce e cu el și dacă-l doare ceva, dar acesta, tot șovăielnic, i-a răspuns:

– Nu, frate, nu! N-am nimic!

– De ce nu-mi spui, Jacques? Faci rău! Ar fi o ușurare și pentru tine, și pentru mine. Ești din ce în ce mai tăcut, mai îngândurat. Ce te apasă? Doar sunt fratele tău mai mare! Am dreptul să știu ce te mâhnește într-atâta. Ai făcut ceva rău?

– Frate! avu o mișcare Jacques, ca și când n-ar mai fi putut suporta atâta apăsare și remușcare tainică. Ce-am făcut? Tu poate că m-ai ierta... dar ceilalți... ceilalți...

– Ceilalți? Care ceilalți? exclamă Briant. Ce vrei să spui, Jacques?

Ochii lui Jacques se umplură de lacrimi și, oricât stărui Briant, nu putu să adauge decât:

– Mai târziu!... Mai târziu ai să afli!...

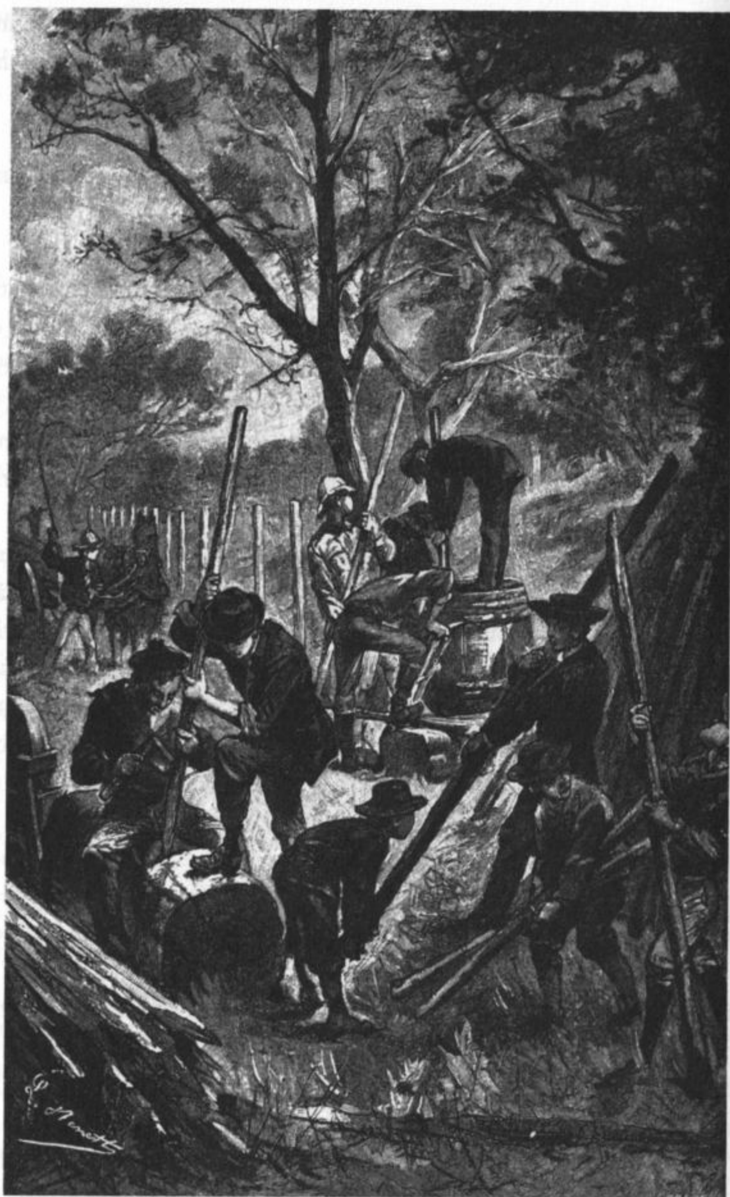
E lesne de înțeles cât de îngrijorat era Briant. Ce s-a putut petrece atât de grav în trecutul fratelui său? Trebuia să afle cu orice preț. De îndată ce se înapoie Gordon, Briant îi vorbi de mărturisirea smulsă pe jumătate de la fratele său și-l rugă să intervină și el.

– La ce bun? spuse Gordon, dând dovadă de înțelepciune. Mult mai bine e să-l lași să spună singur. Ce a putut să facă? Sigur că o copilărie, căreia îi exagerează importanța. Lasă-l pe el să spună!

Chiar de-a doua zi, 9 noiembrie, toată colonia se și apucă de lucru. Totdeauna se găsea ceva de făcut. Mai întâi de toate însă trebuiau să-l ajute pe Moko, care se plângea că i s-a golit cămara, cu toate că în lațurile întinse în jurul lui French-Den se prindea mereu câte ceva. Lipsea însă vânatul mare. Era, așadar, nevoie să facă niște capcane mai solide, în care să se prindă lame, un fel de porci din America de Sud și iepuri, fără nicio risipă de muniții. Asta făcură mai toată luna lui noiembrie, echivalând cu luna mai în latitudinile emisferei boreale.

De cum sosiră, guanacul, lama și cei doi iezi fură instalați sub copacii cei mai apropiați de French-Den. Priponiți de ei cu frânghii lungi, puteau să se miște în voie pe o anumită rază. Câtă vreme zilele erau lungi, mergea, dar pentru iarnă trebuia neapărat un adăpost bun. Așadar, Gordon hotărî să facă un staul și o împrejmuire apărată de o ulucă înaltă, la picioarele falezei, înspre lac, ceva mai încolo de intrarea în hol.

Se apucară de lucru și organizară un adevărat șantier, sub conducerea lui Baxter. Era o plăcere să-i vezi pe harnicii băieți cum mânuiau cu mai multă sau mai puțină pricepere uneltele din lada de tâmplărie a schoonerului, unii fierăstrăul, alții barda, alții rindeaua. Și dacă stricau ceva, o luau iar de la început. Din copacii de grosime mijlocie, tăiați din rădăcină și bine curățați de crengi, făcură parii de împrejmuire a unui spațiu, cât să cuprindă

Toată colonia se apucă de lucru.

douăsprezece animale care să trăiască în voie. Trunchiurile bine bătute în pământ și prinse între ele cu grinzi erau destul de solide ca să facă fața oricărei încercări a vreunui animal sălbatic de a da gardul jos sau de a sări peste el.

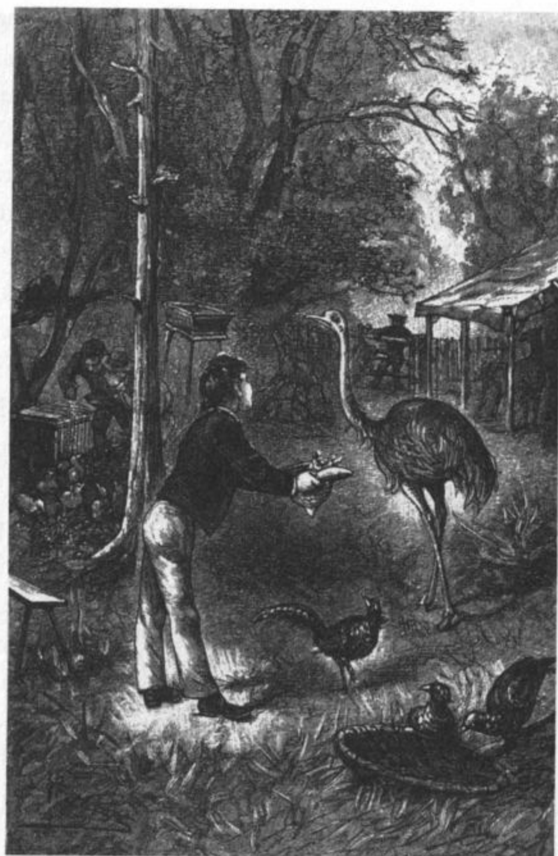
Cât despre staul, îl făcură din bordajul iahtului, care-i scuti pe tinerii dulgheri să mai tragă scânduri din trunchiurile copacilor, lucru mult prea greu în astfel de condiții. Acoperiră staulul cu o pânză groasă, gudronată, care să reziste la rafalele de vânt. Pe jos, drept culcuș, un strat gros de ierburi uscate, cât mai des schimbate, iar drept hrană, iarbă verde proaspătă, mușchi și frunze strânse din vreme, mai mult nu era nevoie pentru ca niște animale domestice să fie ținute cum trebuie. Garnett și Service, a căror însărcinare anume era să vadă de ogradă, au fost răsplătiți din plin văzând că atât guanacul, cât și lama se îmblânzeau pe zi ce trece.

În curând ograda avea să adăpostească și alți oaspeți: mai întâi încă un guanac, căzut într-una dintre capcanele din pădure, apoi o pereche de lame, mascul și femelă, prinse de Baxter cu ajutorul lui Wilcox, care învățase și el să mânuiască bine bolasul. Mai veni și un struț, căruia Phann îi oferea prilej să alerge. Dar își dădură seama că au să pătimească ce au pătimit cu primul, cu toată bunăvoința lui Service, care-și bătu capul și cu el; totul era însă în zadar.

Bineînțeles că până să fie gata staulul, guanacul și lama stătură noaptea în cămară, căci șacalii, vulpile și alte fiare sălbatice le dădeau târcoale până lângă French-Den, așa că era mai cuminte să nu fie lăsate afară.

În timp ce Garnett și Service aveau de lucru mai mult la animale, Wilcox și parte din ceilalți nu încetau să întindă capcane și lațuri, pe care le inspectau zilnic. Se mai găsi de lucru și pentru doi dintre cei mici – Iverson și Jenkins –, căci dropiile și găinile sălbatice, bibilicile și *tinamu* – găinușa-de-mare – aveau nevoie de o curte de păsări, pe care Gordon puse s-o facă într-un colț al ogradei și dădu sarcină copiilor să aibă grijă de ea, lucru pe care-l îndepliniră cu multă tragere de inimă.

Moko nu se mai plângea; avea acum și lapte de la lamă, și ouă de la păsări, și poate i-ar fi venit în minte să facă deseori și dulciuri, dacă Gordon nu l-ar fi ținut din scurt pentru risipa de zahăr. Numai în zilele de duminică

Mai veni și un struț...

și de sărbătoare îl vedeai că pune pe masă câte o minunăție, care-i făcea pe Dole și pe Costar să se lingă pe buze.

Dar dacă nu le sta în putință să-și facă singuri zahăr, oare nu s-ar fi găsit cumva o substanță care să-l înlocuiască? Service, tot cu „Robinsonii" în mână, era de părere că e destul să caute și vor găsi. Gordon caută, într-adevăr, și până la urmă descoperi printre tufișurile din Traps-Woods un pâlc de copaci care, trei luni mai târziu, în primele zile de toamnă aveau să fie plini de niște frunze roșii de toată frumusețea.

– Sunt arțari, zise Gordon, pomi care dau zahăr.

– Pomi de zahăr! exclamă Costar.

– Nu, mâncăcios mic, îi spuse Gordon. Am spus: care dau zahăr! Așa că pune-ți pofta-n cui!

Asta era una dintre cele mai de seamă descoperiri pe care le făcuseră de la așezarea lor la French-Den. Cu o simplă crestătură în coaja arțarului, Gordon obținu un lichid produs prin condensare și care, întărindu-se, dădea o substanță dulce. Deși inferioară în calități zaharoase sfeclei și trestiei-de-zahăr, era totuși o substanță neprețuită pentru preparatele culinare, în orice caz, mai bună decât alte produse de acest fel, care se extrag din mesteacăn primăvara.

Acum, că aveau zahăr, avură în curând și lichior. Îndemnat de Gordon, Moko încercă și puse să fermenteze bobițele de *trulca* și de *algarroba*. Strivite mai întâi într-un vas, cu un mai greu de lemn, bobițele lăsară un lichid alcoolic și parfumat, cu care, în lipsă de zahăr din arțar, puteau îndulci băuturile calde.

Cât despre foițele culese din arborele de ceai, toți fură de părere că erau aproape la fel de aromate ca și ceaiul chinezesc, fapt care îi îndemna ca, la fiecare drum prin pădure, să-și facă o cât mai mare provizie din el.

Pe scurt, dacă insula Chairman nu le oferea chiar belșugul, e sigur că le dădea cel puțin cele de trebuință. Duceau însă lipsă de zarzavaturi proaspete și trebuiau să se mulțumească cu cele conservate, din care mai aveau doar vreo sută de cutii, economisite de Gordon cât mai mult timp posibil. Briant încercase zadarnic să salveze niște pipernicite de igname, un fel de legume semănate cândva de François Baudoin. Din fericire însă, pe marginea lacului, cum am mai spus, creștea foarte multă țelină și, cum nu aveau de ce face economie, în ea rămânea nădejdea să înlocuiască cu succes celelalte legume.

Bineînțeles că plasele pentru pescuit, întinse pe malul stâng al râului în toamnă, erau transformate, odată cu primăvara, în plase pentru vânat. Au fost prinse, între alte păsări, prepelițe mici și scoicari veniți, desigur, din regiuni mai îndepărtate ale insulei.

Doniphan, pe de altă parte, ar fi vrut să exploreze și întinsurile de mlaștini de pe cealaltă parte a râului Zeelanda. Era însă primejdios să te

avânți în regiunile acelea, mai toată vremea înecate de apele lacului crescut de maree.

Wilcox și Webb mai prinseră și ceva aguți, mari cât niște capre, cu o carne albă, cam seacă, amintind de carnea de iepure, cât și de cea de porc. Iuți de picior, erau greu de fugărit, chiar cu ajutorul lui Phann. Totuși, când erau în vizuină, pe sub mușuroaie, era destul să fluieri încetișor, că ieșeau la gura mușuroiului și-i prindeai numaidecât. În câteva rânduri, vânătorii noștri mai aduseră mufete, gluton și zorilos, asemănători cu jderul, cu o blană neagră, lucioasă, cu dungi albe, dar care împrăștiau un miros nesuferit.

– Cum or fi putând să suporte un asemenea miros? întrebă Iverson.

– Ce vrei! Chestie de obișnuință! răspunse Service.

Cât despre pești, dacă în râu nu găseau decât peștișori mici numiți galaxias, în lacul plin de pești mai mari găseau și păstrăvi frumoși, dar care, oricât îi fierbeau, tot mai păstrau un fel de gust sălciu. Le rămânea, e drept, putința să pescuiască, printre alge și printre rădăcinile lungi de fucus din golful Sloughi, niște pești asemănători morunului, care se refugiau aici cu grămada. Și cum era tocmai la vremea când somonii încep să pornească în susul râului Zeelanda, Moko trebuia să se îngrijească de aprovizionare, căci, păstrați în sare, aceștia le asigurau o minunată hrană pe timp de iarnă.

Tot atunci, lui Gordon îi veni în minte să-l pună pe Baxter să facă arcuri din ramuri mlădioase de frasin, cu săgeți din trestie, la vârful cărora se punea un cuișor – arma cu care Wilcox și Cross, cei mai îndemânatici după Doniphan, nimereau când și când ceva vânat mărunt.

Cu toate că Gordon, grijuliu, se împotrivea de obicei la orice risipă de muniții, veni și o împrejurare care-l scoase din zgârcenia de totdeauna.

Într-o zi – era în 7 decembrie –, Doniphan, luându-l deoparte, îi spuse:

– Gordon, ne-au năpădit șacalii și vulpile! Vin în haite noaptea și ne strică cursele, mâncând și vânatul din ele. Trebuie să-i stârpim!

– Ei, și nu putem pune capcane? îi răspunse Gordon, simțindu-l unde bate.

– Capcane? zise Doniphan, cu același dispreț dintotdeauna pentru asemenea mijloace vulgare. Capcane! Hai, treacă-meargă, dacă ar fi vorba numai de șacali, care de proști ce sunt dau în gropi. Dar cu vulpile nu merge! Sunt prea viclene! Simt, oricât s-ar strădui Wilcox! Parcă văd că

într-o noapte ne năpădesc ograda, de nu se mai alege nici praful de păsările noastre!

– Dacă e așa, se schimbă lucrurile! Pun la bătaie câteva duzini de cartușe. Dar să știi, tragi numai la sigur!

– Bine, Gordon, las' pe mine! Mâine-noapte le ațînem calea, și o să fie un măcel cum nu s-a pomenit!

E drept că trebuiau stârpite cât mai degrabă. Vulpile de aici, și îndeosebi cele din America de Sud, sunt, se pare, mai viclene decât cele din Europa. Într-adevăr, prin apropierea fermelor fac prăpăd: le dă prin minte și să roadă cureaua care împiedică picioarele cailor sau vitelor de la pășune.

Când se-nnoptă, Doniphan, Briant, Wilcox, Baxter, Webb, Cross și Service trecură la postul din marginea unui „covert" – nume ce se dă în Anglia unei întinderi pline de tufișuri și mărăciniș. Un astfel de covert se afla lângă Traps-Woods, înspre lac.

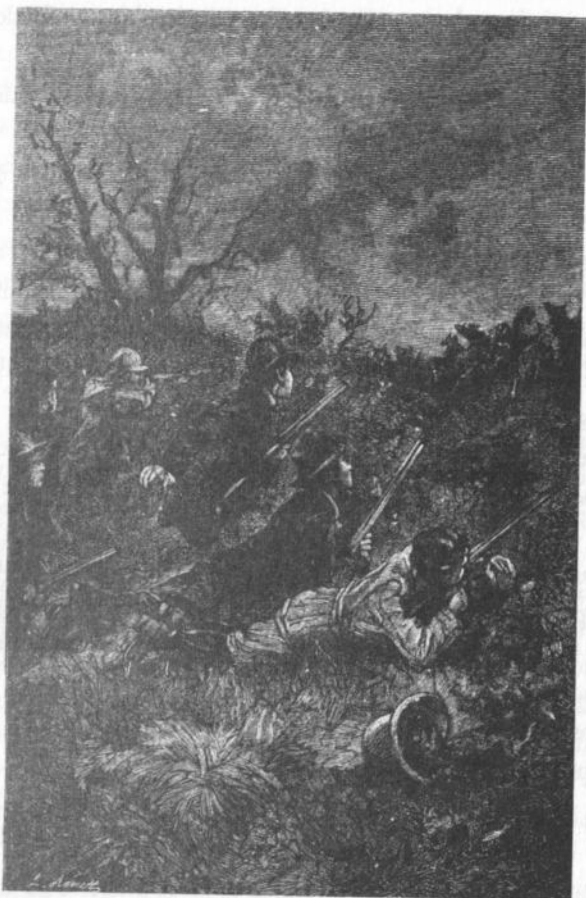
Pe Phann nu-l luară cu ei. I-ar fi stânjenit cu neastâmpărul lui și l-ar fi simțit vulpile. De altfel, nu putea fi vorba să le ia urma, căci vulpile, chiar când sunt încălzite de goană, tot nu lasă miros după ele, sau dacă lasă, e atât de slab, încât nici cei mai grozavi câini nu-l simt.

Să fi fost unsprezece noaptea, când Doniphan și însoțitorii lui se așezară la pândă printre tufele sălbatice din marginea covertului.

Era o noapte întunecoasă. O tăcere adâncă, netulburată nici de cea mai mică adiere de vânt, lăsa să se audă foșnetul trecerii vulpilor printre ierburile uscate.

Puțin după miezul nopții, Doniphan semnală că o haită de vulpi e pe aproape și trece spre lac să se adape.

Vânătorii așteptară cu nerăbdare să se strângă vreo douăzeci la un loc – lucru care ceru timp, căci înaintau ferit, de parcă s-ar fi așteptat la vreo cursă. Deodată, la un semn al lui Doniphan, răsunară câteva focuri. Toate nimeriră în plin. Cinci-șase vulpi se rostogoliră pe jos, în timp ce celelalte, înnebunite, o apucau care încotro; dar fură și ele împușcate. În zori, zece dintre ele zăceau întinse printre hățișuri. Și cum măcelul continuă trei nopți la rând, colonia scăpă de oaspeții nepoftiți care puneau în primejdie animalele din țarc. Unde mai pui cele vreo cincizeci de blăni argintii de

Doniphan și însoțitorii lui se așezară la pândă...

toată frumusețea, care, fie ca îmbrăcăminte, fie în chip de covoare, veneau să sporească bunăstarea de la French-Den.

La 15 decembrie, mare expediție la golful Sloughi. Cum vremea era foarte frumoasă, Gordon fu de părere să meargă cu toții. Cei mici primiră vestea cu strigăte de bucurie.

Plecând în zorii zilei, era posibil să se poată înapoia înainte de căderea nopții. Dacă s-ar fi ivit vreo întârziere, puteau să-și petreacă noaptea sub copaci.

Adevăratul scop al expediției era o vânătoare de foci, care se refugiau în timpul iernii pe litoralul naufragiului. Era și timpul, căci uleiul pentru felinarul care fusese mereu umplut, în serile și nopțile iernii aceleia de pomină, era acum pe sfârșite, iar din provizia de lumânări făcute de François Baudoin nu mai rămăseseră decât două-trei duzini. Și uleiul din butoaiele de pe iaht, cel pentru felinarele din hol, se consumase mai tot, ceea ce-l preocupa serios pe prevăzătorul Gordon.

Nu-i vorbă, Moko punea el deoparte destule grăsimi de la vânat – ierbivore, rumegătoare și păsări –, dar bineînțeles că se terminau degrabă la bucătărie. Nu era oare posibil să le înlocuiască cu o grăsime pe care natura le-o scotea de-a gata în cale sau aproape de-a gata? În lipsă de grăsime vegetală, n-aveau să găsească mijlocul să-și procure un stoc infinit de grăsime animală?

Ba da, și încă cum, dacă reușeau să vâneze un număr oarecare de foci, de otarii din acestea îmblănite, care veneau în timpul verii să se întindă la soare, printre colții stâncoși din golful Sloughi. Dar trebuiau să se grăbească, întrucât în curând focile aveau să plece spre apele din sud, ale Oceanului Antarctic. Așa încât expediția aceasta era de mare însemnătate, și pregătirile trebuiau făcute cu multă chibzuială, ca să aducă cât mai multe foloase.

De câtăva vreme, Service și Garnett își dădeau toată silința și izbutiseră să dreseze cei doi guanaci pentru tracțiune. Baxter le făcuse câte un căpăstru, cu hățuri împletite din ierburi trainice și acoperite cu fâșii de pânză de corabie cusute dublu. Dacă nu reușiseră însă să încalece animalele, cel puțin le puteau înhăma la cărucior. Tot mai bine decât să se înhame ei.

În ziua aceea, căruța fu deci încărcată cu muniții, merinde și diferite materiale și unelte, un cazan mare și șase butoaie goale care urmau să fie aduse înapoi pline cu untură de focă. S-au gândit că e mai bine să taie focile în bucăți acolo, pe loc, decât să le aducă la French-Den și să strice tot aerul cu mirosuri dezgustătoare.

Plecară, așadar, în zorii zilei și făcură cu ușurință drumul în primele două ore ale dimineții. Dacă totuși carul n-a mers destul de repede, se datora pământului plin de hârtoape de pe malul drept al râului Zeelanda, care nu era cel mai nimerit pentru guanacii înhămați. Dar momentul cel mai greu a fost acela când mica trupă a trebuit să înconjoare balta de la Bog-Woods,

printre copacii din pădure. Era cam mult pentru piciorușele lui Dole și ale lui Costar, lucru care-l făcu pe Briant să-i ceară voie lui Gordon să-i așeze pe copii în cărucior ca să se odihnească, fără a se opri din drum.

Către ora opt, în vreme ce căruciorul se mișca din greu pe lângă marginea bălții, Cross și Webb, care mergeau înainte, strigară deodată la cei rămași în urma. Doniphan alerga să vadă ce e, urmat de ceilalți.

În mijlocul nămolului de la Bog-Woods, la o distanță de vreo sută de pași, se bălăcea o namilă de animal, pe care Doniphan îl recunoscu de îndată. Era un hipopotam gras și trandafiriu care, din fericire pentru el, se făcu nevăzut printre tufele dese din mlaștini, înainte ca ei să fi putut trage. De altfel, la ce bun să strici un glonț pe el?

– Ce e animalul acela mare? întrebă Dole, neliniștit numai la vederea lui.

– E un hipopotam, spuse Gordon.

– Un hipopotam! Ce nume caraghios!

– Asta înseamnă „cal de fluviu", zise Briant.

– Dar nici nu aduce a cal! rosti Costar, și avea dreptate.

– Sigur că nu, zise Service, mai bine i-ar zice „pocopotam"!

Reflecție justă, și care stârni râsul celor mici.

Era trecut de zece dimineața când Gordon puse piciorul pe țărmul golfului Sloughi. Poposiră pe malul râului, în locul unde-și făcuseră prima tabără, când au demontat iahtul.

Vreo sută de foci se încălzeau la soare, zburdând printre stânci. Altele se zbenguiau pe nisip, dincolo de bancurile de colți stâncoși.

Amfibiile acestea nu prea erau obișnuite cu prezența omului. Poate că nici nu văzuseră vreodată ființă omenească, de vreme ce numai de la moartea naufragiatului francez trecuseră peste douăzeci de ani. Așa se și explică de ce, cu toate că este o măsură obișnuită de prevedere la animalele fugărite din ținuturile arctice ori antarctice, nici chiar cele mai bătrâne n-au rămas de veghe ca în caz de primejdie. Totuși, era mai cuminte să nu le sperii mai din vreme, altfel, în câteva minute, n-ar mai fi rămas niciuna.

Din prima clipă când s-au văzut la Sloughi-Bay, ochii tuturor s-au îndreptat în larg, spre orizontul nesfârșit dintre Capul American și promontoriul falezei. Marea era cu totul pustie, motiv să se convingă că insula aceasta părea așezată departe de orice rută a corăbiilor sau vapoarelor.

S-ar fi putut totuși ca vreun vas să treacă prin fața insulei. În asemenea caz, un post de observație instalat pe coama falezei Auckland, sau chiar pe culmea promontoriului, unde să fie suit unul dintre micile tunuri ale schoonerului, ar fi poate mai indicat pentru a atrage atenția, decât catargul de semnalizări. Dar asta ar însemna să se stea de gardă zi și noapte la post și, prin urmare, departe de French-Den. Gordon găsea că ar fi o absurditate. Însuși Briant, care nu visa decât înapoierea în patrie, fu de aceeași părere. Ce păcat că French-Den nu era situat pe coasta falezei, chiar în fața golfului!

După un dejun luat în grabă, în vreme ce focile se lăfăiau pe țărm la căldura soarelui de amiază, Gordon, Briant, Doniphan, Cross, Baxter, Webb, Wilcox, Garnett și Service se pregăteau să le vâneze. În același timp, Iverson, Jenkins, Jacques, Dole și Costar urmau să rămână în tabără, sub paza lui Moko, împreună cu Phann, care trebuia ținut pe loc, să nu sperie vânatul. Ei, de altfel, trebuiau să vadă și de guanaci, care rămăseseră să pască pe sub copacii de la marginea pădurii.

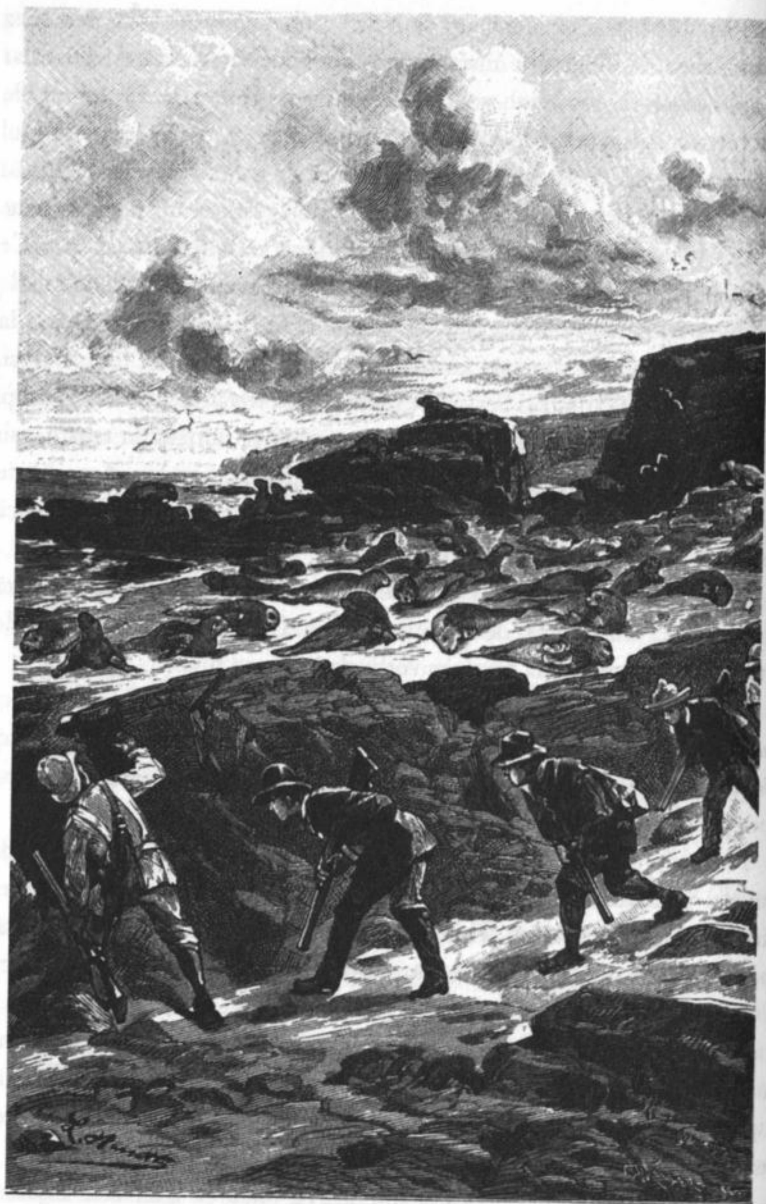
Toate armele din colonie, puști și revolvere, fuseseră luate pentru această vânătoare, ca și cantitatea de muniții necesară. Gordon se arătase darnic de astă dată, ca întotdeauna când era vorba de interesul tuturor.

Mai întâi de toate trebuiau să le taie focilor calea către mare. Doniphan, căruia colegii îi încredințaseră conducerea, îi sfătui să se lase în josul râului, până la vărsare, și să se ascundă după mal. De acolo era lesne să se furișeze apoi printre șirurile de colți stâncoși și să înconjoare plaja.

Planul fu executat cu multă prudență. Tinerii vânători, la o distanță de treizeci-patruzeci de pași unul de altul, făcură în curând un semicerc între țărm și mare. Apoi, la un semn al lui Doniphan, se ridicară toți deodată, focurile de pușcă răsunară în același timp, și fiecare împușcătură făcu câte o victimă.

Focile rămase neatinse se ridicară bătând din cozi și înotătoare. Înspăimântate mai ales de zgomot, se aruncau în salturi printre stânci. Le fugăriră atunci cu revolverele. Doniphan, dezlănțuit, făcu minuni, dar nici ceilalți nu se lăsară mai prejos.

Măcelul nu dură decât câteva minute, cu toate că animalele fuseseră hăituite până la povârnișul stâncilor. De acolo, cele care scăpară cu viață se făcură nevăzute, lăsând pradă pe țărm vreo douăzeci, moarte și rănite.

Planul fu executat cu multă prudență...

Expediția reușise din plin, și vânătorii, înapoiați la tabără, își făcură sub copaci o așezare ca pentru treizeci și șase de ore.

După-amiază se îndeletniciră cu o operație nespus de dezgustătoare. Gordon însuși luă parte, și, pentru că era o treabă necesară și în interesul tuturor, munciră toți, cu hotărâre. Trebuiau mai întâi să care pe nisip toate focile care căzuseră printre bancurile de stânci; și cu toate că animalele nu erau prea mari, fu totuși destul de greu.

Între timp, Moko făcuse, cu ajutorul a două pietroaie, o vatră deasupra căreia pusese cazanul. Sferturile de focă, ciopârțite în bucăți de cinci-șase livre fiecare, erau zvârlite în cazan, după ce acesta fusese mai întâi umplut cu apă luată din râu în vremea refluxului. Câteva clipe de fierbere au fost de-ajuns pentru ca un strat limpede de grăsime să se ridice la suprafață. O adunară și umplură pe rând butoaiele.

Operația aceasta răspândi însă un miros urât, nesuferit. Fiecare își astupă nasul, dar nu și urechile, ca să audă toate glumele care se făceau pe socoteala unei asemenea ocupații neplăcute. Până și delicatul „lord Doniphan" se supuse corvezii, care se mai prelungi și a doua zi. Până-n seară, Moko reuși să obțină câteva sute de galoane de ulei. Nici nu le trebuia mai mult. Cu asta, luminatul la French-Den era asigurat pe toată iarna. Dar nici focile nu se mai întoarseră pe stânci sau pe țărm și nici n-aveau să mai vină pe litoralul golfului Sloughi până nu le-o trece spaima.

În dimineața următoare ridicară tabăra din zori, spre ușurarea tuturora, cum e și lesne de înțeles. De cu seară încărcaseră căruța cu butoaie, cu unelte și scule, și, pentru că era cu mult mai greu la întors decât la dus, guanacii aveau s-o care mai încet, cu atât mai mult cu cât drumul urca simțitor înspre lac.

La plecare, toată împrejurimea răsuna de țipetele asurzitoare a mii de păsări de pradă, ulii și șoimi, care, veniți din interiorul insulei, se năpustiră pe resturile de focă din care n-avea să mai rămână nici fărâmiță.

După un ultim salut adresat drapelului care flutura pe coama falezei Auckland și o ultimă privire spre depărtările albastre ale Pacificului, micuța ceată porni pe malul drept, în susul râului Zeelanda.

Înapoierea se petrecu fără niciun incident. Cu toate greutățile drumului, guanacii își îndepliniră atât de bine sarcina, iar băieții cei mari îi ajutară atât

de la vreme, pe unde urcușul era mai greu, încât ajunseră la French-Den înainte de șase seara.

A doua zi și în zilele următoare, gospodăriră ca de obicei. Încercară untura de foca în lămpile felinarelor și văzură că, deși de o calitate inferioară, dădea destulă lumină și în hol, și în depozit. Scăpaseră de teama să nu rămână cufundați în întuneric în lungile luni de iarnă.

Între timp se apropia Crăciunul. Gordon ținea, cu drept cuvânt, să-l sărbătorească cu oarecare solemnitate, ca pe o datină a țării pierdute, ca pe un prinos sufletesc adus familiilor lor din depărtare. Ah, dacă acești copii s-ar fi putut face auziți, cum ar fi strigat ei: „Suntem aici... toți! Trăim!... Trăim!... Și ne vom revedea!..." Da, ei mai păstraseră nădejdea pe care părinții lor, acolo, la Auckland, o pierduseră!

Gordon îi anunță doar că zilele de 25 și 26 decembrie sunt zile de repaus la French-Den și că acest întâi Crăciun petrecut pe insula Chairman îl vor sărbători așa cum unele țări din Europa sărbătoresc întâia zi a anului.

Ce bucurie pe toți la auzul unei asemenea vești! Era de la sine înțeles că, în cinstea lui 25 decembrie, urma să aibă loc un dejun de gală și că Moko avea să pregătească minunății. Atât el, cât și Service se tot sfătuiau și tot șopoteau prin colțuri, în timp ce Dole și Costar, făcând mai dinainte zâmbre, stăteau la pândă să vadă ce și cum. La cămară, de altfel, erau de toate, cât pentru un banchet.

Ziua cea mare veni. Afară, deasupra ușii de la intrare, Baxter și Wilcox aranjaseră artistic fanioanele și pavilioanele iahtului *Sloughi,* care dădeau un aer de sărbătoare și de măreție locuinței de la French-Den.

De cum se lumină de ziuă, o salvă puternică de tun duse în depărtări ecourile bucuriei din Auckland-Hill. Era salva trimisă de unul dintre cele două tunuri mici, îndreptate în afară printr-o deschizătură din peretele holului, salvă pe care Doniphan a tras-o în cinstea zilei de Crăciun.

Îndată după aceea, copiii merseră să le ducă celor mari urările de bine pentru noul an, la care aceștia răspunseră cu alte urări făcute cu dragoste părintească. Mai mult, în cinstea șefului insulei Chairman, Costar spuse o poezioară, și încă destul de bine.

Fiecare-și pusese hainele de sărbătoare. Vremea era minunată, și ziua întreagă se plimbară de-a lungul lacului și jucară cu toții fel de fel de jocuri

pe terenul de sport, căci luaseră cu ei de pe bordul iahtului toate piesele speciale ale jocurilor atât de obișnuite în Anglia: bile, mingi, capete de tacuri de biliard, rachete. Unele piese erau pentru „golf" – care constă în a plasa mingea de cauciuc în diferite gropi mici, săpate la distanțe mari, altele pentru „fotbal" – joc în care mingea se lovește cu piciorul, altele pentru „bowls" – bile de lemn pe care le arunci cu mâna, căutând să le îndrepți direcția deviată din cauza formei ovale, și altele, în sfârșit, pentru „fives" – care amintește jocul de-a mingea în perete.

Era o zi de petrecere din plin; mai ales copiii se bucurară. Și liniște: nici discuții, nici certuri. E drept că Briant a căutat să-i distreze mai ales pe Dole, Costar, Iverson și Jenkins, dar nu a putut cu niciun chip să și-l apropie pe Jacques. Cât despre Doniphan și grupul lui de totdeauna, Webb, Cross și Wilcox, s-au ținut deoparte, oricât a stăruit Gordon să-i adune pe toți laolaltă.

În sfârșit, când o nouă salvă de tun anunță ora dejunului, tinerii oaspeți veniră degrabă să-și ocupe locurile la banchetul dat în sufrageria încăperii ce servea și de cămară.

În mijlocul mesei lungi, învelită cu o frumoasă față de masă albă, se afla un pom de Crăciun înfipt într-un vas mare, înconjurat de verdeață și de flori. Pe crengile lui erau suspendate stegulețe mici, în culorile Angliei, Americii și Franței.

Moko, care se întrecuse în pregătirea meniului, se ținea foarte mândru de atâtea complimente primite de el și de Service, care-l ajutase. Un iepure *aguti* înăbușit, ostropel de găinușă *tinamu*, un iepure fript și împănat cu ierburi aromatice, o dropie friptă cu aripile în sus și ciocul în aer, ca un fazan din cei mai grozavi, trei cutii cu legume conservate și un puding – dar ce puding! – în formă de piramidă, cu tradiționalele stafide de Corint amestecate cu bobițe de *algarroba* și care de mai bine de o săptămână era îmbibat cu rom. Apoi, câteva păhăruțe de vin alb, de vișinată, lichioruri, ceai și cafea, ca desert. Nici că s-ar fi putut sărbători mai strălucit un Crăciun pe insula Chairman!

Briant închină un pahar și ținu o cuvântare în cinstea lui Gordon, care-i răspunse bând în sănătatea coloniei și în amintirea familiilor absente.

Moko se întrecuse pe sine în pregătirea meniului...

În sfârșit, gestul mișcător al lui Costar, care se ridică, în numele celor mici, mulțumind lui Briant pentru grija de care dădea dovadă totdeauna față de ei.

Briant nu-și mai putu ascunde emoția când toți izbucniră în urale în cinstea lui, urale care nu-și găsiră însă ecou și în inima lui Doniphan.

XVII

PREGĂTIRI ÎN VEDEREA IERNII VIITOARE – CE PROPUNE BRIANT – PLECAREA LUI BRIANT, A LUI JACQUES ȘI A LUI MOKO – TRAVERSAREA LACULUI – EAST-RIVER, UN MIC PORT LA GURA RÂULUI – MAREA DIN RĂSĂRIT – JACQUES ȘI BRIANT – ÎNAPOIEREA LA FRENCH-DEN

Opt zile mai târziu, intrau în anul 1861. Aici, în emisfera australă, Anul Nou începea în toiul verii.

Se împlineau zece luni de când tinerii naufragiați ai iahtului *Sloughi* fuseseră aruncați de furtună pe insulă, la 1 800 de leghe depărtare de Noua Zeelandă.

Trebuie să recunoaștem că, între timp, situația lor se îmbunătățise din ce în ce. Părea chiar că de-aici înainte vor putea birui grijile vieții de fiecare zi. Rămâneau totuși aruncați pe un pământ străin! Sprijinul din afară, singura lor speranță, avea să le vină oare? Și avea să le vină înainte de reînceperea vremii rele? Sau poate aveau să îndure din nou cumplitele geruri ale unei ierni antarctice?

Până acum, cel puțin, au scăpat sănătoși. Toți, mari și mici, se văzuseră cu bine în primăvară. Mulțumită înțelepciunii lui Gordon și grijii lui de fiecare clipă, care-l făcea uneori temut – și i se reproșa aceasta –, colonia n-a făcut nici imprudențe, nici risipe.

Dar oare aveau să fie ocoliți și de acum înainte de bolile de care suferă mai toți copiii, mai ales la o vârstă fragedă? Oricum, chiar dacă în prezent se simțeau destul de bine, viitorul rămânea plin de îngrijorări.

Iată de ce Briant se gândea, fără încetare, cum să găsească un mijloc să poată pleca. Dar numai cu bărcuța aceea de nimic a lor, cum să se încumete să străbată o întindere care putea să fie mare, dacă insula lor nu făcea parte dintr-un arhipelag din Pacific, sau dacă cel mai apropiat continent ar fi fost la câteva sute de mile? Chiar dacă doi-trei dintre cei mai îndrăzneți și-ar fi pus în cumpănă viața pentru a căuta vreun teritoriu în răsărit, câte șanse ar fi avut ca să ajungă la țintă? Iar ca să construiască o corabie destul de mare, cât să poată străbate aceste ținuturi ale oceanului, ar fi ei în stare? Desigur că nu. Era peste puterile lor – iată de ce Briant nu mai știa ce să pună la cale pentru salvarea tuturor.

Așadar, nu rămânea decât să aștepte și iar să aștepte, iar între timp să facă din French-Den o așezare din ce în ce mai confortabilă. Apoi, dacă nu în vara asta, pentru că era mult de lucru în vederea iernii, dar măcar în vara viitoare să cerceteze insula în întregime.

Se puseră cu nădejde pe lucru. Simțiseră pe pielea lor cât de cumplite sunt iernile antarctice. Săptămâni și, poate, chiar luni în șir, vremea rea îi poate ține zăvorâți în hol, iată de ce trebuiau să lupte de pe acum împotriva foamei și a frigului – dușmanii cei mai de temut.

Lupta împotriva frigului la French-Den nu era decât o chestiune de combustibil, și oricât de scurtă ar fi toamna, Gordon nu s-ar fi lăsat până n-ar fi adus din vreme destule lemne, cât să nu se stingă focurile nici ziua, nici noaptea.

Dar nu trebuia să se gândească și la animalele domestice închise în țarc și în curtea de păsări? Ca să le adăpostească în depozit, ar fi fost o strâmtoare nespusă, iar din punct de vedere igienic, o imprudență. Trebuia neapărat consolidat staulul din ogradă, ferit să nu înghețe și încălzit cu o sobă de lut care să păstreze înăuntru un aer călduț.

Baxter, Briant, Service și Moko își luară sarcina aceasta chiar din prima lună a noului an.

Cât despre cealaltă chestiune, tot atât de gravă, alimentarea pe toată iarna, Doniphan și tovarășii lui de vânătoare se angajară să o rezolve. Nu era zi să nu vadă de capcane, de lațuri și de plase.

Ceea ce prisosea peste consumul zilnic mergea să îngroașe rezervele din cămară, sub formă de cărnuri sărate ori afumate, pe care Moko le pregătea cu mare grijă. În felul acesta își asigurau o hrană îndestulătoare, oricât de lungă și geroasă ar fi fost iarna.

Totuși, mai trebuia făcută o explorare, nu pentru a cerceta toate ținuturile necunoscute din insula Chairman, ci măcar partea de răsărit a lacului. Să fi fost și acolo tot păduri, mlaștini și dune? Sau poate ar mai fi de găsit și alte posibilități de înlesnire a vieții?

Briant îi spuse într-o zi lui Gordon ce-l preocupa, dar sub altă formă:

– Cu toate că harta lui Baudoin pare să fie destul de exactă, îi zise, ar fi totuși bine să cercetăm Pacificul și înspre est. Noi dispunem de lunete minunate, care lui Baudoin îi lipseau. Cine știe dacă nu descoperim vreo insuliță pe care el n-a putut-o vedea? După harta lui, insula Chairman pare izolată, și poate că nu e.

– Nu-ți iese nicio clipă din cap gândul să pleci, răspunse Gordon.

– Desigur, Gordon, cred că și ție la fel. Ținta noastră, a tuturor, sforțările noastre comune nu trebuie să tindă la întoarcerea cât mai degrabă în patrie?

– Fie, spuse Gordon, pentru că ții atât, să punem la cale o expediție.

– O expediție la care să luăm toți parte? întrebă Briant.

– Nu, zise Gordon. Cred că numai șase-șapte.

– Sunt prea mulți, Gordon. Dacă ar fi atâția, nu ar putea decât să înconjoare lacul pe la nord ori pe la sud. Asta ar fi lung și obositor.

– Și atunci ce propui, Briant?

– Propun să traversăm lacul în iolă, plecând din dreptul lui French-Den și ajungând pe malul opus. Dar pentru asta nu trebuie să fim decât doi sau trei.

– Și cine să conducă iola?

– Moko, răspunse Briant. El știe să o manevreze; oarecum mă pricep și eu. Cu pânza, dacă e vânt prielnic, și cu două vâsle, dacă e contrar, parcurgem degrabă cele cinci-șase mile cât are lacul până-n dreptul cursului de apă, care, pe hartă, trece prin pădurile de est; apoi mergem pe el până la vărsare.

– Ne-am înțeles, Briant, aprobă Gordon, sunt de aceeași părere. Și cine-l însoțește pe Moko?

– Eu, Gordon, deoarece n-am mers cu expediția din nordul lacului. E rândul meu să fiu de folos, și o cer...

– De folos? exclamă Gordon. Ca și când nu ne-ai fi făcut mii de servicii, Briant! N-ai fost tu cel mai devotat dintre toți? Nu-ți datorăm toți recunoștință?

– Lasă, Gordon! Toți ne-am făcut datoria! Ei, rămâne hotărât?

– Hotărât, Briant. Cine să fie al treilea tovarăș de drum? Nu ți-l propun pe Doniphan, pentru că nu vă înțelegeți.

– De ce? Eu l-aș lua, spuse Briant. Doniphan nu e băiat rău; e curajos, îndemânatic și, dacă n-ar fi invidios, ar fi un coleg minunat. De altfel, cu vremea se va schimba el, când își va da seama că eu nu caut să fiu în fruntea nimănui, nici mai presus de ceilalți, și sunt sigur atunci că vom fi cei mai buni prieteni. Dar eu m-am gândit la altul.

– La cine?

– La fratele meu Jacques, răspunse Briant. Starea lui mă neliniștește. Sunt sigur că are ceva grav pe suflet și nu vrea să mărturisească. Poate că în împrejurarea aceasta, fiind numai el cu mine...

– Ai dreptate, Briant. Ia-l pe Jacques, și începeți chiar de astăzi pregătirile de drum.

– Multe pregătiri nu trebuie, zise Briant, căci nu lipsim mai mult de două-trei zile.

În aceeași zi, Gordon făcu cunoscută celorlalți expediția ce se pregătea. Doniphan nu-și ascunse ciuda că nu merge și el, și pentru că se plânse lui Gordon, acesta îi arătă că, în condițiile în care se face excursia, nu puteau fi mai mult de trei persoane și că, ideea pornind de la Briant, el trebuia să o transpună în fapte, și așa mai departe...

– Sigur, spuse Doniphan, toate numai pentru el, ca de obicei! Nu, Gordon?

– Ești nedrept, Doniphan, nedrept și față de Briant, și față de mine!

Doniphan nu mai stărui și, îndreptându-se către Wilcox, Cross și Webb, își vărsă lor tot focul.

Moko nu mai putea de bucurie auzind că, măcar pentru câteva zile, va fi cârmaci de iolă în loc de maistru bucătar. Bucuria era și mai mare la gândul că pleacă cu Briant. Firește că Service avea să-i țină locul, dispus și el să gătească după placul lui, fără să-l bată nimeni la cap. Jacques, la rândul lui, păru mulțumit să-l însoțească pe fratele său și să plece din French-Den câteva zile.

Iola fu pregătită imediat. Îi adaptară o pânză triunghiulară, mobilă, pe care Moko o fixă jos, desfășurând-o de-a lungul catargului. Două puști, trei revolvere, muniții, trei pături, provizii lichide și solide, capote ceruite în caz de ploaie și două vâsle, și încă o pereche de schimb – iată tot ce le trebuia pentru o expediție care nu avea să depășească două-trei zile. Firește, nu uitară nici copia după harta naufragiatului, la care aveau să se adauge noi denumiri, pe măsură ce descopereau câte ceva.

La 4 februarie, pe la opt dimineața, după ce-și luară rămas-bun de la ceilalți, Briant, Jacques și Moko se îmbarcară la malul pietruit al râului Zeelanda. Vremea era frumoasă, cu o ușoară briză din sud-vest. Înălțară pânza, și Moko, așezat în spate, luă cârma, lăsându-i lui Briant grija velei. Cu toate că suprafața apei era abia încrețită de o boare ușoară de vânt, iola simți mai bine efectul brizei de cum ieșiră în larg. După o jumătate de oră, Gordon și cei rămași pe țărm nu mai zăriră decât un punct negru care dispărea.

Moko era la spate, Briant la mijloc, iar Jacques în față, la piciorul catargului. Timp de o oră văzură mereu coama stâncoasă a falezei Auckland, apoi faleza se lăsă sub orizont. Totuși, țărmul opus al lacului nu se arăta încă, deși nu putea fi departe. Din nefericire, cum se întâmplă adesea când soarele e în putere, vântul începu să scadă și, înspre amiază, mai adia doar când și când.

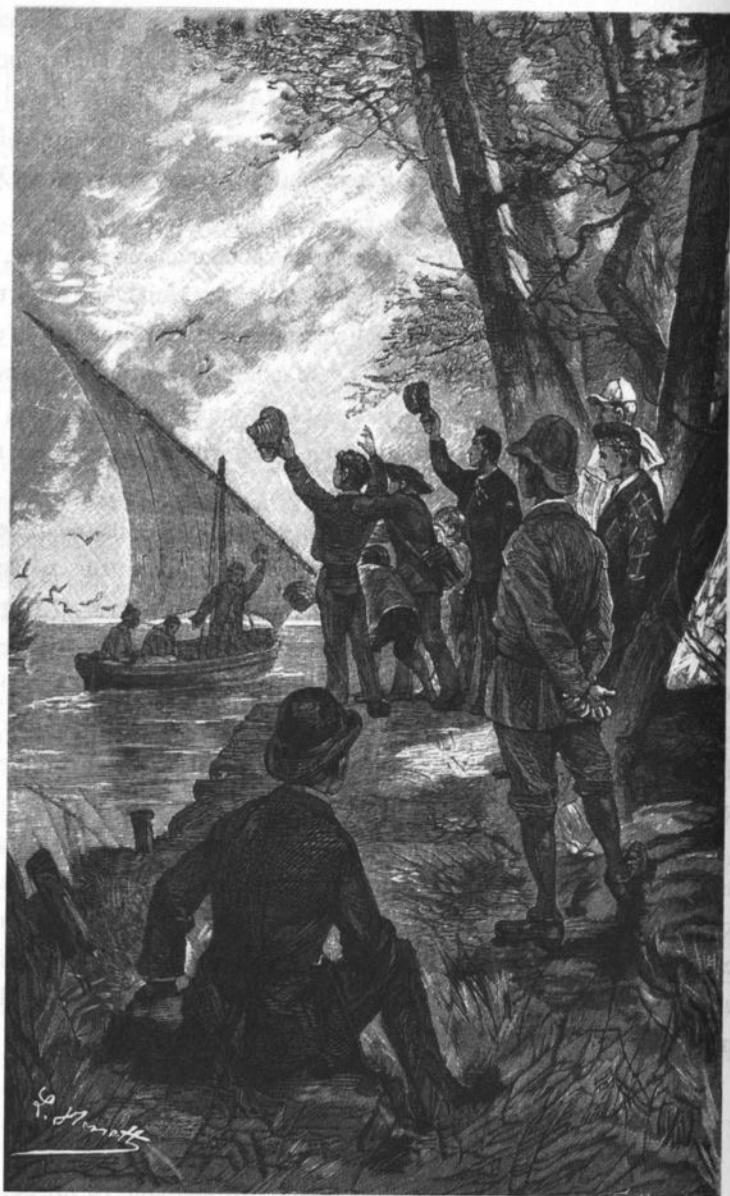
– Ce necaz că n-a ținut briza toată ziua! zise Briant.

– Și mai mare ar fi fost necazul dacă se întorcea în sens contrar!

– Ești filosof, Moko!

– Nu știu ce vrei să zici, răspunse Moko. Eu una știu: că orice-ar fi, nu-mi fac sânge rău.

– Ei da, tocmai într-asta stă filosofia!

Jacques și Moko se îmbarcară la malul pietruit al râului...

– Fie și așa, dar să luăm vâslele, căci ar fi bine să ajungem la țărm înainte să se înnopteze, iar de n-om ajunge, să ne mulțumim și așa.

– Bine zici, Moko. Iau eu o vâslă, tu alta, și Jacques trece la cârmă.

– Chiar așa, întări Moko. Dacă Jacques ține cârma bine, înaintăm strașnic.

– Să-mi spui tu cum, Moko, zise Jacques, și așa voi face!

Moko strânse pânza care nu se mai umfla deloc, căci vântul scăzuse cu desăvârșire. Băieții se grăbiră să îmbuce ceva, apoi Moko trecu în față, Jacques la cârma și Briant rămase la mijloc. Iola o luă repede din loc, cârmind puțin înspre nord-est, după busolă.

Se găseau în mijlocul unei vaste întinderi de apă, ca și cum ar fi fost în plină mare, deoarece suprafața întregului lac se mărginea la orizont cu cerul. Jacques se uita cu atenție înspre răsărit, doar de-o vedea apărând țărmul opus lui French-Den.

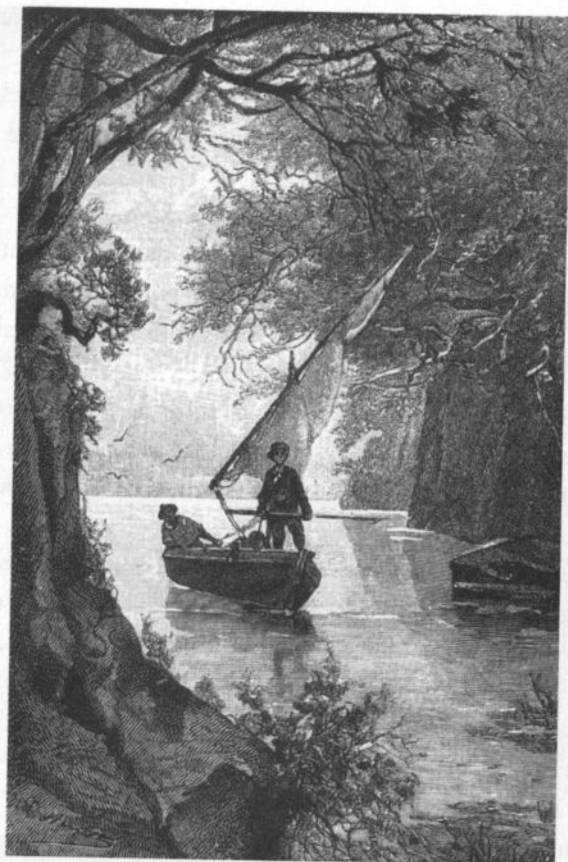
Către ora trei, Moko, punând la ochi luneta, zări în sfârșit oarecare semne că se apropiau de pământ. Ceva mai târziu, Briant se convinse că Moko avusese dreptate. Pe la patru începură să se vadă vârfuri de copaci, deasupra unui țărm jos. Așa se explica de ce Briant, de pe culmea promontoriului, nu-l putuse zări. Așadar, insula Chairman nu mai avea alte înălțimi în afară de faleza Auckland, care constituia singurul accident de relief între golful Sloughi și lacul Family.

Încă două mile jumătate, și ajungeau la țărmul de est. Briant și Moko vâsleau din răsputeri, obosiți de arșiță. Apele lacului erau ca oglinda. Uneori, prin limpezimea apei vedeai, la douăsprezece-cincisprezece picioare adâncime, fundul zbârlit de ierburi marine, printre care se zbenguiau miriade de pești.

În sfârșit, pe la șase seara, iola acostă la picioarele unui țărm abrupt, deasupra căruia se plecau crengi mari de stejari și de pini maritimi. Țărmul, destul de înalt, făcea grea debarcarea, așa că trebuiau să mai meargă cale de vreo jumătate de milă pe lângă țărm, înspre miazănoapte.

– Iată râul notat pe hartă, spuse Briant, arătând o adâncitură în țărm, pe unde se scurgea lacul.

– Ei bine, eu cred că e cazul să-i punem un nume, adăugă Moko.

În sfârșit, pe la șase seara, iola acostă la picioarele unui țărm abrupt...

– Sigur, Moko, să-i zicem East-River (Râul de est), odată ce curge în răsăritul insulei.

– Exact, răspunse Moko, și acum s-o luăm pe East-River în jos, până la vărsare.

– Asta mâine, Moko. Deocamdată să ne petrecem noaptea aici, apoi mâine, în zori, ne îmbarcăm și ne lăsăm duși de curent; așa putem cerceta mai bine cele două țărmuri ale râului.

– Debarcăm? întrebă Jacques.

– Firește, răspunse Briant, și dormim sub copaci.

Briant, Moko și Jacques săriră pe țărm. După ce legară bine iola de un trunchi de copac, scoaseră din ea armele și merindele. Aprinseră un foc de gâteje la picioarele unui stejar. Mâncară carne rece și pesmeți, întinseră păturile pe jos și adormiră cât ai clipi. Pentru orice întâmplare, încărcară armele, dar, cu toate că odată cu înserarea auziră ceva urlete, noaptea trecu cu bine.

– Și acum, la drum! îi trezi Briant, care se deșteptă din zori.

Peste puțin, fiecare își ocupă locul din ajun și se lăsară duși de cursul apei. Curentul era destul de puternic, căci refluxul începuse de o jumătate de oră, așa că nu fu nevoie de vâsle. Briant și Jacques se așezară în față, în timp ce Moko, în spate, se folosea numai de o vâslă ca să mențină barca pe firul apei.

– S-ar putea ca un singur reflux să ne ducă până la mare, dacă râul nu are mai mult de cinci-șase mile, căci cursul este mai repede decât al râului Zeelanda.

– Bine-ar fi, zise Briant. La înapoiere însă, vom avea nevoie de două-trei maree.

– Mă tem că așa va fi. De asta aș zice să nu întârziem prea mult și s-o pornim degrabă înapoi.

– Firește, Moko, de îndată ce vom ști dacă se vede sau nu pământ la răsărit de insula Chairman.

Între timp iola aluneca cu o iuțeală de circa o milă pe oră. Pe de altă parte, East-River curgea aproape în linie dreapta spre est-nord-est, lucru controlat cu busola. Albia era mai adâncă decât a râului Zeelanda și mai puțin largă – abia treizeci de picioare –, de aceea și avea un curs atât de rapid. Briant se temea doar să nu aibă porțiuni de praguri sau vârtejuri, astfel încât să nu fie navigabil până la vărsare. În orice caz, aveau timpul să ia măsuri, dacă ar fi survenit vreun obstacol.

Se găseau acum în plină pădure, cu o vegetație destul de deasă. Erau cam aceiași copaci ca și în Traps-Woods, cu diferența că dominau stejarii antarctici, veșnic verzi, plute, pini și brazi.

Între altele, cu toate că în botanică avea mai puține cunoștințe decât Gordon, Briant recunoscu un anume copac, deseori întâlnit în Noua Zeelandă. Copacul acesta, care-și deschide coroane de crengi la o înălțime

de șaizeci de picioare de pământ, făcea un fel de fructe conice, lungi de trei-patru șchioape, ascuțite la vârf și îmbrăcate într-un fel de solzi lucioși.

– Ăsta trebuie să fie „pinul cu migdale"! exclamă Briant.

– De-o fi așa, spuse Moko, să ne oprim un pic, căci merită!

Cu o mișcare de vâslă cârmi iola către țărmul stâng; Briant și Jacques săriră pe mal. Câteva minute mai târziu aduceau cu ei o bogată recoltă de asemenea fructe, care conțin câte o migdală de formă ovală, învelită într-o peliculă subțire, cu un parfum de alună. Neprețuită comoară pentru copiii din colonie, dornici de trufandale, dar mai ales, după cum le spuse la înapoiere Gordon, pentru faptul că din fructul acesta se extrage un ulei delicios.

Trebuia aflat iarăși dacă pădurea aceasta era tot atât de bogată în vânat, ca și pădurile din vestul lacului. Probabil că era, căci Briant văzu fugind prin desișuri struți *nandu,* speriați, și lame de Peru, ba chiar o pereche de guanaci, care alergau într-o goană nebună.

Cât privește păsările, Doniphan e sigur că ar fi avut ce împușca! Briant însă s-a abținut să tragă și să risipească zadarnic alicele, când în iolă aveau destule merinde.

Către ora unsprezece, pădurea începu să se rărească; se vedeau tot mai multe poienițe printre copaci, și, în același timp, briza aducea cu ea o boare sărată, care arăta că marea nu putea fi departe.

Câteva minute mai târziu, deodată, dincolo de un minunat pâlc de stejari umbroși, la orizont apăru o dungă albăstrie.

Iola înainta mereu, dusă de curent, dar e adevărat că ceva mai încet. Fluxul avea să se resimtă în curând în albia râului, larg acum de patruzeci-cincizeci de picioare.

Ajuns la stâncile care se înălțau pe litoral, Moko împinse iola pe țărmul stâng al râului, apoi, aducând cu el o mică ancoră, o implântă adânc în nisip, în timp ce Briant și Jacques debarcau și ei.

Ce aspect diferit avea coasta aceasta față de cea din apusul insulei Chairman! Și aici se deschidea un golf adânc, chiar la același nivel cu golful Sloughi, dar în loc de o plajă largă de nisip înconjurată de un cerc de bancuri de stânci mărunte și colțuroase, mărginite de faleza care se înălța dincolo de

Wreck-Coast, aici era o îngrămădire de stânci mai înalte, în mijlocul cărora ar fi putut găsi douăzeci de grote, nu una.

Era, așadar, o coastă foarte primitoare. Dacă schoonerul ar fi eșuat în locul acesta și dacă l-ar fi despotmolit, l-ar fi putut adăposti la gura lui East-River, într-un mic port natural, în care apa potabilă n-ar fi lipsit nici măcar la reflux.

Întâiul gând al lui Briant fu să-și poarte privirea în larg, către extremul orizont al acestei vaste excavații. Desfășurată pe o întindere de aproape cincisprezece mile și cuprinsă între două capuri nisipoase, își merita numele de golf.

În clipa aceasta, golful era pustiu – ca întotdeauna, fără îndoială. Nicio navă în larg, pe toată întinderea nemărginită, înconjurată de cer. Nici urmă de continent ori de insulă! Moko însuși, obișnuit să recunoască acele vagi contururi ale înălțimilor din zare, care se confundă atât de ades cu vaporii din larg, nu descoperi nimic cu luneta. Insula Chairman apărea tot atât de izolată pe țărmurile acestea din est ca și în vestul ei. Iată de ce harta naufragiatului francez nu arăta niciun uscat într-acolo.

Să se spună că Briant a fost cine știe ce mâhnit, ar fi o exagerare. Nu! Se aștepta la așa ceva. Se mulțumi doar să-i pună golfului numele de Deception-Bay (Golful dezamăgirii).

– Haidem! Nu pe aici vom reuși să ne înapoiem!

– Ei, Briant, răspunse Moko, pe un drum sau altul, tot ne înapoiem noi! Dar până atunci ar fi bine să mâncăm ceva.

– Fie, zise Briant, dar cât mai repede. La ce oră poate iola s-o ia din nou pe râu în sus?

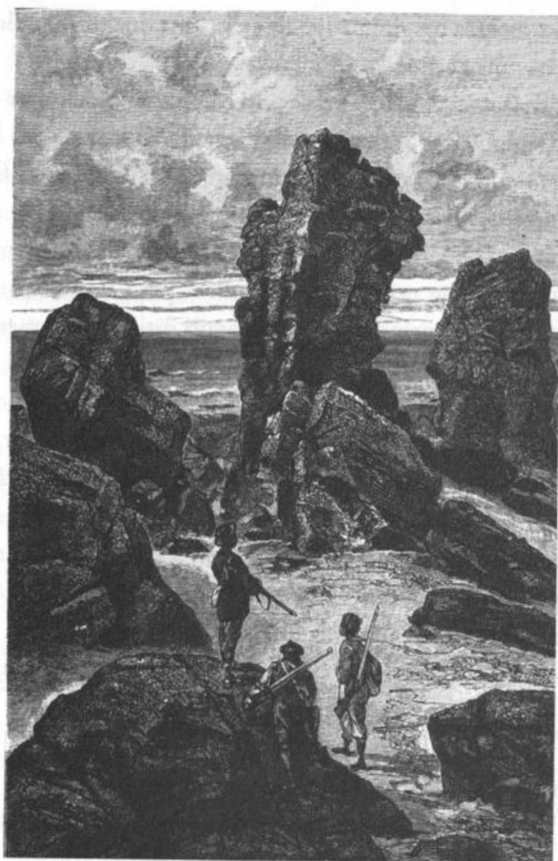
– Dacă vrem să prindem fluxul, trebuie să plecăm acum, îndată.

– Asta nu se poate, Moko. Trebuie neapărat să mai cercetez orizontul în condiții mai favorabile și de pe vreo stâncă mai înaltă, care să domine țărmul.

– Atunci, suntem nevoiți să așteptăm fluxul următor, care va pătrunde în East-River abia la zece seara.

– Dar nu ți-e teamă să navigăm în timpul nopții? întrebă Briant.

– Nu, nu-i nicio primejdie, răspunse Moko. Avem Lună plină. De altfel, cursul râului e atât de drept, încât ajunge să ții direcția cu o vâslă cât timp

Ce te uimea aici era îngrămădirea de blocuri de granit.

durează fluxul. Apoi, în vremea refluxului, ne folosim de vâsle, iar de va fi prea puternic, ne oprim până la ziuă.

– Bine, Moko, ne-am înțeles. Și acum, pentru că avem douăsprezece ore libere, să profităm pentru o cercetare mai amănunțită.

După dejun și până la ora cinei, petrecură tot timpul cercetând această parte a coastei, adăpostită de masele de copaci care înaintau până la picioarele stâncilor. Cât despre vânat, părea tot atât de bogat ca și în jurul lui French-Den, așa că Briant împușcă vreo câteva *tinamu* pentru masa de seară.

Ce te uimea aici era îngrămădirea de blocuri de granit. Mulțimea de stânci gigantice, semănate la întâmplare, avea în ea ceva grandios în felul platoului de la Karnak, dar care nu erau puse de mâna omului. Printre stânci se deschideau niște intránduri adânci și cotite, numite „vetre" în unele țări celtice, și ar fi fost ușor de făcut o așezare printre pereții aceia de stâncă. Colonia n-ar fi dus lipsă acolo nici de holuri, nici de cămări de depozitat. Pe un spațiu de o jumătate de milă numai, Briant găsi vreo douăsprezece intránduri din acestea foarte confortabile, ceea ce îl făcu să se întrebe de ce François Baudoin nu se refugiase pe partea aceasta a insulei Chairman. De vizitat, o vizitase doar, ca dovadă că principalele accidentări ale coastei erau trecute cu exactitate pe hartă. Așadar, dacă nu găseau nicio urmă de trecere a lui pe aici, asta se datora probabil faptului că își avea de mai înainte așezarea la French-Den, în clipa când explorase regiunile astea din răsărit, și, găsind că interiorul insulei era mai puțin expus furtunilor din larg, gândise că e mai bine să se statornicească acolo. Explicație firească, pe care Briant o admise.

Pe la două, când soarele începu să coboare din punctul cel mai înalt, lui Briant i se păru că e momentul cel mai nimerit ca să scruteze în amănunțime orizontul, până unde poate cuprinde cu privirea. Încercară toți trei să urce pe o stâncă uriașă, care semăna cu un urs enorm. Masivul se înălța cu circa o sută de picioare deasupra intrándului în care se găseau, așa că ajunseră cu greu sus.

De acolo, privind în spate, văzură o imensă pădure ce se întindea spre apus, până spre lacul Family, a cărui suprafață era ascunsă de o imensă perdea de verdeață. La sud, tot ținutul era străbătut de dune gălbui, întretăiate de brădet verde închis, ca în șesurile pustii din țările nordice. Către miazănoapte, coasta golfului se termina cu un cap jos, dincolo de care se întindea un nesfârșit pustiu de nisip. Adevărul e că insula Chairman nu era roditoare decât în partea centrală, unde apele dulci ale lacului revărsau viață prin cele câteva râuri de pe ambele țărmuri.

Briant își îndreptă din nou luneta înspre zarea de est, care se desena acum cu maximum de limpezime. Dacă pe o rază de șapte-opt mile ar fi existat vreun pământ, cu siguranță că ar fi apărut pe obiectivul lunetei.

Nimic în direcția aceea! Nimic, decât întinsul nesfârșit al mării, mărginit de linia neîntreruptă a cerului.

Timp de o oră, Briant, Jacques și Moko se uitară rând pe rând, cu încordare, și erau gata să coboare pe plajă, când Moko îl opri pe Briant:

– Dar acolo ce să fie? întrebă el, arătând cu mâna către nord-est.

Briant îndreptă luneta degrabă înspre punctul acela.

Acolo, într-adevăr, ceva mai sus decât linia orizontului, licărea o pată albă, pe care o puteai lesne confunda cu un nouraș, dacă cerul n-ar fi fost de o limpezime absolută în clipa aceea. De altfel, chiar după ce ținu multă vreme punctul acela în câmpul lunetei, Briant își dădu seama că pata rămâne pe loc și nu-și schimbă forma cu nimic.

– Nu pot să-nțeleg, zise, poate doar să fie un munte. Dar și așa, ar fi avut altă înfățișare.

Puțin după aceea, soarele coborând din ce în ce către vest, pata dispăru. Să fi fost, într-adevăr, vreo stâncă înaltă, sau mai degrabă nu era decât reflexul luminos al apelor? Și Jacques, și Moko se opriră la ipoteza aceasta, măcar că Briant se îndoia.

Explorarea fiind terminată, coborâră toți trei din nou la gura lui East-River, unde era ancorată iola. Jacques adună uscături de pe sub copaci și aprinse focul, în timp ce Moko se pregătea să frigă păsările vânate.

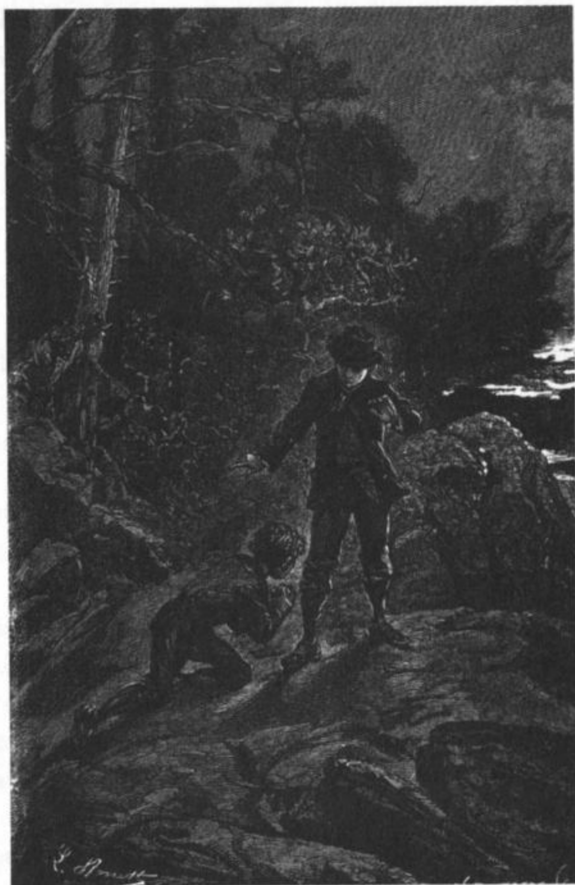
Pe la șapte seara, după ce mâncară cu poftă, Jacques și Briant merseră pe plajă în așteptarea fluxului, ca să poată pleca.

Moko, pe de altă parte, o luă pe țărmul râului în sus, să adune migdale de pin.

Când se înapoie la gura râului, se întunecase. În larg, marea încă mai era luminată de ultimele raze de soare, în timp ce țărmul era năpădit de umbrele înserării.

Când Moko ajunse la iolă, Briant și Jacques încă nu se întorseseră, dar fiindcă nu puteau fi departe, n-avea de ce fi îngrijorat.

Moko fu însă foarte mirat auzind gemete și în același timp o voce mâniată. Nu se înșela, vocea era a lui Briant. Să fi fost cei doi frați în primejdie? Moko alergă înspre plajă, după ce coti pe după ultimele stânci care închideau micul port. Deodată rămase locului și nu îndrăzni să mai

– Iartă-mă, frate! spuse Jacques...

înainteze: Jacques era în genunchi în fața lui Briant. Părea că-l imploră, că-i cere iertare. El gemea, așadar...

Dintr-un sentiment de discreție, Moko ar fi vrut să se întoarcă. Dar prea târziu! Auzise și înțelesese tot. Știa acum care era vina de care se făcuse vinovat Jacques și pe care o mărturisise fratelui său, care nu înceta să-i spună:

– Nenorocitule!... Tu, care va să zică... tu ai făcut asta!... Tu ești cauza...

– Iartă-mă, frate... iartă-mă!

– De-asta stăteai tu departe de ceilalți!... De asta ți-era frică de ei!... Ah, de n-ar afla vreodată!... Nu! Niciun cuvânt!... Niciun cuvânt!... Nimănui!

Moko ar fi dat mult să nu fi aflat taina. Acum însă i-ar fi fost atât de greu să se prefacă față de Briant! Iată de ce, când, peste câteva minute, îl găsi singur lângă iolă, îi spuse:

– Briant, îmi pare rău, dar am auzit...

– Cum, știi că Jacques...?

– Da, și trebuie să-l ierți!

– Dar ceilalți or să-l ierte?

– Poate că da, răspunse Moko. În orice caz, mai bine să nu afle. Eu am să tac, fii sigur.

– Ah, dragul meu Moko!

Și Briant îi strânse mâna.

Timp de două ore, până la îmbarcare, Briant nu-i adresă niciun cuvânt lui Jacques, care, de altfel, rămase la piciorul stâncii, și mai abătut acum, de când, încolțit de Briant, trebuise să-i mărturisească totul.

Pe la zece seara, începând fluxul, Briant, Jacques și Moko se suiră în iolă. De cum o desprinseră de mal, curentul o și împinse cu putere. Luna, care răsărise puțin după apusul soarelui, lumina de-ajuns cât să poată înainta fără grijă până la miezul nopții, când se produse acalmia și fură nevoiți să ia vâslele, cu care totuși înaintau mult mai greu. Timp de o oră nu străbătură decât o milă în susul râului.

Briant fu de părere să se oprească mai bine până în zori și să aștepte din nou fluxul, ceea ce și făcură. La șase dimineața porniră din nou, iar pe la nouă fură iarăși în fața lacului.

Acolo, Moko înalță pânza și, cu o briză bună, se îndreptă direct înspre French-Den.

Pe la șase seara, după ce străbătură cu bine lacul, fără ca Briant și Jacques să mai schimbe o vorbă, Garnett, care pescuia pe marginea lacului, îi zări. Câteva clipe mai târziu, iola acostă la malul pietruit, unde Gordon aștepta cu nerăbdare întoarcerea tovarășilor săi.

XVIII

BALTA DE EXTRAS SARE – PICIOROANGE – EXCURSIE LA SOUTH-MOORS – APROVIZIONĂRI DE IARNĂ – DIFERITE JOCURI – ÎNTRE DONIPHAN ȘI BRIANT – GORDON INTERVINE – ÎNGRIJORARE PENTRU VIITOR – ALEGERILE DE LA 10 IUNIE

Cumpănind scena dintre el și fratele său Jacques, Briant se gândi că e mai bine să tacă, chiar și față de Gordon. Le povesti, așadar, colegilor adunați în hol doar cele văzute în cursul expediției. Le descrise coasta de răsărit a insulei Chairman, pe porțiunea care forma golful Deception, și cursul lui East-River printre pădurile din vecinătatea lacului – păduri atât de bogate în copaci care nu-și schimbă frunza. Le spuse că o așezare pe litoralul din est ar fi fost mai avantajoasă, fără să fie însă de părere să părăsească French-Den. În ce privește porțiunea aceea de Pacific, niciun pământ nu se vedea în zare. Briant le vorbi totuși de pata albicioasă pe care o zărise în larg și a cărei apariție deasupra orizontului nu și-o explica. Să fie oare o simplă învolburare de aburi? Ar merita să mai controleze o dată, cu prima expediție la Deception-Bay. Pe scurt, ce e sigur e că insula Chairman nu era învecinată cu niciun uscat în ținuturile acelea, și fără îndoială că sute de mile îi despărțeau de continent ori de arhipelagurile cele mai apropiate.

Trebuiau, așadar, până la vreun ajutor din afară, căci altul, prin ei înșiși, nu le stătea în putință, să ia viața în piept. Se puseră din nou pe muncă. Cel mai mult le dădu de lucru grija pentru iarna ce avea să vină. Briant muncea mai cu râvnă ca niciodată. Se simțea însă că devenise mai puțin comunicativ, și,

ca și fratele său, începuse să stea mai deoparte. Gordon, dându-și seama de schimbare, văzu, de asemenea, cum Briant îl împingea pe Jacques oriunde era nevoie de un curaj mai mare, oriunde pândea vreo primejdie, iar Jacques parcă abia aștepta. Totuși, cum Briant nu scotea niciun cuvânt, Gordon se abținu să-l întrebe, cu toate că avea toate motivele să creadă că avusese loc o explicație între frați.

Trecu și luna februarie, cu treburi de tot felul. Când Wilcox dăduse de știre că somonii se refugiau înspre apele dulci ale lacului, prinseră cu ajutorul unor plase, întinse de-a curmezișul râului Zeelanda, o mulțime de pești. Ca să-i poată însă conserva, aveau nevoie de o cantitate mai mare de sare, pentru care merseră în câteva rânduri la golful Sloughi, unde Baxter și Briant amenajaseră o baltă pentru sare: un simplu pătrat săpat între dune de nisip, unde sarea avea să se depună prin evaporarea apei de mare, sub acțiunea razelor solare.

În primele cincisprezece zile din martie, trei-patru copii din colonie explorară o parte din ținutul de mlaștini South-Moors, care se întindea pe malul stâng al râului Zeelanda. Ideea fusese a lui Doniphan, și, la indicațiile lui, Baxter făcu mai multe perechi de picioroange, folosindu-se de câteva prăjini din lemn ușor. Cum smârcurile acestea erau pe alocuri acoperite cu un strat subțire de apă, suit pe picioroange puteai trece cu bine și ajunge din nou pe uscat.

În dimineața de 17 aprilie, Doniphan, Webb și Wilcox, după ce au traversat râul cu iola, debarcară pe țărmul stâng, purtând puștile pe umăr. Ba încă Doniphan se înarmase cu carabina aflată în arsenalul din French-Den, gândind că era cea mai nimerită ocazie s-o întrebuințeze.

De cum debarcară pe țărm, se și suiră pe catalige ca să poată câștiga înălțimea necesară pentru a fi deasupra apei ridicate de flux. Phann îi însoțea. Lui nu-i trebuiau catalige, nici nu se temea să-și ude labele, alergând încoace și încolo prin bălțile de apă.

După ce străbătură vreo milă înspre sud-vest, Doniphan, Wilcox și Webb ajunseră la locul uscat al ținuturilor de mlaștini. Atunci își scoaseră picioroangele, ca să urmărească mai în voie vânatul.

Întins nesfârșit de mlaștini, pe care ochiul zadarnic ar fi căutat să-l cuprindă – decât doar în est, unde marea se boltea albastră la orizont!

Phann adună păsările de prin băltoacele mai mari...

Şi cât vânat la suprafaţa întinsului acestuia din South-Moors! Becaţe, lişiţe, raţe, cârstei, sitari şi potârnichi cu miile, raţe sălbatice polare, mai căutate pentru puf decât pentru carne, dar care, preparate cum trebuie, erau bune. Doniphan şi ceilalţi ar fi putut prinde sute din puzderia de păsări de baltă, fără să piardă o singură alică, dar se mulţumiră cu câteva duzini de păsări, pe care Phann le adună de prin băltoacele mai mari.

Şi totuşi, Doniphan fu ispitit să împuşte unele păsări care nici măcar n-aveau să fie puse la masă, cu tot talentul culinar al lui Moko. Erau aşa-zişii „thinocori" din familia stârcilor, cu o egretă de pene strălucitoare pe cap. Dacă vânătorul nostru se reţinu de astă dată – căci ar fi însemnat să strice gloanţele chiar degeaba –, totuşi, nu mai putu rezista când văzu un stol de flamingi de culoarea focului, păsări de apă sălcie, dar cu o carne delicioasă, ca de prepeliţă. Păsările acestea stăteau locului, înşirate ca la paradă şi bine păzite de santinele tot din neamul lor păsăresc, care scoaseră un strigăt ca de trâmbiţă când simţiră primejdia. Văzând aşa minune de specimene de ornitologie ale insulei, Doniphan, stârnit, îşi dădu drumul instinctelor, iar Wilcox şi Webb se arătară tot atât de nesăbuiţi. Iată-i avântându-se fără niciun rost după păsări. Nici măcar nu ştiau că, dacă s-ar fi apropiat fără să fie văzuţi, după o împuşcătură ar fi putut prinde câţi flamingi ar fi vrut, căci un foc de armă are darul să-i ţintuiască locului, nu să-i pună pe fugă.

Aşadar, zadarnic încercară Doniphan, Webb şi Wilcox să fugărească frumeseţea de palmipede care măsurau patru picioare în lungime, din vârful ciocului până-n vârful cozii. De îndată ce au primit semnalul semenilor lor, stolul s-a făcut nevăzut, luând-o către miazăzi, fără speranţa să-i mai poţi ajunge, nici chiar cu carabina cu tragere lungă.

Totuşi cei trei vânători se înapoiară cu destul vânat, cât să nu le pară rău de plimbarea prin bălţile din sud.

Când ajunseră la mlaştini, îşi puseră din nou picioroangele şi merseră până la malul râului, hotărâţi să se mai întoarcă pe aici de îndată ce va da frigul, căci atunci se vânează şi mai bine.

Gordon, pe de altă parte, nu aştepta să înceapă gerul ca să se îngrijească de căldură. Mai aveau de adus lemne, nu glumă, pentru încălzirea staulului şi coteţului de păsări. Puseră la cale o mulţime de drumuri până la Bog-Woods. Căruciorul, cu cei doi guanaci înhămaţi la el, sui şi coborî malul de câteva ori pe zi, timp de cincisprezece zile. Putea să ţină iarna

acum și șase luni, și cât o vrea; cu câtă stivă de lemne și câtă untură de focă aveau, nu le mai păsa celor de la French-Den nici de frig, nici de întuneric.

Nu însemna însă că, dacă făceau treburi gospodărești, nu-și urmau și programul de studii. Elevii cei mari țineau cu schimbul cursuri pentru cei mici. La conferințele care aveau loc de două ori pe săptămână, Doniphan își tot dădea unele ifose de superioritate, lucru care nu-l făcea prea simpatic. În afară de cercul lui obișnuit, era ocolit de ceilalți. Și totuși, el trăgea nădejde ca peste două luni, când Gordon înceta de a fi președinte, să poată fi el șef al coloniei. Încrezut în sine, i se părea că e un merit care-i revenea de drept. Nu i s-a făcut oare destulă nedreptate că nu l-au ales de la început? Wilcox, Webb și Cross îl încurajau cum se pricepeau și ei, mai căutau pe ici, pe colo să vadă ce părere aveau ceilalți în privința viitoarei alegeri și erau siguri de succesul lui Doniphan.

Totuși, Doniphan nu se bucura de multă simpatie printre colegi. Cei mici, mai ales, nu erau pentru el, nici pentru Gordon, de altfel.

Gordon simțea toate astea și, cu toate că avea dreptul să fie reales, nu ținea, cum s-a mai spus, la șefie. Își dădea seama că severitatea cu care condusese în „anul său de președinte" nu era făcută să-i aducă voturi. Purtarea sa cam dură, spiritul său practic displăcuseră uneori, iar Doniphan spera ca aceasta să-i fie de folos. Cu siguranță că alegerile n-aveau să se țină fără rivalități.

Cei mici îi reproșau, în primul rând, lui Gordon că făcea prea multă economie de zahăr când era vorba de dulciuri. Apoi, îi certa când se-ntorceau la French-Den cu hainele rupte ori pătate, sau cu găuri în pantofi, greu de reparat, și care făceau și mai grava problema încălțămintei. Apoi, când mai era vorba și de nasturi pierduți, să te ții observații și pedepse! Veșnic și veșnic erau certuri pentru nasturii de la haină sau de la pantaloni, și Gordon le făcea în fiecare seară numărătoarea, iar dacă lipseau, nu le dădea desertul sau îi punea la colț. Briant le lua atunci apărarea, când lui Jenkins, când lui Dole, și asta-l făcea grozav de iubit. Apoi micuții mai știau că cei doi de la oficiu, Service și Moko, țineau trup și suflet cu Briant, și că, dacă Briant va fi vreodată șeful insulei Chairman, au să-și lingă degetele de atâtea bunătăți și dulciuri.

Ca să vezi cum stau lucrurile pe lume! La urma urmei, oare colonia aceasta de copilandri nu era o imagine a societății, iar celor mici nu le place s-o facă pe „oamenii mari" încă de la începutul vieții?

Pe Briant, toate chestiunile astea îl lăsau rece. Muncea fără preget și fără încetare, și nu-l cruța pe Jacques cu nimic. Ei erau primii la lucru, ei plecau cei din urmă, ca și când ei doi aveau mai mult ca oricine o datorie de plătit.

Ziua însă nu era folosită în întregime numai pentru învățătură. Programul prevedea și câteva ore de recreație. Nu poate fi ceva mai bun pentru sănătate, decât să te destinzi în exerciții de gimnastică. Mari și mici făceau gimnastică: se suiau în copaci, cățărându-se până la întâile crengi pe frânghii încolăcite în jurul trunchiului. Săreau la distanțe mari, sprijinindu-se în prăjini lungi, se scăldau în lac, și cei care nu știau să înoate au învățat repede. Se întreceau la fugă, cu premii pentru învingători, făceau exerciții de aruncare cu bolasul și cu lasoul.

Mai organizau și alte jocuri, din cele atât de obișnuite la tineretul din Anglia. În afară de cele pomenite mai înainte, mai erau: crichetul, „rounders" – în care mingea e trimisă cu un băț lung către niște țăruși înfipți în cele cinci colțuri ale unui vast pentagon regulat, sau jocul cu „discuri" –, care cere multă putere și îndemânare în braț și agerime a ochiului. Dar se cuvine să fie descris mai amănunțit jocul acesta, pentru că el a dat loc într-o zi unei scene foarte supărătoare între Briant și Doniphan.

Era în ziua de 25 aprilie, după-amiaza. Împărțiți în două tabere, opt jucători în total, Doniphan, Webb, Wilcox și Cross, de o parte, Briant, Baxter, Garnett și Service, de alta, făceau o partidă de discuri pe peluza terenului de sport.

Pe suprafața netedă, doi țăruși de fier fuseseră implantați la o distanță de circa cincizeci de pași unul de altul. Fiecare jucător avea câte două discuri de metal, găurite în centru și subțiate către marginile exterioare. Fiecare jucător trebuia să arunce de două ori, pe rând, câte un disc, cu așa îndemânare, încât primul disc să cadă ca un inel pe țăruș, iar al doilea disc pe al doilea țăruș. Dacă reușea să intre pe un singur țăruș, câștiga două puncte; dacă intra pe amândouă, patru. Dacă discurile doar atingeau ambii țăruși, înregistrau două puncte pentru amândouă aruncările, iar dacă se opreau în apropierea țărușilor, se câștiga un singur punct.

Se suiau în copaci, cățărându-se până la întâile crengi pe frânghii încolăcite în jurul trunchiului...

În ziua aceea, jocul era mai încordat ca întotdeauna, poate din cauză că Doniphan, fiind în tabăra opusă celei a lui Briant, fiecare își punea în joc toată ambiția.

Jucaseră două partide. Briant, Baxter, Garnett și Service o luaseră înainte cu un punct; câștigaseră prima cu șapte puncte, în timp ce adversarii o câștigaseră pe a doua, dar numai cu șase puncte. Acum se desfășura lupta decisivă. Și cum amândouă taberele ajunseseră în această a treia partidă la câte cinci puncte, mai rămâneau de lansat numai două discuri.

– E rândul tău, Doniphan, spuse Webb. Ține-te bine! E ultimul nostru disc! Nu te lăsa!

– Fii pe pace! răspunse Doniphan.

Își luă poziția studiată, cu picioarele bine depărtate, unul înaintea celuilalt, cu discul în mâna dreaptă, cu bustul ușor înclinat spre stânga, ca să fie mai sigur pe mișcare.

Se vedea cum ținea morțiș ca el să câștige, și juca cu dinții strânși, cu fața puțin palidă, cu privirea fixă și sprâncenele încruntate.

După ce ochi cu atenție, făcu vânt discului, aruncându-l cu putere, căci ținta era la cincizeci de pași.

Discul atinse doar țărușul, în loc să intre pe el în jos, și căzu alături, ceea ce-i mări doar cu un punct șansa, adică rezultară șase puncte în total.

Doniphan nu-și stăpâni un gest de mânie și lovi cu piciorul în pământ.

– Supărător lucru! spuse Cross. Dar încă nu suntem bătuți, Doniphan!

– Cred și eu! sări Wilcox. Discul tău e lângă țăruș și, afară de cazul când discul lui Briant intră chiar pe țăruș, mai multe șanse ca tine tot nu are!

Într-adevăr, dacă discul pe care l-ar fi lansat Briant, căci era acum rândul lui, nu ar fi intrat pe țăruș în jos, echipa lui ar fi pierdut partida, căci n-ar fi putut fi mai aproape de țăruș decât al lui Doniphan.

– Ia seama, ochește bine! strigă Service către Briant.

Acesta nu răspunse, gândind să nu-l înfurie pe Doniphan. Câștigul nu-l voia pentru el, ci pentru partenerii din echipă.

Își luă și el poziția și trimise discul cu atâta dibăcie, încât acesta căzu drept peste țăruș și se lăsă în jos ca un inel.

– Șapte puncte! strigă Service, triumfător. Am câștigat partida! Am câștigat partida!

Doniphan însă veni degrabă.

– Nu, n-ați câștigat partida! spuse.

– Cum asta? întrebă Baxter.

– Pentru că Briant a trișat.

– Trișat? întrebă Briant, pălind sub asemenea învinuire.

– Da! Trișat! spuse Doniphan. Briant a depășit linia de plecare! Era cu doi pași mai în față.

– Nu e adevărat! sări Service.

– Nu e adevărat! răspunse Briant. Chiar și așa, ar fi fost din greșeală, deci nu permit ca Doniphan să mă acuze că am trișat!

– Poftim! „Nu permite"! zise Doniphan, dând din umeri.

– Nu, răspunse Briant, care nu se mai putea stăpâni. Și, mai întâi de toate, am să-ți dovedesc că picioarele au fost pe poziția reglementară.

– Da! Da! strigară Baxter și Service.

– Nu! Nu! strigară Webb și Cross.

– Uite aici urma pantofilor pe nisip! răspunse Briant. Și cum Doniphan știe perfect de bine că e așa, de data asta am să-i spun eu că a mințit.

– Mințit! strigă Doniphan, care se apropie încet de Briant.

Webb și Cross îl urmau din spate, ca să-l susțină, în timp ce Service și Baxter stăteau gata să-l ajute pe Briant, în caz că se va ajunge la încăierare.

Doniphan își și luase poziția de boxer, dezbrăcându-se de haină, cu mânecile suflecate până la coate și cu batista înnodată în jurul pumnului.

Briant, care-și regăsise sângele rece, stătea neclintit, vădit dezgustat să se bată cu un coleg și să dea asemenea exemplu coloniei.

– Destul de rău, Doniphan, că m-ai insultat, îi spuse, și mai rău acum că mă provoci!

– Ce spui! răspunse Doniphan, pe un ton de biciuitor dispreț. Într-adevăr, e rău să provoci pe unul care nu se pricepe să răspundă unei provocări!

– Dacă nu răspund e pentru că nu se cade.

– Nu, nu răspunzi pentru că ți-e frică!

– Frică?... Mie?!...

– Da, pentru că ești un laș!

Briant, suflecându-și mânecile, înaintă hotărât spre Doniphan. Cei doi adversari erau față-n față. La englezi, chiar și în pensioane, boxul făcea parte oarecum din educație. Și, lucru ciudat, tocmai băieții mai tineri și mai antrenați se dovedesc a fi mai îngăduitori și mai cu tact decât alții care caută în toate prilej de ceartă.

Briant era cu totul împotriva schimbului acestuia de pumni care iau drept țintă fața. Se găsea în inferioritate față de adversarul lui, un pugilist exersat, cu toate că amândoi erau de aceeași vârstă, de aceeași talie și de aceeași forță musculară.

Erau gata de lupta și de primul asalt, când Gordon, chemat în grabă de Dole, alergă să-i despartă.

Briant și Doniphan erau gata de luptă...

– Briant!... Doniphan, strigă el.

– M-a făcut mincinos! spuse Doniphan.

– După ce m-a acuzat că am trișat și m-a făcut laș, răspunse Briant.

Băieții se strânseseră în jurul lui Gordon, în timp ce cei doi adversari făcură câțiva pași îndărăt, Briant cu brațele încrucișate, iar Doniphan în poziția de boxer.

– Doniphan, îl mustră Gordon, eu îl cunosc bine pe Briant. El n-a putut să-ți caute pricină! Sigur că tu l-ai provocat!

– Ce spui, Gordon? răspunse Doniphan. Mă așteptam! Întotdeauna pe mine mă acuzi!

– Da... când ești de vină! răspunse Gordon.

– Fie! zise Doniphan. Eu una știu. Oricare dintre noi ar avea dreptate, dacă Briant refuză să se bată, îl declar laș.

– Iar tu, Doniphan, spuse Gordon, ești un element rău, care dai un exemplu de neiertat colegilor tăi! Cum? În situația grea în care ne găsim, mai poate fi vorba ca unul dintre noi să împingă la dezbinare?! Și să caute întruna pricina celui mai bun dintre noi toți?

– Briant, mulțumește-i lui Gordon! exclamă Doniphan. Și acum, în gardă!

– Ei bine, nu! Ajunge! se răsti Gordon. În calitatea mea de șef, mă opun la orice acte de violență între voi! Briant, treci înăuntru! Iar tu, Doniphan, varsă-ți mânia unde-i vrea și întoarce-te numai când vei fi în stare să înțelegi că, dacă nu-ți dau dreptate, e pentru că e de datoria mea să nu ți-o dau.

– Da! Da! strigară toți, afară de Webb, Cross și Wilcox. Trăiască Gordon! Trăiască Briant!

În fața unei astfel de majorități, nu-i mai rămânea decât să se supună. Briant se duse în hol, iar seara, când Doniphan se întoarse la culcare, renunțară să mai vorbească de cele petrecute. Dar simțeai cum coace în el o ură aprigă împotriva lui Briant, simțeai că la prima ocazie nu va uita să răspundă cum se cuvine lecției pe care i-o dăduse Gordon. De altfel, nici nu vru să audă de vreo împăcare.

Erau, într-adevăr, un prilej de mâhnire rivalitățile astea care amenințau liniștea coloniei. Oare Doniphan, având u-i de partea lui pe Wilcox, Webb și Cross, gata să-i dea dreptate în orice împrejurare, nu devenea o primejdie de dezbinare în viitor?

Din ziua aceea totuși nu s-a mai vorbit despre întâmplarea petrecută. Nimeni n-a mai făcut vreo aluzie la neînțelegerea dintre cei doi adversari, ci și-au văzut ca și mai înainte de pregătirile în vederea iernii.

De altfel, iarna nu s-a lăsat mult așteptată. În prima săptămână din mai, frigul se făcu destul de simțit, încât să-l determine pe Gordon să se îngrijească de sobele din hol ca să ardă zi și noapte. Ba în curând fu nevoie să încălzească și staulul din ogradă, precum și adăpostul păsărilor, care erau în sarcina lui Service și a lui Garnett.

La vremea aceasta, parte din păsări se pregăteau să migreze în stoluri, înspre ce ținuturi? De bună seamă înspre ținuturi mai nordice ale Pacificului sau ale continentului american, cu clima mai blândă decât a insulei Chairman. Printre ele, în primul rând erau rândunelele, minunatele păsări călătoare, care cu atâta ușurință parcurg distanțe enorme. Obsedat întruna de gândul cum să se înapoieze în patrie, lui Briant îi veni ideea să se folosească de plecarea rândunelelor ca să poată da știri despre starea naufragiaților de pe vasul *Sloughi*. Cum rândunelele veneau până în cămară să-și facă cuibul, nu-i fu greu să prindă câteva duzini din specia așa-zisă „rândunele rustice". La gâtul lor atârnă câte un săculeț de pânză cu un bilețel, în care indica aproximativ cam în ce parte a Pacificului ar putea fi căutată insula pe care se aflau, rugând stărnitor să vestească aceasta la Auckland, capitala Noii Zeelande. Apoi dădu drumul rândunelelor, petrecându-le cu privirea în timp ce dispăreau înspre nord-est și spunându-le cu emoție: „La revedere"!

Foarte slabă nădejde de scăpare, dar, oricât de puțin probabil ar fi fost ca unul dintre bilețele să ajungă în vreo mână de om, Briant avea dreptate să se agațe și de un pai.

La 25 mai, căzu întâia zăpadă, așadar cu câteva zile mai devreme decât în anul trecut. Trebuiau să se aștepte la o iarnă și mai grea? N-ar fi fost exclus. Din fericire, se îngrijiseră din vreme să aibă căldură, lumină și de-ale gurii pe luni și luni înainte, fără să mai vorbim de vânatul din South-Moors, care se abătea în vreme de iarnă pe țărmurile râului Zeelanda. Cu câteva săptămâni mai înainte fuseseră împărțite hainele groase, iar Gordon se îngrijea de igienă.

În aceste ultime săptămâni, la French-Den domnea o mare emoție, care înfierbântă și mai mult mințile tinerilor. Într-adevăr, la 10 iunie se

încheia anul de când Gordon fusese numit șef al coloniei. De aici, tratative, demersuri, intrigi chiar, o stare de neliniște care-i cuprinsese pe toți. Gordon, se știe, se ținea de-o parte. Cât despre Briant, nici prin gând nu i-ar fi trecut că ar putea fi șeful unei colonii.

În fond, dar fără să arate, cel pe care-l preocupa cel mai mult alegerea era Doniphan. E sigur că, datorită inteligenței și curajului pe care nimeni nu i le contesta, ar fi avut toate șansele să fie ales, de n-ar fi fost atât de înfumurat, de autoritar și de invidios.

Și totuși, fie că era ferm convins că-i urmează lui Gordon la șefie, fie că, din mândrie, nu voia să aibă aerul că cere să i se dea voturi, se ținea în aparență departe. Dar ceea ce nu făcea el pe față făceau Wilcox, Webb și Cross pe sub mână, cerând celorlalți, mai ales celor mici – pe care contau cel mai mult – să-și dea votul pentru Doniphan. Și, cum nu se pronunțase niciun nume, Doniphan își vedea alegerea asigurată.

Sosi și ziua de 10 iunie. În după-amiaza zilei aveau să deschidă urna. Fiecare trebuia să scrie pe un bilețel numele celui pe care credea de cuviință să-l aleagă. Cel care întrunea cele mai multe voturi era ales. Cum colonia era formată din paisprezece membri – căci Moko, fiind negru, nu avea dreptul să-și exercite mandatul de alegator –, însemna că șapte voturi plus unu pe același nume decideau alegerea noului șef.

Urna fu deschisă la ora două, sub președinția lui Gordon, cu acea gravitate specifică anglo-saxonilor în asemenea ocazii. Și, la numărătoare, rezultatul fu următorul:

Briant.................................... 8 voturi.
Doniphan .... 3 voturi.
Gordon .... 1 vot.

Nici Gordon, nici Doniphan n-au vrut să ia parte la alegeri. Cât despre Briant, el votase pentru Gordon. La auzul rezultatului, Doniphan nu-și putu ascunde dezamăgirea și necazul. Briant, foarte mirat de majoritatea de voturi în favoarea lui, fu gata să refuze cinstea ce i se făcea, dar se vede că un gând îi fulgeră prin minte, căci, uitându-se la Jacques, zise:

– Vă mulțumesc, prieteni, primesc!

Din ziua aceea, Briant avea să fie timp de un an șeful coloniei din insula Chairman.

XIX

CATARGUL DE SEMNALIZARE – GERURI MARI – FLAMINGOUL – PATINAJUL – ÎNDEMÂNAREA LUI JACQUES – NESUPUNEREA LUI DONIPHAN ȘI A LUI CROSS – CEAȚA – JACQUES, PRINS DE CEȚURI – SALVELE DE TUN DIN FRENCH-DEN – PUNCTELE NEGRE – PUTEREA LUI DONIPHAN

Alegându-l pe Briant, colegii au ținut să-i dovedească recunoștința lor pentru firea lui atât de îndatoritoare, pentru curajul și devotamentul de care dăduse dovadă ori de câte ori fusese în joc soarta coloniei și interesele tuturor.

Din ziua când și-a luat asupra lui conducerea schoonerului, pe întreg parcursul dintre Noua Zeelandă până în insula Chairman, Briant nu s-a dat înapoi de la nicio primejdie și de la nicio osteneală. Toți îl iubeau, mari și mici – mai ales cei mici, care îl și votaseră în unanimitate pentru dragostea cu care veghease asupra lor toată vremea. Doar Doniphan, Cross, Wilcox și Webb se încăpățânau să nu-i recunoască meritele, și totuși, în sinea lor știau foarte bine cât sunt de nedrepți față de cel mai plin de calități dintre ei.

Cu toate că-și dădea seama cât avea să înăsprească neînțelegerile dintre ei alegerea aceasta și cu toate că se temea ca Doniphan și cercul lui să nu ia vreo hotărâre necugetată, Gordon ținu, totuși, să-l felicite pe Briant. Cinstit din fire, Gordon simțea, pe de o parte, că pe drept se cădea ca Briant să fie

ales, iar pe de altă parte, era mulțumit că în viitor nu avea să se mai ocupe decât de contabilitatea coloniei.

Din ziua aceea însă, Doniphan și cercul lui se arătară în mod vădit potrivnici, cu toate că Briant își dădea toată silința ca să nu-i nemulțumească cu nimic.

Cât despre Jacques, era destul de surprins că Briant primise șefia.

– Cum, ai primit...? îi zise fără să-și termine gândul, pe care Briant îl completă însă pe șoptite...

– Da, pentru că vreau să-mi stea în putință să facem amândoi și mai multe ca să răscumpărăm greșeala ta!

– Îți mulțumesc, frățioare, spuse Jacques, și, te rog, nu mă cruța!

A doua zi, viața își reluă cursul obișnuit, pe care zilele lungi de iarnă îl făceau atât de monoton.

Acum, înainte ca gerurile mari să facă imposibile alte drumuri la golful Sloughi, Briant luă o măsură care putea să prindă bine.

Se știe că pe una dintre cele mai înalte creste ale falezei ridicaseră un catarg de semnalizare cu un pavilion, care desigur că, bătut întruna de furtunile din larg, se transformase în zdrențe. Era nevoie să-l înlocuiască, așadar, cu un dispozitiv care să reziste la vijeliile și vifornițele de iarnă. După sfatul lui Briant, Baxter construi un fel de balon, împletit din papura aceea flexibilă care creștea din belșug în mlaștini și care, fiind atât de suplu și cu spații, ar fi rezistat când vântul ar fi trecut prin el. Lucrul odată terminat, făcură un ultim drum la golf, în ziua de 17 iunie, și, în loc de pavilionul Angliei, Briant instală acest nou semnal, vizibil pe o rază de mai multe mile.

Se apropia și timpul când Briant și „supușii săi" aveau să ierneze, luni și luni, închiși în grotă. Termometrul cobora în fiecare zi tot mai mult, semn că vor fi geruri de lungă durată.

Briant puse să se tragă iola pe țărm, adăpostind-o în colțul falezei, unde o acoperiră cu o pânză groasă, pentru ca uscăciunea să nu-i descleieze încheieturile. Apoi Baxter și Wilcox întinseră lațuri pe lângă ogradă și mai săpară și alte gropi la marginea pădurii, pentru capcane. În sfârșit, întinseră din nou plase pe prăjini pe malul stâng al râului Zeelanda, astfel încât păsările de baltă să se încurce în ochiurile plaselor când, fugind de furtunile din sud, s-or abate spre mijlocul insulei.

Între timp, Doniphan, cu încă doi-trei dintre colegi, suiți pe picioroange, străbăteau mlaștinile din miazăzi, de unde niciodată nu se întorceau cu mâinile goale, scutind totodată și alicele, căci, în privința munițiilor, Briant era la fel de chibzuit ca și Gordon.

În primele zile din iulie, râul începu să înghețe. Sloiurile care se formară pe lac o porniră în jos pe râu și se îngrămădiră, cu încetul, din jos de French-Den, făcând zăpor, așa încât tot râul nu mai fu decât o gheață groasă. Cu gerul care persista și care ajunsese la 12° sub zero, desigur că și lacul avea să înghețe în întregime. Într-adevăr, după un șir de rafale neîntrerupte, care stânjeniră întrucâtva înghețul, vântul începu să sufle din sud-est, cerul se lumină și termometrul coborî sub -20°.

Programul de iarnă fusese reluat, același ca și anul trecut. Briant se arătă ferm, fără abuz de autoritate. Îl ascultau cu toții bucuroși, de altfel – iar Gordon, prin exemplul de supunere ce-l dădea, îi înlesnea mult sarcina. Nici Doniphan, cu cercul lui, nu se dădea în lături de la vreo muncă. Aveau sarcina să inspecteze zilnic capcanele, lațurile, plasele și cursele de tot felul; era parte din specialitatea lor, ceea ce nu-i împiedica să facă cerc aparte și să șoptească între ei, neluând parte la vreo convorbire în comun, nici chiar în timpul meselor ori în serile lungi de iarnă. Să fi pus ceva la cale? Se prea poate. Erau totuși corecți în totul, nedându-i lui Briant prilej să se plângă, așa că acesta se mulțumi doar să fie nepărtinitor și să ia asupra sa și sarcinile cele mai grele și mai ingrate, necruțându-l nici pe fratele său Jacques, care se lua la întrecere cu el în ceea ce privește zelul.

Gordon urmărea schimbarea în bine din caracterul lui Jacques, și Moko se bucura, de asemenea, văzând că, de când cu explicația dintre cei doi frați, Jacques devenise mai comunicativ și lua și el parte la jocurile celorlalți copii.

Programul de studii umplea lungile ore pe care, din cauza frigului, băieții și le petreceau în hol. Jenkins, Iverson, Dole și Costar erau în mare progres. Învățându-i pe ei, cei mari se învățau pe ei înșiși. În serile acelea lungi de iarnă, citeau cu glas tare povestiri de călătorii, dar Service ar fi preferat să citească despre robinsonii lui. Alteori, acordeonul lui Garnett scotea niște armonii de ți se zbârlea părul, melodii pe care nefericitul amator de muzică le interpreta cu o convingere regretabilă. Alții cântau laolaltă cântece din copilărie și, după ce se săturau de cântat, unul câte unul se duceau la culcare.

Între timp, Briant se gândea în fel și chip cum să se vadă iar în Noua Zeelandă. Asta-l muncea pe el, câtă vreme pe Gordon îl preocupa doar cum să organizeze și mai bine colonia de pe insula Chairman. Ca președinte, toate sforțările lui Briant tindeau către înapoierea în țară. Nu-i ieșea din minte pata aceea albă zărită în largul golfului Deception. „Să fi fost cumva vreun pământ prin preajma insulei?" se întreba el. Și, de-ar fi așa, le-ar fi oare chiar cu neputință să construiască vreo corabie cu care să încerce să ajungă până acolo? Dar, ori de câte ori îi vorbea lui Baxter, acesta clătina din cap, spunându-i că asta ar fi peste puterile lor.

Și Briant nu înceta să-și spună cu amărăciune:

– Ah! De ce suntem doar copii, în loc să fim bărbați!

Și era nemângâiat.

În nopțile acestea de iarnă, oricât s-ar fi crezut ei la adăpost la French-Den, tot trecură prin câteva spaime: în câteva rânduri, Phann lătră îndelung a primejdie, simțind haite de fiare – mai întotdeauna șacali – care dădeau târcoale ogrăzii. Doniphan și ceilalți alergau atunci pe ușa holului și aruncau cu tăciuni aprinși în jivine, până ce le puneau pe fugă.

De vreo două-trei ori, câțiva jaguari și cuguari se arătară prin preajma grotei, fără să se apropie însă ca șacalii. Pe aceștia îi primeau cu focuri de pușcă, cu toate că, la distanța de la care trăgeau, nu-i puteau omorî. Fapt este că apărară cu foarte multă greutate ograda.

La 24 iulie, Moko se arătă și mai destoinic decât până acum în arta culinară, preparând un vânat pe care cu toții îl savurară, unii ca mâncăcioși, iar alții ca fini cunoscători.

Wilcox și Baxter, care-l ajutau bucuros, nu se mulțumiră să întindă numai curse pentru animale rozătoare ori păsări, ci, aplecând unele ramuri flexibile dintre doi copaci mari din Traps-Woods, legaseră de la o creangă la alta lațuri, ca niște adevărate ștreanguri, cu nod care se strânge, pentru vânat mai mare.

Felul acesta de laț se pune de obicei ca să ațină calea la căprițe, care, de cele mai multe ori, se prind.

La Traps-Woods însă nu se prinsese o capriță, ci o frumusețe de flamingo, care, în noaptea de 24, a intrat în ochiul lațului, de unde, oricât s-a zbătut, n-a mai putut ieși. A doua zi, când Wilcox trecu pe la curse, găsi

La Traps-Woods însă nu se prinsese o căpriță, ci o frumusețe de flamingo...

flamingoul spânzurat de ștreangul care se strânsese în jurul gâtului când creanga se ridicase.

Bine jumulit, bine curățat și bine împănat cu mirodenii, fript și pătruns pe toate părțile, flamingoul fu o minune. Se înfruptară cu toții și din aripi, și din pulpe, ba avu fiecare și câte o bucățică din limbă, care este tot ce poate fi mai bun pe lume.

În prima jumătate a lui august, avură patru zile de ger cumplit. Briant se uita neliniștit la termometrul care coborâse la -30°. Aerul era de o puritate fără seamăn. Și cum se întâmpla adesea la temperaturile scăzute, încetase orice adiere de vânt.

Pe frigul acela nu putea nimeni ieși din French-Den, fără să se simtă pătruns până la oase. Pe cei mici nu-i lăsau nici să scoată capul pe ușă. Nici cei mari, de altfel, nu ieșeau, decât ca să întrețină zi și noapte focul din grajd și de la păsări. Din fericire, gerul încetă curând. Pe la 6 august, vântul se schimbă iar din vest. Golful Sloughi, cât și întreg litoralul unde naufragiaseră fură bântuite de furtuni năprasnice, care băteau când în plină coastă a falezei, când suflau peste coama ei, cu o furie nemaivăzută. În grotă totuși nu s-a resimțit. Niciun cutremur de pământ n-ar fi putut să-i disloce pereții trainici. Cele mai cumplite furtuni, care ar fi aruncat vase de mare tonaj pe țărm sau care ar fi năruit edificii de piatră, se dovedeau neputincioase în a-i dăuna falezei. Cât despre copacii doborâți, cu cât erau mai mulți, cu atât mai puțină bătaie de cap pentru tinerii pădurari când va fi nevoie să-și înnoiască provizia de lemne.

Și totuși, furtunile acestea schimbară cu desăvârșire starea atmosferică, și anume, puseră capăt gerurilor mari. De atunci încolo temperatura se ridică treptat și, de îndată ce vremea se liniști, se statornici la circa 7°-8° sub zero.

În a doua jumătate a lui august, clima a fost mai blândă, și Briant începu din nou să gospodărească pe afară. La pescuit nu se putea merge, căci atât râul, cât și lacul erau încă sub un strat gros de gheață. Merseră, în schimb, pe la capcane, pe la lațuri și plase, unde se prindea mult vânat de baltă, așa încât cămara era bine îndestulată cu vânat proaspăt.

De altfel și ograda avu oaspeți noi. În afară de familia sporită a dropiilor și a bibilicilor, lama și-o spori și ea cu cinci iezișori, de care Service și Garnett aveau mare grijă.

Așa stăteau lucrurile, când Briant se gândi să profite cât timp era încă apa gheață, propunând colegilor o mare partidă de patinaj; cu o lamă de fier aplicată pe o talpă de lemn, Baxter reuși să facă câteva perechi de patine. Mai toți băieții patinaseră, de altfel, și mai înainte, căci era unul dintre sporturile frecvente în Noua Zeelandă, oricât ar fi fost de aspră iarna. Fură deci încântați să-și desfășoare talentul pe gheața lacului.

Așadar, la 25 august, pe la unsprezece dimineața, Briant, Gordon, Doniphan, Webb, Cross, Wilcox, Baxter, Garnett, Service, Jenkins și Jacques, lăsându-i pe Iverson, Dole și Costar în seama lui Moko și a lui Phann, plecară din French-Den să caute locul unde stratul de gheață era cât mai neted, pe o suprafață cât mai vastă.

Briant luase cu el o trompetă de bord ca să-și recheme colonia în caz că vreunii s-ar fi răzlețit, depărtându-se prea mult pe lac. Toți luaseră masa înainte de plecare, rămânând să se înapoieze pentru cină.

Trebuiau să meargă pe țărm în sus aproape trei mile ca să găsească un loc bun, căci în preajma lui French-Den lacul era plin de sloiuri. Abia în dreptul lui Traps-Woods se opriră în fața unei vaste întinderi netede, înspre est, cât vedeau cu ochii. Minunat câmp de exerciții pentru o armată de patinatori!

Bineînțeles că Doniphan și Cross își luaseră puștile, ca să doboare ceva vânat, dacă le pica. Cât despre Briant și Gordon, nicidecum atrași înspre vânătoare, nu veniseră decât cu gândul să-i împiedice pe ceilalți să facă imprudențe.

Fără îndoială că cei mai buni patinatori erau Doniphan, Cross, dar mai ales Jacques, care îi întrecea prin iuțeala cu care se deplasa și prin precizia cu care descria curbe foarte complicate.

Înainte de a se da semnalul de plecare, Briant îi întruni pe toți și le spuse:

– Cred că nu mai e nevoie să vă atrag atenția să fiți prudenți și să nu vă ambiționați în întreceri, căci și dacă nu e primejdie să se rupă gheața, tot rămâne primejdia să vă rupeți o mână sau un picior! Și nu vă depărtați! Chiar dacă se-ntâmplă să vă duceți prea departe, nu uitați că Gordon și cu mine vă așteptăm aici, în punctul acesta, iar când voi da semnalul sunând din goarnă, oriunde ați fi, veniți!

Cu aceasta, patinatorii porniră pe luciul lacului, și Briant se liniști, văzându-i cât patinau de liberi și siguri pe mișcări. Chiar dacă la început câțiva căzură, nu fu decât prilej pentru hohote de râs.

Într-adevăr, era o minune să-l vezi pe Jacques când înainte, când înapoi, când pe un picior, când pe celălalt, când înălțat, când mult înclinat, făcând cercuri și serpentine cu o perfectă siguranță. Și câtă mulțumire pentru Briant să-și vadă în sfârșit fratele petrecând laolaltă cu ceilalți.

Pesemne că Doniphan, sportivul pasionat pentru toate exercițiile, trebuie să fi simțit oarecare invidie că toți îl aplaudau pe Jacques, din care cauză se și depărtă de lângă țărm, fără să mai țină seama de recomandările lui Briant. Ba chiar, la un moment dat, îi făcu semn și lui Cross să vină după el.

– Hei, Cross! Uite colo un cârd de rațe... colo... În răsărit... Le vezi?

– Da, Doniphan.

– Ai pușca? Și eu o am. Hai!

– Dar Briant a spus...

– Lasă-mă în pace cu Briant al tău! Hai! Hai mai repede!

Cât ai clipi, Doniphan și Cross străbătură o jumătate de milă în urmărirea cârdului care zbura peste lac.

– Dar încotro se duc? întrebă Briant.

– Or fi văzut ceva vânat, răspunse Gordon, și pasionați de vânătoare...

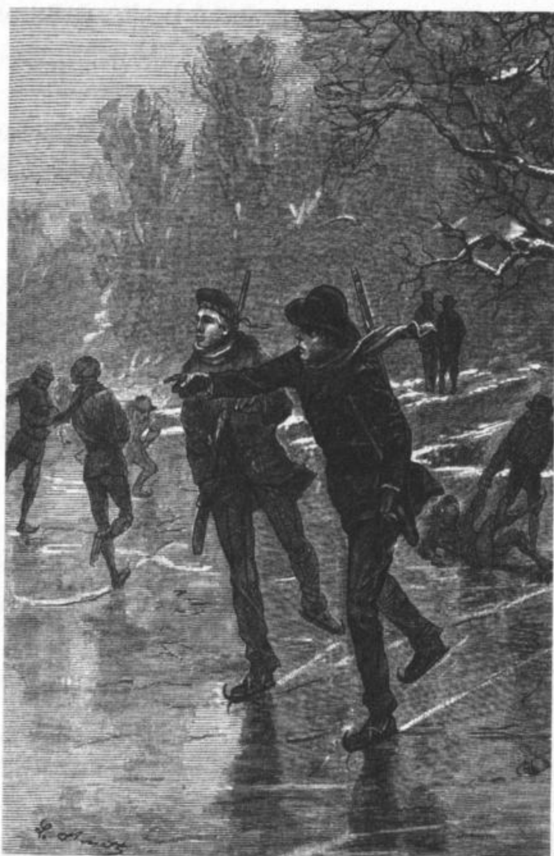
– Da... pasionați de nesupunere, zise Briant. Tot Doniphan...

– Crezi, Briant, că ar putea să li se-ntâmple ceva?

– Dar poți ști, Gordon? Nu e niciodată bine să te depărtezi! Ia uite-i unde sunt!

Într-adevăr, antrenați de iuțeala cu care alunecau, Doniphan și Cross nu se mai vedeau decât ca două puncte, la orizontul lacului. Chiar dispunând de timp să se reîntoarcă, fiindcă mai aveau câteva ore de zi înaintea lor, și tot era o imprudență. În perioada aceea a anului, te puteai foarte lesne aștepta la o schimbare bruscă a vremii. O întoarcere a vântului era de-ajuns pentru a aduce furtună sau cețuri.

Vă puteți închipui câtă neliniște îl cuprinse pe Briant, când, înspre ora două, orizontul dispăru deodată sub un văl gros de cețuri. Iar Cross și Doniphan nu se întorseseră, și cețurile cuprinseseră acum tot lacul, astfel încât țărmul apusean nici nu se mai vedea.

– Uite un cârd de rațe! Le vezi? strigă Doniphan...

– Iată! De asta m-am temut! exclamă Briant. Au să mai găsească drumul?

– Sună din goarnă! Sună! spuse în grabă Gordon.

În trei rânduri răsună goarna, și sunetul metalic porni prelung în depărtări. Poate or răspunde printr-un foc de armă, singurul mijloc pentru ca Doniphan și Cross să-și precizeze poziția.

Briant și Gordon ascultau încordați... Nicio detunătură.

Între timp, ceața se făcea tot mai deasă, tot mai întinsă, se învolbură, de nu mai vedeai decât până la un sfert de milă și cum în același timp creștea și în sus, tot lacul avea să dispară în câteva minute.

Briant îi chemă atunci pe cei din preajmă. În curând, toți îl înconjurară pe țărm.

– Ce e de făcut? întrebă Gordon.

– Tot ce ne stă în putință ca să-i găsim pe Cross și pe Doniphan, până nu s-or rătăci cu totul în cețuri! Unul dintre noi să plece în direcția în care au plecat ei și să încerce să facă legătura, sunând din goarnă.

– Plec eu! zise Baxter.

– Și noi! săriră alți câțiva.

– Nu, mă duc eu! zise Briant.

– Ba eu, frate! spuse Jacques. Patinând repede, îi ajung!

– Fie! primi Briant. Du-te, Jacques, și fii atent: poate auzi focuri de armă! Uite, ia și goarna, ca să ne dai de veste unde te afli.

– Da, frate!

Și într-o clipă, Jacques pieri în cețurile care se lăsau tot mai dese.

Briant, Gordon și toți ceilalți își plecau urechea să audă semnalele lui Jacques, care, depărtându-se, se stingeau încet.

Trecu o jumătate de oră. Nicio veste de la cei plecați, nici de la Cross, nici de la Doniphan, în neputința să se mai orienteze pe lac, și nici de la Jacques, plecat să-i întâmpine. Ce se vor face toți trei, dacă se lasă noaptea și-i prinde departe?

– Măcar de-am avea arme cu noi, spuse Service, poate...

– Arme? zise Briant. Sunt la French-Den. Să nu pierdem o clipă! Hai! Era cea mai bună soluție, căci mai întâi de toate trebuia dat de știre atât lui Jacques, cât și lui Doniphan și Cross ce direcție să ia ca să ajungă la țărmul lacului. Cel mai bine, așadar, era să se înapoieze la French-Den, de unde aveau să le trimită semnale prin detunături la intervale scurte.

În mai puțin de o jumătate de oră, Briant, Gordon și ceilalți străbătură cele trei mile până la terenul de sport. Nu mai era cazul acum să facă economie de praf de pușcă. Wilcox și Baxter își încărcară puștile și traseră înspre răsărit...

Niciun răspuns. Nici foc de armă, nici sunet de goarnă.

Se făcuse trei și jumătate. Ceața tindea să fie tot mai deasă, pe măsură ce soarele se lăsa pe după faleză. Prin aburul compact nu era chip să deslușești ceva pe suprafața lacului.

– Tunul! strigă Briant.

Unul dintre cele două tunuri mici de pe *Sloughi*, cel a cărui țeavă ieșea prin firida de lângă ușa holului, fu împins până în mijlocul terasei și îndreptat în direcția nord-est.

Îl încărcară cu o ghiulea pentru semnalizări, și Baxter tocmai se pregătea să tragă de coarda percutorului, când lui Moko îi veni în minte să pună pe deasupra ghiulelelor un smoc de ierburi uscate, înmuiate în grăsime, pentru ca detunătura să fie mai puternică – și nu se înșela.

Salva porni, după ce Dole și Costar își astupară mai întâi urechile.

Era cu neputință ca, într-o atmosferă atât de calmă, salva să nu fie auzită la o distanță de câteva mile.

Ascultară din nou... Nimic!

Timp de o oră încă, tunul trase din zece în zece minute. Să nu fi înțeles Doniphan, Cross și Jacques că salvele acelea repetate însemnau că le indica poziția lui French-Den nu era posibil! Și iarăși, nu se putea ca detunăturile să nu se fi auzit pe întreaga suprafață a lacului, căci ceața are proprietatea să propage sunetul până departe, cu atât mai mult cu cât e mai deasă.

În sfârșit, puțin înainte de ora cinci, se auziră destul de clar două-trei focuri de armă din direcția nord-est.

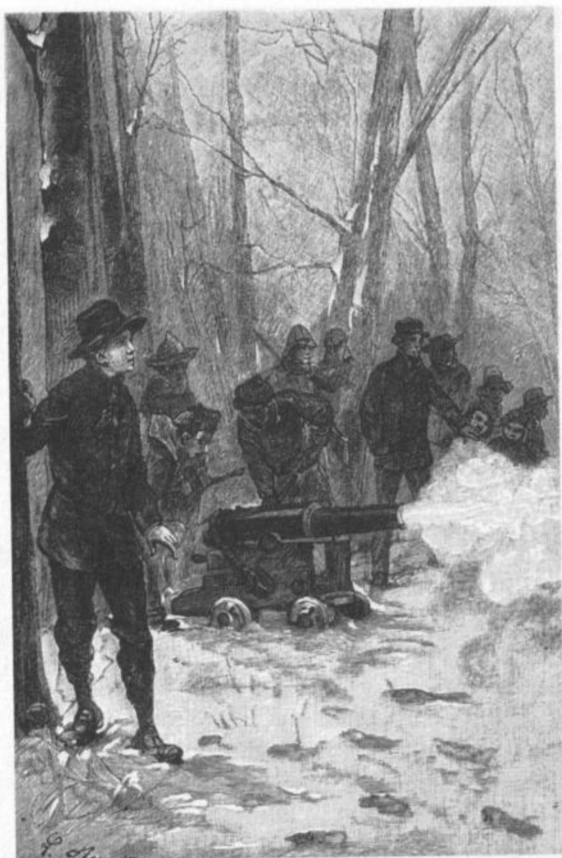
– Ei sunt! strigă Service.

Baxter răspunse cu încă o salvă, la semnalul lui Doniphan.

După câteva minute, două umbre se iviră printre cețurile care erau mai slabe pe țărm decât pe lac, apoi uralele celor care soseau se contopiră cu uralele celor de pe mal.

Erau Doniphan și Cross. Jacques nu era cu ei. Ce chin de moarte pentru Briant! Jacques nu-i întâlnise pe ceilalți doi, care nici măcar nu auziseră goarna sunând. Fapt este că Cross și Doniphan, căutând să se orienteze, cotiseră înspre sudul lacului, în timp ce Jacques se afundase tot mai mult înspre răsărit, gândind să-i întâmpine. Altfel, chiar ei n-ar fi mai știut în ce direcție să meargă, dacă nu ar fi auzit bubuiturile de tun.

Cu gândul la fratele lui pierdut prin cețuri, lui Briant nici nu-i mai trecu prin cap să-l mustre pe Doniphan pentru o neascultare care putea să aibă consecințe atât de grave. De-o trebui ca Jacques să-și petreacă noaptea pe

Salva tunului porni!

lac, la o temperatură care putea să scadă și la -15°, cum avea să reziste la un asemenea frig?

– Eu ar fi trebuit să mă duc, nu el, eu! se acuză Briant, pe care Gordon și Baxter nu izbuteau să-l liniștească.

Mai traseră câteva salve de tun. E sigur că, dacă Jacques s-ar fi apropiat de French-Den, le-ar fi auzit și ar fi răspuns și el printr-un sunet de goarnă.

Dar și când ultimele ecouri ale salvelor se pierdură în depărtări, ele rămaseră tot fără răspuns.

Iar noaptea se lăsa, și întunericul avea să cuprindă întreaga insulă.

Din fericire, o împrejurare favorabilă se produse între timp: ceața părea că se ridică. Un vânt iscat odată cu apusul soarelui, cum se întâmpla mai în fiecare seară după acalmia zilei, împingea cețurile înspre răsărit, dezvelind suprafața lacului.

În curând, așadar, singurul neajuns ca să găsească drumul spre French-Den ar fi numai întunericul. În cazul acesta, nu rămânea decât să aprindă un foc mare pe țărm, ca semnalizare.

Wilcox, Baxter și Service îngrămădiră degrabă vreascuri în mijlocul terenului de sport, când Gordon îi opri:

– Stați!

Cu luneta la ochi se uită înspre nord-est.

– Îmi pare că văd un punct. Un punct care se mișcă!

Briant apucă luneta și privi și el.

– El e! E Jacques! Îl văd!

Și toți începură să strige cât îi ținea gura, ca și când ar fi putut să-i audă de la o distanță de o milă!

Distanța aceasta se micșora acum văzând cu ochii. Jacques, cu patinele în picioare, înainta ca o săgeată pe gheața lacului, apropiindu-se de French-Den. Câteva minute încă și avea să ajungă.

– Dar parcă nu e singur! strigă Baxter, cu un gest de mirare.

Într-adevăr, privind mai atent, se vedeau încă două puncte, care veneau după el cam la o sută de pași.

– Ce să fie? întrebă Gordon.

– Oameni? spuse Baxter.

– Nu, animale parcă! exclamă Wilcox.

– Fiare sălbatice, poate! strigă Doniphan.

Nu se înșela, și fără să stea pe gânduri, cu pușca-n mână, se avântă pe lac să-l întâmpine pe Jacques. În câteva clipe, Doniphan îl ajunse și descarcă două gloanțe înspre animalele care cotiră și se făcură nevăzute.

Erau doi urși, despre care nu te așteptai să facă parte din fauna insulei; de vreme ce animalele astea primejdioase se găseau pe insulă, cum se face că vânătorii nu le descoperiseră măcar urmele? Nu trebuie oare admis că nici nu locuiau pe insulă și că, pe timp de iarnă, fie că au venit pe vreo parte înghețată a mării, fie că, suiți pe vreun sloi plutitor, au ajuns prin ținuturile

Jacques se apropia, urmat de doi urși...

astea? De-ar fi așa, concluzia e că în vecinătatea insulei Chairman se găsesc oarece teritorii! Asta da de gândit...

Oricum ar fi fost, fapt e că Jacques era salvat, și fratele lui îl strângea la piept.

Felicitări, îmbrățișări, strângeri de mână, fiecare avea un cuvânt de laudă pentru viteazul copil care, după ce zadarnic sunase din goarnă ca să-și cheme colegii, s-a văzut el însuși pierdut în cețuri, în neputința de a mai ști unde se află, când primele salve de tun răsunară.

„Nu poate fi decât tunul din French-Den!“ își zisese, căutând să prindă de unde venea bubuitul.

Se găsea la câteva mile, în nord-estul lacului. Atunci, în toată goana patinelor, zbură în direcția semnalată. Când, în vreme ce ceața începuse să se risipească, se trezi în fața cu doi urși, care se repeziră la el! Cu toată primejdia, nu-și pierdu cumpătul și, grație iuțelii vertiginoase cu care alerga, îi ținuse pe urși la distanță. Dacă ar fi căzut însă, ar fi fost pierdut.

Ajuns, îl luă pe Briant de-o parte și, în timp ce ceilalți se întorceau la French-Den, îi șopti:

– Îți mulțumesc, frate, că mi-ai dat prilejul...

Briant îi strânse mâna fără să răspundă, apoi, în clipa în care Doniphan se pregătea să intre în hol, îi spuse:

– Te rugasem să nu te depărtezi. Acum vezi și tu ce nenorocire se putea întâmpla din cauza neascultării tale. Cu toate astea însă, Doniphan, nu pot să nu-ți mulțumesc că te-ai dus în ajutorul lui Jacques!

– Nu mi-am făcut decât datoria, răspunse cu răceală Doniphan.

Și nici nu se uită la mâna pe care colegul său i-o întinsese cu atâta drag!

XX

POPAS LA CAPĂTUL DE MIAZĂZI AL LACULUI – DONIPHAN, CROSS, WEBB ȘI WILCOX – DESPĂRȚIREA – DOWNS-LANDS – EAST-RIVER – PE ȚĂRMUL STÂNG ÎN JOS – SOSIREA LA GURA RÂULUI

Șase săptămâni mai târziu, către seară, patru dintre tinerii din colonie se opriră la capătul de miazăzi al lacului.

Era 10 octombrie. Se desprimăvărase. Pe sub copacii proaspăt înfrunziți, iarba înverzise pe toată pajiștea. O adiere ușoară încrețea fața lacului, luminată de ultimele raze ale soarelui, care mângâiau vastul întins al mlaștinilor, mărginite de un prund îngust de nisip. O mulțime de păsări treceau în cârduri zgomotoase spre odihna de noapte, în cuiburile ocrotite din umbra pădurilor sau în crăpăturile dintre stânci. Câteva pâlcuri de copaci, pini, stejari antarctici, iar ceva mai departe o pădurice de brazi erau singurele care aduceau un pic de viață în ținutul acesta sterp al insulei. Verdeața care înconjura lacul lipsea aici, și, ca să ajungi la rețeaua deasă de păduri, trebuia să mergi cale de câteva mile pe o latură sau alta a lacului.

În clipa aceasta, un foc bun, aprins la rădăcina unui pin maritim, își înălța fumul izbitor de parfumat, pe care vântul îl ducea înspre mlaștini: o pereche de rațe se frigeau la para unui foc adăpostit între două pietre. După masa de seară, cei patru băieți nu se mai gândeau decât cum să intre sub pături, și-n timp ce unul dintre ei ar sta de veghe, ceilalți trei ar dormi tihnit până la ziuă.

Cei patru erau Doniphan, Cross, Wilcox și Webb, și iată în ce împrejurări se despărțiseră de ceilalți:

În ultimele săptămâni ale celei de-a doua ierni petrecute la French-Den, relațiile dintre Doniphan și Briant se înăspriseră. Se cunoaște necazul ce l-a cuprins pe Doniphan când la alegeri a ieșit rivalul său. Tot mai invidios și mai înrăit pe zi ce trecea, nu se obișnuise nicidecum cu gândul să se supună ordinelor noului șef al insulei Chairman. Și dacă nu se răzvrătea chiar fățiș, era doar din cauză că majoritatea nu l-ar fi susținut – asta o știa. Totuși în câteva rânduri s-a arătat atât de răuvoitor și de îndărătnic, încât Briant a fost nevoit să-l mustre, cum era și firesc. De când cu incidentul de la patinaj, când nesupunerea lui a fost vădită, fie că se datorase pasiunii pentru vânătoare, fie încăpățânării lui – de atunci nesupunerea lui n-a făcut decât să crească în așa grad, încât Briant vedea venind momentul să-i aplice o pedeapsă.

Îngrijorat de starea aceasta de lucruri, Gordon putuse obține de la Briant promisiunea că se va abține. Dar răbdarea lui Briant ajunsese acum la capăt, și, în interesul tuturor și pentru menținerea disciplinei, era nevoie de un exemplu. Zadarnic a încercat Gordon să-l aducă pe Doniphan la sentimente mai bune. Dacă până atunci avusese oarecum influență asupra lui, trebuia să recunoască faptul că o pierduse cu totul. Doniphan nu putea nicicum să-i ierte că, în atâtea rânduri, îi luase apărarea rivalului său, așa încât toate încercările lui Gordon fură zadarnice, și acesta vedea foarte mâhnit cum se apropie dezlănțuirea.

Rezulta de aici că tihna și buna înțelegere, atât de necesare coloniei de la French-Den, aveau să înceteze. Se făcea simțită o stinghereală care le otrăvea traiul în comun.

Adevărul e că, în afară de orele de masă, Doniphan, împreună cu Cross, Wilcox și Webb, care erau tot mai mult influențați de el, formau un cerc aparte. De se-ntâmpla să fie vremea rea și nu mergeau la vânătoare, se adunau toți patru într-un colț al holului și acolo șopteau între ei.

– Sigur că pun ceva la cale, îi spuse într-o zi Briant lui Gordon.

– Sper că nu împotriva ta! răspunse Gordon. Adică, să încerce să-ți ia locul? Nu cred că Doniphan ar îndrăzni! Noi toți am fi de partea ta! Asta o știe și el!

– Poate că Wilcox, Cross și Webb se gândesc să se despartă de noi!

– Mă tem că da, Briant, și poate că n-avem dreptul să-i împiedicăm.

– Dar poți tu să ți-i închipui, Gordon, trăind izolați...

– Poate că nu se gândesc totuși s-o facă, Briant!

– Ba tocmai, că se gândesc. L-am văzut pe Wilcox făcând o copie după harta lui Baudoin, și asta, sigur, ca s-o ia cu ei.

– A făcut Wilcox asta?

– Da, Gordon; și, crede-mă, mă-ntreb dacă n-ar fi bine ca eu să pun capăt atâtor neplăceri, dându-mi demisia în favoarea altcuiva... a ta, Gordon, sau chiar a lui Doniphan! Ar înceta odată atâta rivalitate!

– Nu, Briant! se opuse cu tărie Gordon. Niciodată! Ar fi să te sustragi de la îndatoririle față de cei care te-au numit șef... și față de tine însuți!

Iarna trecu, în timp ce neînțelegerile dintre ei se țineau lanț.

Cu primele zile din octombrie, frigul încetă cu desăvârșire, iar fața lacului și a râului se curățiră cu totul de ghețuri.

Atunci, în seara de 9 octombrie, Doniphan aduse la cunoștința tuturora hotărârea de a părăsi French-Den, împreună cu Webb, Cross și Wilcox.

– Cum? Vreți să ne părăsiți? întrebă Gordon.

– Să vă părăsim?... Nu, Gordon! răspunse Doniphan. Ci intenționăm doar ca Webb, Cross, Wilcox și cu mine să ne facem o așezare în altă parte a insulei.

– Și de ce, Doniphan? întrebă Baxter.

– Pur și simplu pentru că dorim să ne conducem singuri, după bunul nostru plac, și, ca să fiu sincer, pentru că nu-mi convine să primesc ordine de la Briant.

– Aș vrea să știu ce învinuire îmi aduci, Doniphan? îl întrebă Briant.

– Niciuna, decât că ești în fruntea noastră! răspunse Doniphan.

– Ești serios când spui asta? întrebă Gordon.

– Serios este faptul că, spuse Doniphan disprețuitor, dacă ceilalți colegi ai mei se învoiesc să te recunoască drept șef, prietenii mei și cu mine nu ne învoim.

– Fie, răspunse Briant, Wilcox, Webb, Cross și cu tine, Doniphan, sunteți liberi să plecați și să luați partea voastră de obiecte la care aveți dreptul.

– De asta nici nu ne-am îndoit, Briant. Chiar mâine părăsim French-Den.

– Numai să nu vă pară rău de o asemenea hotărâre, mai spuse Gordon, care înțelese că orice stăruință ar fi în zadar.

Iată și planul pe care Doniphan hotărâse să-l pună în aplicare: cu câteva săptămâni mai înainte, povestind despre recunoașterea pe care o făcuse în partea de răsărit a insulei, Briant le spusese că s-ar fi putut instala acolo în bune condiții. Le spusese că în stâncile de pe coastă erau o mulțime de grote, că pădurile din răsăritul lacului înaintau până pe plajă, că râul din est ar fi procurat permanent apa de băut, că vânatul – și animale, și păsări – mișuna pe țărmuri, într-un cuvânt, că viața era tot atât de îmbelșugată ca și la French-Den, și cu mult mai mult decât pe țărmul golfului Sloughi. Pe de altă parte, între French-Den și coastă era o depărtare doar de douăsprezece mile în linie dreaptă, dintre care șase pentru traversarea lacului și cam tot atât până la mare, în josul lui East-River. Așadar, în caz de neapărată nevoie, nu era greu de comunicat cu French-Den. Numai după ce a cumpănit un timp toate avantajele, i-a convins Doniphan pe Wilcox, Cross și Webb să-și facă o așezare împreună cu el pe celălalt litoral al insulei.

Totuși, Doniphan n-avea de gând să străbată calea până la golful Deception pe apă. Itinerarul pe care și-l propusese era să o ia de-a lungul lacului Family, în jos, până la capul îngust pe care lacul îl formează la miazăzi, apoi, cotind pe după el, s-o ia în sus pe celălalt țărm al lacului, până la East-River, explorând astfel ținutul acesta încă necunoscut, apoi de-a lungul cursului de apă, până la vărsare. Drum lung și de ocol, de aproape cincisprezece-șaisprezece mile, dar pe care l-ar face în etape, vânând. În felul acesta, Doniphan evita să se îmbarce în iolă, care, pentru a fi cârmită, cerea o mână mai experimentată decât a lui. Se gândea, în schimb, să ia bărcuța de cauciuc cu care putea traversa East-River și, la nevoie, alte râulețe ce vor fi prin răsăritul insulei. Mai mult, această primă expediție n-avea alt scop decât să ia cunoștință de golful Deception și să găsească locul unde să se stabilească definitiv împreună cu cei trei tovarăși. Totodată, nevrând să se încarce cu bagaje, hotărâră să ia cu ei doar două puști, patru revolvere, două toporiști, muniții cât le trebuia, undițe, pături, o busolă de buzunar, bărcuța de cauciuc și doar câteva conserve, știind mai dinainte că din vânat și pescuit vor avea hrană din belșug.

De altfel, gândeau ei, recunoașterea aceasta n-avea să le ia mai mult de șase-șapte zile, iar când își vor fi ales un loc de așezare, se vor înapoia la French-Den ca să-și ia partea lor din ce le-ar reveni de pe *Sloughi*, lucruri pe care le-ar încărca în căruță. Dacă Gordon sau vreunul dintre cei de la French-Den ar vrea să vină pe la ei, va fi binevenit, dar o conviețuire cu ei toți, în condițiile de acum, era cu neputință; hotărârea era luată, și asupra ei nu se mai putea reveni.

A doua zi, la răsăritul soarelui, Doniphan, Cross, Webb și Wilcox își luară rămas-bun de la ceilalți, care erau foarte mâhniți de despărțire. Ei înșiși se simțeau mai tulburați decât aveau aerul, cu toate că erau ferm hotărâți să-și ducă la îndeplinire planul în care încăpățânarea juca cel mai de seamă rol.

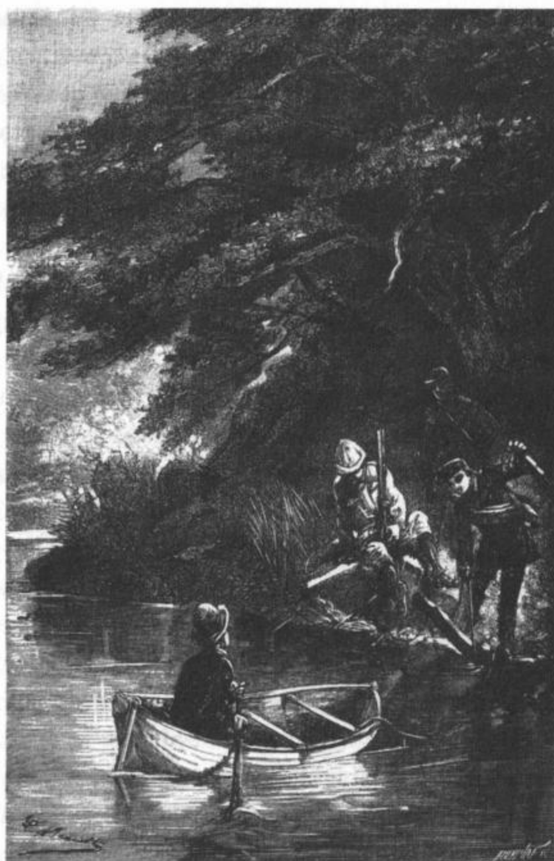
După ce trecură, așadar, râul Zeelanda, în iola pe care Moko le-o duse până la puntea pietruită, cei patru se depărtară fără grabă, cercetând, totodată, partea aceasta inferioară a lacului, care se îngusta tot mai mult, făcând un cap ascuțit, și imensitatea șesului de mlaștini din sud, nemărginit și înspre nord, și înspre sud. Pe drum împușcară câteva păsări pe marginea mlaștinilor. Înțelegând că trebuie să facă economie de muniții, s-au mulțumit să vâneze numai cât le era necesar pe o zi.

Cerul era înnorat, dar nu a ploaie, și briza părea să se fi statornicit dinspre nord-est. Băieții nu putură face mai mult de cinci-șase mile timp de o zi întreagă, și, ajunși la extremitatea de sud a lacului, se opriră pentru odihna de noapte.

Acestea au fost faptele petrecute la French-Den, începând din ultimele zile ale lui august și până la 11 octombrie.

Doniphan, Cross, Webb și Wilcox se găseau acum departe de colegii lor, de care sub niciun motiv de pe lume n-ar fi trebuit să se despartă. Se simțeau ei oarecum izolați? Poate că, hotărâți să-și ducă planul până la capăt, nu se gândeau decât cum să-și organizeze o viață nouă, pe alt punct al insulei.

A doua zi, după o noapte destul de rece, pe care numai un foc bun, ținut până la ziuă, o făcu suportabilă, toți patru se pregătiră de plecare. Capătul de sud al lacului Family se îngusta mult, formând un unghi foarte ascuțit între cele două țărmuri, dintre care cel din dreapta suia aproape perpendicular

Doniphan hotărî să o pornească de-a lungul țărmului...

înspre nord. În răsărit, tot mlaștini, dar care nu inundau pajiștile, acestea fiind cu câteva picioare mai ridicate decât nivelul lacului.

Începeau acum să răsară movile mici, acoperite cu ierburi și umbrite de copaci firavi. Cum mai tot ținutul era brăzdat numai de dune, Doniphan îl denumi Downs-Lands (Țara dunelor), apoi, ca să nu riște mergând la întâmplare în necunoscut, hotărî s-o pornească de-a lungul țărmului până la East-River și la partea de litoral explorată de Briant, rămânând ca regiunea dunelor s-o cerceteze mai târziu.

Tovarășii lui erau însă de altă părere.

– Dacă distanțele de pe hartă sunt bine calculate, spuse Doniphan, ar trebui să dăm peste East-River la cel mult șapte mile de la extremitatea lacului în sus și am putea, fără osteneală, să fim acolo pe seară.

– De ce să nu tăiem prin nord-est, ca să ajungem direct la vărsarea lui? întrebă Wilcox.

– Ei da, asta ne-ar scuti mai bine de o treime din drum, spuse și Webb.

– Bineînțeles, răspunse Doniphan, dar poți risca să mergi la întâmplare prin locurile astea mlăștinoase, ca la urmă, neputând înainta, să te întorci de unde ai plecat? Câtă vreme, dacă mergem pe țărmul lacului înainte, avem toate șansele să nu ni se ivească nicio piedică în cale.

– Mai avem și interesul să cercetăm cursul lui East-River, interveni Cross.

– Neapărat, răspunse Doniphan, doar e râul care face legătura directă cu lacul Family. De altfel, mergând pe el în jos, ne dăm seama și ce fel e pădurea prin care trece.

După asta porniră, lungind pasul. Un dâmbuleț îngust domina cu trei-patru picioare, de o parte a nivelului lacului, iar de cealaltă parte, întinderea de dune de pe dreapta. Cum urcușul începuse să devină simțitor, era de așteptat ca, la câteva mile mai departe, întreaga priveliște să se schimbe.

Într-adevăr, către ora unsprezece, Doniphan și tovarășii săi se opriră într-un fel de intrând, umbrit de stejari falnici. De acolo până-n depărtări, înspre răsărit, privirea se afunda în masa de păduri care împânzea zarea.

Un iepure *aguti,* pe care Wilcox îl împușcase de dimineață, constitui dejunul. Cross, care luase acum locul lui Moko, îl prepară cum se pricepu și el. Poposiră doar cât să frigă niște bucăți de carne pe cărbuni aprinși, cât să le mănânce și să-și astâmpere foamea și setea, apoi Doniphan și tovarășii săi de drum porniră pe țărmul lacului în sus.

Pădurea de pe marginea țărmului, aceeași ca și pădurile din partea de vest, se deosebea numai prin faptul că predominau arborii cu cetina mereu verde. Numărul de pini maritimi, brazi și stejari, care nu-și schimbă frunza, îl întrecea cu mult pe al mestecenilor sau fagilor, dar toți erau falnici și rămuroși.

Spre marea lui satisfacție, Doniphan mai constată că fauna era și ea variată în partea aceasta de insulă. În mai multe rânduri văzu guanaci și lame de Peru, ca și un cârd de struți *nandu* alergând prin pădure, după ce

se adăpaseră. Văzu iepuri de speciile *maras, tucutucos* și *pecaris,* iar tufele mișunau de vânat păsăresc.

Înspre seară se opriră să răsufle. Aici, țărmul era întretăiat de un curs de apă pornit din lac. Trebuia să fie, cum și era, East-River. Nu-i fu greu lui Doniphan să-l ghicească, cu atât mai mult cu cât sub un pâlc de copaci, într-o crestătură a țărmului, găsiră urme de tabără, mai precis cenușa unui foc de lemne. Era chiar locul în care Briant, Jacques și Moko debarcaseră, când cu recunoașterea la golful Deception, și unde-și petrecuseră întâia noapte.

Rămaseră, dar, și ei acolo, aprinseră tăciunii stinși, își luară masa de seară și se întinseră sub aceiași copaci care-i adăpostiseră pe tovarășii lor.

Acum opt luni, când Briant poposise pe locul acesta, odată cu capul nu s-ar fi gândit că patru dintre tovarășii lui aveau să vină și ei acolo, cu gândul să se rupă de colonie și să trăiască izolați în această parte de insulă.

Poate că văzându-se acolo, departe de așezarea gospodărească de la French-Den, unde ar fi putut sta în bună pace, Cross, Wilcox și Webb se cam căiau de ce-au făcut. Dar soarta lor era legată acum de a lui Doniphan, iar Doniphan era prea îngâmfat ca să-și recunoască vina, prea încăpățânat ca să renunțe la planurile lui, prea ambițios ca să se plece în fața rivalului său.

Nici nu se făcu bine ziuă, și Doniphan fu de părere să traverseze East-River.

– Cu asta scăpăm de grijă și ne rămâne liberă ziua ca să ajungem până la vărsare, care nu poate fi mai departe de cinci-șase mile.

– Unde mai pui, zise Cross, că de pe malul acela a adunat Moko fructele ce seamănă cu migdala. Bine ar fi să ne facem și noi o provizie pentru drum!

Despăturiră bărcuța de cauciuc și, de cum o puseră pe apă, Doniphan se îndreptă spre celălalt mal, târând după el o funie. Cu câteva lovituri de vâslă, trecu repede lungimea de treizeci-patruzeci de picioare din partea aceea a râului. Trăgând apoi frânghia, al cărei capăt îl ținuse Wilcox, Webb și Cross aduseră la ei bărcuța în care trecură, rând pe rând, pe celălalt țărm.

Acum, din nou împreună, strânseră bărcuța în formă de valiză, o luară în spate și porniră. Bineînțeles că ar fi fost mai puțin obositor să ia iola, să se fi lăsat duși de curentul lui East-River, așa cum făcuseră Briant, Jacques și Moko, dar bărcuța de cauciuc, neputând purta decât o persoană, au fost nevoiți să renunțe la acest mijloc de locomoție.

A fost o zi grea. Desișul pădurii, ierburile țepoase care-i stânjeneau la tot pasul, crengile doborâte de ultimele furtuni și care le tăiau drumul, ca și câteva bălți pe care le ocoliră cu greu le întârziau sosirea pe litoral. În timp ce mergeau, Doniphan se miră cum de naufragiatul francez nu lăsase nicio urmă a trecerii lui prin această parte a insulei, așa cum lăsase la Traps-Woods. Și totuși, nu mai rămânea îndoială că o explorase, de vreme ce pe hartă își însemnase toate detaliile cursului acestui râu, până la golful Deception.

Puțin înainte de amiază, se opriră să dejuneze chiar pe locul unde era pinul cu migdale. Cross culese câteva fructe, din care mâncară toți cu poftă. Apoi, cale de încă două mile, fură nevoiți să ia din nou în piept toate tufișurile și să-și croiască drum cu toporișca, numai ca să nu se depărteze de cursul apei.

Din cauza diferitelor piedici, abia către șapte seara izbutiră să iasă cu totul din pădure, și cum noaptea se lăsase, Doniphan nu se putu orienta pe litoral. Cu toate acestea, deși nu deslușea decât lunga linie a valului înspumat, auzea vuietul prelung și grav al mării care se zbătea la țărm.

Hotărâră să se oprească acolo și să doarmă sub cerul liber. Pentru noaptea următoare nu se putea să nu găsească vreun adăpost mai bun în vreo peșteră, la gura râului.

Tabăra odată înjghebată, urmă cina, sau, mai degrabă, pentru că se făcuse târziu, „supeul", care era compus din câțiva cocoșei-de-câmp perpeliți la flacăra unui foc de vreascuri și câteva migdale de pin, culese de sub copaci.

Prevăzători, hotărâră să țină focul până la ziuă, și în primele ore urma să-i poarte de grijă Doniphan.

Wilcox, Webb și Cross, întinși sub ramurile unui pin mare, foarte obosiți de o zi întreagă de mers, adormiră de îndată.

Doniphan abia se ținea să nu adoarmă. Rămase totuși treaz, dar când veni momentul ca unul dintre ceilalți să-i ia locul, dormeau toți atât de adânc, că nu vru să-i mai trezească.

De altfel, pădurea era atât de liniștită în preajma taberei, încât te simțeai în siguranță, ca și la French-Den.

Și așa, după ce aruncă câteva brațe de lemne pe foc, Doniphan se întinse și el la piciorul copacului; ochii i se închiseră pe dată și nu se mai redeschiseră decât de dimineață, când soarele se ridica pe un vast orizont, care-n largul zării se întâlnea cu marea.

XXI

CERCETAREA GOLFULUI DECEPTION – GOLFUL BEAR-ROCK – CUM SĂ SE ÎNAPOIEZE LA FRENCH-DEN – RECUNOAȘTERE ÎN NORDUL INSULEI – NORTH-CREEK – PĂDUREA DE FAGI – FURTUNĂ CUMPLITĂ – NOAPTE DE SPAIMĂ – ÎN ZORI

Prima grijă a lui Doniphan, Wilcox, Cross și Webb fu să meargă pe râu în jos până la vărsare. De acolo își rotiră cu sete ochii peste partea aceasta de ocean, pe care o vedeau pentru întâia oară. Era tot atât de pustie, ca și pe celălalt litoral.

– Și totuși, zise Doniphan, dacă, după cum presupun, insula Chairman nu este departe de continentul american, vapoarele care ies din strâmtoarea Magellan și suie înspre Chile și Peru trebuie să treacă prin est. Un motiv mai mult ca să ne facem așezarea pe țărmul golfului Deception, care, cu toate că Briant l-a numit astfel, sper că nu-și va justifica mult timp numele ăsta nenorocos.

Poate că, motivând astfel, Doniphan căuta pretexte sau, în orice caz, urmărea să arate sub o lumină mai favorabilă ruptura sa de ceilalți colegi. La urma urmei însă, chibzuind bine, ajungeai la concluzia că numai pe partea aceasta a Pacificului, adică la răsărit de insula Chairman, rămâneau șanse să se arate vapoare în trecere către porturile Americii de Sud.

După ce scrută cu luneta întreg orizontul, Doniphan se gândi să cerceteze vărsarea lui East-River. Ca și Briant, își dădu seama că se formase acolo în mod natural un mic port, la adăpost de vânt și talazuri.

Dacă schoonerul ar fi acostat pe insulă în locul acesta, poate că n-ar fi eșuat și s-ar fi păstrat întreg, putând să-i ducă înapoi în patrie.

În spatele stâncilor care mărgineau portul, se înălțau primii arbori din pădurea ce se întindea nu numai până la lacul Family, dar și înspre miazănoapte, unde ochiul se afunda într-un noian de verdeață.

Cât despre intrândurile pe care apa le săpase în granitul stâncilor de pe litoral, Briant avusese dreptate: aveai de unde alege grota. Gândi totuși că e mai bine să nu se depărteze de malul lui East-River și găsi o grotă încăpătoare, pardosită cu un nisip foarte mărunt, cu tot felul de colțuri și colțulețe confortabile, unde puteai să te simți la fel de bine ca și la French-Den. Grota aceasta aproape că ar fi adăpostit toată colonia, căci în pereții ei mari erau scobite în stâncă o serie de grote mici, putându-se face din fiecare o camera separată, în loc de îngrămădeala din cele două încăperi de la French-Den.

Toată ziua nu făcură decât să viziteze coasta pe o întindere de două mile, timp în care Doniphan și Cross împușcară un *tinamu,* iar Wilcox și Webb aruncară un pripon cu undițe pe fundul lui East-River, la vreo sută de pași în aval. Prinseră vreo șase pești, la fel cu cei din râul Zeelanda, între care doi bibani mari. Prin mulțimea de văgăune de sub stâncile din apa care închideau portul înspre nord-est, adăpostindu-l de valurile mari din larg, existau mii de scoici. Se găseau, de asemenea, midii și patele[1] cu duiumul, de un soi foarte bun. Aveau deci la îndemână scoici și pești-de-mare, care alunecau printre ficușii enormi de pe sub bancurile de stânci din apă, încât nu era nevoie să-i cauți la patru-cinci mile depărtare.

Se știe că Briant, când cercetase țărmul la vărsarea lui East-River în mare, se urcase pe o stâncă înaltă de forma unui urs uriaș. Și Doniphan fu mirat de asemănare. Iată de ce acum, când luă în stăpânire ținutul, puse numele de Bear-Rock (Stânca ursului) portului dominat de stânca aceasta, nume care figurează acum pe harta insulei Chairman.

---

[1] Un fel de moluște comestibile, cu cochilie conică, obișnuite pe toate țărmurile marine.

În după-amiaza aceleiași zile, Doniphan și Wilcox suiră și ei pe Bear-Rock, ca să aibă o cât mai largă vedere peste cuprinsul golfului. Dar la orizont nu li se arătă nici vapor, nici pământ. Pata aceea albă din nord-est care-i atrăsese atenția lui Briant, ei nici măcar n-o zăriră, fie că soarele se lăsase prea jos la orizontul opus, fie că pata nici nu exista și fusese doar o iluzie optică a lui Briant.

Când se înseră, Doniphan cu tovarășii lui își luară masa sub un pâlc de ulmi minunați, cu crengi joase, care se aplecau peste apă. Se sfătuiră între ei dacă să se înapoieze de îndată la French-Den, ca să aducă lucrurile de trebuință pentru o așezare definitivă în grota de la Bear-Rock.

– Cred, zise Webb, că ar trebui să ne grăbim, deoarece drumul prin sudul lacului ne ia câteva zile.

– Dar, spuse Wilcox, n-ar fi mai bine, când va fi să ne întoarcem aici, să traversăm lacul și să venim pe East-River până la vărsare? Adică, de ce n-am face și noi drumul pe care l-a făcut Briant cu iola?

– Am câștiga și timp, am scuti și osteneala, întări Webb.

– Tu ce zici, Doniphan? întrebă Cross.

Doniphan se gândea și el la soluția aceasta plină de avantaje.

– Ai dreptate, Wilcox, zise, dacă am veni cu iola condusă de Moko...

– Numai să vrea Moko, îl întrerupse Webb, dar știu eu?

– Și de ce n-ar vrea? întrebă Doniphan. La urma urmei, n-ar trebui decât să stea la cârmă, cât timp trecem lacul.

– Trebuie să vrea! exclamă Cross. Dac-am fi obligați să cărăm pe jos toată partea noastră, n-am mai isprăvi niciodată! Unde mai pui că, poate, căruciorul nici n-ar răzbate prin pădure. Trebuie să cărăm cu iola!

– Și dacă totuși refuză să ne-o dea? întrebă Webb.

– Refuză?! se-ncruntă Doniphan. Și cine-o să refuze?

– Briant! Nu e el șeful coloniei?

– Briant? Să refuze? strigă Doniphan. Cu ce este iola mai mult a lui decât a noastră? Numai să îndrăznească Briant și...

Doniphan se opri, însă îl simțeai că, trufaș cum era, cu niciun preț n-ar fi admis refuzul rivalului.

Dar, după cum spusese Wilcox, la ce să-și facă sânge rău de pe acum? E sigur că Briant n-avea să le pună bețe-n roate ca să se instaleze la Bear-Rock. Rămânea doar de hotărât dacă să se înapoieze la French-Den acum sau mai târziu.

– Cât mai degrabă, cred, zise Cross.

– Atunci mâine? întrebă Webb.

– Nu, răspunse Doniphan. Aș vrea ca înainte de plecare să mergem și dincolo de golf, să cercetăm și coasta de nord a insulei. În patruzeci și opt de ore putem fi înapoi la Bear-Rock. Cine știe dacă în direcția aceea nu s-o vedea în larg vreun teritoriu pe care Baudoin nu l-a putut zări și nici indica pe hartă? Cred că n-ar fi cuminte să ne facem așezarea, fără să știm tot ce ne interesează.

Avea dreptate. Așadar, chiar dacă întârziau cu două-trei zile, s-au hotărât să plece în nord cât mai degrabă.

A doua zi, 14 octombrie, Doniphan și cei trei tovarăși plecară din zori către miazănoapte, de-a lungul țărmului.

Pe o distanță de vreo trei mile, între pădure și mare se continua șirul de stânci, având la picioarele lor o plajă de nisip de peste o sută de picioare.

Spre amiază, când tinerii trecură de ultima stâncă, se opriră să prânzească.

În acest loc întâlniră încă un curs de apă care se vărsa în golf; după direcția sa dinspre sud-est către nord-vest bănuiră că nu izvora din lac. Pârâul curgea printr-o albie îngustă și probabil că în el se vărsau apele mai mici din toată partea de miazănoapte a insulei. Doniphan îl numi North-Creek (Pârâul de nord), căci era mic și nu merita numele de râu.

Câteva zvâcnituri de vâslă au fost de-ajuns ca bărcuța de cauciuc să-i treacă, și n-avură decât să cotească pe după pădurea care-l mărginea.

În timp ce mergeau, două focuri de armă au fost trase de Doniphan și de Cross, în împrejurările următoare: era în jurul orei trei; ținând cursul apei, Doniphan înaintase spre nord-vest mai mult decât era necesar ca să ajungă pe coasta de miazănoapte. Tocmai se gândea cum s-o ia din nou spre dreapta, când Cross, oprindu-l deodată, strigă:

– Uite, Doniphan, uite!

Și-i arătă o namilă roșcată care se mișca printre ierburile înalte din păpurișul pârâului, pe sub bolțile copacilor.

Doniphan îi făcu semn lui Webb și Wilcox să nu miște, apoi, însoțit de Cross, cu pușca gata să țintească, se furișă fără zgomot înspre jivină.

Era un animal mare, putând fi luat drept un rinocer, dacă ar fi avut un corn pe cap și dacă partea de jos a fălcilor ar fi fost mai proeminentă.

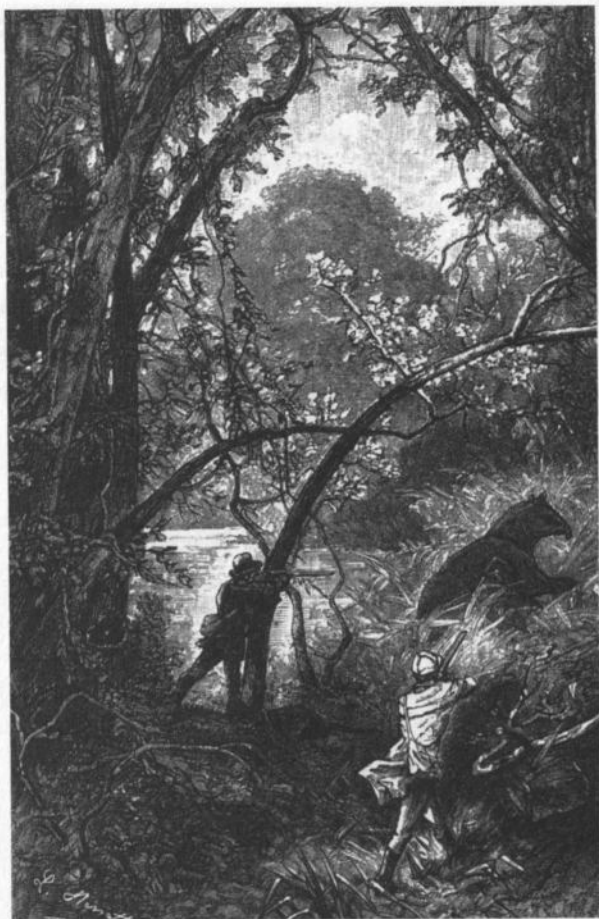
Două detunături consecutive: Doniphan și Cross trăseseră aproape în același timp. Bineînțeles că, la distanța de o sută cincizeci de pași, glonțul nu avusese niciun efect pe pielea atât de groasă a animalului, căci, țâșnind din păpuriș, acesta trecu în goana râul și se făcu nevăzut în pădure. Dar Doniphan avu timp să-l recunoască. Era o amfibie deloc primejdioasă, un *anta* cu blană castanie, un fel de tapir enorm, cum deseori se-ntâlnesc prin vecinătatea fluviilor din America de Sud. Cum însă animalul nu le-ar fi servit la nimic, nici nu le păru rău că s-a dus, decât doar dintr-o ambiție de vânători.

În partea aceasta a insulei se întindeau păduri cât vedeai cu ochii, dese, dese, cu copaci rotunzi și cu fagi care se-mbulzeau cu miile. Doniphan îi dădu numele de Beeches-Forest (Pădurea de fagi) și o trecu pe hartă, alături de celelalte două noi denumiri.

Când se lăsase seara, parcurseseră nouă mile. Încă pe atât, și tinerii exploratori ajungeau în nordul insulei. Dar asta, a doua zi.

Drumul fu reluat în zori. Aveau de ce se grăbi: vremea era în schimbare. Vântul sufla dinspre apus, cu tendința de a se înteți. Dinspre larg, norii și începuseră să gonească pe cer, e drept că mai pe sus, lăsând încă speranțe că nu se vor preface în ploaie. Ca să ia în piept vântul, oricât ar fi bătut de tare, era un fleac pentru niște băieți hotărâți ca ei. Dar de s-ar fi prefăcut în rafale, cu întreg alaiul de ploi torențiale, asta i-ar fi stingherit grozav și ar fi fost nevoiți să renunțe la expediție și să se înapoieze degrabă la Bear-Rock.

Iuțiră, așadar, pasul, măcar că luptau cu vântul care-i hărțuia dintr-o parte. A fost o zi rea, care prevestea o noapte și mai rea. Într-adevăr, vântul se prefăcu în furtună, care se dezlănțui peste toată insula, iar pe la cinci seara, tunetele începură să bubuie prelung, în timp ce fulgerele brăzdau cerul, luminându-l.

O namilă se mișca printre ierburile înalte...

Doniphan și tovarășii săi nu dădură înapoi. Gândul că se apropiau de țintă îi îmbărbăta. De altfel, pădurile compacte de fagi se continuau și în direcția aceea și le-ar fi dat putința să se adăpostească sub copaci. Dar vântul se dezlănțui cu atâta violență, încât nu se mai temeau de ploaie. Și nici țărmul nu putea fi departe.

Către opt seara, auziră vuietul tumultuos de valuri, semn că erau în preajma unui banc de stânci.

Între timp, cerul, năpădit de nori, se întuneca din ce în ce. Ca să mai apuce să vadă ceva în largul mării, înainte ca ultimele licăriri ale zilei să se stingă, trebuiau să iuțească pasul.

Dincolo de marginea pădurii se întindea o plajă largă, de un sfert de milă, pe care talazuri înalte, albe de spumă, se rostogoleau, despletindu-se, după ce se izbeau de colțurile de stâncă din miazănoapte.

Doniphan, Webb, Cross și Wilcox, deși frânți de oboseală, mai avură putere să și fugă. Trebuiau cu orice preț să arunce măcar o privire peste partea aceasta de Pacific, cât timp mai era un pic de zi... să fi fost oare marea în toată imensitatea ei, sau doar un canal care îi separa de un continent sau de o insulă?

Deodată, Wilcox, care o luase puțin înainte, se opri locului. Arăta cu mâna înspre ceva negru și inform, movilit la picioarele prundului. Să fi fost oare vreun animal marin? Vreo cetacee, balenă ori pui de balenă, eșuată pe nisip? Ori poate mai degrabă o barcă răsturnată, după ce fusese izbită de stânci?

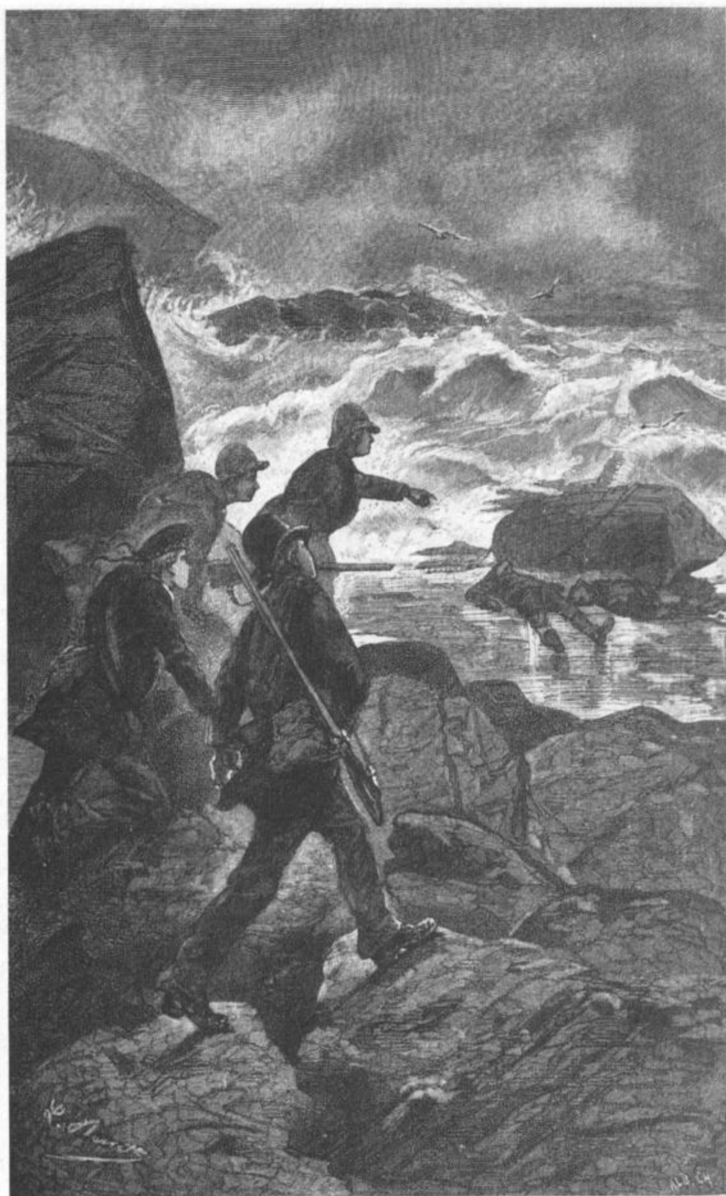
Da, era o barcă culcată pe o parte, iar dincolo de ea, alături de dâra de ierburi încâlcite aduse de flux, Wilcox arătă spre două trupuri omenești, întinse la câțiva pași de barcă.

Doniphan, Webb și Cross, rămași mai întâi locului, traversară în fugă plaja, fără să se gândească, și ajunseră la cele două trupuri, poate neînsuflețite, întinse pe nisip.

Abia atunci, cuprinși de spaimă, fără măcar să le treacă prin minte că ar putea să mai fie o fărâmă de viață în acele trupuri și că le-ar mai fi putut da vreun ajutor, fugiră repede să-și caute un adăpost sub copaci.

Se întunecase acum de tot, cu toate că fulgerele luminau din când în când cerul, dar în curând se stinseră și ele. În bezna nopții, urletele furtunii erau dublate de vuietul mării dezlănțuite.

Ce furtună! Copacii trosneau din toate încheieturile, gata să se năruie peste cei care căutaseră adăpost sub ei. Dar nici pe plajă nu ar fi putut rămâne, căci nisipul dus de vânt biciuia aerul ca o mitralieră.

Wilcox arăta spre două trupuri omenești, întinse lângă barcă...

Noaptea întreagă, Doniphan, Wilcox, Webb și Cross rămaseră sub copaci, fără să închidă ochii o clipă. Suferiră cumplit de frig; foc nu puteau face, căci s-ar fi împrăștiat și ar fi aprins crengile uscate de pe jos.

Și apoi emoția celor văzute îi ținea încordați. De unde venise barca aceea? Ce nație să fi fost naufragiații? Să fie oare vreun pământ prin preajmă, de vreme ce barca putuse să ajungă la țărmul insulei? Sau poate era de pe vreun vas care naufragiase pe tărâmurile astea în timpul furtunii?

Orice presupunere era cu putință, și, în scurtele răstimpuri de acalmie, Doniphan și Wilcox, ghemuiți laolaltă, se întrebau unul pe altul în șoaptă.

În același timp, în închipuirea lor, pradă tuturor nălucirilor, li se părea că aud țipete din depărtare, când vântul mai slăbea, și, trăgând cu urechea, se întrebau dacă n-or fi rătăcind pe plaja și alți naufragiați! Nu! Erau victimele unor năluciri ale propriilor lor simțuri. Niciun strigăt de deznădejde nu răsunase în tumultul furtunii. Acum se învinuiau că, în spaima aceea de moment, fugiseră! Ar fi vrut să alerge înapoi printre stânci, cu riscul să fie spulberați de vânt! Dar, prin negura nopții, pe plaja aceea deschisă, măturată de năvala de valuri a fluxului, cum ar mai fi găsit locul unde eșuase luntrea răsturnată, locul unde trupurile zăceau pe nisip?

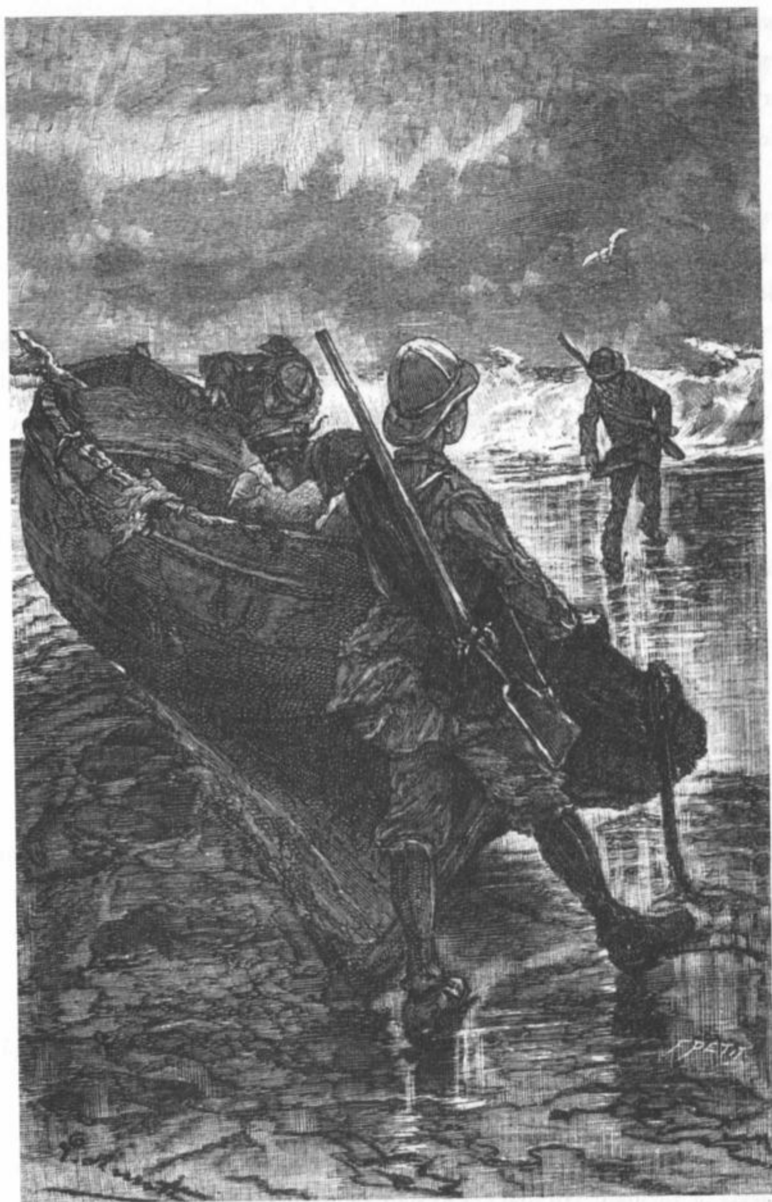
De altfel, părea că se topise în ei orice forță fizică sau morală. După ce fuseseră atâta vreme stăpâni pe ei, după ce se crezuseră, poate, bărbați, se simțeau acum redevenind copii în fața acestor ființe omenești, întâiele pe care le revedeau de la naufragiul lui *Sloughi*, aruncate de mare în stare de cadavre, pe insula lor!

La urmă, când își veniră în fire, înțeleseră care le era datoria. A doua zi, de cum s-o lumina, aveau să coboare la țărm, să sape o groapă în nisip și să-i înmormânteze.

Ce noapte fără sfârșit! Părea că niciodată n-au să mai vadă lumina zilei, care să le împrăștie spaimele!

Și măcar dac-ar fi putut să se uite la ceas ca să-și dea seama cât mai e până la ziua! Însă cu neputință de aprins un chibrit, chiar adăpostindu-l sub pătură. Cross încercă, dar în zadar.

Atunci Wilcox recurse la un alt mijloc ca să știe cu aproximație ora: ceasul lui se întorcea, răsucindu-l de douăsprezece ori pentru douăzeci și

Luntrea eșuase lângă o movilă de nisip...

patru de ore, adică o răsucire pentru două ore. Or, cum îl întorsese la ora opt, seara, însemna că, socotind numărul de turații care ar mai rămâne, ar afla orele trecute. Așa și făcu și, nemaiavând decât patru turații de dat, deduse că e aproape patru dimineața. Așadar, în curând avea să se facă ziuă.

Într-adevăr, nu mult după aceea începu să se lumineze în răsărit. Vântul nu se potolise, și cum norii se lăsau tot mai jos pe mare, era de temut că ploaia avea să-i prindă pe băieți înainte de a fi ajuns la adăpostul din Bear-Rock.

Orice-ar fi fost, întâi de toate aveau de împlinit o ultimă datorie față de cei doi naufragiați. Așa încât, de cum se ivi întâia geană de lumină pe sub învolburările de nori din zare, înaintară pe țărm, luptând din răsputeri cu răbufnirile de vânt. În câteva rânduri se proptiră unul de altul, ca să nu-i răstoarne.

Luntrea eșuase lângă o movilă de nisip. Se vedea după urmele de valuri că fluxul, întețit de vânt, o depășise.

Cât despre cele două trupuri, nu mai erau acolo!

Doniphan și Wilcox înaintară vreo douăzeci de pași pe țărm...

Nimic!... Nici măcar vreo urmă, pe care, de altfel, refluxul ar fi șters-o.

– Nenorociții, exclamă Wilcox, erau, așadar, în viață, dacă au reușit să se ridice!

– Unde pot fi? întrebă Cross.

– Unde să fie? răspunse Doniphan, arătând valurile care se rostogoleau turbate. Acolo unde i-o fi târât refluxul!

Doniphan se cățără cu greu până la marginea bancului de stânci și privi cu luneta peste suprafața mării.

Niciun cadavru! Sigur că trupurile naufragiaților au fost duse în larg!

Doniphan se întoarse la Wilcox, Cross și Webb, care rămăseseră lângă luntre.

O mai fi, poate, vreun supraviețuitor în ea? Dar luntrea era goală.

Era o șalupă de pe un vas de comerț, cu punte în față și lungă de vreo treizeci de picioare. Nu mai era în stare de navigare, fiind avariată în flanc, pe linia de plutire, din cauza izbiturilor de stânci. Un ciot de catarg rupt de la bază, câteva zdrențe de pânză care fâlfâiau prinse în cârligele de pe

marginea punții, capete de frânghii tot ce mai rămăsese din echipament. Cât despre provizii, unelte și arme, nimic în lăzi și nimic în deschizătura de sub punte.

În spate, două nume arătau cărui vas aparținuse și portul de origine: *Severn – San Francisco.*

San Francisco! Unul dintre porturile litoralului californian! Așadar, o navă americană!

Cât despre partea aceasta de coastă, pe care naufragiații de pe *Severn* fuseseră aruncați de furtună, avea ca orizont marea, în toată imensitatea ei.

XXII

O INSPIRAȚIE A LUI BRIANT – BUCURIA CELOR MICI – CONSTRUIREA UNUI ZMEU – EXPERIENȚĂ ÎNTRERUPTĂ – KATE – SUPRAVIEȚUITORII DE PE SEVERN – PRIMEJDIILE PRIN CARE TREC DONIPHAN ȘI TOVARĂȘII LUI – DEVOTAMENTUL LUI BRIANT – DIN NOU ÎMPREUNĂ

Sunt cunoscute împrejurările în care Doniphan, Webb, Cross și Wilcox au părăsit locuința de la French-Den. De la plecarea lor, viața tinerilor coloniști devenise mai tristă. Cu câtă îndurerare au privit toți despărțirea aceasta, care putea să aibă urmări foarte rele în viitor! Bineînțeles, Briant nu avea de ce să-și aducă învinuiri, totuși era cel mai mâhnit dintre toți, fiind considerat motivul despărțirii.

Zadarnic căuta Gordon să-l mângâie, zicându-i:

– Au să se-ntoarcă, Briant, mai repede chiar decât crezi. Oricât de îndărătnic ar fi Doniphan, împrejurările au să fie mai tari decât el. Pariez că, înainte de venirea iernii, ai să-i vezi pe toți din nou la French-Den.

Briant dădea din cap și nu mai știa ce să răspundă. Că vor fi siliți de împrejurări să se înapoieze, da, se poate. Dar, atunci, cât de vitrege ar trebui să fie împrejurările acelea!

„Înainte de venirea iernii!" zisese Gordon. Adică, să mai fie osândiți să petreacă și o a treia iarnă pe insula Chairman? Și până atunci nu le va veni niciun ajutor de nicăieri? Adică, pe tărâmurile astea ale Pacificului să nu treacă în timpul verii niciun vapor de comerț și nici balonul-semnal suit pe

faleza Auckland să nu fie în sfârșit văzut? E drept că balonul, înălțat doar la două sute de picioare deasupra nivelului insulei, nu era posibil de văzut decât pe o rază restrânsă. Așadar, după ce a încercat zadarnic împreună cu Baxter să pună la cale un plan de a construi o navă care să poată străbate marea, Briant se gândi la un mijloc de a ridica un semnal la o înălțime mai mare. Vorbea adesea de asta și, într-o zi, îi spuse lui Baxter că lui îi părea foarte posibil ca pentru semnalizare să se folosească de un zmeu.

– Nici pânza, nici sfoara nu ne lipsesc, zise el, și dacă aparatul e destul de mare, ar plana într-o zonă înaltă, să zicem, la o mie de picioare.

– Afară de zilele când n-ar fi vânt deloc, răspunse Baxter.

– Zile fără vânt sunt puține, și atunci l-am trage jos. Dar în afară de cazul acesta, dacă sfoara e bine fixată pe sol, el însuși se va întoarce după vânt, și n-am mai avea grija lui.

– Să încercăm, zise Baxter.

– Mai mult, adăugă Briant, dacă zmeul va fi vizibil ziua la o mare depărtare, poate vreo șaizeci de mile, va putea fi văzut și noaptea, dacă-i atârnăm un felinar de coadă sau de speteze.

De fapt, ideea lui Briant era bună. Cât despre punerea ei în aplicare, nu prezenta nicio greutate pentru niște tineri care de atâtea ori înălțaseră zmeie pe pajiștile din Noua Zeelandă.

Așa că, de cum aflară de proiectul lui Briant, îi cuprinse pe toți o mare bucurie. Cei mici mai ales, Jenkins, Iverson, Dole și Costar, se bucurară ca de o jucărie, extaziindu-se la gândul să vadă un zmeu cum nu mai văzuseră niciodată. Ce minune să ții de sfoară, în vreme ce zmeul se leagănă pe sus!

– Să-i punem o coadă lungă, zise unul.

– Și niște zbârnâitori mari! spuse altul.

– Și o să-i facem deasupra un maimuțoi frumos, care va dănțui sus!

– O să-i trimitem ștafete!

Erau toți în culmea fericirii.

Și când te gândești că, acolo unde ei vedeau doar un prilej de distracție, era o idee ingenioasă, care avea toate șansele să dea rezultate bune!

Baxter și Briant se apucară, așadar, de lucru, chiar a treia zi după ce Doniphan și ceilalți trei părăsiseră grota de la French-Den.

– Să vedeți ce ochi au să facă, zise Service, când or vedea asta! Ce păcat că nu le-a venit în minte și robinsonilor mei să înalțe un zmeu!

– Are să se vadă din toate părțile insulei? întrebă Garnett.

– Nu numai de pe insulă, răspunse Briant, dar și de la o mare distanță de jur împrejur.

– Și din Auckland? întrebă Dole.

– Vai, nu! răspunse Briant, surâzând la auzul unei asemenea întrebări. Dar poate că dacă l-or vedea Doniphan și ceilalți, au să se înapoieze!

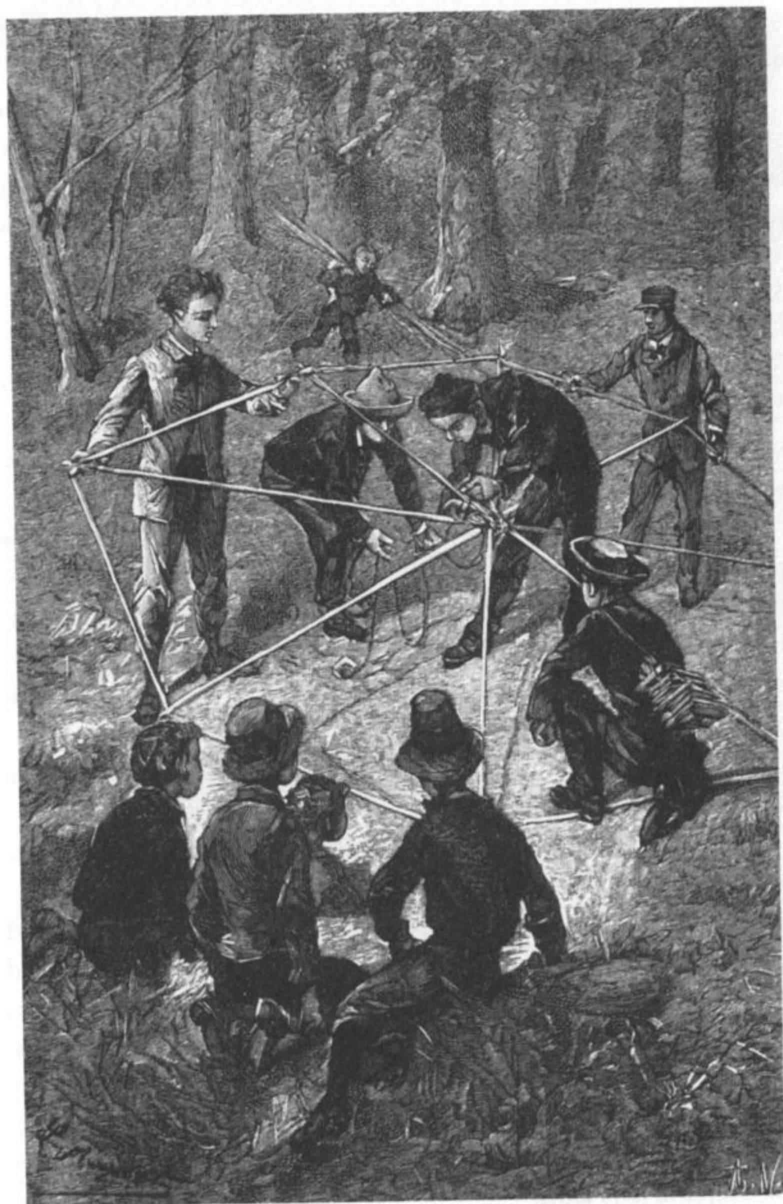
Cu firea lui deschisă, Briant se gândea fără încetare la cei plecați și nu dorea altceva decât să-i vadă mai repede înapoi.

În ziua aceea, și în zilele următoare, nu făcură altceva decât să se ocupe de zmeu. Baxter fu de părere să-i dea forma unui octogon. Spetezele, ușoare și rezistente, au fost făcute dintr-un fel de trestii foarte tari, care creșteau pe malurile lacului. Erau destul de solide ca să reziste la un vânt potrivit. Pe armătura aceasta întinseră o pânză ușoară, cauciucată, pe care o întrebuințau la acoperitul spațiilor dintre scândurile punții schoonerului – o pânză atât de impermeabilă, încât vântul n-ar fi putut pătrunde prin țesătura ei. Cât despre sfoară, vor întrebuința o strună lungă de cel puțin două mii de picioare și cu o împletitură foarte deasă, din cele cu care se leagă lochul[1] și care este în stare să suporte o tensiune cât de mare.

Zmeul avea să fie împodobit cu o coadă lungă, care să-l mențină în echilibru. Era atât de solid construit, încât ar fi putut, fără nicio primejdie, să ridice și pe unul dintre băieți în aer. Dar nu era vorba de așa ceva, ci doar să fie destul de solid ca să reziste unui vânt mai tare și destul de mare ca, atingând o înălțime considerabilă, să poată fi, totuși, văzut de la o distanță de cincizeci-șaizeci de mile.

Bineînțeles că un asemenea zmeu nu era de ținut cu mâna. Cu puterea ce i-o dădea vântul, ar fi luat pe sus toată colonia, și încă cum! Iată de ce sfoara trebuia încolăcită pe un scripete al schoonerului: troliul acesta orizontal fu deci adus pe terenul de sport și bine fixat în pământ, ca să poată rezista la tracțiunea „uriașului văzduhurilor" – nume pe care cei mici îl admiseră imediat.

[1] Instrument care se lasă în apă pentru a măsura viteza unui vas în mers.

În ziua aceea, și în zilele următoare, se ocupară numai de zmeu...

Terminară lucrul în seara de 14, și Briant hotărî să lanseze zmeul în după-amiaza zilei următoare, în prezența tuturor.

A doua zi însă a fost cu neputință de făcut experiența. Cu furtuna ce se dezlănțuise, aparatul ar fi fost sfârtecat în câteva clipe, dacă ar fi fost lăsat în voia vântului. Era aceeași furtună care îi surprinsese pe Doniphan și pe colegii lui în partea de nord a insulei și care împinsese șalupa naufragiaților înspre stâncile din nord, cărora mai târziu le-au pus numele de Severn-Shores (Țărmul Severn).

Peste două zile – 16 octombrie – cu toate că furtuna se mai liniștise, vântul era încă prea puternic pentru ca Briant să-și înalțe aparatul aerian. Dar, cum în după-amiaza aceleiași zile vremea se îndreptă, datorită vântului care slăbise simțitor, schimbându-și direcția și suflând dinspre sud-est, hotărâră experiența pentru a doua zi.

Era 17 octombrie, dată care avea să fie păstrată la loc de frunte în analele insulei Chairman.

Vremea era numai bună, cu o briză potrivită, continuă și regulată, cât să susțină bine zmeul. Cu o înclinare bine calculată, ca să se mențină în albia vântului, putea să fie ridicat la o înălțime mare, iar seara urma să fie dat iar jos, ca să-i atașeze un felinar ce l-ar face vizibil toată noaptea.

Dimineața întreagă nu făcură decât pregătiri, care se prelungiră cu un ceas și după-amiază. Apoi trecură toți pe terenul de sport.

– Ce bună idee a avut Briant cu aparatul ăsta! nu încetau să se minuneze Iverson și ceilalți, bătând din palme.

Era ora unu și jumătate. Zmeul stătea întins pe jos, cu coada desfășurată în toată lungimea, gata doar ca, la semnalul lui Briant, să-și ia zborul, când Briant se opri locului. În clipa aceea, atenția sa fusese atrasă de purtarea stranie a lui Phann, care se repezise înspre pădure, lătrând atât de jalnic și de ciudat, încât îi uimi pe toți.

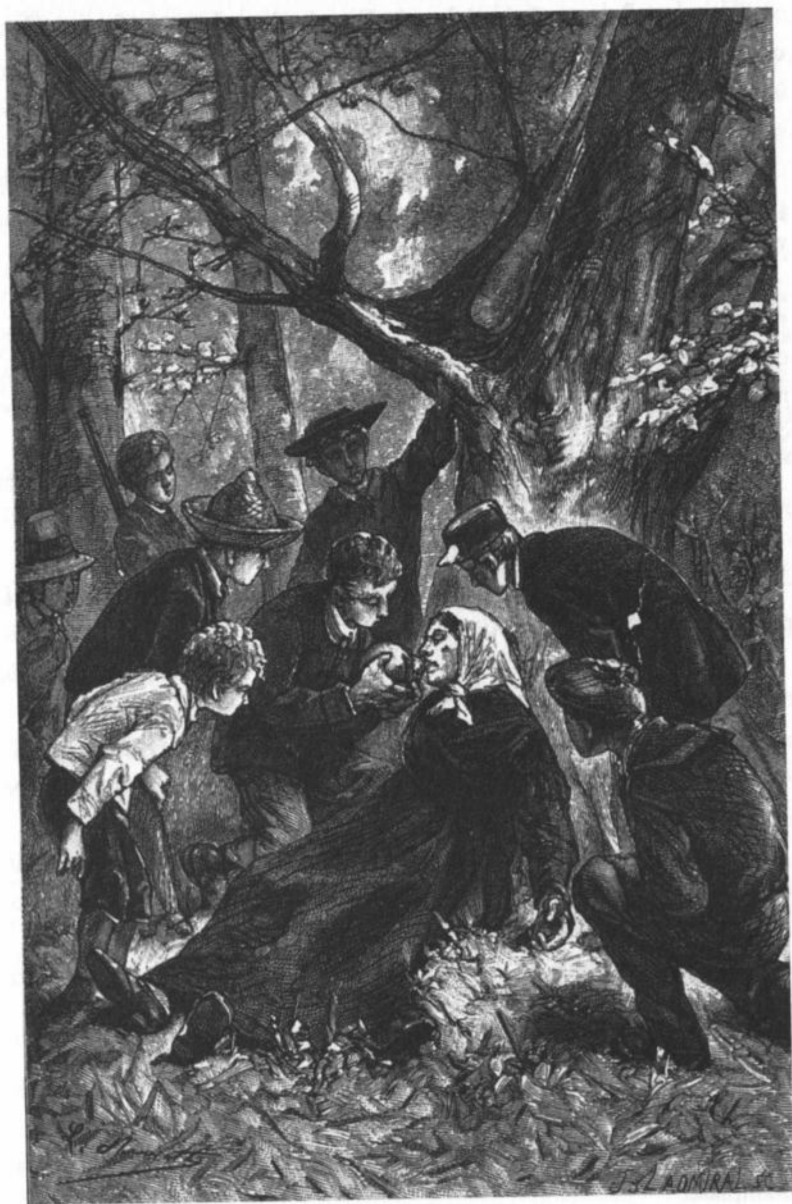
– Ce e cu Phann? întrebă Briant.

– O fi simțit vreun animal prin pădure, spuse Gordon.

– Nu, că ar lătra altfel.

– Ia să vedem, interveni Service.

– Nu fără arme! zise Briant.

Era o femeie…

Service și Jacques dădură fuga la French-Den, de unde fiecare aduse câte o pușcă încărcată.

– Hai! spuse Briant.

Și toți trei, însoțiți de Gordon, o luară înspre Traps-Woods.

Phann nu se vedea, dar lătra întruna. Nu apucară să facă cincizeci de pași, că Briant și ceilalți îl zăriră oprit în fața unui copac, la piciorul căruia zăcea o ființă omenească.

Era o femeie, care stătea pe jos, nemișcată, ca moartă, îmbrăcată într-o rochie simplă de lână și cu un șal gros, cafeniu, legat în talie. Pe față i se citeau urmele unei dureri mari, măcar că arăta voinică și nu-i dădeai mai mult de 40-45 de ani. Istovită de osteneală și, poate, de foame, își pierduse cunoștința, dar respira încă.

Cu câtă emoție văzură tinerii această primă făptură omenească de la naufragiul lor!

– Respiră!... Respiră! exclamă Gordon. Poate foamea și setea...

Jacques alergă degrabă la French-Den, de unde aduse niște pesmeți și o ploscuță cu rachiu.

Briant se aplecă înspre femeie și, deschizându-i cu greu gura încleștată, reuși să-i toarne câteva picături din băutura întăritoare.

Femeia făcu o mișcare și ridică pleoapele. Privirea i se învioră dintr-odată, văzând copiii adunați lângă ea, apoi duse cu lăcomie la gură pesmetul pe care i-l întinsese Briant.

Vedeai bine că nefericita era mai mult moartă de foame decât de osteneală. Dar cine să fi fost femeia aceasta? Să fie cu putință să schimbi două cuvinte cu ea și s-o înțelegi?

Briant nu avu mult de așteptat, căci, săltându-se un pic, necunoscuta spuse în engleză:

– Vă mulțumesc, copii, vă mulțumesc!

O jumătate de oră mai târziu, Briant și Baxter o așezară în hol, unde Gordon și Service îi dădură toate îngrijirile de care avea nevoie.

De cum se simți un pic mai bine, se grăbi să le spună cele ce i se întâmplase.

Iată, dar, ce le povesti, și se va vedea mai târziu cât avea să-i intereseze pe tinerii din colonie cele ce pătimise femeia.

Era americancă de origine, din vestul îndepărtat al Statelor Unite, regiune numită Far-West. Numele ei era Katherine Ready, mai simplu Kate. De mai bine de douăzeci de ani fusese femeie de încredere în serviciul familiei lui William R. Penfield, care locuia la Albany, capitala statului New York.

Cu o lună în urmă, domnul și doamna Penfield, trebuind să plece în Chile, unde aveau rude, veniseră la San Francisco, principalul port al Californiei, ca să se îmbarce pe vasul comercial *Severn*, comandat de căpitanul John Turner. Vasul avea destinația Valparaiso; domnul și doamna Penfield o luară și pe Kate, pe care o considerau ca făcând parte din familie.

Severn era un vas solid, și desigur că ar fi ajuns cu bine la destinație, dacă cei opt oameni din echipaj, angajați de curând, n-ar fi fost niște ticăloși de cea mai joasă speță.

La două zile de la plecare, unul dintre ei, Walston, ajutat de tovarășii săi, Brandt, Rock, Henley, Cook, Forbes, Cope și Pike, a pus la cale o răscoală, în care căpitanul Turner și secundul lui au fost uciși, odată cu domnul și doamna Penfield.

Scopul ucigașilor era ca, după ce vor fi pus mâna pe vas, să-l întrebuințeze pentru comerțul cu sclavi, care încă se mai practica în unele provincii din America de Sud.

Dintre cei aflați pe bord au scăpat numai două persoane: Kate, pentru care a intervenit marinarul Forbes, mai omenos decât ceilalți, și cârmaciul lui *Severn*, un om de vreo 30 de ani, numit Evans, pe care au fost nevoiți să-l cruțe, ca să le conducă vasul.

Ororile acestea se întâmplaseră în noaptea de 7 spre 8 octombrie, în timp ce *Severn* se găsea la două sute de mile de coasta chiliană.

Amenințat cu moartea, Evans a fost nevoit să îndrepte vasul înspre Capul Horn, ca să ajungă prin ținuturile de vest ale Africii. Dar la câteva zile după aceea, din ce cauză nu se știe, pe vas s-a declanșat un incendiu. În câteva clipe, focul s-a întins cu atâta repeziciune, încât Walston și tovarășii săi n-au mai fost în stare să salveze vasul. Ba unul dintre ei s-a și înecat, sărind în apă ca să scape de foc.

Trebuiau, dar, să părăsească vasul, să arunce în grabă într-o șalupă câteva merinde, ceva muniții și arme și să se departeze, în momentul în care *Severn* se prăbușea în flăcări.

Situația naufragiaților era foarte gravă, căci se găseau la două sute de mile distanță de ținuturile cele mai apropiate. Fără Kate și Evans, n-ar fi fost decât o pedeapsă binemeritată ca șalupa cu mizerabilii ucigași să se scufunde.

După două zile izbucni furtuna aceea îngrozitoare, iar situația deveni și mai tragică. Dar cum vântul sufla din larg, șalupa, cu catargul rupt și pânza sfâșiată, a fost împinsă către insula Chairman. Se știe cum, în noaptea de 15 spre 16, după ce a fost lovită de bancul de stânci, a eșuat pe țărm, cu o parte din carcasă zdrobită și bordajul avariat.

Walston și ceilalți, istoviți de lupta cu valurile și rămași aproape fără merinde, erau frânți de frig și de foame. În momentul eșuării erau ca și morți, încă înainte de a eșua, un val îi smulse pe cinci dintre ei; un alt val îi culcă pe alți doi pe nisip, în vreme ce Kate fu prăvălită de cealaltă parte a șalupei.

Cei doi rămaseră multă vreme locului, fără simțire. Kate își veni mai repede în fire, dar socoti că e mai bine să se prefacă moartă, cu toate că-și închipuia că Walston și ceilalți patru pieriseră. Așteptă să se lumineze de ziuă, ca să caute un adăpost pe țărmul acesta necunoscut, când, pe la trei dimineața, se auziră pași pe nisip, lângă șalupă.

Erau Walston, Brandt și Rock, care scăpaseră cu greu din valuri. Trecând bancul de stânci, ajunseseră la locul unde zăceau Forbes și Pike și se străduiră să-i readucă la viață. Apoi se sfătuiră între ei, în timp ce cârmaciul Evans îi aștepta ceva mai departe, păzit de Cope și de Book.

Și iată ce vorbiră, iar Kate auzi cuvânt cu cuvânt:

– Unde-om fi? întrebă Rock.

– Habar n-am, răspunse Walston. Puțin îmi pasă! Aici nu rămânem. Ne-om descurca noi când s-o face ziuă.

– Și armele? întrebă Forbes.

– Sunt aici. Munițiile sunt neatinse, răspunse Walston.

Scoase din lada șalupei cinci puști și mai multe pachete de cartușe.

Erau Walston, Brandt și Rock, care scăpaseră cu greu din valuri.

– Cam puțin, zise Rock, ca să ieși din încurcătură într-un ținut de sălbatici.

– Evans unde-o fi? întrebă Brandt.

– Mai încolo, răspunse Walston, păzit de Cope și de Book. Vrea, nu vrea, are să meargă cu noi, dacă nu, îl achit!

– Dar unde e Kate? zise Rock. O fi scăpat?

– Kate? răspunse Walston. De ea nu mai avem a ne teme. Am văzut-o eu când a venit peste cap, înainte ca șalupa să fi eșuat. Acum o fi la fund.

– Mai bine că am scăpat de ea! zise Rock. Știa prea multe despre noi.

– Multă vreme n-ar mai fi știut, adăugă Walston, iar felul în care spuse aceste vorbe nu lăsau nicio îndoială asupra intențiilor lui.

Kate, care auzise totul, era hotărâtă să fugă, de îndată ce marinarii vor pleca.

Peste puțin, Walston și tovarășii lui, susținându-i unul pe Forbes, celălalt pe Pike, căruia îi tremurau picioarele, își luară armele, munițiile și puținele merinde din lăzile șalupei – adică vreo șase livre de pastramă, ceva tutun și două-trei ploști cu gin – și se depărtară, în vreme ce furtuna era în toi.

Când îi văzu departe, Kate se ridică. Era și timpul, căci fluxul ajunsese la țărm și valurile ar fi târât-o în larg.

E lesne de înțeles de ce Doniphan și colegii lui, când se înapoiaseră să-i îngroape pe cei doi naufragiați, găsiseră locul gol.

Walston și banda lui se îndreptau înspre răsărit, în vreme ce Kate, dimpotrivă, fără să știe, se îndreptă spre partea de miazănoapte a lacului.

Ajunsese acolo în după-amiaza zilei de 16, frântă de oboseală și de foame. Abia de-și ținuse starea cu câteva fructe sălbatice. O luă apoi pe țărmul stâng în jos și merse toată noaptea, ca și în dimineața de 17, până căzu pe locul de unde Briant o ridică mai mult moartă.

Acestea sunt faptele povestite de Kate, fapte foarte îngrijorătoare. Adevărul e că pe insula aceasta, pe care copiii trăiseră în deplină siguranță până atunci, se pripășiră șapte oameni în stare de orice fărădelegi. S-ar da ei oare în lături să-i atace, dacă ar descoperi locuința de la French-Den? Nu, nici vorbă! Prea mare interes ar avea să pună stăpânire pe material, să le ia proviziile, armele și mai ales uneltele, fără de care n-ar putea să repare șalupa, ca să pornească iar pe mare. Și, în cazul acesta, cum le-ar ține piept Briant și tovarășii săi, dintre care cei mai în vârstă aveau aproape cincisprezece ani, iar cei mici, abia zece! Nu era înspăimântător ce-i aștepta? Dacă Walston rămânea pe insulă, fără îndoială că te puteai aștepta la un atac din partea lui.

E lesne de închipuit cu câtă emoție ascultară toți cele povestite de Kate. Auzind-o, Briant se gândea întruna: dacă asta este ce-i aștepta în viitor, Doniphan, Wilcox, Webb și Cross erau primii în primejdie. Și-apoi cum ar putea să se păzească, dacă ei nici măcar nu știu de prezența naufragiaților de pe *Severn* pe insulă, și tocmai pe acea parte a litoralului pe care o cercetau

acum? Era destul un foc de pușcă, pentru ca Walston să afle totul despre ei. Atunci, toți patru ar cădea în mâinile criminalilor, care, e sigur, nu-i vor cruța.

– Trebuie mers numaidecât în ajutorul lor, zise Briant, și preveniți chiar astăzi.

– Și aduși la French-Den! adăugă Gordon. Mai mult ca oricând e bine să fim toți la un loc și să luăm măsuri împotriva vreunui atac al tâlharilor ăstora!

– Da, zise Briant, și de vreme ce trebuie să se înapoieze, se vor înapoia! Plec după ei!

– Tu, Briant?

– Eu, Gordon!

– Dar cum?

– Ne îmbarcăm în iolă, eu și Moko. În câteva ore trecem lacul și coborâm pe East-River în jos, cum am mai făcut. Sunt sigur că-i găsesc pe toți la vărsare...

– Și când te gândești să pleci?

– Chiar în seara asta, zise Briant. De cum s-o înnopta, ca să trecem lacul neobservați.

– Merg și eu cu tine, frate? întrebă Jacques.

– Nu, îi răspunse Briant. E neapărat nevoie să ne întoarcem toți în iolă, și abia de-o fi loc pentru șase.

– Rămâne hotărât? întrebă Gordon.

– Hotărât, zise Briant.

Desigur că era cea mai bună soluție, nu numai în privința lui Doniphan, Wilcox, Webb și Cross, dar și în interesul coloniei. Patru băieți în plus, și dintre cei mai voinici, reprezentau un ajutor neprețuit în caz de vreun atac. Pe de altă parte, nu rămânea o clipă de pierdut dacă voiau să fie cu toții înapoi la French-Den în douăzeci și patru de ore.

Bineînțeles că nici vorbă nu mai era să înalțe zmeul. Ar fi fost din cale afară de nesocotit. N-ar mai fi fost un semnal pentru vapoare – de-ar fi să treacă vreunul –, ci pentru Walston și banda lui de tâlhari. În legătură cu aceasta, Briant se gândea chiar că ar fi bine să dea jos catargul de semnalizare de pe creasta falezei Auckland.

Până se înseră, rămaseră cu toții în hol. Kate auzise acum și ea prin tot ce trecuseră copiii și, mișcată, își uitase propriile suferințe, gândindu-se numai la ei. De-ar fi să rămână împreună pe insulă, avea să le fie întru totul devotată, să-i îngrijească și să-i iubească întocmai ca o mamă. Abia venită, ea și găsise pentru cei mici, pentru Dole și Costar, un nume de mângâiere. Le zicea „papooses", ca la copilașii din Far-West.

Iar Service, în amintirea romanelor favorite, propuse ca lui Kate, care le venise într-o vineri, să-i spună „Vinerica", așa precum Crusoe îl botezase pe neuitatul lui tovarăș, Vineri.

La șase seara, toate pregătirile de plecare erau gata. Devotat, Moko, care nu s-ar fi dat înapoi de la nicio primejdie, se bucura mai dinainte că avea să plece cu Briant într-o asemenea expediție.

Se îmbarcară amândoi, cu ceva muniții și înarmați cu câte un revolver și un cuțit lung, marinăresc. După ce-și luară rămas-bun de la colegi, care se uitau după ei cu inima strânsă, se făcură nevăzuți printre umbrele ce se lăsau peste lac.

Odată cu înserarea, un vântuleț ușor începu să adie dinspre miazănoapte. Dacă avea să se mențină, ar fi ajutat iolei și la dus, și la întors. În orice caz, adierea asta le prinse bine în traversarea lacului de la vest spre est. Noaptea era foarte întunecoasă, împrejurare fericită, căci Briant dorea să poată trece nevăzuți. Ținând direcția după indicațiile busolei, era sigur că va ajunge pe țărmul opus, rămânând să caute râul mai în sus ori mai în jos, cu iola.

Briant și Moko priveau încordați în direcția aceea, temându-se să nu vadă vreun foc care – după cum ar fi fost probabil – le-ar fi indicat prezența lui Walston și a bandei lui, căci Doniphan își avea, desigur, așezarea pe litoral, la vărsarea lui East-River în mare.

Făcură cele șase mile în două ore. Iola n-a avut de suferit din cauza vântului, cu toate că între timp se cam întețise.

Poposiră în același loc ca și data trecută și merseră pe lângă mal cale de o jumătate de milă, ca să ajungă la intrândul în care apele lacului se revărsau în albia râului. Asta le luă ceva vreme. Iar pentru că acum aveau vântul în față, trebuiau să se folosească de vâsle. Era atâta liniște pe sub bolțile copacilor aplecați peste apă! Niciun lătrat de șacal, niciun urlet de fiară din adâncurile codrului! Niciun foc suspect pe sub masele negre de frunziș!

Totuși, pe la zece și jumătate, Briant, așezat în partea din spate a iolei, îl apucă de braț pe Moko. La câteva sute de pași de East-River, pe malul drept, un foc pe jumătate stins arunca o lumină slabă prin noapte. Cine putea fi acolo? Walston ori Doniphan? Trebuia neapărat știut înainte de a porni pe râu în jos.

– Moko, eu cobor, zise Briant.

– Nu vrei să vin și eu, Briant? spuse Moko în șoaptă.

– Nu, mai bine singur! Risc mai puțin să fiu văzut când mă apropii.

Iola fu trasă la mal, și Briant sări jos, după ce-i spuse lui Moko să-l aștepte. Într-o mână ținea cuțitul, la brâu avea revolverul, la care era hotărât să nu recurgă decât în caz de mare primejdie, ca să nu facă zgomot.

După ce sui malul, plin de curaj, Briant se furișă pe sub copaci, când deodată se opri: la douăzeci de pași, la lumina slabă a focului, i se păru că vede o umbră care se furișa, ca și el, printre ierburi.

În clipa aceea izbucni un răcnet înspăimântător, și o umbră enormă se avântă înainte. Era un jaguar mare. Imediat se auzi strigând:

– Ajutor!... Ajutor!

Briant recunoscu glasul lui Doniphan. Era el, într-adevăr. Ceilalți colegi se aflau în tabăra de lângă râu.

Doniphan, doborât de jaguar, se zbătea. Îi era cu neputință să se servească de armă. Wilcox, deșteptat de țipete, sări, cu pușca la ochi, gata să tragă.

– Nu trage! Nu trage! strigă Briant.

Înainte ca Wilcox să-l poată vedea, Briant se repezi înspre fiară, care se și întoarse către el, în timp ce Doniphan se ridică degrabă.

Din fericire, Briant se feri la vreme, după ce înjunghie mai întâi jaguarul. Totul se petrecu atât de repede, încât nici Doniphan, nici Wilcox n-avură timp să intervină. Rănită de moarte, fiara se prăbușise, în timp ce Webb și Cross alergau să-l scape pe Doniphan.

Dar biruința asta era cât pe-aci să-l coste scump pe Briant, al cărui umăr sângera, sfâșiat de ghearele fiarei.

– Cum de ești aici? se miră Wilcox.

– O să aflați mai târziu! zise Briant. Haideți! Repede!

– Nu înainte să-ți mulțumesc, Briant, zise Doniphan. Mi-ai salvat viața!

– Am făcut ce-ai fi făcut și tu în locul meu, răspunse Briant. Dar să nu mai vorbim. Veniți cu mine!

Totuși, deși rana lui Briant nu era gravă, au legat-o foarte strâns cu o batistă, și, în vreme ce Wilcox îl pansa, Briant își puse colegii la curent cu tot ce se petrecuse între timp.

Așadar, oamenii pe care Doniphan îi crezuse morți și luați de valuri, în vremea fluxului, erau vii! Cutreierau prin insulă! Erau niște răufăcători cu mâinile pătate de sânge. O femeie naufragiase odată cu dânșii în șalupa vasului *Severn,* iar femeia aceea era la French-Den! S-a isprăvit deci; nu mai e nicio siguranță pe insulă! Iată, așadar, de ce Briant îi strigase lui Wilcox să nu tragă focul de pușcă asupra jaguarului, pentru ca detunătura să nu fie auzită, și iată de ce Briant a înjunghiat fiara cu cuțitul.

– Ah, Briant, ești mai bun decât mine! exclamă Doniphan înduioșat, într-un avânt de recunoștință mai presus de firea lui atât de mândră.

– Nu, Doniphan, nu, prietene, răspunse Briant, și acum, când mâna ta se află într-a mea, nu-ți dau drumul până ce nu-mi promiți că te întorci.

– Da, Briant, trebuie! fu de acord Doniphan. Poți să te bizui pe mine! De-acum înainte voi fi primul care să te asculte. Mâine, în zori, plecăm.

– Nu, chiar acum, preciză Briant, ca să ajungem fără să fim văzuți.

– Dar cum? întrebă Cross.

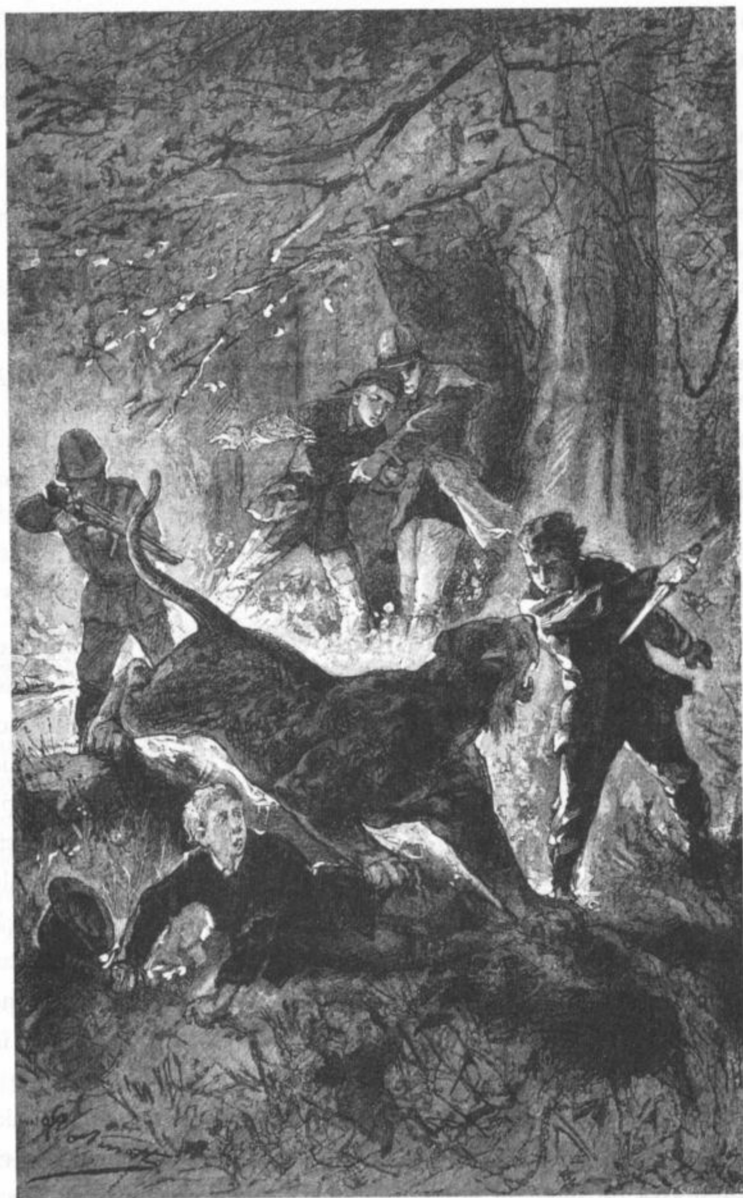
– Moko e aici! Ne așteaptă în iolă. Tocmai ne pregăteam să pornim pe East-River înspre voi, când am văzut lumina unui foc.

– Ai picat la timp ca să mă scapi! repetă Doniphan.

– Și ca să te aduc înapoi la French-Den!

Acum trebuie explicat de ce Doniphan, Wilcox, Webb și Cross își aveau tabăra acolo, și nu la vărsarea lui East-River; după plecarea lor de pe coasta unde naufragiase șalupa de pe *Severn,* toți patru se înapoiau la Bear-Rock, în seara de 16. Chiar în dimineața zilei următoare, o luaseră pe râu în sus, pe malul stâng al lui East-River, până la lac, unde poposiseră, așteptând să se facă ziuă ca să pornească spre French-Den.

Înainte de răsăritul zorilor, Briant și ceilalți se suiră în iolă, dar cum era foarte strâmtă pentru șase, trebuia multă atenție la cârmă. Vântul a fost însă prielnic, iar Moko a condus cu atâta îndemânare, încât ajunseră cu bine. Cu câtă bucurie îi primi Gordon pe cei care lipsiseră, când, pe la patru dimineața, debarcară la digul de pe râul Zeelanda. Dacă-i amenințau primejdii mari, cel puțin acum erau cu toții laolaltă în French-Den!

Din fericire, Briant se feri la vreme, după ce înjunghie mai întâi jaguarul.

XXIII

CARE E SITUAȚIA – MĂSURI DE PREVEDERE – SCHIMBĂRI ÎN FELUL DE VIAȚĂ – „POMUL-VACĂ" – CE E NEVOIE DE ȘTIUT – O PROPUNERE A LUI KATE – PE BRIANT ÎL FRĂMÂNTĂ UN GÂND – PROIECTUL LUI – SFĂTUIRE – PE MÂINE!

Colonia se întregise din nou, ba crescuse chiar cu încă un membru: acea bună Kate, care, în urma unei înspăimântătoare drame pe mare, naufragiase pe țărmul insulei Chairman. Mai mult: buna înțelegere avea să domnească acum la French-Den, și de astă dată nimeni nu o va mai tulbura cu nimic. Dacă lui Doniphan îi mai părea rău uneori că nu e el șeful coloniei, cel puțin se înapoiase în mijlocul colegilor, și din toată inima. Da, despărțirea aceasta de trei zile dăduse roade. Nu numai o dată, fără s-o mărturisească celorlalți și fără să-și recunoască vina, dat fiind că la el ambiția era mai presus decât interesul, își dăduse totuși seama la ce prostii îl ducea îndărătnicia. Wilcox, Webb și Cross erau și ei conștienți de acest lucru. Iar în momentul când Briant i-a dovedit devotamentul ce-l avea față de el, tot ce a fost bun în Doniphan a ieșit la iveală și pentru totdeauna.

De altfel, prea erau mari primejdiile care amenințau mica lor colonie, gata să fie atacată de șapte bandiți vânjoși și înarmați! Bineînțeles că Walston avea tot interesul să plece cât mai degrabă de pe insulă. Dacă ar bănui însă că în preajma lui se afla o colonie unde ar găsi tot ceea ce-i lipsește lui, nimic nu l-ar opri să o atace, și toate șansele ar fi de partea lui.

Tinerii noștri trebuiau, așadar, să aibă mare grijă să nu se mai departeze dincolo de râul Zeelanda și să nu se mai arate prin preajma lacului, câtă vreme Walston și banda lui nu părăseau insula.

Dar mai întâi era bine de știut dacă, în timp ce se înapoiau de la locul naufragiului șalupei la Bear-Rock, Doniphan, Cross, Webb și Wilcox nu observaseră nimic care să dea de bănuit prezența marinarilor de pe *Severn.*

– Nimic, răspunse Doniphan. Adevărul e însă că noi, ca să ne înapoiem la vărsarea lui East-River, am luat alt drum decât cel pe care ne-am dus, suind înspre nord.

– Și totuși, e sigur că Walston a apucat-o înspre răsărit, zise Gordon.

– Ai dreptate, răspunse Doniphan, dar probabil că el a luat-o pe coastă în jos, în timp ce noi mergeam direct spre interior, străbătând pădurea de fagi. Uitați-vă pe hartă și o să vedeți cât de mare e curbura țărmului din sus de golful Deception. E acolo un ținut vast, unde tâlharii s-au putut refugia, fără să se departeze prea mult de locul unde și-au lăsat șalupa. De fapt, poate că ar ști să ne spună Kate cam în ce regiune se află insula noastră.

Dar Kate, căruia Gordon îi pusese aceeași întrebare, nu știuse să le răspundă.

După incendiul de pe *Severn,* când Evans luase cârma șalupei, el manevrase în așa fel, încât să se mențină pe lângă țărmul american, de care insula aceasta nu putea fi prea departe. Dar el nu pomenise deloc de numele insulei pe care îi împinsese furtuna. Totuși, cum numeroasele arhipelaguri de pe lângă coastă nu se află la o distanță prea mare de continent, Walston avea toate motivele să ajungă la vreunul dintre ele și deci să rămână pe litoralul de est.

Într-adevăr, dacă ar reuși să-și repare șalupa atât cât să poată pleca, nu i-ar fi greu să se îndrepte spre vreun ținut din America de Sud.

– Doar dacă, zise Briant, lui Walston, ajuns la gura lui East-River și dând de urmele tale, Doniphan, nu-i vine ideea să caute mai departe.

– Ce urme? răspunse Doniphan. O grămăjoară de cenușă stinsă? Și ce-ar putea deduce din asta? Că insula e locuită? Un motiv în plus ca să se ascundă.

– Firește, spuse Briant, numai de n-ar descoperi că populația insulei se reduce la o mână de copii! Să ne abținem, așadar, de la orice ar putea

să-i dea de știre cine suntem. Și chiar în privința asta voiam să te întreb, Doniphan, dacă ați tras cumva focuri de armă în timp ce vă-ntorceați la golful Deception?

– Nu! Și chiar de mirare, răspunse Doniphan, surâzând, când sunt un atât de mare risipitor de praf de pușcă! În momentul când am părăsit coasta, aveam rezerve suficiente de vânat, așa încât n-am tras niciun foc de armă care să ne dea de gol. Ieri-noapte, Wilcox era cât pe-aici să tragă în jaguar, dar, din fericire, ai picat chiar la vreme ca să-l împiedici, iar mie să-mi salvezi viața, Briant, riscând-o pe a ta!

– Ți-o repet, Doniphan, n-am făcut decât ce-ai fi făcut și tu în locul meu! Și, pe viitor, niciun foc de pușcă! Să nu ne mai ducem nici măcar la Traps-Woods! Să trăim din ce avem!

E de la sine înțeles că, de-ndată ce-au ajuns la French-Den, Briant primi toate îngrijirile necesare ca să i se vindece rana, care în curând începu să se închidă. Nu-i mai rămase decât o stânjenire în braț, dar și aceea dispăru cu timpul.

Între timp, luna octombrie trecu, și Walston nu se arătase prin preajma râului Zeelanda. Să fi plecat oare după ce și-o fi reparat șalupa? N-ar fi chiar imposibil, căci avea o toporișcă – o văzuse Kate – și poate că s-ar fi putut ajuta și cu vreun cuțit solid marinăresc, iar lemn se găsea destul în apropiere de Severn-Shores.

Totuși, cum nu știau nimic precis, viața la French-Den fusese schimbată cu totul. Niciun fel de excursie mai îndepărtată, în afară de ziua când Baxter și Doniphan se duseseră să dea jos catargul de semnalizare ce se înălța pe faleza Auckland.

De acolo, de sus, Doniphan privi cu luneta peste pădurile nesfârșite care se bolteau înspre răsărit. Cu toate că nu putea ajunge cu privirea până la litoral, ascuns după perdeaua codrilor de fagi, dacă totuși vreun fum s-ar fi ridicat în aer, cu siguranță că l-ar fi văzut și asta ar fi însemnat că Walston și banda lui își aveau tabăra în partea aceea a insulei. Dar Doniphan nu văzu nimic, nici în direcția aceea și nici în largul golfului Sloughi, decât aceleași întinderi pustii de ape.

În neputința de a mai face excursii și de a se folosi de arme de foc, vânătorii coloniei fuseseră constrânși să renunțe la cea mai dragă îndeletnicire.

Noroc că în lațurile și capcanele întinse în apropiere de French-Den se prindea vânat din belșug. De altfel, prepelițele *tinamu* și dropiile din ogradă se înmulțiseră atât de mult, încât Service și Garnett erau nevoiți să taie mereu din ele. Cum adunaseră o mulțime de frunzulițe din pomul de ceai și multă sevă de arțar, care se preface atât de ușor în zahăr, nu mai trebuiau să meargă până la Dike-Creek, ca să-și reînnoiască provizia. Și chiar dacă nu vor fi salvați de pe insulă până-n iarnă, aveau din plin grăsime pentru felinare, conserve și vânat pentru gătit. Doar de combustibil trebuiau să se îngrijească, dar lemnele tăiate în pădurile din Bog-Woods le puteau căra oarecum pe ascuns, mergând de-a lungul râului Zeelanda.

În vremea aceea, o descoperire nouă veni să sporească belșugul de la French-Den. Descoperirea nu se datoră lui Gordon, cu toate cunoștințele lui de botanică; meritul a fost al lui Kate. Existau la marginea pădurii din Bog-Woods câțiva arbori înalți de cincizeci-șaizeci de picioare, care au scăpat de tăișul toporului, datorită faptului că lemnul lor, foarte fibros, n-ar fi fost tocmai potrivit pentru focurile din hol și de la grajd. Arborii aveau niște frunze de o formă alungită, care porneau de la nodurile de ramificație ale crăcilor, și a căror extremitate era prevăzută cu vârfuri foarte țepoase. De cum văzu copacii aceștia – la 25 octombrie –, Kate exclamă:

– Ei!... Iată „pomul-vacă"!

Dole și Costar, care o însoțeau, făcură un haz nespus:

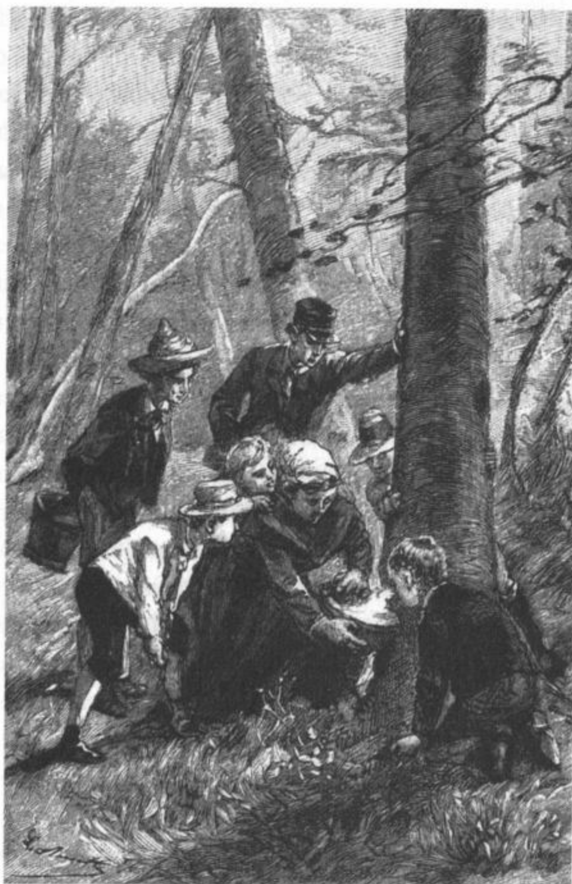
– Cum „pomul-vacă"? spuse unul.

– Îl mănâncă vacile? întrebă celălalt.

– Nu, copii, nu, răspunse Kate. Îi zice așa pentru că dă lapte, și un lapte mai bun decât al lamelor voastre.

Când se înapoiară la French-Den, Kate îi spuse lui Gordon ce descoperise. Gordon îl chemă pe Service, și amândoi, însoțiți de Kate, merseră din nou la Bog-Woods. Uitându-se la copac, Gordon se gândi că trebuie să fie unul dintre așa-zișii „galactendroni", destul de numeroși prin pădurile din nordul Americii, și nu se înșela.

Prețioasă descoperire! Și, într-adevăr, era destul să facă o crestătură în scoarța copacului, pentru ca să țâșnească un fel de suc lăptos, având același gust și aceleași proprietăți nutritive ca și laptele de vacă. Mai mult, dacă lași laptele acesta să se prindă, dă o brânză minunată și în același timp produce

– Ei!... Iată „pomul-vacă"! exclamă Kate...

o ceară foarte curată, aproape ca și ceara de albine, din care se fac lumânări de bună calitate.

– Ei bine, zise Service, dacă-i zice pomul-vacă, trebuie să-l mulgem!

Glumeț din fire, Service întrebuința fără să știe chiar expresia indienilor, care spun în mod curent: „Hai să mulgem pomul"!

Gordon făcu o crestătură în scoarța copacului, și, într-adevăr, începu să curgă un suc, pe care Kate îl adună într-un vas cu care venise, strângând aproape doi litri.

Era un lichid plăcut, albicios, foarte îmbietor și care avea aceleași substanțe ca și laptele de vacă. E aproape mai hrănitor, mai gras și mai plăcut la gust.

La French-Den, vasul fu golit într-o clipă, iar Costar se mânji pe gură ca un pisoi. Cât despre Moko, nu-și ascundea deloc mulțumirea, gândindu-se câte feluri noi avea să gătească din așa bunătate. Nici măcar n-avea să facă economie: „cireada“ de galactendroni era la doi pași și-i dădea din plin acest lapte vegetal!

Într-adevăr – fără să fie nevoie să repetăm prea mult acest lucru –, se știe că insula Chairman ar fi putut îndestula o colonie și mai numeroasă. Existența copiilor era asigurată chiar pentru multă vreme. Apoi, venirea lui Kate în mijlocul lor, îngrijirile pe care le primeau de la această femeie devotată, totul se îmbina ca să le facă viața mai ușoară.

De ce a trebuit ca siguranța de altădată să fie acum tulburată pe insula Chairman? Câte descoperiri ar fi putut face Briant și ceilalți, cercetând părțile necunoscute din răsărit – la care acum trebuiau să renunțe! Au să mai poată relua ei vreodată excursiile, fără altă grijă decât aceea că au să întâlnească vreo fiară, desigur, mai puțin fioroasă decât acelea cu chip de om, de care trebuiau să se ferească acum zi și noapte?

Totuși, până în primele zile din noiembrie, nicio urmă suspectă nu se arătă prin apropiere de French-Den. Briant se întreba chiar dacă marinarii de pe *Severn* mai erau pe insulă. Și totuși, Doniphan văzuse cu ochii lui în ce hal era șalupa, cu catargul rupt, cu pânzele zdrențuite și bordajul sfărâmat de bancul de stânci. E drept însă – și Evans, desigur, știa – că dacă insula Chairman era în apropierea continentului ori a vreunui arhipelag, poate că șalupa, peticită de bine, de rău, mai putea să facă un drum nu prea lung. Se putea, dar, crede că Walston se hotărâse să părăsească insula. Da, și tocmai asta trebuia cercetat înainte de a relua firul vieții de mai înainte.

În câteva rânduri, Briant își puse de gând să se ducă în recunoaștere prin regiunea de răsărit a lacului. Doniphan, Baxter și Wilcox nu așteptau decât să-l însoțească. Dar ca să riști să cazi în mâinile lui Walston, și să afle cu ce adversari slabi ar fi avut de-a face, asta ar fi avut urmări groaznice. Iată de ce Gordon, care dădea totdeauna sfaturi bune, îl opri pe Briant să se aventureze prin adâncul pădurii de fagi.

Kate făcu atunci o propunere din care decurgeau mai puține primejdii:

– Domnule Briant, îi spuse într-o seară, când erau toți laolaltă în hol, îmi dați voie să plec în zorii zilei?

– Să ne părăsești, Kate? zise Briant.

– Da! Doar n-o să stați mereu cu îndoială asta! Și, ca să știți dacă Walston mai este încă pe insulă, sunt de părere să mă duc eu pe plaja unde am fost aruncați de furtună. Dacă șalupa mai este acolo, înseamnă că Walston n-a putut pleca. Dacă nu mai este, atunci nu mai aveți de ce vă teme de el.

– Ceea ce propui dumneata, Kate, este exact ceea ce Briant, Baxter, Wilcox și cu mine ne propuneam să facem, spuse Doniphan.

– Fără îndoială, domnule Doniphan, răspunse Kate, dar în timp ce pentru dumneavoastră asta constituie o primejdie, pentru mine, nu.

– Cum, Kate, zise Gordon, dar dacă se-ntâmplă să cazi iar în mâna lui Walston?

– Atunci, răspunse Kate, am să fiu din nou în situația de mai înainte de-a fugi. Atâta tot!

– Și dacă ticălosul te omoară, cum e de așteptat? zise Briant.

– Cum am scăpat întâia oară, scap și a doua, mai ales acum, când știu să vin la French-Den, iar dacă aș putea să fug împreună cu Evans și i-aș spune ce e cu dumneavoastră, de cât folos, de ce ajutor v-ar putea fi un om atât de cumsecade!

– Dacă Evans ar fi avut putința să fugă n-ar fi fugit? Nu e și interesul lui să scape?

– Are dreptate Doniphan, fu de părere Gordon. Evans știe tâlhăriile lui Walston și ale complicilor, și sigur că au să-l omoare de îndată ce n-or mai avea nevoie de el să le conducă șalupa până la țărmul american. Așa încât, dacă n-a fugit încă, înseamnă că e păzit de aproape.

– Ori că a și plătit cu viața vreo încercare de evadare, adăugă Doniphan. Așadar, Kate, dacă te-ar prinde...

– Credeți-mă, răspunse Kate, am să fac tot ce-mi stă în putință să nu mă prindă.

– Se prea poate, zise Briant, numai că niciodată n-o să te lăsăm să riști așa ceva. Nu! Vom căuta alt mijloc, mai puțin primejdios, ca să știm dacă Walston mai e sau nu pe insulă.

Propunerea lui Kate, odată respinsă, nu mai rămânea decât să se ferească de imprudențe. E sigur că dacă lui Walston i-ar sta în putință să plece, ar face-o înainte să înceapă vremea rea, ca să ajungă cu toții pe vreun tărâm unde să fie primiți cum se cuvine, când e vorba de naufragiați, ori de unde ar veni.

Dar admițând chiar că Walston ar mai fi pe insulă, nu părea să aibă intenția să cerceteze interiorul. În câteva rânduri, pe nopți fără lună, Briant, Doniphan și Moko străbătuseră lacul în iolă, dar niciodată nu zăriseră vreun foc, nici pe țărmul opus și nici pe sub pâlcurile de copaci din jurul lui East-River.

Era totuși apăsător să trăiești în asemenea condiții și să te învârtești în loc între râul Zeelanda, lac, pădure și faleză; așa că Briant era muncit de gândul cum să afle dacă Walston mai e pe insulă și, dacă e, în ce parte își are tabăra. Ca să afle, ar fi poate de-ajuns să se urce pe o înălțime, în timpul nopții.

Asta-l muncea pe Briant, și gândul acesta devenise obsesie, căci, din păcate, în afară de faleză, care nu era mai înaltă de două sute de picioare, nu mai era nicio altă înălțime pe insula Chairman. În câteva rânduri, Doniphan, împreună cu alți doi-trei, se suise pe faleză, dar de acolo nu se vedea nici măcar celălalt mal al lacului. Așadar, niciun fum, nicio licărire nu s-ar fi putut zări înspre răsărit, la orizont. Ar fi fost nevoie să privească de la câteva sute de picioare mai sus, pentru ca privirea să ajungă până la întâile stânci din golful Deception.

Atunci îi veni în minte lui Briant gândul acela atât de cutezător – aproape nebunesc –, încât el însuși îl respinse la început. Dar gândul i se înfipsese cu atâta îndărătnicie în minte, că nu-l mai putea izgoni.

Se știe că pregătirile pentru înălțarea zmeului fuseseră întrerupte. După venirea lui Kate, care adusese știrea că naufragiații de pe *Severn* rătăcesc pe țărmul de răsărit, trebuiau să se abțină să ridice în aer un aparat care putea fi văzut din toate părțile insulei.

Dar dacă zmeul nu mai era întrebuințat ca semnal, n-ar prinde bine pentru o recunoaștere, spre siguranța întregii colonii?

Iată gândul care nu-i mai dădea pace lui Briant. Își amintea că citise într-un ziar englezesc cum, spre sfârșitul secolului trecut, o femeie a

În câteva rânduri, Briant, Doniphan și Moko străbătură lacul în iolă...

avut îndrăzneala să se ridice în aer agățată de un zmeu construit anume pentru o asemenea ascensiune[1]. Cum? Ceea ce a fost în stare o femeie nu poate îndrăzni un tânăr? Chiar dacă încercarea e oarecum primejdioasă, ce importanță are? Riscurile erau un nimic pe lângă rezultate, în caz de

[1] Ceea ce-l preocupa pe Briant tocmai se punea la cale în Franța. Câțiva ani mai târziu, un zmeu de douăzeci și patru de picioare lărgime, pe douăzeci și șapte lungime, de formă octogonală și cântărind șaizeci și opt de kilograme schelăria și patruzeci și cinci de kilograme pânza și sfoara – în total o sută treisprezece kilograme – a ridicat cu ușurință un sac cu pământ cântărind aproape șaptezeci de kilograme. (n.a.)

succes! Luând toate măsurile ca să nu fie descoperiți, aveau toate șansele ca încercarea să reușească.

Iată de ce Briant, cu toate că nu era în stare să facă o serie de calcule matematice pentru a afla forța de ascensiune necesară aparatului, își zicea că acest aparat există și că era destul să-i dea dimensiuni mai mari și să-l consolideze. Și atunci, la miezul nopții, ridicându-se la câteva sute de picioare în aer, poate ar reuși să descopere lumina vreunui foc pe partea de insulă cuprinsă între lac și golful Deception.

Ar fi o greșeală dacă cineva ar lua în râs ideea îndrăzneață a unui tânăr atât de întreprinzător și de curajos! Obsedat de acest gând, ajunsese să creadă că proiectul lui era nu numai posibil de aplicat – căci de asta era sigur –, dar nici măcar chiar atât de primejdios cât s-ar fi părut.

Rămânea doar să aibă aprobarea colegilor săi. În seara de 4, după ce i-a rugat pe Gordon, Doniphan, Wilcox, Webb și Baxter să vină să se sfătuiască împreună, le-a adus la cunoștință propunerea lui de a se folosi de zmeu.

– Să-l folosim? întrebă Wilcox. Dar în ce fel? Înălțându-l în aer?

– Desigur, răspunse Briant, doar pentru asta a fost făcut.

– Ziua? întrebă Baxter.

– Nu, Baxter, căci i-ar atrage atenția lui Walston, pe când noaptea...

– Dar dacă-i agăți un felinar, zise Doniphan, tot are să se vadă.

– N-am să-i agăț felinar.

– Și-atunci la ce-ar folosi? întrebă Gordon.

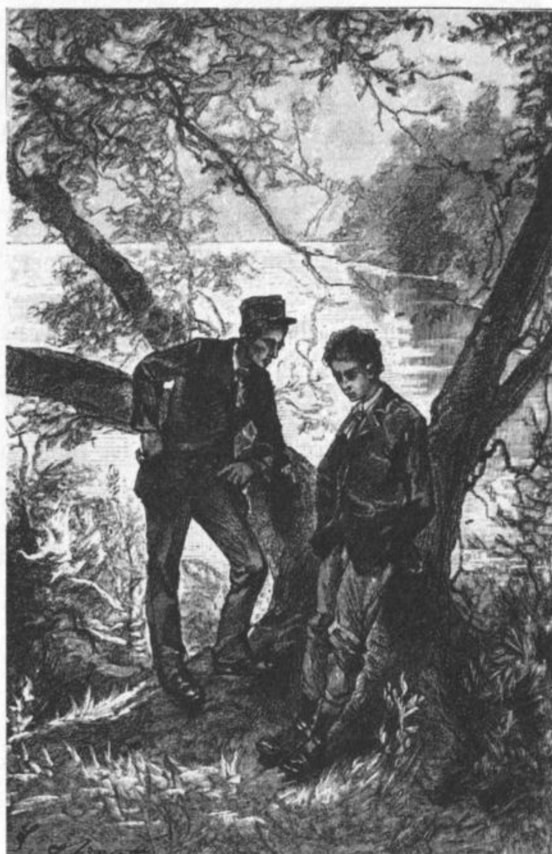
– Ca să vedem dacă cei de pe *Severn* sunt încă pe insulă.

Briant, îngrijorat că proiectul lui ar putea fi întâmpinat cu neîncredere, îl expuse repede, în câteva cuvinte.

Dar tovarășilor lui nici prin gând nu le trecea să râdă. Nu le ardea de asta și, în afară de Gordon, care se întreba dacă nu cumva Briant glumește, ceilalți părură foarte hotărâți să-i dea aprobarea.

Sigur că tinerii erau atât de obișnuiți cu primejdiile, încât o ascensiune noaptea, într-o împrejurare ca asta, li se păru foarte firească. De altfel, erau hotărâți să încerce orice le-ar fi venit în ajutor.

– Dar, zise Doniphan, zmeul acesta n-ar putea să suporte greutatea niciunuia dintre noi.

– Briant, întrebă Baxter, la ce înălțime socotești tu că ar trebui să ajungi?

– Bineînțeles, răspunse Briant. De aceea, aparatul trebuie mărit și consolidat.

– Rămâne de văzut, zise Wilcox, dacă un zmeu poate rezista.

– Fără îndoială, afirmă Baxter.

– De altfel, a fost experimentat, adăugă Briant.

Și cită cazul cu femeia aceea care, acum vreo sută de ani, a făcut experiența cu zmeul. Apoi adăugă:

– Totul depinde de dimensiunile aparatului și de puterea vântului în momentul lansării.

– Briant, întrebă Baxter, la ce înălțime socotești tu că ar trebui să ajungi?

– Îmi închipui că de la șase, șapte sute de picioare, răspunse Briant, s-ar zări un foc aprins în orice parte a insulei.

– Ei bine, eu cred că asta se poate, zise Service, și cât mai degrabă. Eu unul m-am săturat să mă tot feresc și să nu mai pot hoinări încoace și-ncolo, unde-mi place!

– Și noi să nu ne mai putem duce să cercetăm cursele! adăugă Wilcox.

– Iar eu să nu mai pot trage un foc de pușcă! interveni Doniphan.

– Atunci, pe mâine! zise Briant.

Apoi, când fu singur cu Gordon, acesta îl întrebă:

– Ai de gând, într-adevăr, să pui în practică un asemenea zbor?

– În orice caz, să-l încerc, Gordon.

– Dar e primejdios.

– Poate că mai puțin decât s-ar părea.

– Și care dintre noi crezi tu că și-ar risca viața într-o asemenea încercare?

– Tu cel dintâi, Gordon! zise Briant. Da, tu, dacă ție ți-ar cădea sorții...

– Așadar, prin tragere la sorți vrei să stabilești cine, Briant?

– Nu, Gordon! E nevoie ca acela ce va face asta s-o facă din propriul lui îndemn.

– Ai pe cineva în vedere, Briant?

– Poate!

Și Briant îi strânse mâna lui Gordon.

XXIV

PRIMA ÎNCERCARE – MĂRIREA APARATULUI – A DOUA ÎNCERCARE – AMÂNARE PE A DOUA ZI – PROPUNEREA LUI BRIANT – PROPUNEREA LUI JACQUES – MĂRTURISIREA – IDEEA LUI BRIANT – ÎN AER, ÎN TOIUL NOPȚII – CE SE VEDE – VÂNTUL SE-NTEȚEȘTE – DEZNODĂMÂNTUL

Încă din dimineața de 25 noiembrie, Briant și Baxter se puseră pe lucru. Înainte de a mări dimensiunile aparatului, voiră să vadă ce greutate putea ridica așa cum era. Asta le permitea să ajungă pe dibuite, din lipsa formulelor științifice, să afle care ar fi suprafața necesară pentru a suporta, în afară de propria greutate, o alta de nu mai puțin de o sută douăzeci, o sută treizeci de livre.

Nici n-a fost nevoie să aștepte noaptea pentru această primă experiență. În clipa aceea, vântul sufla din sud-vest, și Briant își zise că n-ar fi rău să profite, cu condiția să țină zmeul la o înălțime mică, pentru a nu fi zărit de pe țărmul răsăritean al lacului. Experiența i-a reușit așa cum dorise; constată că aparatul, susținut de un vânt obișnuit, ridicase un sac cântărind douăzeci de livre. Cu un cântar de pe *Sloughi*, reușiră să calculeze exact greutatea. Zmeul fu tras atunci înapoi și culcat pe terenul de sport.

În primul rând, Baxter îi întări armătura cât putu mai solid, prin sfori care se-ntâlneau într-un punct central, ca spițele unei umbrele ce se adună în inelul care se lasă în jos pe un baston. Suprafața zmeului fu și ea mărită printr-un adaos de speteze și de pânze.

La această treabă, Kate fu neprețuită. Acele și ața nu lipseau la French-Den, și îndemânatica gospodină se pricepea la cusut.

Dacă Briant sau Baxter ar fi fost mai cunoscători în mecanică, și-ar fi dat seama că, în construcția unui asemenea aparat, rolul principal îl dețin: greutatea, suprafața plană, centrul de gravitație, centrul de presiune al vântului – care este același cu centrul suprafeței și, în sfârșit, punctul de legătură al sforii. Având aceste date, ei ar fi putut calcula exact care va fi forța de ascensiune a zmeului și înălțimea pe care o poate atinge. De asemenea, tot prin calcul ar fi putut afla ce tărie ar trebui să aibă sfoara pentru a rezista tensiunii – condiție de cea mai mare importanță pentru securitatea observatorului. Din fericire, struna specială pentru lochul schoonerului, care avea o lungime de cel puțin două mii de picioare, era cea mai potrivită scopului. De altfel, chiar pe un vânt mai tare, un zmeu nu „trage" decât moderat, dacă punctul de legătură al balansierului este bine chibzuit. Este de mare importanță ca punctul acesta de legătură să fie cu grijă stabilit, căci de el depinde înclinarea aparatului pe direcția vântului, de unde rezultă și stabilitatea.

Pentru noua lui destinație, zmeul nu mai avea nevoie de coadă în partea de jos – lucru care le-a făcut mult sânge rău lui Costar și lui Dole. Dar se puteau lipsi de ea. Greutatea pe care avea să o ridice îl împiedica să se dea peste cap.

După numeroase dibuiri, Briant și Baxter constatară că ar fi bine să fixeze greutatea la o treime din armătură, atârnând-o de una dintre spetezele care întindeau pânza în lărgime. Două funii legate de speteaza aceasta l-ar susține în așa fel, încât să atârne cam la douăzeci de picioare dedesubt.

Cât despre frânghie, pregătiră una cam de o mie două sute de picioare, care, scăzând curbura ce-ar face-o, ar permite ca zmeul să se poată ridica la șapte, opt sute de picioare.

În sfârșit, ca să împiedice pe cât posibil o eventuală cădere, produsă de o ruptură a sforii sau de o rupere a spetezelor, fură de părere ca ascensiunea să se facă deasupra lacului. Distanța, în linie dreaptă, pentru o eventuală cădere trebuia calculată la o depărtare nu prea mare de țărmul de vest, astfel ca un bun înotător să o poată parcurge.

Când fu gata, aparatul avea o suprafață de șaptezeci de metri pătrați, în formă de octogon, cu o rază de cincisprezece picioare și fiecare latură de aproape patru. Cu armătura solidă și cu pânza impermeabilă, putea să ridice cu ușurință o greutate de o sută, o sută douăzeci de livre.

Cât despre nacelă, în care observatorul urma să ia loc, era pur și simplu un coș adânc și îngust de nuiele, foarte obișnuit pe bordul unui iaht. Era destul de adânc pentru ca un tânăr de talie mijlocie să poată intra până la subsuori, destul de larg ca să se poată mișca în voie și destul de deschis ca să-și poată da ușor drumul în caz de nevoie.

Bineînțeles că n-a fost lucru doar de o zi. Început pe ziua de 5, în zori, s-a terminat abia în după-amiaza zilei de 7. Amânară pentru seară experiența de probă, care avea să le arate capacitatea de ascensiune a aparatului și gradul de stabilitate în aer.

Nici în aceste câteva zile situația nu se schimbase cu nimic. În mai multe rânduri, când unii, când alții stătură ore întregi de gardă pe faleză, dar nu văzură nimic care să dea de bănuit, nici spre nord, între marginea pădurii Traps-Woods și French-Den, nici spre miazăzi, dincolo de râu, nici în apus, înspre golful Sloughi, nici pe lac, pe care Walston poate că ar fi venit să-l viziteze înainte de a părăsi insula. Niciun foc de pușcă nu s-a auzit în apropiere de faleză. Nicio dâră de fum nu s-a văzut suind la orizont.

Oare Briant și colegii lui erau în drept să spere că tâlharii părăsiseră insula? Să le mai fie oare dat să-și reia fără teamă viața pașnică de mai-nainte?

Apropiata experiență le-o va arăta.

Și acum, o ultimă punere la punct: cum va proceda cel care va fi în nacelă ca să dea semnalul să fie readus jos când va crede de cuviință?

Iată ce propuse Briant, când Doniphan și Gordon îi puseră această întrebare:

– Un semnal luminos nu se poate, răspunse Briant, căci ar putea fi zărit de Walston. Iată de ce Baxter și cu mine ne-am gândit la următorul sistem: o sfoară de aceeași lungime cu frânghia zmeului, după ce a fost mai întâi trecută printr-un glonț de plumb găurit la mijloc, va fi fixată de nacelă cu un capăt, celălalt capăt rămânând jos, în mâna unuia dintre noi. E destul să lași glonțul să alunece de-a lungul frânghiei, pentru a da semnalul să tragă zmeul în jos.

– Bună idee! exclamă Doniphan.

Totul fiind pus la cale, nu mai rămânea decât să-i facă proba. Luna urma să răsară abia pe la două noaptea, și un vânt bun sufla dinspre sud-vest, deci cele mai bune condiții ca să-l încerce chiar în seara asta.

Pe la nouă era întuneric complet. Câțiva nori groși alergau pe cerul fără stele. La orice înălțime s-ar fi ridicat aparatul, n-ar fi putut fi văzut nici chiar din preajma lui French-Den. Mari și mici, toți trebuiau să fie de față și cum nu era vorba decât de o înălțare de probă, urmăreau diferitele faze mai mult cu plăcere decât cu îngrijorare.

În centrul terenului de sport au instalat troliul de pe *Sloughi*, solid înțepenit în pământ, ca să reziste tirajului zmeului. Coarda, lungă, depănată cu grijă, era în așa fel înfășurată, încât să se poată descolăci cu ușurință și în același timp cu sfoara care urma să dea semnalul de coborâre. În nacelă, Briant așezase un sac cu pământ, care cântărea exact o sută treizeci de livre, greutate ce o întrecea pe aceea a oricăruia dintre ei.

Doniphan, Baxter, Wilcox și Webb se ațineau lângă zmeul întins pe jos, la o sută de pași de troliu. La semnalul lui Briant, ei trebuiau să-l salte treptat, cu ajutorul sforilor fixate de traversele armăturii.

De îndată ce vântul l-ar fi luat pe dedesubt la o anume înclinare, depinzând de balansieră, Briant, Gordon, Service, Cross și Garnett, care se ațineau la manivela troliului, i-ar fi desfășurat sfoara pe măsură ce s-ar fi suit în aer.

– Gata? strigă Briant.

– Gata! răspunse Doniphan.

– Drumu'!

Aparatul se săltă, ridicându-se puțin câte puțin, vibrând sub adiere, și-și luă poziția pe direcția vântului.

– Sfoară! Sfoară! strigă Wilcox.

Îndată, troliul începu să se desfășoare tras de sfoară, în timp ce zmeul cu nacela suia încet în spațiu.

Oricât de imprudent, toți izbucniră în urale de îndată ce „uriașul văzduhurilor" începu să se ridice. Dar, foarte curând, dispăru în întuneric, spre dezamăgirea lui Iverson, Jenkins, Dole și Costar, care ar fi vrut să nu-l piardă o clipă din ochi, în timp ce se legăna deasupra lacului. Kate îi consolă:

– Lăsați, copii, altă dată, când n-o mai fi primejdie, o să-l înalțe ziua pe uriașul vostru, și o să-i puteți trimite ștafete, dacă o să fiți cuminți!

Dar deși încetase de a fi vizibil, simțeau că zmeul trăgea încontinuu, dovadă că briza, stabilizată, sufla în zonele înalte și că tracțiunea era normală, dovadă și că jocul balansierului era bine calculat.

Pentru ca demonstrația să fie cât mai convingătoare, Briant lăsă frânghia să se desfășoare până la capăt. Atunci își dădură seama de forța de tracțiune, cu totul normală. Troliul desfășurase o mie două sute de picioare de sfoară, și fără îndoială că aparatul se ridicase la o înălțime de șapte-opt sute de picioare, iar întreaga manevră nu durase mai mult de zece minute.

Experiența, odată făcută, trecură din nou la manivelă, ca să înfășoare sfoara. Numai că această a doua operație fu cu mult mai lungă. A trebuit o oră întreagă ca să înfășoare cele o mie două sute de picioare de frânghie.

Ca și pentru un aerostat, aterizarea zmeului rămânea partea cea mai delicată, ca să nu se izbească de pământ. Dar briza era atât de stabilă, încât aterizarea s-a făcut în bune condiții. În curând, octogonul reapăru din întuneric și se culcă încet pe sol, aproape în același punct din care plecase.

Uralele îl întâmpinară și la sosire, ca și la plecare. Nu mai rămânea acum decât să-l țină culcat pe jos, ca nu cumva să-l ia vântul, așa încât Baxter și Wilcox propuseră să stea de pază până s-o lumina de ziuă.

A doua zi, 8 noiembrie, la aceeași oră, urma să aibă loc adevărata ascensiune.

Și acum nu mai așteptau decât ordinul lui Briant ca să se înapoieze la French-Den. Dar Briant tăcea, dus pe gânduri. La ce se gândea? Poate la primejdiile care ar fi decurs dintr-o ascensiune în asemenea condiții? Sau poate la răspunderea ce-și lua, lăsând pe un coleg să se suie în nacelă?

– Să ne-ntoarcem! zise Gordon. E târziu...

– O clipă! spuse Briant. Gordon! Doniphan! Stați!... Vă propun ceva!

– Spune, răspunse Doniphan.

– Am încercat zmeul, zise Briant, și încercarea a reușit, pentru că toate condițiile au fost prielnice, vântul fiind constant, nici prea slab, nici prea tare! Or, putem noi ști cum va fi vremea mâine și dacă vântul va menține aparatul deasupra lacului? Mie, unul, mi s-ar părea cuminte să nu mai amânăm până mâine.

Într-adevăr, nimic mai firesc, odată ce tot erau hotărâți s-o facă.

Dar nimeni nu răspunse la propunerea lui Briant. În clipa în care era vorba să-și pună viața în joc, nu era de mirare că fiecare pregeta, chiar și cei mai cutezători.

Și totuși, când Briant întrebă:

– Cine vrea să se suie?

Jacques sări imediat:

– Eu!

Și aproape în același timp:

– Eu! strigară deodată Doniphan, Baxter, Wilcox, Cross și Service.

Urmă o tăcere pe care Briant nu se grăbi să o întrerupă.

Jacques vorbi întâiul:

– Frate, e de datoria mea! Da! Eu... Te rog, lasă-mă să sui!

– Și de ce tu, mai degrabă decât eu... sau decât altul? întrebă Doniphan.

– Eu! strigă Jacques...

– Chiar!... De ce? zise Baxter.

– Pentru că eu trebuie să fac asta, răspunse Jacques.

– Trebuie să faci tu asta? întrebă Gordon.

– Da!

Gordon apucase mâna lui Briant, vrând parcă să-l întrebe ce voia să spună Jacques, și o simți tremurând. Dacă noaptea n-ar fi fost atât de întunecoasă, l-ar fi văzut cum se îngălbenise, i-ar fi văzut ochii umeziți de lacrimi.

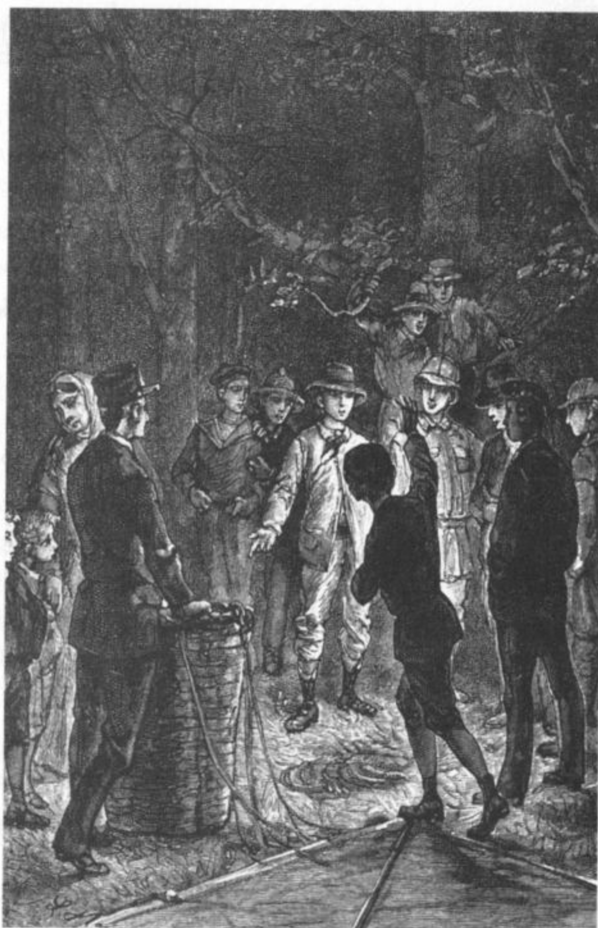
– Răspunde-mi, frate! stărui Jacques, cu un ton atât de hotărât și de surprinzător pentru un copil.

– Răspunde-i, Briant, spuse Doniphan, Jacques zice că are datoria să se sacrifice! Dar datoria asta n-o avem și noi? Numai el? Ce-a făcut el mai mult ca s-o ceară?

– Ce-am făcut? răspunse Jacques. Ce-am făcut? Am să vă spun!

– Jacques! exclamă Briant, care voia să-l împiedice să vorbească.

– Nu! răspunse Jacques cu vocea întretăiată de suspine. Lasă-mă să mărturisesc! Prea mă apasă! Gordon! Doniphan! Dacă sunteți aici... toți... departe de părinții voștri... pe insula asta... eu... numai eu... sunt de vină! Dacă *Sloughi* a fost luat de furtună și târât pe tărâmurile astea e din imprudența... Nu, nu, din imprudența... dintr-o glumă... o farsă... Am desprins parâma care lega vasul de cheiul din Auckland... Da... o farsă!... Și-apoi, când am

– Cine vrea să se suie?

văzut că vasul pornește, mi-am pierdut capul. N-am strigat cât mai era încă vreme, iar o oră după aceea... În plină noapte... În largul mării! Ah, iertați-mă, dragi colegi, iertați-mă!

Sărmanul copil plângea cu amar, deși Kate încerca în zadar să-l mângâie.

– Bine, Jacques, îl întrerupse Briant. Ți-ai mărturisit greșeala și vrei acum să-ți riști viața ca s-o repari... sau să răscumperi măcar în parte răul pe care l-ai făcut?

– Dar nu și l-a răscumpărat până acum? interveni Doniphan, întors la mărinimia lui firească. Nu și-a pus în atâtea rânduri viața în primejdie ca să ne fie de ajutor? Ah, Briant, acum înțeleg de ce îți împingeai întotdeauna fratele oriunde era o primejdie și de ce el era mereu gata să se sacrifice. Iată de ce a alergat în căutarea lui Cross și a mea în mijlocul cețurilor... cu prețul vieții! Da, dragul meu Jacques, te iertăm din toată inima și nu e nevoie să-ți mai răscumperi greșeala!

Toți se adunară în jurul lui Jacques; îi strângeau mâinile, în vreme ce el, năpădit, plângea cu sughițuri.

Acum își explicau de ce copilul acesta, cel mai vesel și mai nebunatic din tot Institutul Chairman, se întristase într-atât, încât fugea de toți și stătea singur de-o parte, ca apoi, la un cuvânt al fratelui lui, dar mai ales din propriul lui îndemn, să sară să se jertfească ori de câte ori se ivea vreo primejdie pentru colonie! Și tot credea că n-a făcut destul! Tot mai încerca să-și riște viața pentru ceilalți! De îndată ce fu în stare să vorbească, spuse:

– Vedeți, dar... eu și numai eu trebuie să mă urc! Nu e așa, frate?

– Bine, Jacques, bine! spuse Briant și-și îmbrățișă fratele.

În fața mărturisirii lui Jacques și a dreptului pe care și-l asuma, zadarnic încercară Doniphan și ceilalți să mai intervină. Nu rămânea decât să-l lase să se suie, la bunul plac al vântului care părea că se întețește.

Jacques strânse mâna colegilor, apoi, gata să ia loc în nacela din care scoseseră sacul cu pământ, se-ntoarse către Briant, care stătea nemișcat, la câțiva pași îndărătul troliului.

– Să te îmbrățișez, frate! îi zise el.

– Da!... îmbrățișează-mă! îi spuse Briant, stăpânindu-și emoția. Sau, mai degrabă... eu să te îmbrățișez, căci eu sunt cel care pleacă!

– Tu? exclamă Jacques.

– Tu? Tu? repetară Doniphan și Service.

– Da... eu! Că greșeala lui Jacques o răscumpără el... ori fratele lui, ce importanță are? Cum? Când a mea a fost inițiativa unei asemenea încercări, cum v-ați putut închipui că aveam să pun pe altul în primejdie s-o experimenteze?

– Frate, strigă Jacques, te rog!

– Nu, Jacques!

– Atunci, zise Doniphan, cer eu!

– Nu, Doniphan! răspunse Briant pe un ton care nu mai admitea replică. Eu am să plec! Vreau!

– Eram sigur, Briant, spuse Gordon, strângându-i mâna.

Și cu aceasta, Briant intră în nacelă și, de îndată ce-și găsi poziția, dădu ordinul să se înalțe zmeul.

Aparatul, înclinat pe vânt, suia încetișor; Baxter, Wilcox, Cross și Service, postați la troliu, îi dădeau sfoara, în timp ce Garnett, care ținea sfoara-semnal, o elibera cu mâna.

În zece minute, „uriașul văzduhurilor" dispăru în întuneric, dar nu în urale, ca în zborul de încercare, ci în mijlocul unei tăceri depline.

Viteazul șef al coloniei de copii, mărinimosul Briant, dispăru cu el.

Între timp, aparatul se înălța încet, dar fără întrerupere. Briza stabilă îi asigura un echilibru perfect. Abia dacă se legăna de pe o parte pe alta. Briant nu simțea niciuna dintre oscilațiile astea, care puteau fi primejdioase. Stătea nemișcat, ținându-se cu amândouă mâinile de corzile de suspensie ale nacelei, care se balansa ușor ca un leagăn.

Ce stranie impresie încercă Briant la început, în vreme ce se simțea suspendat în aer de planorul acela mare, înclinat, care vibra sub năvala suflului de aer! Părea că era luat pe sus de o pasăre de pradă din basme, ori că era agățat de aripile unui uriaș liliac negru. Dar, tare din fire și stăpân pe sine, își păstra tot sângele rece pe care i-l cerea o asemenea experiență.

La zece minute după ce se ridicase de la pământ, o mică zdruncinătură arăta că mișcarea de urcare încetase. După ce întreaga frânghie se desfășurase, zmeul se mai ridică puțin, cu ceva opinteli de astă dată. Înălțimea verticală atinsă trebuia să fie cam de șase-șapte sute de picioare.

Briant, sigur de sine, prinse glonțul de plumb, care era străbătut de sfoara-semnal, apoi începu să cerceteze spațiul. Cu o mână se ținea de o coardă de suspensie, iar în cealaltă ținea luneta. Dedesubtul lui, negură neagră; lacul, pădurile, faleza formau un singur tot confuz, din care nu puteai deosebi niciun detaliu.

Cât despre marginile insulei, ele se deslușeau pe fondul mării care o înconjura și, din punctul de unde se afla, Briant putea cuprinde totul cu privirea.

E sigur că dacă ar fi făcut ascensiunea în plină zi și și-ar fi îndreptat privirile asupra unui orizont scăldat în lumină, poate că ar fi văzut fie alte

insule, fie un continent, dacă ar fi existat pe o rază de patruzeci-cincizeci de mile, depărtare pe care fără îndoială că ar fi putut-o cuprinde cu privirea.

Însă, dacă spre vest, nord și sud cerul era prea înnorat ca să poată întrevedea ceva, nu tot astfel era înspre răsărit, unde, pe un colțișor de cer înseninat pe moment, se iviseră câteva stele.

Și tocmai în partea aceea, o pată de lumină destul de intensă, care arunca un reflex pe marginile de jos ale norilor, atrase atenția lui Briant.

„Lumina unui foc! își zise. Oare Walston să-și fi făcut acolo tabăra?... Nu... Focul acela era mult mai departe și sigur că era dincolo de insulă... Să fie vreun vulcan în erupție și deci vreun teritoriu în răsărit?"

Și iarăși îi veni în minte că, la prima lui recunoaștere la golful Deception, o pată confuză, albă, apăruse în câmpul lunetei.

„Da, da, își zise, chiar acolo... Pata aceea să fi fost oare reflexul unui ghețar? Sigur că în răsărit trebuie să fie vreun pământ nu prea departe de insula Chairman!"

Briant ținea luneta îndreptată asupra licăririi aceleia pe care întunericul o făcea și mai vizibilă. Fără îndoială că era un munte vulcanic în apropiere de ghețarul acela, care ținea fie de continent, fie de un arhipelag nu mai departe de treizeci de mile.

Dar în același moment, Briant avu impresia unei a doua lumini, mult mai aproape, la cinci-șase mile și, prin urmare, pe insulă, o altă lumină, slabă, care pâlpâia printre copaci în vestul lacului.

„Asta e în pădure, își zise, și chiar în margine, pe litoral."

Dar părea că lumina s-a arătat numai, apoi a dispărut, căci oricât de atent a mai privit, n-a mai reușit s-o vadă.

Inima lui Briant bătea să se spargă, iar mâna îi tremura în așa hal, că nu mai putea vedea cu precizie prin lunetă. Și totuși, da, un foc de tabără era în apropiere de vărsarea lui East-River. Briant îl zări acum din nou, răsfrângându-se asupra copacilor din pădure.

Așadar, Walston și banda lui se așezaseră în partea aceea, pe litoral, în apropierea portului Bear-Rock! Ucigașii de pe *Severn* nu părăsiseră insula! Deci colonia era tot în primejdie să fie atacată, și nu mai aveau nicio siguranță la French-Den!

Aparatul, înclinat pe vânt, suia încetişor...

Ce dezamăgire pentru Briant! Nu mai încape îndoială că, în neputință de a-și repara șalupa, Walston renunțase să mai plece pe vreo insulă vecină! Căci insule trebuie să fi fost prin părțile acelea, nu mai încăpea nicio îndoială.

Sfârșind cu ce avea de observat, Briant se gândi că e inutilă orice altă cercetare. Se pregăti, dar, de coborâre. Vântul se întețise simțitor. Oscilațiile tot mai mari făceau ca nacela să aibă un balans care avea să îngreuieze aterizarea.

Când fu sigur că sfoara-semnal era destul de întinsă, Briant dădu drumul glonțului, care în câteva clipe ajunse în mâna lui Garnett.

Îndată, frânghia de pe troliu începu să tragă aparatul în jos. În vreme ce zmeul cobora, Briant se mai uita încă în direcția celor două lumini pe care le descoperise. Vedea pe aceea a erupției și, mult mai aproape, pe litoral, focul de tabără.

E lesne de închipuit cu câtă nerăbdare așteptaseră Gordon și ceilalți semnalul de coborâre. Cât de nesfârșite li se păruseră cele douăzeci de minute pe care Briant le petrecuse în spațiu!

Între timp, Doniphan, Baxter, Wilcox, Service și Webb întorceau cu putere manivela troliului. Și ei își dădeau seama că vântul se întețea și bătea mai neregulat, îl simțeau după zguduiturile sforii și se gândeau plini de îngrijorare că Briant primește toate contrașocurile. Rulau cât puteau mai repede, ca să înfășoare cele o mie două sute de picioare de frânghie. Vântul se întețea tot mai mult, și, după trei sferturi de oră de la semnalul lui Briant, era aproape furtună. În clipa aceea, aparatul se găsea încă la peste o sută de picioare deasupra lacului, când, deodată, o zguduitură puternică îi făcu pe Wilcox, Doniphan, Service, Webb și Baxter să vină unul peste altul, gata să cadă, rămași fără niciun punct de reazem. Sfoara zmeului se rupsese! Cuprinși de spaimă, strigau toți, care mai de care:

– Briant! Briant!

Câteva minute mai târziu, Briant sărea pe țărm, strigându-i tare pe ceilalți.

– Frate! Frățiorul meu! exclamă Jacques, întâiul care se repezi să-l îmbrățișeze.

– Walston e tot aici! fu primul lucru pe care Briant îl spuse celorlalți, de îndată ce-l întâmpinară.

În clipa în care frânghia s-a rupt, Briant s-a simțit deodată smuls nu într-o cădere verticală, ci oblică și relativ înceată, pentru că zmeul forma un fel de

Când fu gata să cadă în apă, Briant se aruncă cu capul în jos...

parașută deasupra capului. Totul era să sară la timp din nacelă, înainte de a fi atins suprafața lacului. Când fu gata să cadă în apă, Briant se aruncă cu capul în jos și, cum era un bun înotător, nu-i fu greu să ajungă la țărmul care era la cel mult patru-cinci sute de picioare depărtare. Între timp, zmeul, rămas fără greutate, dispăru înspre nord-est, dus de vânt ca o uriașă epavă a aerului.

XXV

ȘALUPA DE PE SEVERN *– COSTAR, BOLNAV – ÎNTOARCEREA RÂNDUNELELOR – DESCURAJARE – PĂSĂRILE DE PRADĂ – GUANACUL ÎMPUȘCAT – PIPA – MAI MULTĂ SUPRAVEGHERE – FURTUNĂ CUMPLITĂ – UN FOC DE ARMĂ DIN AFARĂ – UN ȚIPĂT AL LUI KATE*

A doua zi, după o noapte în care Moko fusese de gardă la French-Den, toți din colonie, obosiți de emoțiile din ajun, se deșteptară foarte târziu. De cum se sculară, Gordon, Doniphan, Briant și Baxter trecură în cămara unde Kate gospodărea și se sfătuiră cum să prevină starea de lucruri, care era foarte îngrijorătoare.

Într-adevăr, cum spusese și Gordon, de peste cincisprezece zile Walston și ceata lui se aflau pe insulă, și dacă șalupa nu era încă reparată, asta se datora faptului că n-aveau uneltele de primă necesitate ca s-o repare.

– Numai așa se explică, zise Doniphan, căci în fond șalupa nu era din cale afară de avariată. Dacă bietul nostru schooner n-ar fi avut decât o asemenea avarie după eșuare, am fi reușit să-l punem în stare de navigare!

Dar chiar dacă Walston nu plecase, era puțin probabil că ar avea de gând să rămână pe insulă, căci atunci ar fi căutat să-i cerceteze interiorul, și sigur că French-Den n-ar fi scăpat de o vizită.

În legătură cu aceasta, Briant le spuse ce observase, în timp ce era în aer, despre teritoriul care trebuia să existe la o distanță nu prea mare, în răsărit.

– N-ați uitat, sper, le zise, că, în timpul recunoașterii la vărsarea lui East-River în mare, am văzut o pată albicioasă deasupra orizontului și nu știam cum să mi-o explic.

– Totuși, Wilcox și cu mine n-am văzut nimic, răspunse Doniphan, cu toate că am căutat mult s-o depistăm.

– Moko a văzut-o la fel de clar ca și mine, insistă Briant.

– Bine, se prea poate, admise Doniphan. Dar ce te face să crezi, Briant, că s-ar putea să ne aflăm în preajma vreunui continent sau a vreunui grup de insule?

– Iată ce, zise Briant. Ieri, în timp ce țineam sub observație orizontul în direcția aceea, am zărit o lumină foarte vizibilă, dincolo de țărmul insulei, și care n-ar putea proveni decât de la vreun vulcan în erupție. De aici am dedus că trebuie să fie vreun teritoriu prin părțile acelea. Or, e inadmisibil ca marinarii de pe *Severn* să nu știe și să nu facă totul ca să ajungă acolo.

– Fără îndoială, zise Baxter. La ce le-ar folosi să stea aici? Cu siguranță că, dacă n-am scăpat de ei, e pentru că n-au reușit să-și repare șalupa.

Faptul pe care Briant îl adusese la cunoștința colegilor era de o importanță covârșitoare. Asta le dădea siguranța că insula nu era izolată, așa cum crezuseră, în această parte a Pacificului. Ceea ce agrava însă situația era că descoperirea focului de tabără arăta că Walston se găsea în momentul de față în apropierea vărsării în mare a lui East-River. Părăsise coasta Severn și se apropiase cu douăsprezece mile. I-ar fi de ajuns acum s-o ia pe râu în sus, ca să ajungă în fața lacului, și să ocolească pe la sud, ca să dea de French-Den!

Briant trebui să ia cele mai severe măsuri de preîntâmpinare. Reduseră ieșirile la strictul necesar, fără să se mai aventureze nici măcar pe țărmul stâng al râului, până la pădurea Bog. Baxter, pe de altă parte, acoperi gardurile ogrăzii cu un strat de mărăciniș și ierburi, tot astfel și intrările de la hol și de la cămară. Apoi fu oprit cu desăvârșire să mai meargă cineva prin partea cuprinsă între lac și faleză. Să trebuiască să te supui și unor asemenea prevederi, până în cele mai mici amănunte, era o amărăciune în plus peste toate grijile ce-i covârșiseră.

Tot atunci apăru și un alt prilej de neliniște: Costar căpătă un acces de friguri, care-i puse viața în primejdie. Gordon trebui să recurgă la farmacia de pe bordul schoonerului, cu teama însă de a nu face vreo eroare. Mare

noroc au avut cu Kate, care făcu pentru copil ceea ce numai o mamă era în stare. Îl îngriji cu dragoste și răbdare, așa cum numai o femeie poate face, din instinct, stând de veghe ziua și noaptea. Datorită ei, frigurile cedară treptat și convalescența își urma cursul normal. Fusese Costar chiar în primejdie de moarte? Ar fi greu de spus. Dar dacă nu era grija atât de înțeleaptă a lui Kate, febra ar fi istovit copilul. Da, fără prezența lui Kate, nu se știe ce se putea întâmpla. Nu sunt destule cuvinte ca să poți spune tot ceea ce ființa aceasta minunată a însemnat pentru copiii mai mici din colonie, ca dragoste și mângâiere de mamă bună, care-și răsfață odraslele: „Asta sunt eu, copilași: țes, robotesc și gătesc!"

Și cât ai căuta, asta e femeia!

Grija de căpetenie a lui Kate era să repare rufăria de la French-Den. Ce sânge rău își făcea că, după aproape doi ani, era mai toată ruptă! Cu ce-o să facă altele, când astea s-or rupe de tot? Dar încălțămintea? Cu toate că o cruțau cât se putea și niciunul nu se mai plângea că umbla cu picioarele goale când vremea era bună, încălțămintea era în stare proastă. Grijulia gospodină era foarte neliniștită de toate astea!

Prima jumătate a lui noiembrie a fost foarte ploioasă. Dar după 17, barometrul se opri la „timp frumos", și perioada căldurilor se stabiliză în mod normal. Pomi, tufe, arbuști, într-un cuvânt, toată vegetația nu mai era decât muguri și flori. Oaspeții obișnuiți din South-Moors se înapoiau în număr mare. Ce durere pentru Doniphan să nu mai poată vâna prin bălți, și pentru Wilcox să nu mai poată întinde curse, de teama să nu fie văzuți de pe țărmurile lacului!

Dar păsările de baltă nu numai că mișunau în partea aceasta a insulei, dar și cădeau multe în lațurile din jurul lui French-Den.

Într-o zi, Wilcox găsi printre acestea și păsări călătoare care fugiseră de iarnă înspre țările din nord. Era o rândunică purtând și acum un săculeț legat sub aripă. Să fi fost în săculeț vreun bilet pentru unul dintre naufragiații de pe *Sloughi*? Vai, nu! Solul se înapoiase fără vreun răspuns!

În zilele acestea lungi, fără ocupații, ore întregi le petreceau în hol! Baxter, care avea sarcina să țină un jurnal cu note și întâmplări de fiecare zi, nu mai avu ce scrie. Iar peste patru luni urma să înceapă a treia iarnă pentru cei din colonia insulei Chairman.

Citeai pe fața fiecăruia o îngrijorare adâncă, până și la cei mai curajoși dintre ei, afară de Gordon, care nu se gândea decât la gospodărirea până în cele mai mici amănunte a coloniei. Briant se lăsa și el câteodată pradă descurajării, cu toate că se străduia ca alții să nu vadă. Încerca să se amăgească, îndemnându-i pe ceilalți să-și continue studiile, să țină conferințe, să citească cu glas tare. Le amintea necontenit de țara lor, de familie, asigurându-i că au să le revadă într-o zi. În sfârșit, se străduia să le ridice moralul, măcar că nu prea izbutea, și teama lui cea mare era ca să nu se lase copleșit de disperare. Dar așa ceva nu s-a întâmplat, căci evenimente extrem de grave îi puseră curând pe toți în cea mai mare fierbere.

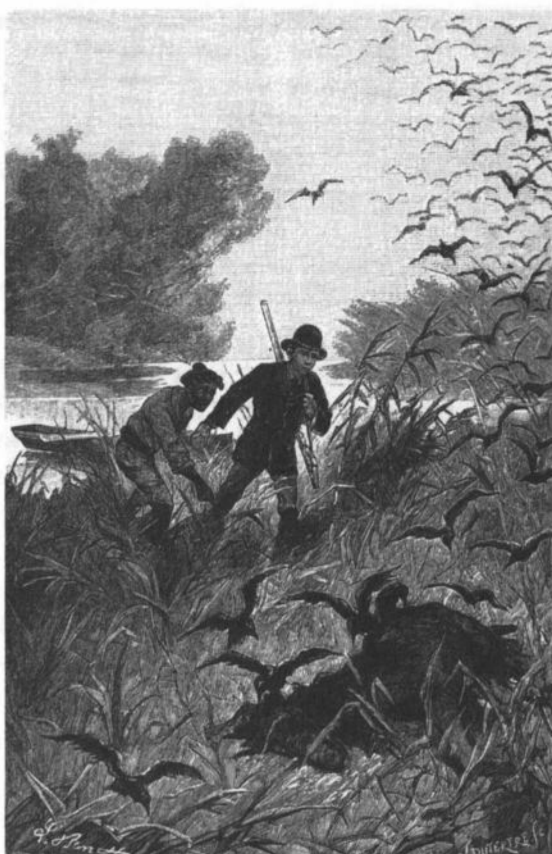
La 21 noiembrie, către ora două după-amiază, Doniphan tocmai pescuia pe țărmul lacului Family, când deodată auzi cârâiturile gălăgioase a vreo douăzeci de păsări care se roteau deasupra țărmului stâng al lacului. Dacă zburătoarele astea nu erau corbi, asemănarea era totuși izbitoare, într-atât erau de hulpave și croncănitoare.

Doniphan poate că nici n-ar fi luat seama la stolul care cârâia, dacă mișcările păsărilor nu i-ar fi atras atenția: se roteau în cercuri largi, care se micșorau pe măsură ce coborau, ca apoi, strângându-se toate ciopor, să se repeadă spre pământ. Acolo începură să croncăne și mai tare. Dar Doniphan căută în zadar să le zărească printre ierburile înalte care le acopereau. Atunci îi veni în minte că în locul acela trebuie să fie hoitul vreunui animal și, curios să afle despre ce era vorba, intră la French-Den și-l rugă pe Moko să-l ducă cu iola de cealaltă parte a râului Zeelanda.

Se îmbarcară amândoi și, după zece minute, se strecurau printre tufele de pe mal. Păsările, de cum îi simțiră, își luară zborul cu țipete, supărate pe nepoftiții care-și permiteau să le tulbure ospățul.

Pe jos zăcea trupul unui guanac tânăr, mort de-abia de câteva ore, căci era cald încă.

Doniphan și Moko, nevrând să ia pentru bucătărie restul din ospățul zburătoarelor, tocmai se gândeau să li-l lase, când deodată le veni în minte întrebarea: cum și de ce căzuse guanacul acesta tocmai la marginea mlaștinilor, departe de pădurile din răsărit, din care animalele astea nu obișnuiesc să iasă niciodată?

Atunci îi veni în minte că în locul acela trebuie să fie hoitul vreunui animal...

Doniphan se uită cu atenție la el. Avea într-o parte o rană care încă sângera, o rană provocată nu de mușcătura vreunui jaguar sau a altui carnivor.

– Guanacul ăsta e mort de un glonț, spuse Doniphan.

– Dovadă ăsta! răspunse Moko, care, răscolind rana cu cuțitul, scoase glonțul dinăuntru.

Era mai degrabă un glonț de calibrul puștilor de bord decât de pușcă de vânătoare. Ca urmare, nu putea să fie tras decât de Walston sau de unul dintr-ai lui. Doniphan și Moko, lăsând guanacul prada zburătoarelor, se înapoiară la

French-Den, unde se sfătuiră cu toții. Că guanacul fusese omorât de unul dintre marinarii de pe *Severn* era neîndoielnic, de vreme ce nici Doniphan, nici altul nu trăseseră niciun singur foc de armă de mai bine de o lună. Dar ar fi bine de știut când și în ce loc fusese împușcat. După toate probabilitățile, faptul trebuie să se fi petrecut cu cinci-șase ore mai înainte, răstimp în care animalul, după ce a străbătut dunele de nisip, să fi putut ajunge la râu. De unde deduceau că în dimineața aceasta unul dintre oamenii lui Walston trebuie să fi vânat undeva, prin preajma cotului de sud al lacului, și că banda, trecând East-River, se apropia din ce în ce de French-Den.

Așadar, situația era tot mai încordată, chiar dacă primejdia nu era imediată. Într-adevăr, la sudul insulei se întindea un vast șes, întretăiat de râuri, ciuruit de bălți, movilit de dune, unde n-ai fi găsit vânat îndeajuns pentru mâncarea de fiecare zi a oamenilor. Probabil că Walston nu a pornit în neștire să străbată un ținut de dune. De altfel, nu fusese auzit niciun foc de armă suspect, pe care vântul l-ar fi putut aduce până pe terenul de sport, și aveau toate motivele să creadă că așezarea lor de la French-Den nu fusese încă descoperită.

Asta nu însemna să nu se ia măsuri de pază și mai severe. Un atac ar fi avut oarecare șanse să fie respins, numai dacă cei din colonie s-ar afla toți la un loc, nu surprinși pe afară.

Trei zile după aceea, un fapt și mai semnificativ le spori temerile, și se convinseră că erau mai în nesiguranță decât oricând.

Pe 24, pe la ora nouă dimineața, Briant și Gordon trecuseră râul Zeelanda să vadă dacă n-ar fi bine să ridice vreo movilă de pământ de-a curmezișul potecuței dintre lac și mlaștină. Pe după acest meterez, lui Doniphan și celor care mânuiau mai bine pușca le-ar fi fost lesne să se strecoare repede, în cazul că s-ar semnala la vreme venirea lui Walston.

Erau amândoi la o distanță de cel mult trei sute de pași de râu, când Briant puse piciorul pe un obiect care se sparse. Dar nici nu-l luă în seamă, gândind că e vreo scoică din cele pe care le aduc cu miile mareele de echinocțiu, când apele umpleau șesul din South-Moors. Dar Gordon, care mergea în urma lui, se opri și spuse:

– Hei, Briant, ia stai!

– Ce e?

Gordon se aplecă și ridică de jos obiectul spart.

– Este o pipă! spuse Gordon...

– Privește! îi zise.

– Nu e o scoică, uite, răspunse Briant, este...

– Este o pipă!

Într-adevăr, Gordon ținea în mână o pipă negricioasă, care se spărsese în dreptul gâtului.

– Cum nimeni dintre noi nu fumează, e sigur că pipa asta a pierdut-o...

– Unul din bandă, spuse Briant, doar dacă n-o fi fost a naufragiatului francez care a locuit înaintea noastră pe insulă.

Nu! Marginile nou-nouțe ale ciobiturii arătau că pipa nu putea fi a lui François Baudoin, mort de mai bine de douăzeci de ani. Trebuie să-i fi căzut de curând altcuiva din mână, dovadă firicelele de tutun care încă mai erau lipite de ea. Deci acum câteva zile, câteva ore poate, Walston, sau vreunul dintre tovarășii lui, a ajuns până la țărmul acesta al lacului.

Gordon și Briant se înapoiară îndată la French-Den. Briant îi arătă lui Kate capătul acela de pipă, și ea o recunoscu, căci o văzuse în mâinile lui Walston.

Nu mai rămânea nicio îndoială, dar, că tâlharii trecuseră cotul de sud al lacului. Poate că în timpul nopții au ajuns până la malul râului Zeelanda. Dar dacă cumva au descoperit French-Den, și Walston știe din cine se compune mica lor colonie, oare lui nu i-a trecut prin minte că acolo ar găsi unelte, instrumente, muniții, provizii, tot ce le lipsea lor și că pentru șapte oameni zdraveni ar fi o joacă să răpună cincisprezece băiețandri, mai ales dacă i-ar lua prin surprindere?!

În orice caz, era sigur că banda se apropia din ce în ce.

În fața unei asemenea primejdii, Briant și ceilalți se străduiră să întărească și mai mult paza. Ziua, înființară un post de observație permanent pe coama falezei, pentru ca, ori de unde ar veni vreo mișcare suspectă, fie dinspre mlaștini, fie dinspre Traps-Woods, fie dinspre lac, să fie semnalată de îndată.

Noaptea, doi dintre cei mari trebuiau să stea de veghe la intrarea holului și la intrarea cealaltă, ca să pândească orice zgomot din afară. Cele două uși fură întărite cu grinzi, și pregătiră totul la îndemână ca, într-o clipă, să le baricadeze cu niște pietroaie, pe care le aduseseră înăuntru. Cât despre ferestrele înguste, săpate în stâncă, și care serveau ca ambrazuri pentru țevile de tun, una apăra fațada dinspre malul râului Zeelanda, cealaltă pe cea dinspre lac. Afară de asta, puștile și revolverele erau gata pentru a fi folosite la cea mai mică alarmă. Kate, bineînțeles, era mulțumită să-i vadă că se pregătesc atât de metodic. Tare din fire, se ferea să-și arate copiilor îngrijorarea față de o luptă atât de inegală între ei și marinarii de pe *Severn*. Pe tâlhari îi cunoștea ea bine, și pe ei, și pe șeful lor. Chiar dacă nu erau suficient de înarmați, îi puteau ataca prin surprindere pe copii, oricâte măsuri de supraveghere și-ar lua aceștia! Cine le-ar fi stat împotrivă? O mână de băieți, dintre care cel mai în vârstă nici nu împlinise șaisprezece

ani? Prea inegală luptă! Ah, dacă ar fi fost și Evans cu ei, atât de curajos și de capabil! Cum de n-a putut să fugă odată cu Kate? Cu el poate că apărarea ar fi fost mai bine organizată, și French-Den ar fi putut rezista mai sigur unui atac al lui Walston.

Din păcate, Evans trebuie că era păzit cu strictețe, dacă nu l-or fi și omorât, ca să scape de un martor periculos și de care nu mai aveau nevoie ca să le conducă șalupa în vreun ținut învecinat!

Toate acestea o preocupau pe Kate. Și nu se temea pentru ea, ci pentru copiii aceștia pe care-i iubea și-i îngrijea.

27 noiembrie. De două zile, căldura era înăbușitoare. Nori groși treceau greoi peste insulă, și tunete din depărtare vesteau furtuna. Barometrul arăta o dezlănțuire apropiată a elementelor naturii.

În seara aceea, Briant și colegii se întorseseră mai devreme ca de obicei în hol, după ce – măsură de prevedere luată de la o vreme – aduseseră și iola înăuntru. Și, cu ușile ferecate, așteptau să se culce, după ce trimiseseră un gând la ai lor, departe.

Către nouă și jumătate, furtuna era în toi. Tot holul se lumină de văpaia neîntreruptă a fulgerelor, care străbătea prin ferestrui. Trăsnetele cădeau întruna, fără încetare; ai fi zis că toată faleza se cutremura, ducând mai departe tunetele asurzitoare. Era unul dintre acele fenomene atmosferice, fără ploaie și fără vânt, atât de neliniștitoare, deoarece norii rămași neclintiți își descarcă pe loc toată electricitatea acumulată în ei, și, adesea, o noapte întreagă nu e de-ajuns ca să și-o epuizeze.

Costar, Dole, Iverson și Jenkins, făcuți ghem în culcușuri, tresăreau la fiecare detunătură înspăimântătoare, cu zgomot ca de pânză sfâșiată, care arăta cât de aproape fusese descărcarea. Nu aveau totuși de ce se teme în peștera aceasta de nezdruncinat. Putea trăsnetul să cadă de douăzeci de ori, de o sută de ori peste coama falezei! Nu putea străbate zidul gros de piatră al stâncii, pe cât de refractar fluidului electric, pe atât și furtunilor. Din când în când, Briant, Doniphan sau Baxter se duceau să întredeschidă ușa și se întorceau din nou, orbiți de fulgere, după ce aruncau o privire în fugă afară. Părea că s-a aprins văzduhul, iar lacul, care răsfrângea în el fulgurațiile din spațiu, ai fi zis că rostogolește din adânc o imensă pânză de flăcări.

De la zece până la unsprezece noaptea, fulgerele și tunetele n-au mai contenit. Abia înspre miezul nopții s-a mai domolit urgia. Trăsnetele s-au făcut tot mai rare și mai depărtate. Atunci se stârni vântul, ridicând norii lăsați jos de tot pe pământ, și ploaia începu să cadă, răpăitoare.

Cei mici, pe-ncetul, se liniștiră. Doi-trei dintre ei îndrăzniră chiar să scoată capul de sub plapumă, cu toată ora târzie, când toți trebuiau să doarmă. Briant și ceilalți, după ce-și luară toate măsurile, erau gata să adoarmă, când Phann începu să dea semne de o vădită neliniște. Se ridica în două labe, se repezea spre ușa holului și mârâia întruna, ciulind urechile.

– O fi simțit Phann ceva? zise Doniphan, încercând să-l potolească.

– Ori de câte ori a făcut așa, preciză Baxter, nu s-a înșelat niciodată!

– Nu ne putem culca până nu știm ce e! spuse Gordon.

– Firește, răspunse Briant, dar nimeni nu iese, și să fim gata de apărare!

Fiecare își luă pușca sau revolverul. Apoi Doniphan se duse la ușa holului, și Moko la cea dinspre lac. Amândoi, cu urechea lipită de ușă, nu auziră niciun zgomot din afară. Totuși, Phann era tot atât de agitat. Ba chiar începu să latre atât de tare și cu atâta violență, încât Gordon nu reuși să-l mai potolească. Situația aceasta nu le convenea deloc. Dacă ei, în clipele de liniște ale furtunii, ar fi putut auzi zgomotul unor pași pe afară, cu atât mai mult cineva din afară ar fi putut auzi lătratul lui Phann. Deodată izbucni o detunătură pe care n-o puteai confunda cu tunetul. Era un foc de pușcă tras cam la două sute de pași de French-Den. Toți erau pregătiți. Doniphan, Baxter, Wilcox și Cross, înarmați cu puști și postați la cele două uși, erau gata să tragă în primul care ar încerca să intre cu forța. Ceilalți începură să baricadeze ușile cu pietroaiele puse la îndemână, când auziră de afară:

– Ajutor! Ajutor!

Era cineva în primejdie, fără îndoială, și care aștepta sprijin.

– Ajutor! se auzi din nou, de data asta doar la câțiva pași.

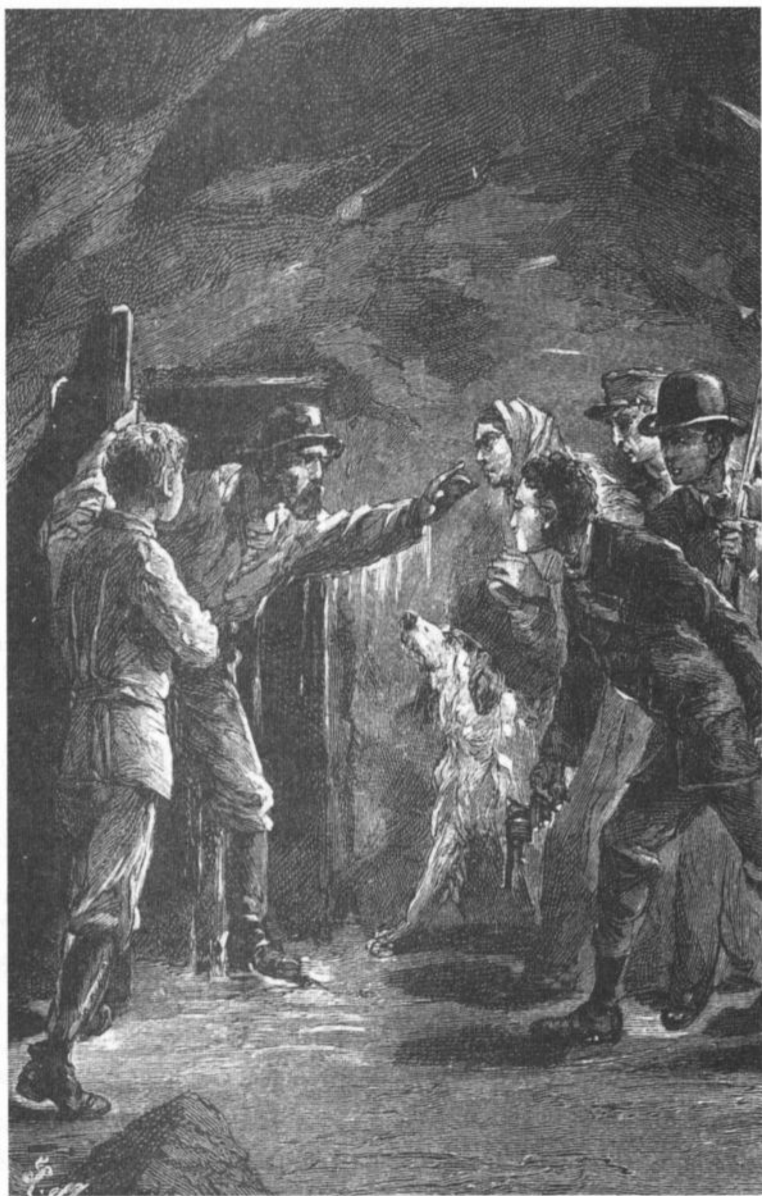
Kate, lângă ușă, asculta.

– El e! strigă ea.

– El?! zise Briant.

– Deschideți! Deschideți! se rugă Kate.

Ușa fu deschisă, și un om, de pe care apa curgea în șiroaie, dădu buzna în hol. Era Evans, cârmaciul vasului *Severn*.

Ușa fu deschisă, și un om, de pe care apa curgea în șiroaie, dădu buzna în hol...

XXVI

KATE ȘI EVANS – CE POVESTEȘTE EVANS – DUPĂ EȘUAREA ȘALUPEI – WALSTON, LA BEAR-ROCK – ZMEUL – FRENCH-DEN, DESCOPERIT – FUGA LUI EVANS – TRECEREA RÂULUI – PROIECTE – PROPUNEREA LUI GORDON – TERITORIILE DIN EST – INSULA CHAIRMAN-HANOVRA

La apariția atât de neașteptată a lui Evans, Gordon, Briant și Doniphan rămaseră mai întâi uluiți. Apoi, instinctiv, alergară toți către dânsul ca înspre un mântuitor.

Era un om între 25 și 30 de ani, cu umeri largi, vânjos, cu privirea vie, fruntea deschisă, inteligent și simpatic, cu pasul dârz și hotărât. Figura îi era însă în parte acoperită de o barbă sălbăticită, pe care n-o mai tăiase de când cu naufragiul lui *Severn*.

Abia intrat, Evans se întoarse și își lipi urechea de ușa pe care o închisese repede în urma lui. Neauzind nimic, înaintă în hol. Acolo, la lumina felinarului atârnat de boltă, văzu tot copilăretul din jurul lui și îngâimă:

– Da, copii! Numai copii!

Deodată, ochii i se înseninară și, cu un zâmbet ce-i lumină toată fața, întinse brațele. Kate se duse spre el.

– Kate! exclamă. Kate trăiește!

Și îi apucă amândouă mâinile, parcă să fie mai sigur că e în viață.

– Da, în viața, ca și dumneata, Evans! zise Kate. Dumnezeu m-a scăpat, cum te-a scăpat și pe dumneata! Și el te-a trimis și băieților în ajutor!

Evans îi numără cu privirea pe copiii strânși în jurul mesei din hol.

– Cincisprezece, spuse, și abia cinci-șase în stare să se apere! Nu are a face!

– Suntem în primejdie să ne atace, domnule Evans? întrebă Briant.

– Nu, dragul meu, nu... deocamdată, răspunse Evans.

E lesne de înțeles cât erau de doritori toți să afle ce s-a întâmplat cu Evans și mai ales ce s-a petrecut după ce șalupa a eșuat.

Mari și mici, somnul nu s-a mai lipit de niciunul, dornici să afle lucruri atât de hotărâtoare pentru ei. Dar mai întâi de toate era nevoie ca Evans să-și schimbe hainele ude și să mănânce ceva. Dacă hainele îi șiroiau de apă era pentru că trecuse râul Zeelanda înot, iar dacă era istovit de osteneală și foame, asta se datora faptului că nu mâncase nimic de douăsprezece ore și că din zori până-n noapte nu se odihnise nicio singură clipă.

Briant îl duse în încăperea alăturată, unde Gordon îi dădu niște haine uscate, de marinar. Apoi Moko îi aduse ceva vânat rece, pesmeți, câteva ceaiuri fierbinți și un pahar bun de brandy.

După un sfert de oră, Evans, la masa din hol, le povesti cele întâmplate după ce marinarii de pe *Severn* au fost aruncați pe insulă.

– Câteva clipe înainte ca șalupa să acosteze, începu el, cinci dintre oameni, între care și eu, am fost azvârliți pe întâiul banc de stânci. Niciunul dintre noi n-a fost grav rănit la eșuare. Numai contuzii, nu și răni. Dar partea cea mai grea a fost ca să ieșim din valurile ce se izbeau cu putere de stânci, și asta pe o beznă deplină și pe o mare vijelioasă, care se retrăgea împotriva vântului din larg. Totuși, după lungi sforțări, ne văzurăm ieșiți teferi din valuri. Walston, Brandt, Rock, Book, Cope și eu. Lipseau doi: Forbes și Pike. Să fi fost luați pe sus și zvârliți de un val, ori fugiseră când s-au văzut la țărm? Nu știam. Cât despre Kate, o credeam luată de valuri; nici nu mă gândeam s-o mai văd vreodată.

Povestind acestea, Evans nu-și putea ascunde emoția și bucuria de a o revedea pe curajoasa femeie care scăpase împreună cu el din măcelul de pe *Severn*. După ce fuseseră amândoi la bunul-plac al tâlharilor, acum nu mai erau în puterea acestora, chiar dacă în viitor n-ar fi fost scutiți de un atac din partea lor.

Evans reluă firul:

– Când ajunserăm pe țărm, trecu un timp până să găsim șalupa. Ea trebuie să fi acostat pe la șapte seara, și se făcuse miezul nopții când o găsirăm răsturnată pe nisip. Asta din cauză că mersesem în lungul țărmului...

– Țărmului Severn, completă Briant. E numele dat de unii dintre colegii noștri care descoperiseră șalupa de pe *Severn*, înainte chiar de a ne fi povestit Kate despre naufragiu...

– Înainte? întrebă Evans mirat.

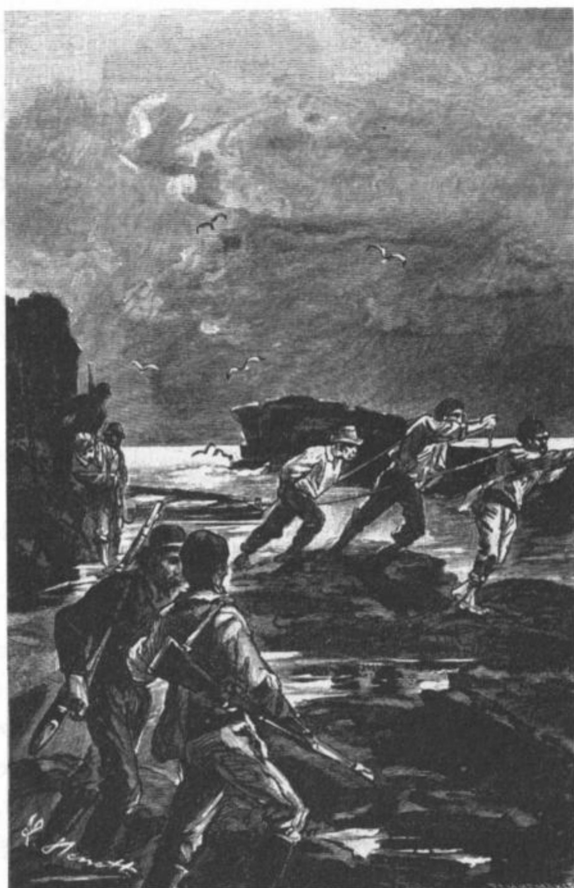
– Da, domnule Evans, spuse Doniphan. Noi ne aflam acolo chiar în seara naufragiului, în timp ce cei doi tovarăși ai dumneavoastră erau întinși pe nisip. Dar... când ne-am înapoiat în zori să-i înmormântăm, dispăruseră...

– Iată, reluă Evans, cum se înlănțuie totul! Forbes și Pike, pe care noi îi credeam pieriți în valuri – și n-ar fi fost nicio pagubă, ar fi fost doar doi ticăloși mai puțin din șapte –, căzuseră în apropiere de șalupă. Acolo i-au găsit Walston și ceilalți și i-au trezit la viață cu câteva înghițituri de gin; spre norocul lor și nenorocul nostru, lăzile de pe șalupă n-au fost nici sparte, când aceasta a eșuat, și nici apa n-a pătruns în ele. Munițiile, armele, cinci puști de bord, merindele ce apucaseră să fie îmbarcate în grabă în timpul incendiului de pe *Severn*, toate în bună stare, au fost scoase din șalupă de teamă ca aceasta să nu fie despotmolită de fluxul următor. Apoi plecarăm de la locul naufragiului, de-a lungul coastei, înspre răsărit. Atunci unul dintre nemernici, Rock, mi se pare, le aminti că pe Kate n-au mai găsit-o, iar Walston răspunse: „O fi luat-o vreun val. Bine c-am scăpat de ea!" Și mă gândeam că dacă tâlharii erau bucuroși că au scăpat de Kate acum, când nu le mai era de folos, așa va fi și cu mine. Iar dumneata unde erai, Kate? o întrebă.

– Jos, lângă șalupă, pe partea mării, răspunse Kate, chiar pe locul unde mă aruncase valul. Nu puteau să mă vadă, și eu am auzit tot ce-au vorbit între ei Walston și ceilalți. Dar după plecarea lor m-am ridicat și, ca să nu mai cad iar în mâinile lui Walston, am fugit în direcția opusă. Treizeci și șase de ore mai târziu, moartă de foame, am fost găsită de copiii ăștia neprețuiți, care m-au adus la French-Den.

– French-Den? repetă Evans.

– E numele locuinței noastre, răspunse Gordon, în amintirea naufragiatului francez care a locuit-o cu mulți ani înaintea noastră.

– Reușirăm să tragem șalupa de-a lungul țărmului, spuse Evans...

– French-Den?... Țărmul Severn? spuse Evans. Văd, copii, că voi ați dat denumiri diferitelor părți din insulă. Frumos!

– Da, domnule Evans! Și nume frumoase! adăugă Service. Mai sunt: Family-Lake, Downs-Lands, South-Moors, River Zeelanda, Traps-Woods...

– Bine! Bine! O să mi le spuneți toate mai târziu... Mâine! Deocamdată să vă povestesc mai departe... Dar nu se aude nimic afară?

– Nimic, spuse Moko, care sta de veghe lângă ușa holului.

– Bine! se liniști Evans. O oră după ce am părăsit șalupa, ajunsesem la un șir de copaci unde ne-am așezat tabăra. A doua zi și în zilele următoare ne-am înapoiat la locul unde eșuase șalupa și încercarăm s-o reparăm, dar cum nu aveam decât o toporișcă, fu cu neputință să-i înlocuim laturile făcute țăndări și s-o punem iar pe picioare ca să poată rezista mării, chiar pentru un drum scurt. De altfel, nici locul nu era potrivit pentru o asemenea treabă. Plecarăm, așadar, să căutăm o altă așezare, într-o regiune mai puțin stearpă, unde să găsim vânat pentru hrana de fiecare zi și în același timp un râu cu apă dulce, căci provizia de apă ni se isprăvise. După ce am colindat pe coastă cale de douăsprezece mile, ajunserăm la un pârâu...

– East-River! spuse Service.

– Fie, East-River! răspunse Evans. Acolo, în mijlocul unui vast golf...

– Golful Deception...

– Fie, golful Deception, zise Evans, surâzând. Acolo, în mijlocul stâncilor, era un port...

– Bear-Rock! exclamă acum Costar.

– Fie, Bear-Rock, micuțule, încuviință Evans, cu un semn din cap. Nimic n-a fost mai firesc decât să ne instalăm acolo, iar dacă reușeam s-aducem și șalupa, care s-ar fi descleiat cu totul la prima furtună, poate că izbuteam s-o reparăm. Ne-am întors, dar, s-o luăm și când o ușurarăm de tot ce s-a putut scoate, o puserăm pe apă și, cu toate că era inundată complet, reușirăm s-o tragem de-a lungul țărmului și s-o aducem în port, unde e și acum, în siguranță.

– Șalupa e la Bear-Rock? întrebă Briant.

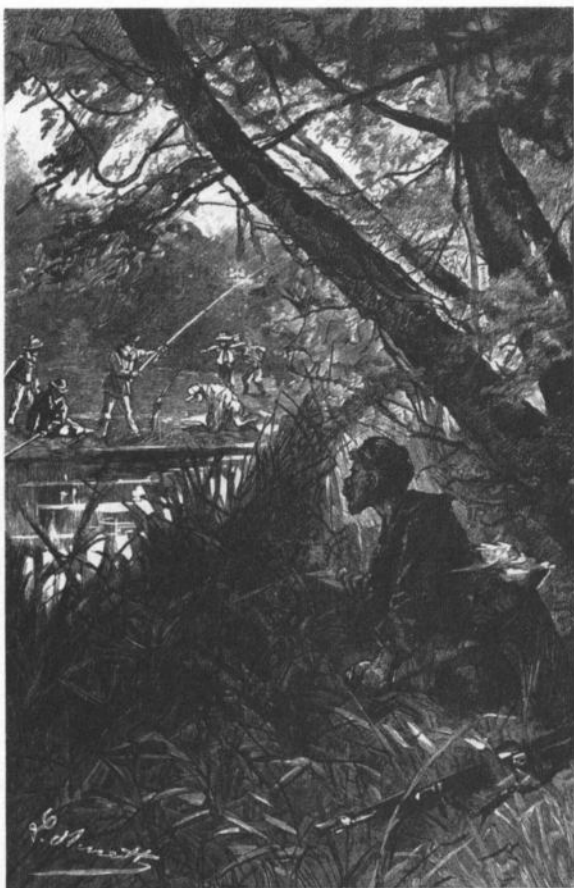
– Da, dragul meu, și cred că tot s-ar mai putea repara, dacă am avea uneltele care ne trebuie.

– Dar avem noi unelte, domnule Evans! răspunse degrabă Doniphan.

– Ei da, asta și-a zis și Walston, când întâmplarea a făcut să afle că insula e locuită și de cine e locuită.

– Dar cum a putut să afle? întrebă Gordon.

– Iată cum, răspunse Evans. Acum opt zile, Walston, tovarășii lui și cu mine, căci nu mă lăsau niciodată singur, ne-am dus în recunoaștere prin pădure. După trei-patru ore de mers în susul râului din est, ajunserăm

– Și totuși, v-au descoperit, reluă Evans...

la țărmul unui lac imens, din care ieșea cursul acesta de apă. Acolo, vă închipuiți mirarea noastră, dădurăm peste un fel de aparat ciudat, eșuat pe țărm... un fel de schelet de trestie, cu pânză pe deasupra.

– Zmeul nostru! spuse Doniphan.

– Zmeul nostru, care căzuse în lac, zise Briant, și pe care vântul l-a împins până acolo!

– Oh, era un zmeu? întrebă Evans. Credeți-mă, noi nu ne-am gândit și eram foarte mirați! În orice caz nu se făcuse singur. Fusese făcut pe insulă.

Asta era sigur!... Așadar, insula era locuită. De cine?... Asta voia să afle Walston. Cât despre mine, din ziua aceea m-am hotărât să fug... Oricare ar fi fost locuitorii de pe insulă, chiar și sălbatici, nu puteau să fie mai fioroși decât ucigașii de pe *Severn*! De altfel, din ziua aceea întețiră paza mea zi și noapte.

– Și cum au descoperit French-Den? întrebă Baxter.

– Stați că vă spun, răspunse Evans. Dar înainte de a-mi relua povestirea, ia spuneți-mi, copii, la ce foloseați voi zmeul acela mare? Era un semnal?

Gordon îi povesti lui Evans cum îl făcuseră, în ce scop, cum l-au încercat, cum și-a riscat Briant viața pentru salvarea coloniei și în ce fel a putut să se asigure că Walston era încă pe insulă.

– Viteaz băiat! spuse Evans și-i strânse mâna lui Briant, plin de admirație și prietenie, apoi continuă: înțelegeți, dar, că Walston nu mai avu decât un singur gând: cine erau locuitorii insulei acesteia necunoscute? Dacă erau indigeni, s-ar putea cumva înțelege cu ei? Dacă erau naufragiați, poate aveau uneltele care-i trebuiau lui. Și în cazul acesta, nu ar refuza să-i ajute să repare șalupa, ca să se vadă iar pe mare. Cercetările începură, cu foarte multă prevedere. Înaintau puțin câte puțin, explorând pădurile de pe țărmul drept al lacului, ca să se apropie de extremitatea de sud. Dar nici țipenie de om, niciun foc de armă în partea aceea de insulă...

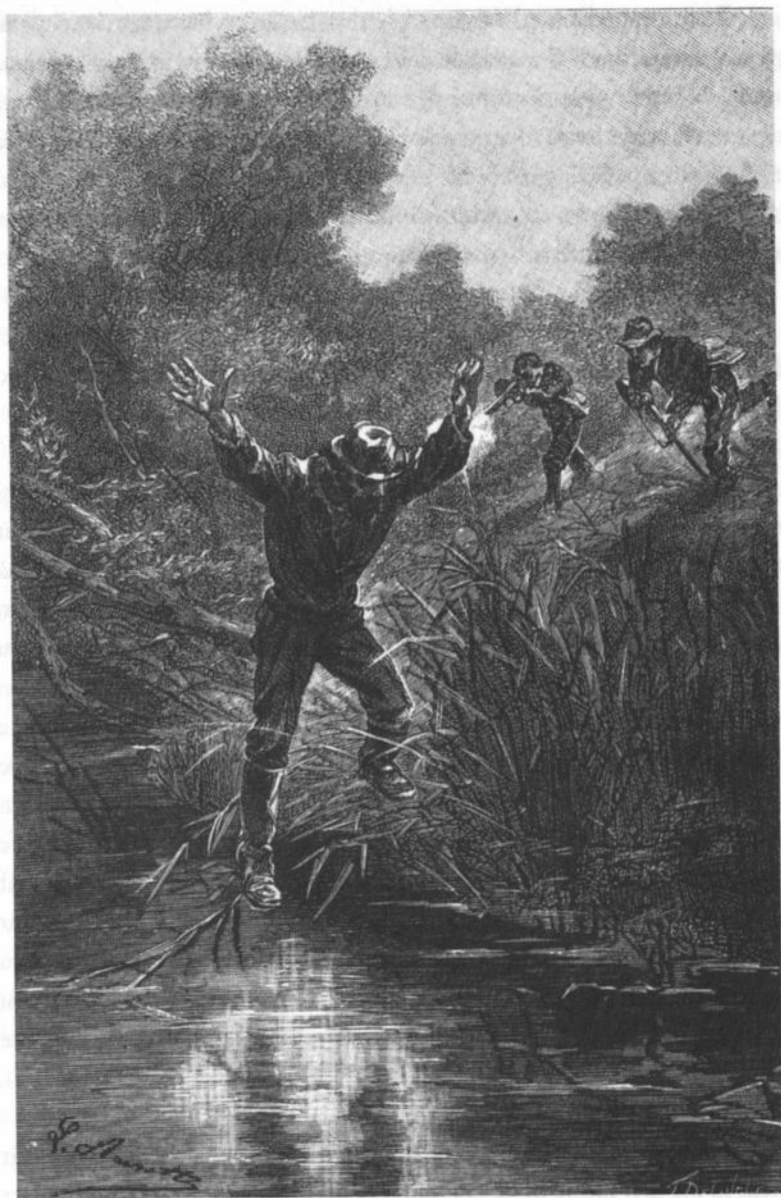
– Da, zise Briant, asta din cauză că niciunul dintre noi nu se mai depărta de French-Den și că s-a oprit orice foc de pușcă.

– Și totuși, v-au descoperit, relua Evans. Nici nu s-ar fi putut altfel. În noaptea de 23 spre 24 noiembrie, unul dintre tovarășii lui Walston ajunse în fața lui French-Den prin partea de sud a lacului. Spre nenorocul vostru, la un moment dat a zărit o lumină printr-un perete al falezei, probabil lumina felinarului, o clipă, cât s-a întredeschis ușa. A doua zi, Walston personal porni încoace și, pe înserat, stătu multă vreme la pândă, ascuns printre ierburile înalte, la doi pași de râu...

– Știam, zise Briant.

– Știați?!

– Da, căci pe locul acela Gordon și cu mine am găsit bucăți dintr-o pipă pe care Kate a recunoscut-o că era a lui Walston.

Un glonț atinse umărul lui Evans...

– Exact, spuse Evans. Walston o pierduse pe drum, lucru care l-a supărat grozav. Destul însă că a aflat de colonie. Și, într-adevăr, în timp ce stătea ascuns în ierburi, v-a văzut mai pe toți umblând încoace și-ncolo pe lângă râu, constatând că erați doar o mână de băiețandri, cărora șapte vlăjgani ca ei vă făceau repede de petrecanie. Walston se întoarse să le spună tovarășilor lui ce văzuse. Dintr-o convorbire dintre el și Brandt, am aflat la ce se putea aștepta French-Den.

– Bestiile! exclamă Kate. Nicio milă nu le-ar fi fost de bieții copii!

– Nu, Kate, răspunse Evans, cum nu le-a fost milă nici de căpitan, nici de pasagerii lui *Severn*. Bestii! Bine-ai spus, și în fruntea lor cel mai crud dintre toți, Walston, care sper că își va ispăși toate fărădelegile!

– În sfârșit, Evans, bine că ai reușit să fugi! zise Kate.

– Da, Kate, acum douăsprezece ore am profitat de lipsa lui Walston și a celorlalți, care mă lăsaseră în paza lui Forbes și a lui Rock. Mi s-a părut momentul cel mai potrivit ca să fug, iar ca să-i fac să-mi piardă urma și să câștig timp și distanță, las' pe mine! Să fi fost zece dimineața, când m-am afundat în pădure. Dar Forbes și Rock au prins degrabă de veste și s-au luat după mine, cu puștile încărcate... Eu n-aveam drept apărare decât un cuțit marinăresc și picioarele ca să fug de să-mi scapere călcâiele. Goana a ținut ziua întreagă. Tăind tot de-a curmezișul pe sub copaci, ajunsesem pe malul stâng al lacului. Mai aveam să înconjor cotul din sud, când mi-am amintit de o convorbire a lor că voi v-ați așezat pe malurile unui râu care curge înspre apus. Credeți-mă, nu m-aș fi gândit vreodată că pot să fug atât de repede și de mult! Am făcut aproape cincisprezece mile astăzi! Lua-i-ar dracu' pe netrebnicii aceștia, care alergau la fel de iute, iar gloanțele zburau și mai și. În câteva rânduri îmi șuierară pe la urechi. Gândiți-vă! Le știam toate nelegiuirile! Dacă le scăpam, puteam să-i denunț. Trebuia cu orice preț să pună mâna pe mine! V-o spun, să nu-i fi știut cu arme de foc la ei, i-aș fi așteptat cu cuțitul în mână.

Îi omoram ori eu pe ei, ori ei pe mine. Da, Kate, mai degrabă aș fi murit decât să mă mai întorc în tabăra lor de tâlhari! Tot gândeam că blestemata de goană avea să înceteze odată cu înnoptatul! De unde! Apucasem să trec de capătul lacului și o luasem pe celălalt țărm, în sus, dar pe Forbes și pe

Rock îi simțeam tot pe urmele mele. Furtuna care se pregătea de câteva ore izbucni. Asta îmi stânjeni goana, căci, la lumina fulgerelor, ticăloșii mă puteau vedea printre trestiile malului. Ajunsesem la vreo sută de pași de râu... dacă apucam să trec râul și să-l știu că e stavilă între nemernicii aceia și mine, eram ca și scăpat. Niciodată n-ar fi îndrăznit să-l treacă, știind că erau în vecinătatea lui French-Den. Alergai atunci și eram gata să ajung la malul stâng, când fulgeră din nou, luminând tot văzduhul. Un foc de pușcă răsună...

– Cel pe care l-am auzit! spuse Doniphan.

– Un glonț mi-a atins umărul. Am sărit și m-am aruncat în râu... Din câteva mișcări de brațe ajunsei pe celălalt mal, unde mă ascunsei în bălării. Îi auzii: „Și crezi că l-ai atins?" „Răspund de asta!" „Atunci e la fund?" „Mai e vorbă? E mort! Mort și răposat!" „Bine c-am scăpat de el!" Și o luară din loc. Da, bine că au scăpat și de mine, ca și de Kate! Ah, ticăloșii! Vă voi arăta eu vouă „mort"! Ceva mai târziu mă descurcai dintre ierburi și mă-ndreptai către cotul falezei. Auzii lătrături de câine. Chemai... Ușa de la French-Den se deschise. Și acum, zise Evans, întinzând mâna către lac, e timpul, băieți, s-o sfârșim cu mizerabilii ăștia și să scăpăm de ei insula voastră!

Atât suflet puse în cuvintele astea, încât toți se sculară în picioare să-l urmeze.

La rândul lor, băieții povestiră lui Evans toate cele întâmplate de două zeci de luni încoace, îi spuseră în ce fel părăsiseră cu schoonerul *Sloughi* Noua Zeelandă, îndelunga străbatere a Pacificului până la insulă, descoperirea osemintelor lui François Baudoin, așezarea micii colonii la French-Den, recunoașterile din anotimpurile din vară, muncile de iarnă și cum, în sfârșit, își organizaseră o viață oarecum îmbelșugată și ferită de primejdii înainte de venirea lui Walston și a complicilor lui.

– De douăzeci de luni niciun vapor nu s-a arătat la orizontul insulei? întrebă Evans.

– Noi, cel puțin, n-am văzut niciunul în larg, zise Briant.

– Ați pus ceva semnalizări?

– Da! Un catarg înfipt pe cea mai înaltă culme a falezei.

– Și n-a fost văzut?

– Nu, domnule Evans, răspunse Doniphan. E drept că a trebuit, acum șase săptămâni, să-l dăm jos, ca să nu-l vadă Walston.

– Și bine ați făcut, băieți! Numai că, din păcate, ticălosul a aflat ce-a vrut să știe! De aceea, zi și noapte trebuie să fim în gardă!

– De ce, izbucni atunci Gordon, de ce a trebuit să avem parte de asemenea mizerabili, în loc de niște oameni cumsecade, cărora cu atâta drag le-am fi venit în ajutor! Colonia noastră n-ar fi fost decât mai întărită dintr-asta! Dar acum, ce ne așteaptă? O luptă de apărare a vieții, luptă! Și care va fi rezultatul?

– Cu un om destoinic ca Evans... spuse Kate.

– Evans... Trăiască Evans! strigară într-un glas băieții.

– Bizuiți-vă pe mine, și eu pe voi, și vă promit că ne vom apăra bine.

– Și totuși, spuse gânditor Gordon, n-am putea evita lupta, dacă Walston ar primi să părăsească insula?

– Ce vrei să spui, Gordon? îl întrerupse Briant.

– Vreau să spun că Walston și ceata lui ar fi plecat de mult dacă și-ar fi reparat șalupa, nu e așa, domnule Evans?

– Bineînțeles.

– Dacă e așa, nu s-ar putea să stăm de vorbă? Nu s-ar putea să le dăm uneltele de care au nevoie? Poate că ar primi! Firește că e dezgustător să stai de vorbă cu ucigașii de pe *Severn*! Dar ca să scăpăm de ei, ca să împiedicăm un atac, poate cu vărsare de sânge? În sfârșit, dumneata ce părere ai, domnule Evans?

Evans îl ascultase cu multă atenție. Propunerea arăta un spirit practic care nu-l lăsa să alunece spre fapte nechibzuite, o fire care-l făcea să privească cu calm în orice împrejurare. Își dădu seama și nu se înșela că era cel mai cu judecată dintre toți și că propunerea lui merita să fie discutată.

– Într-adevăr, domnule Gordon, îi spuse, orice mijloc e bun dacă e să scapi de vecinătatea tâlharilor ăstora. Firește că, dacă, după ce și-ar repara șalupa, s-ar hotărî să plece, ar fi mai bine decât să trebuiască să lupți cu ei, poate fără sorți de izbândă. Pe de altă parte însă, poți pune temei pe cuvântul lui Walston? Și când odată îl vei primi să stai de vorbă, n-are să profite ca să atace French-Den prin surprindere și să vă prade de tot ce aveți? Crezi

că nu-i dă prin gând că trebuie să fi salvat voi și ceva bani din naufragiu? Credeți-mă pe mine, netrebnicii ăștia nu v-ar vrea decât pieirea, după ce le-ați face un bine! În asemenea suflete nu e loc pentru recunoștință. Să vrei să ajungi la o înțelegere cu ei înseamnă să te dai pe mâna lor.

– Nu, nu! se opuseră Baxter și Doniphan, urmați de toți ceilalți cu atâta dârzenie, că lui Evans îi făcu plăcere.

– Nu! adăugă și Briant. Nu trebuie să avem nimic comun cu Walston și banda lui!

– Și-apoi, adăugă Evans, lor le trebuie nu numai unelte, le trebuie muniții. Dac-or mai avea pentru atacul împotriva noastră, și nici asta nu e sigur. Dar dac-ar fi vorba să facă față înarmați și pe unde-or mai cutreiera, praful de pușcă și gloanțele câte le-au mai rămas nu le ajung!... Și atunci au să vină să vi le ceară vouă! Or să vi le pretindă! Și vă întreb eu: le dați?

– Nu, firește, spuse Gordon.

– Atunci vă spun eu ce urmează, zise Evans. Au să încerce să vi le ia cu forța. Dând înapoi din fața luptei, ajungeți tot la luptă, dar în condiții mai proaste pentru voi.

– Aveți dreptate, domnule Evans, răspunse Gordon. Să fim gata de apărare și să așteptăm!

– Da, asta e cel mai cuminte! Să așteptăm, domnule Gordon! De altfel, mai e un motiv mai presus de oricare altul ca să așteptăm.

– Care?

– Ascultați-mă! Walston, cum știți, nu poate părăsi insula decât cu șalupa de pe *Severn*.

– E clar, zise Briant.

– Or, șalupa sunt sigur că se poate repara, și dacă Walston a renunțat s-o pună pe linia de plutire e din lipsă de unelte.

– Dacă le avea, interveni Baxter, ar fi fost departe acum!

– Așa e, dragul meu! Așadar, dacă-i faceți rost lui Walston de unelte să-și repare șalupa, să admitem chiar că renunță la gândul să atace French-Den, se va grăbi să plece, fără să-i mai pese de voi.

– Ei, de ce n-ar face-o!? exclamă Service.

– La naiba! În cazul acesta, zise Evans, cu ce mai plecăm noi, dacă șalupa nu mai e aici?

– Cum, domnule Evans, întrebă Gordon, vreți să spuneți că am putea să părăsim insula în șalupa asta?

– Exact, domnule Gordon.

– Să traversăm Pacificul și să ne vedem iar în Noua Zeelandă? spuse Doniphan.

– Pacificul? Nu, copii, zise Evans, ci vreun punct nu prea depărtat, unde să așteptăm o ocazie de înapoiere la Auckland.

– Adevărat, domnule Evans? exclamă Briant.

Și câțiva colegi săriră deodată să-l asalteze pe Evans cu întrebări.

– Cum ar putea șalupa asta să reziste la un parcurs de câteva sute de mile? întrebă Baxter.

– Câteva sute de mile? răspunse Evans. Nici gând: vreo treizeci doar.

– Așadar, nu suntem în plin ocean? întrebă Doniphan.

– În vest, da, răspunse Evans. Dar la sud, la nord, la est nu sunt decât canale pe care le străbați cu ușurință în șaizeci de ore.

– Deci nu ne înșelam când ne închipuiam că sunt teritorii prin vecinătate? spuse Gordon.

– Nicidecum, zise Evans, ba chiar teritorii mari, în est.

– Da, în est! exclamă Briant. Pata aceea albă, apoi lumina zărită într-acolo!

– O pată albă zici? răspunse Evans. Probabil un ghețar, iar lumina, flacăra unui vulcan care trebuie să fie trecut pe hartă. Ei bine, copii, dar unde vă credeați voi? Spuneți!

– În vreo insulă izolată din Pacific, răspunse Gordon.

– Insulă? Da... Izolată? Nu! Ce e sigur e că face parte dintr-unul dintre multele arhipelaguri de care e plină coasta de sud a Americii. Și, la urma urmei, dacă ați pus nume la capuri, la golfuri, la cursurile de apă de pe insulă, nu mi-ați spus ce nume i-ați pus insulei?

– Insula Chairman, după numele pensionului nostru, răspunse Doniphan.

– Ei bine, va avea atunci două nume, căci se numește, mai dinainte, Hanovra!

Și cu asta, după ce-și luară obișnuitele măsuri de supraveghere, se duseră la culcare și, plini de grijă, mai făcură încă un culcuș în hol, pentru Evans.

Toată colonia fremăta acum de o îndoită emoție, care avea de ce să le tulbure somnul: una, perspectiva unei lupte sângeroase, cealaltă, putința de a se înapoia în patrie.

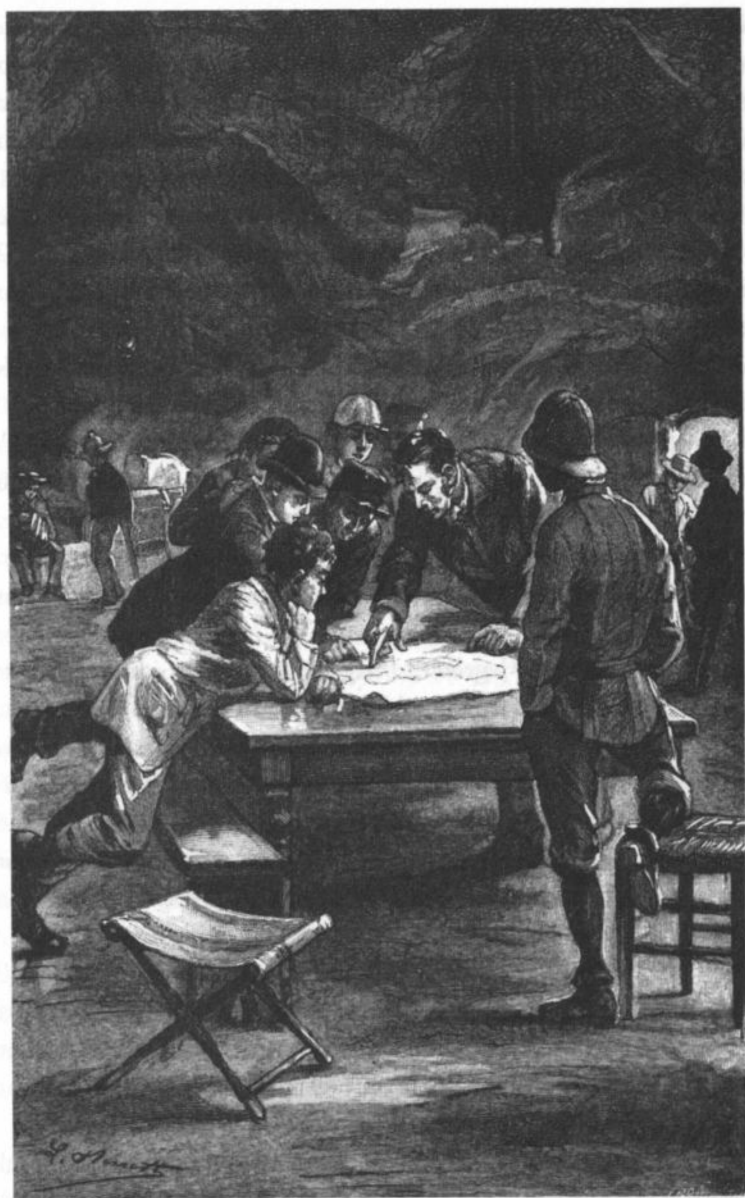
Evans amânase pe a doua zi explicațiile pe atlasul geografic despre poziția exactă a insulei Hanovra și, în timp ce Moko și Gordon stăteau de veghe, noaptea trecu liniștită la French-Den.

XXVII

STRÂMTOAREA MAGELLAN – ȚĂRILE ȘI INSULELE CARE O ÎNCONJOARĂ – ESCALELE STABILITE – PROIECTE DE VIITOR – CU FORȚA ORI PRIN VICLENIE? – ROCK ȘI FORBES – FALȘII NAUFRAGIAȚI – PRIMIRE BUNĂ – ÎNTRE UNSPREZECE ȘI DOUĂSPREZECE NOAPTEA – UN FOC DE ARMĂ AL LUI EVANS – KATE INTERVINE

Un canal lung, de circa trei sute optzeci de mile, cu o curbură de la vest spre est care începe de la Capul Fecioarelor, din Atlantic, și se termină la Capul Pilar, în Pacific, împrejmuit de coaste foarte stâncoase, străjuit de munți înalți de trei mii de picioare deasupra nivelului mării, săpat de golfuri în adâncul cărora sunt multe porturi de refugiu, bogat în râuri cu apă potabilă unde vapoarele își împrospătează fără greutate proviziile, mărginit de păduri dese cu vânat din belșug, răsunând de tunetul miilor de căderi de apă care se aruncă prin nenumărate torente în golfuri mici, oferind vapoarelor pornite din est către vest o trecere mai scurtă decât strâmtoarea Le Maire dintre Țara Statelor și Țara Focului, și mai puțin bântuită de furtuni decât canalul de la Capul Horn – aceasta este strâmtoarea Magellan, pe care renumitul navigator portughez a descoperit-o în anul 1520.

Spaniolii, singurii care au vizitat ținuturile magellanice timp de o jumătate de secol, au pus în peninsula Brunswick temelia portului Famine. După spanioli, veniră englezii Drake, Cavendish, Hawkins; urmară olandezii De Veer, Schouten și Le Maire, care descoperiră, în 1610,

Briant, Gordon și Doniphan se aplecară peste atlas...

strâmtoarea cu numele acestuia din urmă. După aceea, ținuturile acestea deveniră cunoscute datorită celor mai renumiți navigatori de la sfârșitul acelui secol, Anson, Cook, Byron, Bougainville și alții. De atunci încoace, strâmtoarea Magellan a devenit o rută obișnuită pentru trecerea dintr-un ocean în altul, mai ales de când navigația cu aburi, care nu cunoaște nici vânturi potrivnice, nici curenți contrari, a permis trecerea în condiții de navigație excepționale. Aceasta este strâmtoarea pe care a doua zi – 28 noiembrie – Evans o arătă pe harta din Atlasul Stieler lui Briant lui Gordon și colegilor lor.

Dacă Patagonia, acest ultim ținut din America de Sud, ținutul regelui Wilhelm și peninsula Brunswick formează limita de nord a strâmtorii, la sud e mărginită de acest arhipelag magellanic, cuprinzând vastele insule: Țara Focului, Țara Dezolării, insulele Clarence, Hosta, Gordon, Navarin, Wollaston, Stewart și altele mai puțin importante, până la ultimul grup al Hermitelor, dintre care cea mai înaintată între cele două oceane este ultima creastă a înaltului șir stâncos al Cordilierilor Anzilor și se numește Capul Horn.

La est, strâmtoarea Magellan se lărgește prin câteva intrânduri, între Capul Fecioarelor și al Patagoniei și Capul Espiritu Santo al Țării Focului. Dar nu același lucru e și în vest – le explică Evans. În partea aceea găsești la tot pasul ostroave, insule, arhipelaguri, strâmtori, canale, brațe de mare. Doar printr-un coridor între Capul Pilar și extremitatea sudică a marii insule Adelaida își găsește strâmtoarea deschidere către Pacific. Deasupra se înșiruie o serie întreagă de insule, ciudat grupate, de la strâmtoarea Lord Nelson până la grupul Chonos și Chiloé, învecinat cu coasta chiliană.

– Și acum, spuse Evans, vedeți dincolo de strâmtoarea Magellan o insulă, pe care niște simple brațe de mare o separă de insula Cambridge la sud și de insulele Madre de Dios și Chatam la nord? Ei bine, insula aceasta, situată la 51° latitudine, este Hanovra, căreia voi i-ați dat numele de Chairman, insula pe care locuiți de peste douăzeci de luni!

Briant, Gordon, Doniphan, aplecați peste atlas, priveau curioși insula pe care o crezuseră departe de orice pământ și care era atât de aproape de coasta americană.

– Cum, zise Gordon, ne separă de Chile doar niște brațe de mare?

– Da, copii, răspunse Evans. Numai că între insula Hanovra și continentul american nu sunt decât insule la fel de pustii ca și asta. Și că, odată ajunși pe continent, ar fi trebuit să parcurgeți sute de mile înainte de a ajunge în vreun ținut de așezări omenești, în Chile sau Argentina. Câtă oboseală, fără să mai pomenim primejdiile! Eu cred că pentru voi a fost mai bine că nu ați putut părăsi insula, de vreme ce existența vă era asigurată și de vreme ce trag nădejde s-o părăsim împreună.

Așa că parte din canalele acestea care înconjoară insula Hanovra sunt pe alocuri doar de cincisprezece-douăzeci de mile lărgime și, pe o vreme bună, Moko le-ar fi putut trece chiar și cu iola. Dacă Briant, Gordon și Doniphan, în drumurile lor din nord și est, n-au putut zări ținuturile respective este din cauză că sunt joase. Pata aceea albicioasă este unul dintre ghețarii de pe continent, iar muntele în erupție, unul dintre vulcanii din regiunile magellanice.

De altfel – după cum observă Briant, privind cu luare-aminte harta – întâmplarea a făcut ca explorările lor să-i fi dus tocmai pe punctele de pe litoral care se depărtau cel mai mult de insulele învecinate. E drept că atunci când Doniphan a ajuns până la Severn-Shores, poate că ar fi putut zări coasta de sud a insulei Chatam, dacă în ziua aceea vizibilitatea orizontului, încețoșat de norii de furtună, n-ar fi fost atât de redusă! Or, de la golful Deception, care face un intrând atât de adânc în insulă, ca și de la vărsarea în mare a lui East-River, ori de la Bear-Rock nu se poate vedea insulița din est, nici insula Speranței, care e cu douăzeci de mile mai departe. Ca să poată vedea ținuturile înconjurătoare, ar fi trebuit să meargă la Capul North, de unde s-ar fi văzut capătul insulei Chatam și al insulei Madre de Dios, dincolo de strâmtoarea Conception – sau la Capul South, de unde ar fi putut întrezări extremitățile insulelor Adelaida sau Cambridge – sau poate, în sfârșit, la capătul extrem al litoralului de la Downs-Lands, de unde s-ar fi văzut înălțimile insulei Owen sau ghețarii din ținuturile de sud-est.

Or, tinerii noștri n-au împins niciodată cercetările până în punctele acestea îndepărtate. Cât despre harta lui François Baudoin, Evans nu-și putea explica cum de nu avea însemnate insulele. Din moment ce naufragiatul francez reușise să determine destul de exact configurația insulei Hanovra însemna că a parcurs-o în întregime. Era de presupus că

cețurile să fi împânzit zările și să fi redus vizibilitatea doar la câteva mile? La urma urmei, s-ar putea.

Și acum, în cazul când ar reuși să pună mâna pe șalupa de pe *Severn* și să o repare, încotro ar îndrepta-o Evans? Asta îl întrebă Gordon.

– Copii, le spuse Evans, n-aș căuta să mă îndrept nici către nord, nici către est. Cu cât am merge mai mult pe mare, cu atât mai bine. Bineînțeles că un vânt bun ne-ar putea duce înspre vreun port chilian, unde am fi bine primiți. Dar marea e foarte agitată pe coastele acelea, pe câtă vreme canalele arhipelagului ne înlesnesc mult mai bine trecerea.

– Într-adevăr, zise Briant, dar găsim așezări omenești prin părțile acelea și găsim în ele putința să plecăm spre patrie?

– Fără îndoială, răspunse Evans. Poftim! Uită-te pe hartă! După ce ieși din canalurile arhipelagului Adelaide, unde ajungem prin canalul Smyth? În strâmtoarea Magellan, nu? Ei bine, chiar lângă intrarea în strâmtoare se afla Port-Tamar, care ține de Țara Dezolării, iar acolo suntem pe drum de întoarcere.

– Dar dacă nu întâlnim niciun vapor, întrebă Briant, așteptăm până trece vreunul?

– Nu, domnule Briant. Uite, urmărește mai departe trecerea prin strâmtoarea Magellan. Vezi dumneata peninsula asta mare, Brunswick? Acolo, în adâncul golfului Fortescue, la Port-Galant, vapoarele vin adesea pentru escală. Va fi nevoie să mergem mai departe, trecând de Capul Forward, la sudul peninsulei? Iată golful Saint-Nicolas sau golful Bougainville, în care fac escală cea mai mare parte dintre vapoarele care trec prin strâmtoare. În sfârșit, mai departe încă, iată Port-Famine și, ceva mai la nord, Punta Arenas.

Evans avea dreptate. Odată intrată în strâmtoare, șalupa ar avea mai multe puncte de escală. În asemenea condiții, înapoierea în patrie era asigurată, fără să mai vorbim de vapoarele pe care le puteau întâlni în drum către Australia sau Noua Zeelandă. Dacă la Port-Tamar, la Port-Galant sau la Port-Famine nu sunt prea multe șanse, în Punta Arenas, dimpotrivă, găsești tot ce-ți trebuie. Târgușorul acesta ridicat de guvernul chilian a devenit un adevărat orășel, clădit pe litoral, ce-și face loc printre minunații copaci ai peninsulei Brunswick. Orășelul e în plină dezvoltare, în vreme ce

Port-Famine, care datează de la sfârșitul secolului al X-lea, nu mai e astăzi decât un sat în ruină.

De altfel există în zilele noastre, mai la sud, alte colonii vizitate de expedițiile științifice, ca escala Liwya, pe insula Navarin, și mai ales Ooshooia, pe canalul Beagle, din jos de Țara Focului. Această ultimă escală ajută mult la cunoașterea ținutului în care francezii au lăsat multe urme ale trecerii lor, dovadă denumiri ca Dumas, Cloué, Pasteur, Chanzy, Grévy date unor insule din arhipelagul magellanic.

Colonia ar fi sigur salvată dacă ar ajunge la strâmtoarea Magellan. Dar ca să ajungă acolo trebuia să repare șalupa, iar ca s-o repare trebuia să o cucerească, lucru care ar fi fost posibil numai înfrângându-i pe Walston și pe complicii lui.

Iar dacă șalupa ar fi rămas pe locul unde Doniphan o găsise pe coasta Severn, poate că ar fi încercat s-o ia în stăpânire. În cazul acesta, Walston, care se instalase la cincisprezece mile depărtare, în fundul golfului Deception, nici n-ar fi prins de veste. Ceea ce făcuse Walston putea face și Evans, adică să tragă șalupa, numai că n-ar fi tras-o la vărsarea lui East-River, ci la gura râului Zeelanda, și chiar, suind pe râu în sus, până în dreptul lui French-Den. Acolo, sub directivele lui Evans, reparațiile ar fi fost făcute în mai bune condiții; după aceea, prevăzută cu pânze, încărcată cu muniții, merinde și unele obiecte pe care ar fi fost păcat să le lase, șalupa ar fi părăsit insula, plecând în larg, înainte ca tâlharii s-o poată ataca.

Din păcate, planul nu putea fi pus în aplicare. Chestiunea plecării nu putea fi rezolvată decât pe calea armelor, fie că luau ei ofensiva, fie că se apărau. Nimic nu era cu putință, câtă vreme echipajul de pe *Severn* nu era înfrânt.

Evans, de altfel, inspira o încredere absolută coloniei. Și Kate le vorbise de el cu multă căldură. De când își tăiase părul și barba, era o plăcere să-i privești fața îndrăzneață și deschisă. Era nu numai energic și viteaz, dar îl simțiră și bun și hotărât, în stare de orice dăruire. Era așa cum spunea Kate: un „bărbat" în mijlocul atâtor copii!

Mai întâi, Evans voi să știe pe ce se putea baza în vederea rezistenței. Cămara și holul, în felul cum erau așezate, îi părură foarte bine organizate pentru defensivă: dintr-unul cuprindeai cu privirea malul și cursul râului,

din celălalt, terenul de sport până la țărmul lacului. Prin firidele deschise în perete se putea trage în cele două direcții, fiind în același timp la adăpost. Cu cele opt puști, asediații i-ar putea ține pe atacanți la distanță, și cu cele două tunuri mici, să-i bombardeze dacă s-ar apropia prea mult de French-Den. Cât despre revolvere, toporiști și cuțite marinărești, toți ar ști să se servească de ele dacă lupta ar ajunge corp la corp.

Evans găsi bună ideea lui Briant de a îngrămădi pietroaie înăuntru, ca să baricadeze ușile în caz că ar fi fost forțate. Dacă în interiorul peșterii erau relativ tari în apărare, în afară ar fi fost slabi. Nu trebuie uitat că nu erau decât șase băieți între 13 și 15 ani, împotriva a șapte oameni vânjoși, obișnuiți să mânuiască armele și cruzi până la omor.

– Așadar, socotiți că sunt chiar atât de cruzi, domnule Evans? întrebă Gordon.

– Da, domnule Gordon, grozav de cruzi!

– Unul dintre ei poate că nu! zise Kate. Forbes, care mi-a scăpat viața.

– Forbes? răspunse Evans. La naiba! Că o fi fost amestecat în urma unor întâmplări nefericite, că o fi fost amenințat de ceilalți, fapt e că a luat parte din plin la masacrele de pe *Severn*. Și apoi, nemernicul, nu el m-a fugărit, împreună cu Rock? N-a tras după mine ca după o fiară sălbatică? Nu și-a zis „bravo!“ când m-a crezut înecat în râu? Nu, draga mea Kate, mă tem că nu e cu nimic mai bun decât ceilalți. Dacă te-a cruțat e pentru că știa că netrebnicii ăștia mai aveau nevoie de dumneata, și fii sigură că n-are să dea înapoi când au să atace French-Den.

Trecură astfel câteva zile. Băieții care făceau de gardă sus pe faleză nu văzură nimic suspect primprejur. Asta însă îl intrigă pe Evans. Știind intențiile lui Walston și interesul lui să se grăbească, se întreba de ce de la 27 până la 30 noiembrie nu dăduse lovitura.

Atunci îi veni în minte că Walston intenționa probabil să se folosească mai curând de viclenie decât de forță ca să pătrundă în French-Den. Și le-o și spuse lui Briant, Gordon, Doniphan și Baxter, cu care se sfătuia adesea.

– Câtă vreme vom sta ferecați în French-Den, zise el, Walston va fi pus în imposibilitatea să forțeze una sau alta dintre uși, dacă n-are pe nimeni care să i le deschidă. Și probabil că se gândește să intre printr-o viclenie...

– Dar cum? întrebă Gordon.

– Poate că în felul următor, răspunse Evans. Voi știți, copii, că numai Kate și cu mine am fi fost în măsură să-l denunțăm pe Walston ca șef al unei bande de tâlhari ce ar putea ataca colonia. Or, în ce o privește pe Kate, Walston e încredințat că ea a pierit în naufragiu, iar despre mine știe mai mult ca sigur că m-am înecat în râu, după ce Rock și Forbes m-au împușcat, așa cum v-am povestit, felicitându-se chiar între ei pentru acest fericit deznodământ. Walston crede deci că voi habar n-aveți de ce vă așteaptă și nici măcar nu bănuiți prezența lor pe insulă. Iar dacă vreunul dintre ei s-ar înfățișa la French-Den, l-ați primi ca pe un naufragiat. Or, odată intrat, nemernicului i-ar fi foarte ușor să-și introducă tovarășii, și atunci cum v-ați mai putea apăra?!

– Iar noi, preciză Briant, dacă Walston sau oricare altul din bandă ne-ar cere găzduire, l-am primi cu un glonț.

– Dacă n-ar fi cumva mai cuminte să-l primim cu plecăciuni, zise Gordon.

– Da, poate și așa! răspunse Evans. Viclenie la viclenie. Și de-om da greș, vedem noi ce facem!

Da, totul era să fie cu ochii în patru. Într-adevăr, dacă lucrurile luau o întorsătură bună, dacă Evans intra în posesia șalupei, puteau spera că ora mântuirii nu era departe. Dar câte primejdii până atunci! Și tot copilăretul acesta va apuca oare să se înapoieze în Noua Zeelandă?

A doua zi, dimineața trecu în liniște. Evans, însoțit de Doniphan și Baxter, merse chiar cale de o jumătate de milă înspre Traps-Woods, ascunzându-se pe după copacii de la piciorul falezei. Nu văzu însă nimic anormal, și însuși Phann, care-i însoțea, n-avu prilej de neliniște.

Dar pe seară, puțin înainte de apusul soarelui, se dădu alarma. Webb și Cross, care erau de gardă pe faleză, coborâră într-un suflet, anunțându-i că dinspre țărmul de sud al lacului, de cealaltă parte a râului Zeelanda, se văd venind doi bărbați. Ca să nu fie recunoscuți, Kate și Evans intrară repede în cămară. Uitându-se apoi prin ferestruie, îi văzură pe cei doi. Erau din banda lui Walston: Rock și Forbes.

– De bună seamă, zise Evans, vor să intre prin viclenie. Au să se dea drept marinari scăpați din naufragiu!

– Ce facem? întrebă Briant.

– Primiți-i bine, fu de părere Evans.

– Să-i primim bine pe tâlharii ăștia? exclamă Briant. N-aș putea!

– Pot eu, răspunse Gordon.

– Bine, domnule Gordon, zise Evans, și mai ales să nu bănuiască nimic de noi doi! Kate și cu mine ne vom arăta la vremea potrivită!

Evans și Kate se ascunseră într-una dintre cămăruțele coridorului, închizând ușa. Câteva clipe mai târziu, Gordon, Briant, Doniphan și Baxter merseră degrabă înspre râul Zeelanda. Zărindu-i, cei doi se prefăcură mirați, iar Gordon, la fel de mirat.

Rock și Forbes păreau morți de oboseală și, de îndată ce ajunseră pe malul apei, iată ce cuvinte fură schimbate de pe cele două maluri:

– Cine sunteți?

– Naufragiați rătăciți în sudul insulei cu șalupa vaporului cu trei catarge *Severn*!

– Sunteți englezi?

– Nu, americani.

– Și ceilalți de pe bord?

– Au pierit. Numai noi am scăpat din valuri și suntem istoviți. Cu cine avem a face, vă rog?

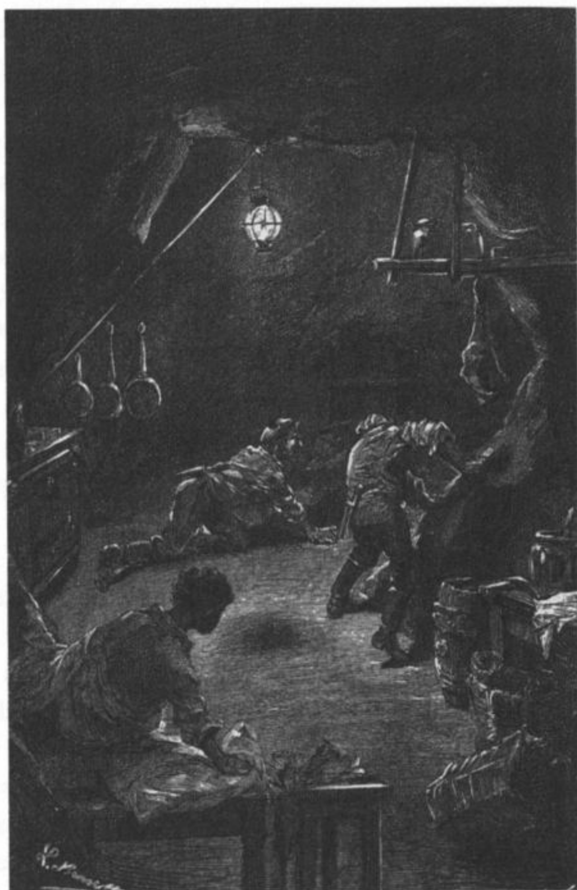
– Cu membri ai coloniei Chairman.

– Vă rugăm, fie-vă milă de noi și găzduiți-ne, căci nu avem de nici unele...

– Naufragiații au totdeauna drept la găzduire din partea semenilor lor! răspunse Gordon. Fiți bineveniți!

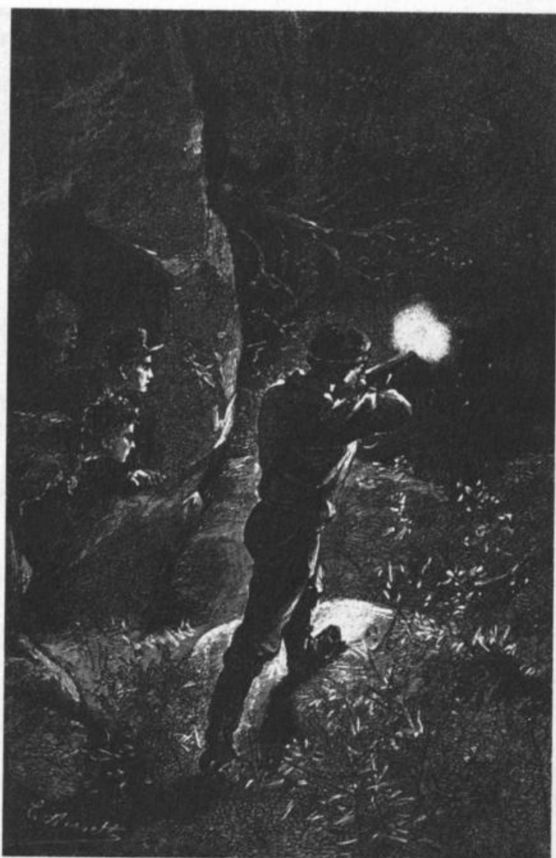
La un semn al lui Gordon, Moko îi îmbarcă pe iola legată lângă dig și, din două-trei vâsliturі, îi aduse pe cei doi marinari pe malul drept al râului Zeelanda.

Fără îndoială că Walston nu avusese de unde-și alege soli mai chipeși. Fapt e că și un copil și-ar fi dat seama de trăsăturile bestiale ale lui Rock. Oricât încercase el să-și compună un chip de om cumsecade, ce tip de tâlhar era Rock ăsta, cu fruntea lui îngustă, ceafa lată și falca de jos foarte proeminentă! Forbes, în care poate că tot mai stăruia un pic de omenie, după spusele lui Kate, arăta mai altfel. Poate că de aceea îl trimisese Walston împreună cu celălalt.

Moko îi văzu pe Rock și Forbes plecând din colțul lor...

Amândoi își începură rolul de falși naufragiați. De teamă totuși să nu se dea de gol dacă erau luați la întrebări cu de-amănuntul, spuseră că sunt morți de osteneală, mai mult chiar decât de foame, și cerură să fie lăsați să se odihnească, ba chiar să-și petreacă noaptea la French-Den. Îi duseră îndată înăuntru. La intrare însă, Gordon observă de îndată că nu se putuseră abține să nu arunce priviri repezi și furișe în jurul lor, să vadă cum e așezat holul. Părură chiar foarte mirați de tot sistemul de apărare al coloniei, dar mai ales de tunulețul îndreptat în afară prin ferestruie. Bine că

Se auzi un foc de pușcă.

băieții, foarte scârbiți de altfel, nu trebuiră să mintă mai mult, de vreme ce Rock și Forbes abia așteptau să se culce, amânând pe a doua zi povestirea celor întâmplate.

– O mână de ierburi ne ajunge drept culcuș, zise Rock. Dar pentru că am vrea să nu vă stingherim, eu zic să dormim noi în altă încăpere...

– Bine, zise Gordon, cea în care facem mâncarea, și până mâine odihniți-vă bine!

Rock și Forbes trecură în cămară, al cărei interior îl examinară dintr-o privire, după ce s-au asigurat că ușa dădea înspre râu.

În realitate, nici nu s-ar fi putut face o primire mai bună unor bieți naufragiați! Aveau de ce să-și spună ticăloșii că nici nu era nevoie să-și bată prea mult capul să inventeze ceva ca să le vină de hac prostuților ăstora.

Rock și Forbes se întinseră pe jos într-un ungher din cămară. Chiar singuri nu erau, căci acolo dormea Moko, dar nici că se sinchisiră de băiat, hotărâți să-l sugrume ca pe o vrabie de îndată ce i-ar spiona. La o oră anume, Rock și Forbes urmau să deschidă ușa cămării, iar Walston, care stătea la pândă pe mal împreună cu ceilalți patru, ar fi pus stăpânire pe French-Den.

Către ora nouă, socotind că Rock și Forbes dormeau, Moko veni să se întindă și el în culcuș, gata de semnal.

Briant și ceilalți rămaseră în hol, apoi ușa coridorului fiind închisă, veniră și Evans și Kate. Lucrurile se petrecuseră exact așa cum gândise Evans, și nu mai rămânea îndoială că Walston dădea târcoale French-Den-ului, așteptând să intre.

– Să fim cu ochii-n patru! zise el.

Totuși trecură două ore, și Moko se-ntreba dacă Rock și Forbes nu și-or fi amânat atacul pe altă noapte, când un zgomot ușor se auzi în cămară. La lumina felinarului ce atârna de boltă, îi văzu pe Rock și pe Forbes că pleacă din colțul în care stătuseră culcați și pornesc de-a bușilea înspre ușă.

Ușa era însă proptită cu o movilă de pietroaie – o adevărată baricadă, foarte greu, aproape cu neputință de dat peste cap. Așadar, marinarii începură să ridice unul câte unul pietroaiele și să le rezeme de peretele din dreapta. În câteva clipe, ușa fu complet degajată. Nu mai rămânea decât să dea la o parte drugul care o proptea, pentru ca intrarea în French-Den să fie liberă.

Dar în clipa în care Rock, după ce dăduse la o parte bara, se pregătea să deschidă ușa, o mână grea i se lăsă pe umăr. Se întoarse și, la lumina felinarului, recunoscu fața cârmaciului.

– Evans! exclamă. Evans aici!

– Pe ei, băieți! strigă Evans.

Briant și ceilalți se năpustiră imediat în cămară. Acolo, cei mai puternici – Baxter, Wilcox, Doniphan și Briant – îl înșfăcară de îndată pe Forbes și îl legară. Cât despre Rock, acesta îl îmbrânci pe Evans cu o smucitură, dând

să-i implânte un cuțit, care-l zgârie la brațul stâng. Apoi, prin ușa deschisă, fugi afară. Nu făcu nici zece pași, când în urma lui se auzi un foc de pușcă.

Evans trăsese după el. Se vede însă că glonțul nu-l nimerise, căci nu se auzi niciun țipăt.

– La naiba! Mi-a scăpat, ticălosul! exclamă Evans. Cât despre celălalt... bine că e măcar unul mai puțin!

Și, cu cuțitul în mână, ridică brațul asupra lui Forbes.

– Iertare! Iertare! se rugă netrebnicul, pe care băieții îl țineau culcat la pământ.

– Iartă-l, Evans! se rugă Kate, aruncându-se între Evans și Forbes. Iartă-l! Și el mi-a salvat viața!

– Fie, răspunse Evans, cel puțin deocamdată.

Și Forbes, legat fedeleș, fu dus într-una dintre cămăruțele de pe coridor. Apoi, închizând din nou ușa cămării și baricadând-o, rămaseră toți la pândă până-n zori.

XXVIII

INTEROGATORIUL LUI FORBES – SITUAȚIA – O RECUNOAȘTERE – EVALUAREA FORȚELOR – RESTUL TABEREI – BRIANT, DISPĂRUT – DONIPHAN ALEARGĂ ÎN AJUTOR – RĂNIT GRAV – ȚIPETE DINSPRE FRENCH-DEN – APARIȚIA LUI FORBES – O LOVITURĂ DE TUN A LUI MOKO

A doua zi, oricât de obositoare fusese noaptea de nesomn din ajun, nimeni nu se mai gândi la odihnă. Fără îndoială că acum Walston are să-ncerce cu forța ce n-a izbutit cu viclenia. Rock, pe care Evans nu-l nimerise, sigur că l-a întâlnit și i-a spus că, odată ce le-au descoperit intențiile, nu mai puteau pătrunde la French-Den decât prin luptă.

În zori, Evans, Briant, Doniphan și Gordon ieșiră din hol cu ochii în patru. Odată cu răsăritul soarelui, cețurile dimineții se ridicară cu-ncetul de pe suprafața lacului, abia încrețit de un vântuleț din răsărit. Liniște de jur împrejurul lui French-Den, ca și înspre râu și Traps-Woods. În ogradă, animalele domestice umblau de colo-colo, ca de obicei, iar Phann, care nu-și mai găsea locul pe terenul de sport, nu dădea semne de neliniște.

Grija lui Evans era mai ales să vadă dacă sunt urme de pași: și, într-adevăr, erau multe, mai ales lângă French-Den. Se încrucișau în toate direcțiile, dovadă că peste noapte Walston și ceilalți veniseră până la râu, așteptând ca ușa să fie deschisă. Cât despre pete de sânge pe nisip, nici gând. Așadar, Rock nu fusese nici măcar rănit de focul de armă al lui Evans.

Întrebarea era: Walston venise și el, ca și falșii naufragiați, prin sudul lacului sau poate s-a lăsat spre French-Den venind din miazănoapte? Și, în cazul acesta, Rock a luat-o spre miazănoapte ca să-l ajungă?

Deoarece trebuia neapărat să lămurească faptul, hotărâră să-l întrebe pe Forbes pe ce drum venise Walston. Dar avea Forbes să consimtă să răspundă și, dacă da, va spune oare adevărul? Drept recunoștință față de Kate, care îi salvase viața, nu se putea deștepta vreun simțământ bun în sufletul lui? Ar fi posibil să uite că ceruse găzduire la French-Den numai ca să-i trădeze?

Voind să-l întrebe el însuși, Evans se întoarse în hol. Deschise ușa pivnicioarei unde-l țineau pe Forbes, îi slăbi legăturile și-l aduse în hol.

– Forbes, îi spuse Evans, cursa pe care tu și Rock ați pus-o la cale a dat greș. Vreau să aflu ce gând are Walston. Tu trebuie să știi. Vrei să răspunzi?

Forbes își plecase capul și, neîndrăznind să-i privească în ochi pe Evans, pe Kate și pe băieții care stăteau în fața lui, nu spunea niciun cuvânt. Atunci interveni Kate:

– Forbes, zise ea, odată ai arătat un pic de milă, atunci când nu i-ai lăsat pe ceilalți să mă omoare în măcelul de pe *Severn*. Spune: n-ai să faci nimic ca să-i scapi pe copiii aceștia de un măcel și mai îngrozitor?

Forbes nu răspunse.

– Forbes, reluă Kate, ți-au cruțat viața când ai fi meritat moartea! N-a mai rămas niciun pic de omenie în dumneata? După ce-ai făptuit atâta rău, nu s-ar putea să te întorci din nou la bine? Gândește-te la ce înspăimântătoare fărădelegi te-ai dedat!

Un suspin înăbușit scăpă din pieptul lui Forbes.

– Ce pot eu? răspunse cu glas stins.

– Poți să ne spui, zise Evans, ce-avea de gând Walston în noaptea asta, ce are de gând în viitor. Îl așteptai pe el și pe ceilalți să năvălească aici, de îndată ce una dintre uși s-ar fi deschis?

– Da, răspunse Forbes.

– Și copiii ăștia, care te primiseră atât de bine, ar fi fost omorâți?

Forbes lăsă capul în jos. De data asta nu mai avu putere să răspundă.

– Și acum, pe ce parte au venit Walston și ceilalți până aici? întrebă Evans.

– Pe la nordul lacului, răspunse Forbes.

– În timp ce Rock și cu tine veneați din sud?

– Da!

– Au fost și prin partea de vest a insulei?

– Nu încă.

– Unde trebuie să fie acum?

– Nu știu.

– Mai mult nu poți să spui, Forbes?

– Nu, Evans... nu!

– Și crezi că Walston se mai întoarce?

– Da.

Sigur că Walston și banda lui, speriați de focul de pușcă și înțelegând că vicleșugul le fusese demascat, găsiseră cu cale că e mai cuminte să stea deoparte, în așteptarea unei ocazii mai bune.

Evans, care nu mai spera să afle ceva de la Forbes, îl duse iarăși în pivnicioară și încuie ușa pe dinafară.

Situația rămânea tot extrem de gravă... Unde să fi fost acum Walston? Să-și fi făcut tabăra în desișurile din Traps-Woods? Forbes ori că nu putea, ori că nu voia să spună. Și totuși, nimic nu era mai important ca asta. Iată de ce Evans se gândi să facă o recunoaștere în direcția aceea, oricât de primejdios ar fi fost.

Către amiază, Moko îi duse prizonierului ceva de mâncare. Forbes, prăbușit, abia o atinse. Ce se petrecea în sufletul acestui nenorocit? Să fi fost măcinat de remușcări? Cine știe!?

După-amiază, Evans le spuse băieților despre intenția lui de a face o recunoaștere până la marginea pădurii Traps, într-atât îi stătea pe inimă să știe dacă tâlharii mai erau încă în preajma lui French-Den. Propunerea fiind primită fără discuție, își făcură toate pregătirile să preîntâmpine orice eventualitate.

Odată cu capturarea lui Forbes, Walston cu oamenii lui rămăseseră șase, în vreme ce colonia număra cincisprezece băieți, fără Evans și Kate – deci șaptesprezece în total. Dar din numărul acesta trebuiau scoși cei mai tineri, care nu puteau lua parte direct la luptă. Hotărâră ca, în timp ce Evans va fi în recunoaștere, Iverson, Jenkins, Dole și Costar să rămână în hol cu Kate, Moko și Jacques, sub paza lui Baxter. Cât despre cei mari: Briant, Gordon,

Doniphan, Cross, Service, Webb, Wilcox și Garnett, ei îl vor însoți pe Evans. Opt băieți să țină piept la șase bărbați în plină vigoare n-ar fi forțe egale. Drept e că fiecare dintre ei era înarmat cu o pușcă și un revolver, în vreme ce Walston n-avea decât cele cinci puști de pe *Severn*. Așa încât, în asemenea condiții o luptă la distanță părea să le fi fost favorabilă, deoarece Doniphan, Wilcox și Cross erau buni țintași, cu mult superiori marinarilor americani. Apoi ei dispuneau de muniții, pe când Walston, după câte spunea Evans, mai avea doar un mic stoc de cartușe.

Era ora două după-amiază, când micul grup de sub conducerea lui Evans se formă. Baxter, Jacques, Moko, Kate și cu cei mici se înapoiară de îndată la French-Den, ale cărei porți fură închise, dar nu baricadate, ca, în caz de primejdie, cei plecați să se poată retrage repede la adăpost.

De altfel, dinspre sud nu aveau de ce se teme, și nici chiar dinspre vest, căci Walston ar fi trebuit atunci să meargă întâi la golful Sloughi și să vină pe râul Zeelanda în sus, lucru care i-ar fi luat prea mult timp. De altfel, după răspunsurile lui Forbes, Walston venise pe țărmul de vest al lacului, iar partea aceasta a insulei n-o cunoștea. Evans nu se temea, așadar, că va fi atacat pe la spate, căci atacul nu putea veni decât din nord.

Tinerii și Evans înaintară cu foarte mare grijă pe lângă faleză. De cum trecură ograda, tufele și pâlcurile de copaci le dădură putința să se strecoare în pădure oarecum ferit.

Evans mergea în frunte, după ce avu de luptat cu Doniphan, gata întotdeauna s-o ia el înainte. Când trecură de movilița sub care erau îngropate osemintele refugiatului francez, Evans socoti că ar fi bine să taie de-a curmezișul, ca să se apropie de țărmul lacului.

Phann, pe care Gordon căuta zadarnic să-l țină pe loc, părea că stă la pândă, cu urechile ciulite, adulmecând pământul, și foarte curând păru că a găsit o urmă.

– Atenție! spuse Briant.

– Da, răspunse Gordon. Asta nu e urmă de animal. Priviți la Phann!

– Să ne strecurăm printre ierburi, spuse Evans, iar dacă dumitale, Doniphan, care ești un bun ochitor, îți apare în bătaia puștii vreunul dintre ticăloșii ăștia, să nu-ți scape! Niciodată n-o să plasezi mai bine un glonț!

– Păzea, domnule, păzea! strigă Cross, aruncându-se la pământ...

Puțin după aceea ajunseră la primele pâlcuri de arbori. Acolo, la marginea pădurii, se mai vedeau încă urmele proaspete ale unui popas, crengi pe jumătate arse, cenușă aproape caldă...

– Aici, desigur, și-a petrecut Walston noaptea trecută, zise Gordon.

– Și poate până acum câteva ore! răspunse Evans. Cred că ar fi bine s-o luăm înspre faleză.

Nici n-apucă să termine bine, că un foc de armă răsună în dreapta. Un glonț trecu pe lângă capul lui Briant și se înfipse în copacul de care se rezemase.

Aproape în același timp cu el se auzi un alt foc, urmat de un țipăt, în vreme ce la cincizeci de pași un trup greu se prăbușea sub copaci.

Trăsese Doniphan, ochind spre fumul lăsat de primul foc de armă.

Dar câinele o și zbughise înainte, iar Doniphan, atras de fuga acestuia, o luă pe urmele lui.

– După el! strigă Evans. Doar n-o să-l lăsăm să lupte singur!

Ajungându-l pe Doniphan, făcură cu toții cerc în jurul unui trup întins între ierburi, care nu mai dădea semne de viață.

– Asta e Pike, zise Evans. Ticălosul! S-a dus! Dacă a pornit-o azi dracu' la vânătoare, nu se-ntoarce cu mâna goală! Unul mai puțin!

– Ceilalți nu pot fi departe, zise Baxter.

– Nu, sigur. Să nu ne vadă! În genunchi! În genunchi!

Al treilea foc veni din stânga de astă dată. Service, care nu-și plecase la timp capul, fu atins deasupra frunții.

– Ești rănit! strigă Gordon, alergând spre el.

– N-am nimic, Gordon, n-am nimic! răspunse Service. O simplă zgârietură!

În acest moment, important era să stea cu toții la un loc. Pike era mort; însemna că rămăsese Walston, cu încă patru de-ai lui, ascunși, desigur, la mică distanță, după copaci.

Evans și ceilalți, pitiți în ierburi, formau un grup compact, gata de apărare ori de unde ar fi venit atacul.

Când, deodată, Gordon strigă:

– Unde e Briant?

– Nu-l mai văd! zise Wilcox.

Într-adevăr, Briant dispăruse, și, cum Phann lătra tot mai tare, exista temerea că, îndrăzneț cum era, să nu fie în luptă corp la corp cu vreunul din bandă.

– Briant!... Briant! strigă Doniphan.

Și toți, pierzându-și capul, porniră pe urmele lui Phann. Evans nu-i mai putea ține. Treceau, din pom în pom, tot mai departe.

– Păzea, domnule, păzea! strigă deodată Cross, aruncându-se la pământ. Instinctiv, Evans își și plecase capul, exact în clipa în care un glonț trecu la câteva degete deasupra lui.

Ridicându-se, îl văzu pe unul dintre oamenii lui Walston, care o luase la fugă prin pădure. Era chiar Rock, pe care nu-l nimerise în ajun.

– E rândul tău, Rock! strigă el.

Îl ochi, dar Rock dispăru ca și când l-ar fi înghițit pământul. Să-l fi scăpat iar? Drace, prea ar fi ghinion!

Toate astea se petrecură în câteva secunde. Chiar atunci se auziră, la numai doi pași, lătrăturile câinelui și vocea lui Doniphan, care strigă:

– Rezistă, Briant! Rezistă!

Evans și ceilalți alergară într-acolo și, la o mică distanță, îl văzură pe Briant luptându-se cu Cope. Mizerabilul îl trântise pe Briant la pământ și se pregătea să-i implânte cuțitul, când Doniphan, sosit la timp ca să înlăture lovitura, se aruncă asupra lui Cope, înainte să mai aibă timp să-și apuce revolverul. Așa că pe el îl lovi cuțitul, chiar în piept... Căzu, fără măcar să țipe.

Cope, văzând că Evans, Garnett și Webb căutau să-i taie retragerea, o luă la fugă spre miazănoapte. Mai multe focuri fură trase deodată asupra lui, dar ticălosul dispăru, fără ca Phann să-l poată ajunge.

Ridicându-se de jos, Briant alergă lângă Doniphan, susținându-i capul și încercând să-l trezească la viață.

Evans și ceilalți veniră și ei, după ce-și încărcară în grabă puștile.

Sigur este că Walston intrase în luptă cu stângul. Pike, omorât, iar Cope și Rock, scoși din luptă. Din nefericire însă, Doniphan era lovit în piept, lovitură poate mortală. Cu ochii închiși și alb ca varul, nu mai făcea nicio mișcare, nici nu-l mai auzea pe Briant, care-l striga.

Evans, între timp, se plecase peste trupul lui, îi deschisese vesta și-i rupsese cămașa plină de sânge. O rană mică, triunghiulară, sângera în dreptul coastei a patra, pe stânga. Atinsese oare vârful cuțitului inima? Nu, deoarece Doniphan respira încă. Dar exista posibilitatea ca plămânul să-i fi fost străpuns, căci respirația era foarte slabă.

– Să-l transportăm la French-Den, zise Gordon. Numai acolo îl putem îngriji.

– Și salva! strigă Briant. Ah, dragul meu Doniphan! Pentru mine ți-ai expus viața!

Evans fu și el de părere să-l transporte îndată pe Doniphan la French-Den, cu atât mai mult cu cât părea că lupta se întrerupsese deocamdată. Walston, probabil, văzând că lucrurile iau o întorsătură proastă, se gândea să se retragă undeva, prin adâncurile pădurii Traps.

Ce-l neliniștea totuși pe Evans era că nu-i văzuse nici pe Walston, nici pe Brandt, nici pe Book – toți trei dintre cei mai de temut.

Starea lui Doniphan cerea să fie transportat fără zdruncinături. Baxter și Service se grăbiră să-i întocmească o brancardă, pe care acesta fu întins, fără cunoștință. Apoi, patru dintre colegi îl ridicară încet, iar ceilalți îi înconjurară, cu puștile încărcate și revolverele în mâini.

Cortegiul se îndreptă către faleză. Era mai cuminte decât să meargă pe țărmul lacului. Pe lângă faleză nu mai trebuiau să se ferească decât din stânga și din spate. Nimic, de altfel, nu tulbura convoiul acesta mâhnit. Uneori, Doniphan scotea un oftat atât de adânc, încât Gordon făcea semn de oprire, îi asculta răsuflarea, ca după aceea să pornească iar.

În felul acesta străbătură trei sferturi din drum, și mai rămâneau vreo nouă sute de pași ca să ajungă la French-Den. Ușa însă nu se putea vedea din cauză că era ascunsă de un cot al colinei.

Deodată, dinspre râul Zeelanda se auziră țipete. Phann o luă la goană într-acolo. Walston și ceilalți doi atacau French-Den. Și, într-adevăr, iată ce se întâmplase – fapte pe care aveau să le afle mai târziu:

În vreme ce Rock, Cope și Pike, la pândă sub copacii din Traps-Woods, dădeau de lucru micului grup din jurul lui Evans – Walston, Brandt și Book suiseră faleza prin albia torentului secat de la Dike-Creek. După ce străbătură coama falezei, se lăsară în jos prin râpa care dădea pe malul râului, nu departe de intrarea cămării. Odată ajunși, forțară ușa, care nu era baricadată, și intrară în French-Den.

Iar acum, avea să ajungă oare la vreme Evans ca să împiedice prăpădul? Cârmaciul hotărî pe loc: în timp ce Cross, Webb și Garnett aveau să rămână lângă Doniphan, pe care nu-l puteau lăsa singur, Gordon, Briant, Service, Wilcox și cu el o luară în goană spre French-Den, tăind de-a curmezișul. Câteva clipe mai târziu, de îndată ce privirea izbuti să răzbată până la terenul de sport, ceea ce văzură le spulberă orice nădejde.

Jacques îi descărcă pistolul în piept...

În clipa aceea, Walston ieșea din hol ducând cu el un copil, pe care-l târa către râu. Copilul era Jacques. Kate, care se aruncase asupra lui Walston, încerca zadarnic să-i smulgă copilul.

Îndată după aceea, Brandt, celălalt complice al lui Walston, ieșea cu micul Costar, pe care-l ducea pe sus, tot înspre râu.

Baxter se azvârlise și el asupra lui Brandt, dar îmbrâncit cât colo, se rostogoli pe jos. Cât despre ceilalți copii, Dole, Jenkins și Iverson, nu se vedeau. Și nici Moko. Să fi fost omorâți înăuntru?

Între timp, Walston și Brandt înaintau degrabă către râu. Cum, aveau vrăjmașii și altă posibilitate să-l treacă decât înot? Da, căci Book era acolo, lângă iola pe care o scoseseră afară din cămară.

Și dacă se vedeau pe malul stâng, nu mai puteau fi prinși. Înainte de a li se tăia retragerea, ar fi ajuns la tabăra lor din Bear-Rock, cu Jacques și Costar deveniți ostatici în mâna lor.

Iată de ce Evans, Briant, Gordon, Cross și Wilcox alergau într-un suflet în speranța să ajungă la terenul de sport înainte ca Walston, Book și Brandt să se vadă în siguranță dincolo de râu. Ca să tragă un foc de armă de la distanța aceea însemna să riște totodată să lovească în Jacques sau în Costar. Dar mai era și Phann. Câinele sărise pe Brandt și îl apucase de gât. Tâlharul, stânjenit în lupta cu câinele, trebui să-l lase jos pe Costar, în vreme ce Walston zorea să-l târască pe Jacques înspre iolă. În clipa aceea, din hol ieși în fugă un bărbat. Era Forbes. Venea să-și dea iar mâna cu tovarășii de nelegiuiri, după ce smulsese ușa pivnicioarei? Walston nu se îndoia.

– Aici, Forbes! Aici! Aici! îl strigă el.

Evans se opri locului, gata să tragă, când văzu că Forbes se aruncă asupra lui Walston, care, uluit de acest atac neașteptat, îi dădu drumul lui Jacques și, întorcându-se, îl înjunghie pe Forbes. Acesta se prăbuși la picioarele lui Walston. Toate astea într-o clipă, timp în care Evans, Briant, Gordon, Service și Wilcox se aflau încă la vreo sută de pași depărtare de terenul de sport.

Walston dădu să-l apuce din nou pe Jacques, ca să-l târască la iolă, unde Book îi aștepta împreună cu Brandt, care reușise să scape de câine. Dar n-avu timp: Jacques, care era înarmat cu un revolver, i-l descarcă drept în piept. Walston, greu rănit, abia mai putu să se târască până la tovarășii lui, care, luându-l pe sus, îl încărcară în iolă și o împinseră cu putere. În clipa aceea se auzi o detunătură puternică și o ploaie de schije ciurui fața râului. Era unul dintre tunurile mici, cu care Moko trăsese prin ferestruia de la cămară. Acum, în afară de cei doi ticăloși care dispăruseră în desișurile din Traps-Woods, insula Chairman se văzu scăpată de ucigașii de pe *Severn,* târâți către mare de curentul râului Zeelanda.

XXIX

DESTINDERE – EROII BĂTĂLIEI – ULTIMELE CLIPE ALE UNUI NEFERICIT – RECUNOAȘTERE ÎN PĂDURE – CONVALESCENȚA LUI DONIPHAN – LA PORTUL BEAR-ROCK – REPARAȚIA – PLECAREA LA 12 FEBRUARIE – ÎN JOSUL RÂULUI ZEELANDA – RĂMAS-BUN DE LA GOLFUL SLOUGHI – EXTREMITATEA INSULEI CHAIRMAN

O eră nouă începea acum pentru colonia din insula Chairman.

După ce au luptat ca să-și asigure o existență în condiții destul de grele, acum, într-un ultim efort, aveau să lupte pentru eliberare și ca să-și regăsească familiile și patria.

După încordarea prin care trecuseră în timpul peripețiilor luptei, acum venea o destindere firească. Erau covârșiți de atâta succes. Nici nu le venea a crede. Primejdia odată trecută, le apărea acum mai mare decât le păruse în timp ce luptau cu ea, cum de altfel și fusese. Desigur că, după întâia ciocnire la marginea pădurii Traps, șansele lor păreau sporite într-o măsură. Totuși, fără intervenția neașteptată a lui Forbes, Walston, Book și Brandt s-ar fi făcut nevăzuți. Moko n-ar fi îndrăznit să trimită salva aceea de tun, care i-ar fi atins pe Jacques și pe Costar, odată cu cei care-i răpiseră! Ce-ar fi urmat atunci? La ce compromisuri ar fi trebuit să recurgă ca să-i salveze pe copii?

De aceea, când Briant și colegii lui putură să privească la rece lucrurile, se îngroziră de ce s-ar fi putut întâmpla. Dar asta fu de scurtă durată și,

oricât de nesiguri mai erau de soarta lui Rock și a lui Cope, totuși insula lor se liniștise.

Cât despre eroii bătăliei, se felicitară unii pe alții după cum meritau: Moko pentru salva de tun atât de la timp trimisă prin ferestruica săpată în stâncă, Jacques pentru sângele rece de care a dat dovadă descărcând revolverul în pieptul lui Walston, Costar, în sfârșit, pentru ce ar fi făcut el dacă ar fi avut un revolver. Numai că nu-l avusese! Până și Phann își avu partea binemeritată de mângâieri, fără să mai vorbim de o movilă de ciolane cu măduvă, pe care Moko i le dădu drept răsplată că a sărit să-l apuce de gât pe nemernicul de Brandt, care voise să fugă cu copilul.

Bineînțeles că Briant, îndată după salva de tun a lui Moko, se înapoiase în grabă la cei din jurul brancardei. Puțin după aceea îl așezară pe Doniphan în hol, tot fără cunoștință, în vreme ce Forbes, ridicat de Evans, zăcea întins pe un culcuș în cămară. Noaptea întreagă, Kate, Gordon, Briant, Wilcox și Evans vegheară la căpătâiul celor doi răniți.

Că Doniphan era grav rănit nu mai încăpea îndoială. Totuși, deoarece respira acum destul de regulat, sperau ca plămânul să nu fi fost străpuns de cuțitul lui Cope. Kate îi oblojí rana cu niște frunze anume, foarte folosite în asemenea împrejurări în Far-West și pe care le găsi și aici, în niște tufișuri de pe malul râului Zeelanda. Erau frunze de arin, care, frecate în palmă și puse în chip de comprese, împiedicau o supurație internă – pentru că asta era primejdia.

Nu era însă și cazul lui Forbes, pe care Walston îl înjunghiase în pântece. Știa că moare, iar când își veni în fire, îi spuse lui Kate, pe care o văzu plecată peste culcușul lui, dându-i îngrijiri:

– Îți mulțumesc pentru bunătate, Kate, îți mulțumesc, dar e în zadar, sunt pierdut!

Și lacrimile îi curgeau șiroaie. Să fi pătruns în sufletul lui remușcarea, trezind în el ce era bun? Da. Dacă înrăurit de sfaturi și exemple rele a luat parte la măcelul de pe *Severn*, în schimb, ființa lui întreagă se revoltase în fața sorții nemiloase care-i aștepta pe copiii aceștia, și-și riscase viața ca să-i scape.

– Nu deznădăjdui, Forbes! îi zise Evans. Ți-ai răscumpărat fărădelegile. Ai să trăiești!

Nu! Nefericitul avea să moară. Oricât îl îngrijiră, starea lui era din ce în ce mai gravă. În rarele clipe când durerile îl lăsau, ochii neliniștiți i se-ndreptau când spre Kate, când spre Evans... Făcuse vărsare de sânge, și acum sângele lui curgea spre răscumpărarea a ce făptuise în trecut.

Către patru dimineața, Forbes încetă din viață. Muri în căință, iertat de oameni și ultima suflare și-o dădu aproape fără suferință. Îl înmormântară a doua zi, într-o groapă săpată alături de locul unde se odihnea naufragiatul francez.

Totuși, faptul că Rock și Cope se aflau încă pe insulă rămânea o primejdie. Nu putea fi vorba de o liniște desăvârșită câtă vreme nu le luau orice putere de a face rău. Evans hotărî să isprăvească cu ei, înainte ca aceștia să ajungă la Bear-Rock. Gordon, Briant, Baxter, Wilcox și cu el plecară în aceeași zi, cu pușca sub braț și revolverul la cingătoare, însoțiți de Phann, căci nimeni nu avea instinctul lui de a descoperi o urmă.

Cercetarea nu fu nici lungă, nici grea și, trebuie spus, nici primejdioasă. Nu mai aveau de ce se teme de cei doi complici ai lui Walston. Cope, căruia îi luară lesne urma după dâra de sânge din mijlocul tufelor din Traps-Woods, fu găsit mort la câteva sute de pași de locul unde fusese atins de glonț. Dădură, de asemenea, și de cadavrul lui Pike, omorât întâiul. Cât despre Rock, care dispăruse atât de brusc, ca și când l-ar fi înghițit pământul, Evans ajunse foarte curând în fața explicației: rănit de moarte, căzuse în fundul uneia dintre capcanele săpate de Wilcox. Cele trei cadavre fură îngropate în capcana aceasta, din care făcură un mormânt. După aceea, Evans se înapoie la tovarășii lui, aducându-le vestea bună că nu mai aveau de ce se teme.

Bucuria la French-Den ar fi fost fără margini, dacă Doniphan n-ar fi fost atât de grav rănit. Nu încolțise acum speranța în toate inimile?

A doua zi, Evans, Gordon, Briant și Baxter începură să dezbată planul care trebuia înfăptuit cât mai degrabă. Mai întâi de toate trebuia luată în stăpânire șalupa de pe *Severn*. Pentru aceasta era nevoie de un drum, poate și de un răstimp petrecut la Bear-Rock, unde să înceapă lucrările de reparație a șalupei.

Hotărâră, așadar, ca Evans, Briant și Baxter să plece pe lac și pe East-River. Era drumul cel mai sigur și, totodată, cel mai scurt.

Iola, găsită la un cot al râului, nu suferise nimic din ploaia de gloanțe care trecuse pe deasupra ei. O încărcară, așadar, cu uneltele pentru reparat, cu merinde, muniții și arme și, cu un vânt prielnic, plecară, în dimineața de 6 decembrie, sub conducerea lui Evans.

Trecerea lacului Family se făcu repede. Nici măcar n-a mai fost nevoie să slăbească ori să întindă frânghia pânzei, într-atât era de statornică briza. Înainte de unsprezece și jumătate, Briant îi și arătă lui Evans intrândul prin care apele lacului se revărsau în albia lui East-River, iar iola, luată de reflux, alunecă cu viteză printre cele două maluri ale râului.

În apropiere de vărsare, șalupa, trasă pe țărm, zăcea culcată pe nisipul din jurul lui Bear-Rock. După o cercetare amănunțită a reparațiilor ce trebuiau făcute, Evans spuse:

– Băieți, unelte avem, dar ne lipsesc materialele cu care să reparăm carcasa și bordajul. Or, noi avem la French-Den și scândurile și spetezele curbate care provin din carcasa lui *Sloughi*, iar dacă am putea transporta șalupa la râul Zeelanda...

– La asta mă gândeam și eu, zise Briant. Să fie oare cu putință, domnule Evans?

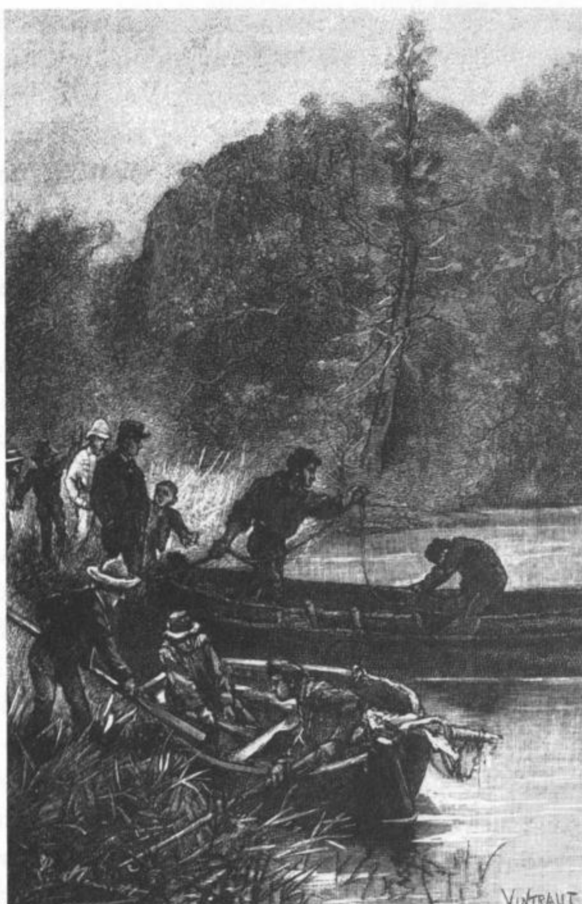
– Cred că da, răspunse Evans. Odată ce șalupa a putut fi adusă de la Severn-Shores la Bear-Rock, de ce n-ar merge și de la Bear-Rock la râul Zeelanda? Acolo ar fi mult mai ușor de lucrat, și apoi am pleca din French-Den către Sloughi-Bay, de unde am porni în larg!

Desigur că dacă planul acesta s-ar putea înfăptui, altul mai bun nici că se putea. Hotărâră, așadar, să se folosească de mareea de a doua zi, ca să pornească în susul lui East-River, remorcând șalupa cu ajutorul iolei.

Întâi și întâi, Evans se grăbi să înfunde pe cât posibil toate găurile pe unde ar putea pătrunde apa, cu dopuri de câlți pe care le adusese de la French-Den; această primă lucrare n-o terminară decât seara târziu.

Noaptea trecu liniștită, în fundul grotei în care Doniphan și tovarășii lui își aleseseră locuința, când veniseră întâia oară la golful Deception.

A doua zi în zori, remorcând șalupa de iolă, Evans, Briant și Baxter porniră odată cu fluxul. Ajutându-se și cu vâslele, se descurcară binișor. Dar de îndată ce se făcu simțit refluxul, șalupa, îngreuiată de apa pătrunsă în ea, înainta foarte greu. Se făcuse cinci seara când iola ajunse pe țărmul lacului.

Remorcară șalupa de iolă...

Evans găsi că n-ar fi cuminte, în asemenea condiții, să se expună la o traversare noaptea. De altfel, vântul scăzând odată cu înserarea, cum se-ntâmplă vara, briza urma să se întețească abia la răsăritul soarelui. Poposiră acolo, mâncând cu poftă și dormind tun, cu capul rezemat de trunchiul unui fag gros și cu picioarele spre un foc luminos, care arse până în zori.

– Sus! fu întâiul cuvânt al lui Evans, de îndată ce zorii dimineții luminară apele lacului.

Cum era de așteptat, vântul din nord-est se ridicase odată cu zorii. Nici nu și-ar fi putut dori Evans un vânt mai prielnic în drum către French-Den.

Înălțară pânza, iar iola, târând după ea șalupa care luase multă apă, își luă direcția către vest. Nu se întâmplă niciun neajuns în timp ce trecură lacul. Din prevedere, Evans stătea gata să taie cablul remorcii, de îndată ce ar fi văzut că șalupa, prea îngreuiată, s-ar scufunda, căci ar fi târât iola cu ea. Groaznică temere, desigur, căci șalupa, odată scufundată, însemna să amâne plecarea pentru un timp nelimitat, și cine știe câtă vreme încă să rămână pe insula Chairman.

În sfârșit, către ora trei, faleza Auckland apăru în vest, iar după două ore, iola și șalupa intrau în râul Zeelanda și ancorau la puntea pietruită. Evans și tovarășii lui fură primiți cu urale, căci erau așteptați să se înapoieze abia peste câteva zile.

În lipsa lor, starea lui Doniphan se îmbunătățise întrucâtva. Putea acum răspunde și el la strângerea de mână a lui Briant. Respirația era mai ușoară, plămânul nefiind atins. Deși ținut la dietă, prindea puteri pe zi ce trece și, cu compresele de buruieni schimbate din două în două ore de Kate, rana avea să se închidă. Desigur însă că avea să fie o convalescență lungă, dar Doniphan se bucura de o sănătate atât de înfloritoare, încât vindecarea completă nu era decât o chestiune de timp.

Lucrările de reparație începură chiar de-a doua zi. Era nevoie de opinteală, nu glumă, ca să tragă șalupa pe țărm. Lungă de treizeci de picioare și largă de șase la maximum de curbură, trebuia să-i cuprindă pe cei șaptesprezece pasageri, câți erau acum, de când cu Kate și cu Evans.

Odată instalată pe teren, lucrul porni fără întrerupere. Pe cât de bun marinar, Evans era un tot atât de bun dulgher, și curând își dădu seama și de îndemânarea lui Baxter. Materialele nu le lipseau, și nici sculele. Cu piesele de la scheletul schoonerului putură înlocui curburile sparte, marginile căscate, grinzile frânte. În sfârșit, câlții vechi, înmuiați din nou în rășină, astupară absolut toate locurile rămase la încheieturile coastelor.

Măriră cu mult puntea șalupei, prelungind-o aproape până la trei sferturi, ca să-i pună la adăpost pe vreme rea, deși în timp de vară nu era de temut.

Pasagerii puteau sta ori pe punte, ori dedesubt, cum voiau. Catargul de deasupra barelor lui *Sloughi* îl folosiră drept catarg principal, iar Kate,

după indicațiile lui Evans, reuși să croiască o mizenă din brigantina de schimb a iahtului, încă o pânză care să primească vântul din spate și o alta triunghiulară. Cu o asemenea velatură, corabia avea să fie mai bine echilibrată și va putea folosi vântul din orice parte ar veni.

Lucrările durară treizeci de zile și se terminară abia la 8 ianuarie. Nu mai rămâneau decât mici detalii de adaptare. Evans își dădu toată silința ca totul să fie pus la punct pe șalupă. Va trebui să fie în stare să treacă prin canalele arhipelagului magellanic și să străbată la rigoare câteva sute de mile, în cazul când ar fi nevoiți să coboare până la Punta Arenas, pe coasta de răsărit a peninsulei Brunswick.

Trebuie amintit că în acest răstimp au sărbătorit cu oarecare solemnitate Crăciunul, ca și data de 1 ianuarie 1862 – an pe care colonia nădăjduia să nu-l mai petreacă pe insula Chairman.

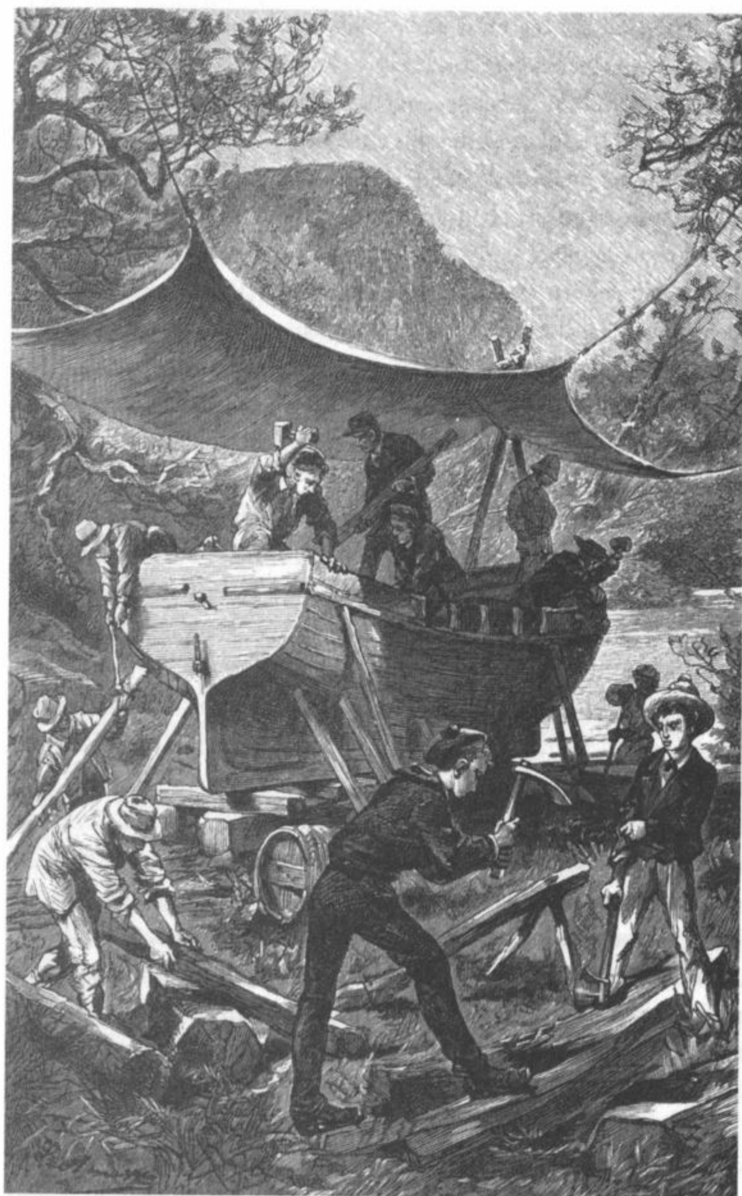
Între timp, și sănătatea lui Doniphan mergea spre bine, ba bolnavul începu chiar să iasă din hol, deși foarte slăbit. Aerul și o hrană mai consistentă îl întremară. De altfel, ceilalți nici nu s-ar fi gândit să plece, decât atunci când Doniphan ar fi putut suporta o călătorie de câteva săptămâni, fără teama că i-ar putea cauza.

Viața își reluase cursul normal la French-Den. Dar cu studiile, lecțiile și conferințele o lăsaseră mai moale. Oare Jenkins, Iverson, Dole și Costar nu se socoteau în vacanță?

Lesne de închipuit că Wilcox, Cross și Webb începură din nou să vâneze, fie prin bălțile din South-Moors, fie prin tufișurile din Traps-Woods. Nici nu se mai uitau acum la capcane, lațuri și plase, oricât i-ar fi ținut din scurt Gordon să nu risipească muniția. Mereu auzeai împușcături, când dintr-o parte, când dintr-alta, iar cămara lui Moko era tot timpul plină cu vânat proaspăt, ceea ce înlesnea păstrarea conservelor pentru călătorie.

Ah, dacă Doniphan ar fi putut să-și ia din nou rolul de șef al vânătorilor din colonie, ce-ar mai fi fugărit el atât amar de vânat, fie animale, fie păsări, dând la naiba grija să economisească munițiile! I se rupea inima că nu putea pleca și el cu colegii! Dar trebuia să se resemneze și să nu facă imprudențe.

În sfârșit, în ultimele zece zile ale lui ianuarie, Evans începu încărcarea șalupei. Firește, Briant și ceilalți ar fi vrut să ia cu ei tot ce salvaseră din naufragiul lui *Sloughi*. Era însă cu neputință; n-aveau loc, și se înțeleseră

Lucrările de reparare a șalupei durară treizeci de zile...

că trebuiau să ia pe alese. În primul rând, Gordon puse deoparte banii care se găseau la bordul iahtului și de care poate că vor avea nevoie ca să ajungă în țară. Moko se ocupă de merindele necesare pentru șaptesprezece pasageri, și asta nu numai pe o durată de trei săptămâni, ci și pentru vreun caz de accident pe mare, când s-ar vedea nevoiți să debarce pe vreo insulă din arhipelag, înainte de a ajunge la Punta Arenas, la Port-Galant ori la Port-Tamar.

Munițiile ce le mai rămăseseră le băgară în lăzile șalupei, împreună cu puștile și revolverele de la French-Den. Doniphan fu de părere chiar să nu lase nici cele două tunuri mici de pe iaht. Dacă erau prea grele pentru șalupă, puteau oricând să scape de ele pe mare.

Briant mai încărcă și toată îmbrăcămintea de schimb, și cea mai mare parte din cărțile din bibliotecă, văsăria mai bună care avea să le folosească pe bord și, între altele, una dintre mașinile de gătit din cămară, apoi instrumentele necesare navigației, ceasornice de bord, lunete, ocheane, busole, lochul, felinarele și bărcuța de cauciuc. Wilcox alese și el dintre plase și undițe pe cele care le-ar putea folosi la prins pește în timpul călătoriei.

Cât despre apa potabilă, după ce au scos-o din râul Zeelanda, Gordon a umplut cu ea zece butoiașe aliniate de-a lungul carlingii, în fundul șalupei. Nu uitară nici ce mai aveau ca băuturi alcoolice, gin sau fabricații proprii din fructele *trulca* și *algarroba*.

În sfârșit, toată încărcătura fu gata până la data de 3 februarie. Nu mai rămânea decât să stabilească ziua plecării, dacă Doniphan ar fi în stare să suporte călătoria. Da! Plin de curaj, Doniphan era de acord. Cu rana în întregime cicatrizată și pofta de mâncare revenită, o singură grijă mai avea: să nu mănânce prea mult. Acum, rezemat de brațul lui Briant sau de-al lui Kate, se plimba câteva ore în fiecare zi, pe terenul de sport.

– Să plecăm! Să plecăm! Ard de nerăbdare să mă văd la drum! Marea are să mă întremeze complet!

Hotărâră plecarea pentru 5 februarie.

În ajun, Gordon dăduse drumul la toate animalele domestice; guanaci, lame de Peru, dropii și tot neamul păsăresc, fără să mai mulțumească pentru îngrijirile date, o luară toate razna care încotro, unele cât le țineau picioarele, altele cât le duceau aripile, într-atât le mâna dorul de libertate.

– Ingratele! exclamă Garnett. După cât am fost de drăguț cu ele!

– Ce ți-e omul! răspunse Service, cu atâta haz, încât reflecția lui filosofică stârni un râs general.

A doua zi, tinerii pasageri se îmbarcară în șalupă, având la remorcă iola, de care Evans se folosea ca de o barcă de bord. Dar înainte de a se desprinde de țărm, Briant și colegii lui se gândiră să mai meargă o dată, cu toții, la mormintele lui François Baudoin și Forbes. Se duseră, plini de reculegere, și își luară un ultim rămas-bun de la cei doi nefericiți.

Doniphan se așeză în fundul șalupei, lângă Evans, care ținea cârma. În față, Briant și Moko aveau grija pânzelor, cu toate că se bizuiau mai mult pe curent ca să poată merge în josul râului Zeelanda, decât pe briză, ținută-n loc de faleza Auckland.

Ceilalți, ca și Phann, s-au așezat care pe unde au crezut, pe puntea din față. Șalupa fu desprinsă, iar vâslele se puseră în mișcare.

Trei urale salutară primitoarea locuință, care timp de atâtea luni îi adăpostise și, cu destulă emoție, iar Gordon cu o adevărată durere că părăsește insula „lui“, văzură faleza Auckland dispărând îndărătul copacilor de pe țărm.

În josul râului Zeelanda, șalupa nu putea înainta mai repede decât curentul, care era destul de slab. De altfel, către amiază, în dreptul mlaștinilor de la Bog-Woods, Evans trebui să lase ancora. Într-adevăr, în partea aceasta a cursului, albia n-avea adâncime, și șalupa, fiind foarte încărcată, risca să eșueze. Mai bine era să aștepte fluxul și să plece apoi odată cu refluxul. Halta dură aproape șase ore. Pasagerii profitară ca să ia o masă bună, după care Wilcox și Cross merseră să vâneze câteva becaține pe malul mlaștinilor.

Din spatele șalupei, Doniphan împușcă doi minunați *tinamu,* care treceau în zbor peste malul drept. Asta îl înzdrăveni pe loc.

Era târziu când șalupa ajunse la vărsarea râului, și cum întunericul nu te mai lăsa să vezi trecătorile printre bancurile de stânci, Evans, ca un marinar înțelept ce era, hotărî să aștepte până a doua zi ca să pornească în larg.

Noaptea fu liniștită. Vântul scăzuse de cu seară, iar după ce păsările de mare, pescăruși și goelanzi, zburară la culcușurile lor din crăpăturile stâncilor, o tăcere absolută se lăsă peste Sloughi-Bay. A doua zi, cu vântul dinspre uscat, marea avea să fie liniștită până la capătul extrem al ținutului

South-Moors. Trebuia profitat de aceasta ca să străbată douăzeci de mile, timp în care, dacă vântul ar fi suflat din larg, valurile ar fi fost prea mari.

Dis-de-dimineață, Evans înălță toate trei pânzele: mizena, pânza triunghiulară și pe cea din spate, apoi șalupa, cârmită de mâna sigură a lui Evans, ieși din râu. În clipa aceea, privirile tuturor se îndreptară spre culmea falezei Auckland, apoi spre ultimele stânci din Sloughi-Bay care dispăreau la întorsătura lui American-Cape. Opt ore mai târziu intrau într-un canal mărginit de țărmul insulei Cambridge, apoi cotiră pe lângă South-Cape, urmând țărmurile insulei Adelaida. Ultimul cap al insulei Chairman dispăruse la orizont.

XXX

PRINTRE CANALE – ÎNTÂRZIERI DATORATE VÂNTULUI NEPRIELNIC – STRÂMTOAREA – VAPORUL GRAFTON *– ÎNAPOIEREA LA AUCKLAND – PRIMIREA ÎN CAPITALA NOII ZEELANDE – EVANS ȘI KATE – ÎNCHEIERE*

De prisos să intrăm în amănuntele acestei călătorii printre canalele arhipelagului lui Magellan. Nimic deosebit nu s-a petrecut. Vremea s-a menținut mereu frumoasă. De altfel, în trecătorile acestea de șase-șapte mile lărgime, marea nici nu apucă să facă valuri pe timp de furtună.

Toate canalele erau pustii. O dată sau de două ori, în timpul nopții, zăriră focuri în interiorul insulelor, dar niciun indigen nu se arătă pe țărmuri.

La 11 februarie, șalupa, împinsă mereu de un vânt prielnic, ajunse în strâmtoarea Magellan, prin canalul Smyth, între coasta apuseană a insulei Adelaida și Țara regelui Wilhelm. La dreapta se vedea vârful Sfânta Ana. La stânga, în fundul golfului Beaufost, se ridicau în scară câțiva dintre acei măreți ghețari, dintre care pe unul mai mare îl văzuse Briant la răsărit de insula Hanovra, pe care tinerii coloniști o vor numi și de acum înainte insula Chairman.

La bord, toți se simțeau bine. Trebuie spus că, pesemne, aerul încărcat de izul mării era excelent pentru Doniphan, deoarece băiatul mânca bine, dormea bine și se simțea destul de puternic ca să debarce, dacă s-ar fi ivit împrejurarea să ducă din nou, împreună cu colegii săi, o viață de robinsoni.

La bord, toți se simțeau bine...

În ziua de 12, șalupa ajunse în fața insulei Tamar, din arhipelagul Țara regelui Wilhelm, al cărei port, mai degrabă un intrând, era pustiu de data aceasta. De aceea, fără să mai oprească, după ce coti pe după Capul Tamar, Evans luă direcția sud-est, prin strâmtoarea Magellan.

De o parte, întinsul ținut numit „Desolation" se așternea șes și sterp, lipsit de vegetația aceea bogată și verde a insulei Chairman. De alta, crenelura atât de neregulat crestată a peninsulei Crooker. Pe acolo încerca Evans să dibuiască o trecere înspre miazăzi, pentru a putea ocoli Capul

Forward, ca apoi să suie pe lângă coasta de răsărit a peninsulei Brunswick, până la escala Punta Arenas.

Dar nu fu nevoie să meargă atât de departe. În dimineața de 13, Service, în picioare, exclamă:

– Fum la tribord!

– Fum de la vreun foc de pescari? întrebă Gordon.

– Nu! Mai degrabă fum de vapor, spuse Evans.

Într-adevăr, în direcția aceea pământul era prea departe ca să poți vedea fumul de la vreo tabără de pescari. Briant, cățărându-se îndată pe frânghiile mizenei, ajunse în vârful catargului și strigă la rândul lui:

– Vapor! Vapor!

În curând, bastimentul apăru. Era un vas cu aburi de opt sau nouă sute de tone, cu o viteză de circa douăsprezece mile pe oră. Urale și focuri de armă porniră de pe șalupă, care fusese văzută. Zece minute mai târziu, ea acostă vaporul *Grafton,* aflat în drum spre Australia.

Într-o clipă, căpitanul vaporului, Tom Long, fu informat de nefericirile prin care trecuse vasul *Sloughi.* De altfel, cum dispariția schoonerului stârnise atâta vâlvă și în Anglia și în America, Tom Long era încântat să ia la bord pasagerii șalupei. Se oferi chiar să-i ducă direct la Auckland, măcar că aceasta îl abătea puțin din cale, pentru că *Grafton* avea ca destinație Melbourne, capitala provinciei Adelaida, în sudul teritoriilor australiene.

Călătoria peste Pacific nu dură mult, și vasul *Grafton* ancoră în rada portului Auckland, la data de 25 februarie.

Doi ani fără câteva zile trecuseră de când cei cincisprezece elevi ai Institutului Chairman fuseseră duși de furtună la o mie opt sute de leghe depărtare de Noua Zeelandă. Cum să descrii bucuria familiilor care-și regăseau odraslele pierdute, copiii aceștia pe care-i crezuseră înghițiți de apele Pacificului? Niciunul nu lipsea dintre toți cei pe care furtuna îi împinsese până-n depărtatele tărâmuri din apropierea Americii de Sud.

Ca fulgerul se răspândi în tot orașul vestea că *Grafton* îi aducea înapoi pe tinerii naufragiați. Întreaga populație alerga să-i vadă și să-i aclame, în vreme ce aceștia își îmbrățișau părinții. Și cât de dornici erau toți să afle până în cele mai mici amănunte ce se petrecuse pe insula Chairman! Dar multă vreme n-avură de așteptat. Doniphan, mai întâi, ținu câteva

conferințe pe tema aceasta, conferințe care avură mare succes și de care fu foarte mândru. Apoi jurnalul scris de Baxter aproape oră cu oră – Jurnalul din French-Den – fu tipărit, dar miile și miile de exemplare nu ajunseră nici măcar pentru cititorii din Noua Zeelandă. Ba încă ziarele, atât din Lumea Veche, cât și din Lumea Nouă, îl reproduseră în toate limbile, căci nu era nimeni care să nu se intereseze de catastrofa lui *Sloughi*. Înțelepciunea lui Gordon, spiritul de sacrificiu al lui Briant, bravura lui Doniphan, curajul și destoinicia tuturor, mici și mari, stârniră admirația lumii întregi.

Despre primirea făcută lui Kate și lui Evans nu se mai poate spune nimic. Nu fuseseră ei devotați salvării copiilor? Iată de ce, în urma unei subscripții publice, Evans primi în dar un mic vas de comerț, cu numele de *Chairman*, devenind în același timp stăpânul și căpitanul vasului, cu condiția ca Auckland să-i fie portul de plecare și de sosire. Și, când se întorcea în Noua Zeelandă, familiile „băieților lui" îl primeau totdeauna cu brațele deschise.

Cât despre buna Kate, toți o voiau, toți o cereau: și familia lui Briant, și Garnett, și Wilcox, și alții. Până la urmă rămase în casa lui Doniphan, căruia, prin îngrijirile ei, îi salvase viața.

Ca încheiere morală, iată ce trebuie reținut din această povestire, care este îndreptățită, pare-se, să poarte titlul „Doi ani de vacanță": e sigur că nicicând elevii unui institut nu vor fi expuși să-și petreacă vacanța în asemenea condiții. Dar ceea ce copiii trebuie să știe bine e că, prin viață ordonată, tragere de inimă și curaj, nu există împrejurări, oricât de potrivnice, pe care să nu le biruie. Să nu uite mai ales, gândindu-se la naufragiații de pe *Sloughi*, căliți de încercări și formați la aspra ucenicie a vieții, că, la înapoiere, copiii erau aproape băiețandri, iar băiețandrii, aproape bărbați!

CUPRINS

JULES VERNE

DOI ANI DE VACANȚĂ

LITERA

voxa

ISBN 978-630-342-102-5

